

PERZSA FÉLTÉKENYSÉG

Laila
SHUKRI

6 6 6 6 4 7 2 6 2 6 2 3 2 3

Kossuth

Laila Shukri
Perzsa
féltékenység

Kossuth Kiadó

I. FEJEZET

Mesés Dubaj

Joanna egy étteremben üldögélt a mesterséges tó mellett, és a világ legmagasabb épületét bámulta. Végtelen magasságba nyúlt a karcsú, ezüstös építmény, gyönyörű, nyúlánk nőalakra emlékeztetett, aki a legjobb divattervező *haute couture*^[1] modelljét viseli. Joanna sokszor elkísérte külföldi útjaira gazdag kuvaiti üzletember férjét, Alit, többször járt már az Egyesült Arab Emírségekben is. Alinak világszerte voltak üzleti ügyei, több nagyvárosban tartott fenn irodát. Dubajt alig másfél órás repülőút választja el Kuvaittól, ahol a házaspár egy impozáns, fényűzően berendezett, tágas házban lakott. Joanna remekül érezte magát Dubajban, abban a modern városban, amely mesebeli metropolisszá nőtt az utóbbi alig húsz évben.

– Helló, Jo! De jó, hogy újra látlak! – A barátnője, Angelica ült le Joanna asztalához.

Angelica most is nagy feltűnést keltett, mint mindig. Dubaj tele volt különféle nemzetiségű csinos nőkkel, de a kaliforniai Angelicából ellenállhatatlan vonzerő áradt, egyetlen férfi sem tudott közömbösen elmenni mellette. Vállig érő, hullámos, szőke haja volt, zöld szeme, az arca pedig a klasszikus szépségű Marilyn Monroe-éra hasonlított. Ha nagyobb társaságban volt, macskás pillantásának és vörös, telt ajkának köszönhetően rögtön ő lett a sztár, egymással versenyezve rajongták körül a férfiak, ügyet sem vetve arra, hogy ott van a feleségük is. Angelica férje, Hamid a hét emírség egyikében uralkodó sejk nemzetségéhez tartozott, és Ali üzlettársa volt. Amikor először találkoztak négyesben, Joanna keserű irigységet érzett Angelica káprázatos szépsége, tökéletes alakja és érzéki járása láttán. Természetes szexualitás sugárzott belőle, aminek nem volt könnyű ellenállni.

– Szervusz, Angelica! – válaszolt Joanna, és felállt, hogy üdvözölje a barátnőjét.

Jó pár éve ismerték egymást, összebarátkoztak az eltelt idő alatt. Joanna meggyőződött arról, hogy nem kell tartania Angelicától, aki fülig szerelmes a férjébe. Joannának jó házassága már csaknem húsz éve tartott, három kamasz gyereket neveltek.

– Mi újság? – kérdezte Angelica, és átvette az étlapot a pincérnőtől.

– Minden a legnagyobb rendben! – felelte Joanna. – Hát nálad?

– Szuper minden! Hamid azon gondolkodik, hogy vegyen-e a születésnapomra egy víz alatti villát. Mit eszel ma? Olasz vagy japán ételt?

A Scoozi étterem nevezetessége a fával fűtött, nyitott kemencében sült pizza volt, melynek tésztáját – akárcsak az itt felszolgált sokféle főtt tésztáét – helyben, kézzel gyúrták. Remekül elkészített saláták és desszertek is szerepeltek az olaszos kínálatban. Mindennap rengeteg vendég érkezett ide, akik kellemesen akarták eltölteni az időt Dubaj legfontosabb turistalátványosságánál. A Scoozi teraszáról káprázatos kilátás nyílt a 2010-ben átadott, majdnem 830 méter magas Burdzs Kalifa toronyra. És látni lehetett estéknként a táncoló szökőkutak káprázatos műsorszámát.

– Mindenképpen olaszt! – Joanna elmélyülten tanulmányozta az étlapot. – Kérek levest, bruschettát, salátát, spagettit... meg talán egy pizzát... Desszertnek meg... hm... tiramisut...

Angelica elkerekedett szemmel nézett Joannára.

– Jo! Nem lesz az sok? Ezt mind meg tudod enni?

– Meg hát! – Joanna csengő hangon, vidáman felkacagott. – Lehet, hogy még gnocchit is rendelék! És te mit kérsz? Pizzát? Lasagnét?

– Nem, nem! – Angelica ösztönösen behúzta a hasát. – Nem nekem való az olasz konyha, az biztos. Jobban szeretem a japánt. Lássuk csak... – Az amerikai nő végigböngészte az étlap második felét, mert az étterem – hogy a lehető legtöbb vendég igényeinek megfeleljen – a Scoozi conveyorrel bővítette ki a kínálatát, vagyis a vendégek szeme láttára készített, kiváló szusit szolgáltak fel. – Japán salátát és... – Angelica elgondolkodott. – Valamelyik szusi-összeállítást kérném, de túl sok lenne...

– Ne már, Angelica! – szólt rá álmélkodva Joanna. – Pár falat szusi és szasimi túl sok? Hát az épp hogy elég előételnek!

– Vigyáznom kell az alakomra... – mondta Angelica, és egy perc múlva már diktálta is a fogásokat a buzgón jegyzetelő pincérnőnek. – Japán saláta, szasimi rákkal és polippal... meg talán... egy garnélás temaki... Igen, és egy szénsavmentes ásványvíz. Ennyi, köszönöm.

A pincérnő Joannához fordult, felvette a rendelését, aztán magukra hagyta őket.

– Víz alatti villa? Az meg micsoda? Nem is hallottam ilyesmiről. – Aška az eléjük rakott friss, meleg zsömléket eszegette. Darabokra tépte, és olajbogyókrémbe mártogatta a falatokat.

– Új projekt a Világ-szigetcsoportban. – Angelica a vizespohárért nyúlt.

– Ahol háromszáz mesterséges szigetből rakják ki a világ térképét? – faggatta tovább Joanna.

– Pontosan. Elmentünk Hamiddal egy bemutatóra, és hidd el nekem, tényleg bámulatosak ezek a villák. – Angelica felélénkült. – Háromszintesek, a legalsó szint a víz alatt van. El tudod képzelni? Ülsz a nappaliban, és körbevesz az azúrkék víz meg a csodás, tarka, élő, igazi víz alatti világ! Nem semmi!

– Jól hangzik! – helyeselt Joanna. – Szólnom kell Alinak. Tulajdonképpen mi is éppen venni akarunk valamit. Ali nemrég eladta a dubaji lakásunkat, most keres valami újat... Tudod, nőnek a gyerekek, kell már egy nagyobb...

– Hogy vannak a lányaid meg a fiad?

– Igazi tinédzserek. Hát a te gyerekeid?

– Még mindig ugyanabba a bentlakásos iskolába járnak Amerikában.

Nagyon jól megy nekik.

A pincérnő lépett az asztalukhoz, hozta a megrendelt ételeket.

– Mesélj még azokról a házakról... – kérte Joanna, és nekilátott a levesnek.

– Lenyűgözőek! – Angelica nem tudta leplezni az elragadtatását. – Úszó villák, majdnem négy méterre süllyednek a vízbe. Százhatvan négyzetméter az alapterületük, és mint már mondtam, háromszintesek. Az alsó szinten, a víz alatt lakást alakítottak ki: konyha, fürdőszoba, ebédlő és nappali van benne.

– Álomszerű!

– Ugye? – Angelicát úgy felvillanyozta saját beszámolója, hogy hozzá sem nyúlt az ételhez. – A második szinten van a hálószoba meg egy fürdőszoba, legfölül napozóterasz. És minden szinten más és más a kilátás!

– Hát ez tényleg bámulatos! Edd meg a salátát! – biztatta Aśka a barátnőjét.

– Rendben! – Angelica fogta a pálcikákat, és ügyesen felcsipentett egy rákocskát. – Ide hallgass! Az egész projekt pontosan Európa Szívében épül...

– Európa Szívében?

– Így nevezték el azt a hat mesterséges szigetet, ahol a legszebb európai helyek építészetét másolják le...

Whitney Houston jellegzetes hangja hallatszott a hangszórókból, és a két barátnő kénytelen volt félbeszakítani a beszélgetést. Megkezdődött a lenyűgöző látványosság, a világ legnagyobb táncoló szökőkútjainak műsora. Rengetegen gyűltek a mesterséges tó köré, kíváncsian figyelték a különleges

látványt. A Scoozi étterem távolabb ülő vendégei felálltak, és a tóhoz mentek, hogy jobban lássák. Joanna és Angelica asztala igen jó helyen állt, nemcsak a táncoló szökőkutakat, hanem a környezetét is látták. Tökéletes háttérrel adott ennek a nem mindennapi előadásnak a lenyugvó nap fényében színeit változtató Burdzs Kalifa, a halvány rózsaszín derengésben kirajzolódó felhőkarcolók a tó túlsó partján, baloldalt pedig a hagyományos arab építészeti stílust követő Szuk al-Bahar.

Az ábrándos *I Will Always Love You* című dal szólt a hangszórókból, majd különleges alakzatokba rendeződtek az ég felé lövellő vízsugarak. Először külön-külön hajladoztak a kecses víznyalábok, mint az ügyes balerinák, s tökéletes harmóniában követték az énekesnő hangját. Amikor bekapcsolódott a zene is, megsokszorozódtak a táncoló vízsugarak, köröket, örvénylő vonalakat írtak le, szerpentineket alkottak. A romantikus dallam ritmusára emelkedtek a magasba és zúdultak a mélybe a több száz színes reflektorral megvilágított zuhatagok, amikor pedig felerősödött és csúcspontjára ért a dal, sok-sok különleges variációban lövelltek az égbe a hatalmas vízsugarak. Joanna szeretettel gondolt a férjére, Alira, akivel már oly sok éve élhette a boldog feleség luxuséletét. Miután elcsendesült az elragadtatott közönség tapsa, a barátnők folytatták a mindkettejüket izgató témát.

– Európa Szívét emlegetted... – emlékeztette Angelicát Aška.

– Igen, az a cél, hogy itt, Dubajban európai szellemű, elegáns stílusban élhessünk. – Angelica komoly képet vágva szavalta: – „A legjobb európai mintákból merítő luxus és tökéletesség jellemez majd minden részletet” – így fogalmazott a jogászuk a prezentáción.

Nagyot nevetett a két barátnő. Nemcsak a férjek közös üzletei hozták közel őket, hasonló volt a humorérzékük és temperamentumos természetük is.

– Olyan csodaszép helyeket vettek mintául, mint Bécs, Barcelona, Róma, Párizs, Szentpétervár, Svájc, Svédország, Andalúzia, Monaco... Elkészítik a Côte d'Azur mását is... – Angelica a szasimiért nyúlt, vaszabis szójaszósba mártogatta a falatokat. – És pont a Monaco-sziget mellett épülnek a víz alatti villák.

– És mennyibe kerülnek? – kérdezte Joanna.

– Képzeld, nem is olyan sokba. Egy ilyen különleges házért alig másfél millió dollárt kérnek.

– Annyit tényleg megér...

– Ha belegondolsz, milyen lesz az egész komplexum, mindenképpen! – jelentette ki meggyőződéssel Angelica. – Hallottad, mi a dubaji uralkodó, Mohamed ibn Rasíd al-Maktúm sejk^[2] legfontosabb alapelve? A vízió! A vízió volt a mai Dubaj kiindulópontja, a vízióból született az a város, amely mindenféle „leg...” helyszíne, és több mint száz tételt mondhat magáénak a Guinness-rekordok könyvében. A legexkluzívabb hotel, a legmodernebb metró, amelyhez nincs szükség metróvezetőre, a legnagyobb automatizált autóparkoló, a legmagasabban fekvő étterem a Burdzs Kalifa százhuszonkettedik emeletén, a leghosszabb és leggyorsabb liftek, a legmagasabban fekvő kilátóterasz, a legnagyobb bevásárlóközpont...

– Lehet, hogy a legutóbbi, múlt szilveszteri tűzijáték is Guinness-rekord lett, amivel a 2015-ös évet köszöntötték? – vetette közbe Aśka.

– Igen, igazad van! A legnagyobb pirotechnikai műsor a világon! Félmillió elemet lőttek ki négyszáz különböző helyszínen egyszerre! Az egész látványosságot négyszáz technikus felügyelte, és hatmillió dollárba került.

– Az majdnem négy víz alatti villa!

Elnevették magukat.

– És képzeld el, hogy rögtön utána megszülettek az újabb dubaji rekordok – mondta Angelica.

– Megint? Pedig még csak február vége van!

– Dubaj ilyen! Januárban, a huszadik Dubaj Shopping fesztivál tiszteletére több mint öt kilométeres láncot készítettek huszonkét karátos aranyból. Négymillió láncszemből áll, és száz aranyműves dolgozott rajta negyvenöt napig, naponta tíz órát, hogy időre meglegyen. Már novemberben bejelentették, hogy készül egy ilyen lánc, és a jubileumi ünnepség után eladják feldarabolva. Hatvan százaléka már az elővétel első szakaszában elfogyott. Az úszó villák iránt is sok az érdeklődő, már csak azért is, mert már két év múlva készen lesznek.

– Feltétlenül rá kell beszélnem Alit, hogy vegyen egyet. – Aśka nekilátott a spagettinek.

– Akkor szomszédasszonyok leszünk!

– Szuper! Gyanítom, hogy az Európa Szíve lesz a következő projekt, ami elkápráztatja a világot.

– Mindenképpen! A dubaji uralkodó sokszor elmondja az alaptételét: „Mindig a lehetetlenre kell törekedni” – mondta büszkén Angelica. – És

ennek köszönhetően épült fel a világ leglátványosabb városa, ahol sípálya is van a sivatagban.

– Akkor kíváncsi vagyok, mi lesz a villáink körül! – mondta Joanna felcsillanó szemmel. – Biztos valami rendkívüli különlegesség lesz, hiszen Dubajban vagyunk.

– Nyilván! – felelte nagy átéléssel Angelica, akire szemmel láthatóan nagy hatást tett az új projekt. – Európa Szívében, a város partvonalától négy kilométerre épülnek fel az első olyan utcák a világon, ahol mesterséges hó és eső esik. Más utcákon mesterséges klíma lesz, hogy európai időjárási viszonyok között érvényesüljön az öreg kontinens kávéházi teraszainak hangulata.

– Akkor a dubaji Európában fogunk lakni! – jelentette ki nevetve Joanna.

– A projekt egészét tekintve tényleg Európában leszünk! – helyeselt vidáman Angelica. – A befektetők azt ígérik, hogy a legapróbb részletekig lemásolják az európai utcák nagyszerű épületeit, ízeit, illatait. Képzeld, még az utcai művészekre is gondoltak, ott fognak zenélni, festeni, táncolni, akrobataszámokat bemutatni...

– Újabb turistacsalogató vízió valósul meg Dubajban.

– Biztosan. Hiszen 2020-ban Dubaj lesz a világkiállítás házigazdája. Hamid szerint huszonötmillió látogatót várnak a kiállítás idejére.

– Hát persze, az expó – sóhajtott föl Joanna. – Nyilván ezért nem látom Alit sosem.

– Ugyan már, ez a legjobb időszak a befektetésre. Hamidnak is mindig dolga van.

– Ha egyszer meg kell venniük nekünk azokat a villákat...

Michael Jackson *Thriller*ének kezdő taktusai hangzottak fel, megkezdődött a táncoló szökőkutak következő műsorszáma. Ezúttal modern balett-táncsoportot utánzott a varázslatos vízsugár-koreográfia. A sláger ütemes lüktetése tökéletes összhangban állt a dinamikusan pulzáló, megvilágított vízsugarakkal. A gyors tempóban váltakozó, kilövellő vízsugár alakzatok és a lezúduló víz jellegzetes zúgása harmóniában olvadt össze a híres dal ritmusával. Joanna nemegyszer látott már szökőkút műsort Dubajban és sok más helyen is, például a Bellagio-szökőkutat Las Vegasban, amely Michael Jackson *Billie Jeane*-jéhez adott show-t, de kénytelen volt elismerni, hogy a dubaji előadás lendületének és kidolgozottságának nincs párja a világon. A klasszikus és arab zenére bemutatott szédítő látványosságtól

mindenkinek elakadt a lélegzete, a nézők önkéntelenül fel-felkiáltottak, majd örömujjongásban törtek ki, amikor véget ért a műsor.

A két barátnő befejezte az étkezést, és megütötte a fülüket a szomszéd asztalnál ülő turisták beszélgetése.

– Bámulatosak ezek a szökőkutak! Állítólag több mint százötven méter magasra szöknek a vízsugarak, vagyis olyan magasak, mint egy ötvenemeletes épület!

– Dubajban mindennek „leg”-nek kell lennie... Ez az emirátus uralkodójának elvárása.

– És azt hallottad, mi aggasztja a sejket?

– Nem. Micsoda?

– Hát a háreme. ^[3]

– Van háreme?

– Elvégre a Közel-Keleten vagyunk.

– Na de a háremek már a múlt, nem?

– Nem tudom, de azt olvastam, hogy egyszerre menstruál az uralkodó negyven felesége!

A két turista elnevette magát, Angelica pedig Joannához fordult:

– Hallottad? Negyven feleség! Kicsit talán túloztak.

– Nem is kicsit! Hiszen egy muszlim férfinak a törvény szerint csak négy felesége lehet egyszerre. De a való életben a kettő is ritka.

– Tudod, mit mondanak itt a férfiak... – Angelica kényeskedve ivott egy korty vizet. – Épp elég fejfájást okoz egy feleség. El kell tartani, el kell túrni a hangulatváltozásait, új táskákat, új autókat kell venni neki...

– Meg víz alatti villákat... – tette hozzá vidáman Aška, a maradék tiramisut kanalazva.

– Azt még a minden célját elérő dubaji sejk sem tudná megépíttetni a negyven feleségének! – jegyezte meg Angelica.

Nevetgéltek a barátnők, aztán Aška megkérdezte:

– Igazából hány felesége van a dubaji uralkodónak, Mohamed ibn Rasíd al-Maktúm sejknek?

– Azt biztosan lehet tudni, hogy legalább kettő...

– És hány éves?

– Hatvanhat vagy hatvanhét. Az első feleségétől, Hind bint Maktúm bin Dzsuma al-Maktúm sejkától tizenkét gyereke született: öt fiú és hét lány.

– És a második felesége kicsoda?

– Haja bint al-Huszejn hercegnő, az 1990-ben elhunyt jordániai király, a hásimita dinasztiához^[4] tartozó I. Huszejn lánya, Jordánia jelenlegi királya, II. Abdullah féltestvére. Ő a „junior feleség”. A sejknek két gyereke született tőle, egy fia meg egy lánya.

– De ha igaz, amit beszélnek, van még több gyereke is... Hivatalosan talán huszonhármat ismert el...

– Igen. Egy marokkói nőtől van két fia és négy lánya, egy libanonitól egy lánya, egy görögtől szintén van egy lánya, egy német modelltől egy fia...

– Angelica! – jajdult fel Aška. – Hiszen ez kész hárem!

– Nem egészen. Ha jól tudom, elvált^[5] ezektől a feleségektől. A görög asszonnyal például csak egy évig tartott a házassága...

– Már ha annak lehet nevezni... – morogta halkán Joanna.

– Amikor 2004-ben a sejk Ammánban házasságot kötött Haja hercegnővel, Dubajban hatalmas botrány tört ki. Az első feleségét, Hind sejkát szeretik és tisztelik az alattvalók, ráadásul rokona is a sejknek, ő is az al-Maktúm nemzetség sarja. Sokan bírálták Haja hercegnőt a túlságosan modern és nyugati életmódjáért. Eleinte Haja hercegnőt elutasította a férje családja és a dubaji elit is.

– Nem gondolod, hogy ez már változott? A nyilvános rendezvényeken Haja hercegnővel láttam a sejket. – Aška félretolta az üres tányért.

– Igazad van, három évvel az esküvő után, amikor megszületett a kislányuk, javult a helyzet. De eleinte rossz hatással volt ez a házasság a sejk egész családjára. Első feleségét, Hind sejkát sokkolta a hír, amikor tudomást szerzett az esküvőről. Elsőszülött fiuk, Rasíd sejk pedig határozottan elutasította az apja új feleségét, és egyik kislánya, az akkor tizenöt éves Latifa nem járt többé iskolába... Ráadásul olyan pletykák keringenek, hogy akik Haja hercegnőn viccelődtek, és kinevették, szigorú büntetést kaptak Mohamed sejktől.

– El tudom képzelni, mit érzett Hind sejka. A férje második feleséget hoz az országba, ráadásul nyilvánosan parádézik vele. Brrrr... – Joanna megborzongott.

– Biztos nincs könnyű élete az első feleségének – ismerte el sóhajtva Angelica. – Neki kellett nevelnie a férje és a német modell fiát a családi rezidencián, a Zabeel palotában.

– Tényleg? Miért?

– Azt senki sem tudja. Az biztos, hogy a sejk feleségül vette azt a német nőt, és nem sokkal később elvált tőle, de a fiát Dubajban tartotta. Ő a ma már

felnőtt Marvan sejk. Ritkán mutatkozik nyilvános rendezvényeken, és sokkal alacsonyabb a rangja, mint a „senior feleség”, Hind sejka gyerekeié. – Angelica intett a pincérnőnek, hogy hozhatja a számlát. – Dubajban Mohamed sejk és Hind sejka második fia, Hamdán sejk áll az első helyen a trónutódlási sorban. Az apja hivatalos határozattal őt nevezte ki trónörökösnek 2008-ben.

Az asztalukhoz lépett a pincérnő, mire Joanna elővette a pénztárcáját.

– Ma én fizetek, Angelica.

– Köszönöm, Jo. Akkor holnap rajtam a sor. Meghívlak vacsorázni a víz alatti al-Mahar étterembe, a Burdzs al-Arabba.^[6]

– Ó, köszönöm, nagyszerű! Úgy érezhetjük majd magunkat, mintha már a víz alatti villánk nappalijában üldögélnénk!

– Pont ezért választottam az „osztrigakagylót”!^[7]

A két nő elégedetten állt fel az asztaltól.

– Elvigyelek valahova? – kérdezte Angelica. – Mindjárt jön értem a sofőröm.

– Nem, köszönöm. – Joanna búcsúzóul megcsókolta a barátnőjét. – Be akarok még menni néhány boltba.

– Jó, akkor megyek érted holnap. Hol laktok?

– A Hotel InterContinentalban.

– Rendben, akkor holnap ott leszek este hétkor; neked jó így?

– Persze, viszlát holnap.

– Pá!

Joanna a tó melletti korláthoz lépett, és fölemelte a fejét, hogy még egyszer megnézze a legmagasabb építményt. Ez a látvány mindig lenyűgözte. Csodálta az épület alkotóját és a dubaji emírt is, aki a legfantasztikusabb vízióit is meg tudta valósítani. A Burdzs Kalifa felfelé lépcsőzetesen szűkülő, rafinált alakja tűhegyes, szinte égig érő toronyban végződött. A homlokzatát különféle méretű üvegtáblák borították, ezért a ráeső fény szögétől függően a legkülönbözőbb színekben játszott az épület. Joannát egy elegáns nőre emlékeztette, aki a napszakoknak megfelelően váltogatja a ruháit. Ezüst, sárga, tengerkék, fekete, bíbor- vagy aranyszínt öltött, és minden formájában remekül mutatott a dubaji égbolt alatt. Amikor a Burdzs Kalifa elkeskenyedő csúcsán megcsillant a vakító napfény, büszke dámának látszott a felhőkarcoló, aki nagy értékű gyémánt nyakéket visel karcsú nyakán.

Arab dallam csendült fel, és megint szemkápráztató táncba kezdtek a szökőkutak. A világ legkülönbözőbb nyelvein közölték elragadtatásukat a

turisták, míg bámulták a csodás látványosságot. Angol, német, orosz, olasz, francia, kínai, hindi és sok más nyelv z sivajgott körülötte, mint Babel tornyában. A bábézkodók között volt jó néhány kuvaiti is, akik a nemzeti ünnepre érkeztek Dubajba. A kuvaiti zászló színeiben válogatták össze az öltözéküket: blúzt, sapkát, sálat, illetve a kokárdákat és a fémjelvényeket. Az egybegyűltek elbűvölve nézték az arab zene ritmusára hajladozó vízsugarakat. Magasba csaptak, amikor felhangzottak a *habibi, ja habibi*¹⁸¹ szavak, és Joanna megint a férjére gondolt. Sajnálta, hogy az utóbbi időben olyan keveset vannak együtt, mert Ali minduntalan a munkával járó kötelezettségeire hivatkozott, és egyre kevesebb időt szánt a feleségére. Arról is le akarta beszélni, hogy együtt menjenek Dubajba, mondván, sűrűn követik egymást az üzleti megbeszélései.

Joanna elhaladt a bábézkodók mellett, és bement a Burdzs Kalifához csatlakozó Dubai Mallba, a világ legnagyobb bevásárlóközpontjába. A legmagasabb felhőkarcoló recepciójánál nagy csapat turista várakozott, hogy felliftezhessen a százhuszonegyedik emeletre, az At the Top kilátóteraszra. Dubajba minden évben turisták tömegei érkeztek, de mindenhol tökéletes volt a szervezettség, és a látogatók előre kijelölt időpontra váltott jeggyel csodálhatták meg a város panorámáját. Joannának eszébe jutott, hogy alig néhány évvel azelőtt Ali mutatta meg neki messziről a nagy építési területet, s azt mondta, hogy ezen a helyen épül a világ legmagasabb épülete. Alig látszott ki a földből a szürke, formátlan konstrukció a nagy semmi közepén, és Joanna nemigen tudta elképzelni, hogy alig tíz év múlva emberek milliói járnak majd ide a világ minden szegletéből.

A Dubai Mall a luxusüzleteiről volt nevezetes; Joanna meg akarta nézni a legújabb koktéltkarórakollekciókat. Szeretett Dubajban vásárolgatni, mert az itt található számtalan üzlet – még ha ugyanahhoz a márkához tartozott is – sokkal nagyobb áruválasztékot tartott, mint Kuvaitban. A Tiffany & Co szalon ízléses, márványkeretes üvegajtaja nyitva állt, a boltban pedig fekete öltönyt és fehér inget viselő ajtónálló üdvözölte mosolyogva a belépőket. Joanna magabiztosan lépett az üzletbe, megnézte a tárlókban kiállított karórákat, és elkérte az egyiket. Az elegáns, fekete öltönyös eladó fehér kesztyűs kezében tartotta a fekete bársonnyal bélelt tálcát, azon mutatta be a kiválasztott modellt.

– Madame, ez az óra tizenennyolc karátos fehéraranyból készült, négyszázharminc gyémánttal – dicsérte tapintatosan lehalkított hangon az eladó. – Kvarcszerkezet, harminc méterig vízhatlan...

Nem valószínű, hogy gyémántokkal bűvárkodnék, gondolta Aška, majd fennhangon megkérdezte:

– Mennyibe kerül?

– Hetvenezer dollár.

Joanna felpróbálta a karórát, és a kezét forgatva figyelmesen megszemlélte. Gyönyörűen csillogtak a gyémántok az egész üzletet bevilágító lámpák fényében. Aška rajongott a koktéلكarórákért, az ékszercecsebecsékért, amelyek úgy ékesítették a nők csuklóját, mint a legfinomabb, legelegánsabb karperecek.

– Hát nem is tudom... – mondta hangosan gondolkodva. – Alapjában véve szép ez az óra, de ez a lap... ez a hosszúkás forma... Azt hiszem, jobban tetszik a kerek.

– Madame, vannak kerek modelljeink is – mondta gyorsan az eladó, de Joanna már elindult a kijárat felé.

– Nem, köszönöm. – Az eladó csalódott tekintetétől kísérve hagyta el a boltot, meg akarta nézni a többi márka kínálatát is.

Egymás közelében helyezkedtek el a luxusékszer-szalokok, ezért alig pár perc múlva Joanna már kényelmes karosszékekben ült, és egy újabb karórát nézegetett a Cartier elit ékszerkaróra-kollekciójából.

– Ez nagyon szép! – Joanna egy hattyúmotívumos, egyedi karórát vizsgált. Briliánsok szikráztak a kis kerek számlap és a hattyú kecsesen hajló nyaka körül, a szeme zöld smaragd ékkő. Tucatnyi fehér gyöngyfűzérből állt mindkét oldalon a királyi madár kiterjesztett szárnyaira emlékeztető karkötő. Közöttük különféle formájú és színű briliánsok szikráztak különleges fényel, a számlap aljáról pedig nagy méretű, vízcsepp alakú gyémánt függött, megkoronázva az ékszerműremeket.

– Madame, ez tizennyolc karátos fehérarany, ezerhét száz gyöngyszemmel, négyszáznyolcvan briliánssal, hat rózsaszín gyémánttal, ez pedig egy majdnem kétkarátos, egyedi csiszolású gyémánt... – Az eladó szokás szerint igyekezett rávenni a klienst a vásárlásra. Egy pillanat múlva enyhén Joanna felé hajolt. – Madame, az idei kollekciókban van valami egészen kivételes. A Ballon Bleu de Cartier Vibrating Diamond! A fekete számlapon több tucat kerek gyémánt látható, egyedi csiszolásuknak köszönhetően úgy verik vissza a fényt, hogy a legkisebb mozdulatra is a legragyogóbb fényességgel csillognak. A számlap és a karkötő kerete tizennyolc karátos, gyémántokkal kirakott fehérarany! És mindössze kétszázhatvankétezer dollár az ára! – Az eladó Joanna elé tett egy reklámfüzetet, amelyben fényképek mutatták be a

páratlan ékszerremeket. – Ez az ajánlat csak a kiválasztottaknak szól. Alig húsz ilyen karóra készül. Különleges darab a kivételes kunceaftoknak!

– Köszönöm, meggondolom. – Joanna meg akart nézni még néhány további üzletet. A vezető márkák egymással versengve alkottak egyedi kis műalkotásokat, hogy megnyissák a milliomosok pénztárcáit, ezért Aška biztos volt abban, hogy a többi szalonban is ugyanilyen érdekes modelleket mutatnak majd. Akinek sok a pénze, azt folyton olyan páratlan árukkal kínálják, amely a gazdagok ízlésének is megfelel, ugyanakkor a lehető legnagyobb élvezetet szerzi nekik.

Joanna felkereste a Rolex, a Piaget, a Graff és a Breguet márkaboltját, ezután a Van Cleef & Arpels üzlete felé indult, melynek kirakatában már messziről látszott a fehér háttér előtt a reklámszlogen: *The Poetry of Time. Ha az embernek milliói vannak, akkor az idő kétségkívül poézis*, gondolta Aška, de ebben a pillanatban megtorpant, mert úgy rémlett neki, mintha a férjét látta volna kilépni az egyik ékszerszalon ajtaján. Joanna nem volt biztos abban, hogy Alit látta, mert elég messze állt, és több tucat turista volt közöttük állandó mozgásban, minduntalan eltakarták előle a kilátást. Egy pillanattal később egy vonzó, karcsú, kecses nő lépett ki a boltból, odament a férfihoz, és a vállát könnyedén megérintve, mosolyogva mondott neki valamit. Joanna kellemetlen szorítást érzett a gyomrában. *Ali itt? Egy másik nővel?* – suhant át a fején. Pedig azt mondta, hogy rendkívül fontos üzleti megbeszélésre megy! A férfi a partnernője felé fordult egy pillanatra, és Aška tekintete a feltűnő, nagy vörös virágmintás nyakkendőre tévedt. Joanna megkönnyebbülve sóhajtott fel. Szerencsére nem Ali volt az, neki nincs ilyen nyakkendője, a hagyományosabb mintákat szereti.

Ahogy Joanna belépett a Van Cleef & Arpels szalonba, rögtön mellé szegődött egy eladó, és a Poetry of Time mottó inspirálta órakollekciót kezdte dicsérni. Ezúttal nem a drágakövek és az arany aprólékos bemutatására helyezte a hangsúlyt, hanem mint egy költő, a cég művészeinek ihletet adó verssorokat duruzsolta.

– Madame... Az idő az életünk része. Futunk utána, szeretnénk megállítani, utolérni vagy megelőzni. De hiába fáradozunk, az idő maga adja meg a tempóját... Függetlenül és fenségesen. A Van Cleef & Arpels szerint az idő nem más, mint költészet. Alkotóink számára művészi kihívás, hogy megragadják illékony természetet, anélkül hogy korlátok közé szorítanák. Pillantson rá, kérem, időmérőinkre. – Az eladó a karórákra mutatott, melyek számlapján a művészi kompozíciók mintha érdekesítő történeteket

készültek volna elbeszélni. – Ezek a szívverés, a visszafojtott lélegzet, az érzelmek, az emlékezet, a szakadatlan boldogság percei, amelyek állandóan új, értékes pillanatokkal gazdagodnak...

Joanna figyelmesen hallgatta, átadta magát az eladó szavainak, aki arról próbálta meggyőzni, hogy egy több mint százezer dollárt érő karóra az örök boldogság mágikus birodalmába repíti.

– Szépek... – mondta Joanna az órákat mustrálva. – Átgondolom... Megbeszélem a férjemmel.

– Egyedi termék, kizárólag a különleges hölgyvásárlóknak! – szavalta nyomatékkal az eladó, hangsúlyozva, hogy Joanna a kiválasztottak közé tartozik, akik az egyik legdrágább ékszermárka termékritkaságait élvezhetik.

Miután elhagyta a szalont, Joanna megnézett még néhány ruhaboltot, de a gondolatai az éppen megtekintett karórák körül jártak. A vezető márkák közül mindegyik tudott ajánlani egészen rendkívüli modellt, nehezebbre esett hát a döntés. A Tiffany órája végtelenül elegáns volt, de talán kissé túlságosan szokványos. A Cartier hattyú formájú, finom órája különlegesen kecses és nőies, de igazán csak a legelegánsabb estélyi ruhákhoz illik. Rendkívül látványosak voltak a Cartier szikrázó gyémántjai, de Áska úgy érezte, hogy gyorsan megunná őket. Hát a Van Cleef & Arpels poétikus órája? Az volt talán a legérdekesebb, ezt napszaktól és alkalomtól függetlenül lehetne hordani. Fehérraranyból készült, a számlapot gyémántok keretezték, az óraszíj krokodilbőr. Mit is mondott még az eladó? A pillangók szárnycsapásai gyengéden emlékeztetnek bennünket az időre. A számlapon elhelyezett egyik nagy értékű pillangó a percek, a másik az órákat mutatta. Joanna ellágyulva idézte fel az eladó szavait, aki szinte költői lelkesültséggel szavalta: „Virradatkor indulnak útjukra az igaz szerelmet hajszoló pillangók a hatalmas fák sűrűjében, és észrevétlenül szövik az időt a falevelek labirintusában. Várják a pillanatot, amikor a nap a legmagasabb pontra hág, és az égbolt halványkékből az izzó láng színére vált. A dél az első időpont, amikor a pillangók futó pillantást vethetnek egymásra. Egy szemvillanásra színtiszta béke tölti el őket, érzelmeik olyan hevesek, hogy minden más láthatatlanná válik. Majd lassan leszáll az alkony, formálódni kezd az éjszaka baljós jelenléte. Mihelyt éjfél üt az óra, a pillangók örömben ragyognak és szikrát vetnek a gyöngyök opálos tömkelegében, áldott gyönyörben egyesülnek, hogy megtapasztalják a makulátlan, tiszta szépséget. Később megint türelmetlenül várják azt a megismételhetetlen pillanatot, amikor egy szemvillanásra ismét egyesülhetnek. És ez az idő poézise...” – tette hozzá

meggyőzően az eladó. *Megéri azt a majdnem százharmincezer dollárt...* – összegezte gondolatban Joanna, az üzleteket járva.

Egy hatalmas üvegfalhoz ért a plázában. Ezzel csábították a turistákat arra, hogy ellátogassanak a világ legnagyobb akváriumába a Dubai Mall földszintjén. Joanna az elsők között járhatta végig ezt a gigantikus építményt, a 2008-ban megnyitott, víz alatti állatkertet. Akkor a majdnem ötvenméteres üvegfolyosó tette rá a legnagyobb hatást, amelyben karnyújtásnyi távolságból nézhetett meg több mint száz tengeri állatfajt. Közvetlenül a feje fölött úsztak el a ragadozó cápák, amelyekből mintegy háromszáz élt az akvárium vizében.

A turisták az üvegfal mögötti faunát és flórát fényképezték, Joanna pedig elképzelte, hogy a villája nappalijában ül Európa Szívében, kedvenc vörösborát kortyolgatja, és csodálja a színpompás, víz alatti világra nyíló privát kilátást. *Nem csoda, hogy Angelica szerint nagy az érdeklődés a projekt iránt*, gondolta, ahogy az elúszó, csillogó, tarka halrajokat nézte. Ebben a bámulatos, élő korallzátonyvilágban lakni mindenképpen páratlan élmény lenne. *Igen, ma feltétlenül beszélnem kell erről Alival*, határozta el, és próbált minél gyorsabban eljutni a taxiállomásra.

Elég hosszú volt a várakozók sora, de egymás után hajtottak oda a taxik, az utasok pedig a vásárolt holmikkal teli táskákkal beszálltak a kocsikba. Mint Dubajban minden, ez is tökéletesen szervezetten zajlott. Az emberek a klimatizált pláza épületében várakoztak, ahol kordonokkal alakítottak ki folyosókat, ezért nem alakult ki fölösleges tolongás. A forgalmat irányító egyenruhás fürgén intett a közelben várakozó taxiknak. A gyorsaság ellenére Joannát hamar elfogta az ingerültség, hogy kénytelen sorban állva, várakozva tölteni ezt a néhány percet. Kuvaitban, a családi rezidencián két sofőrt alkalmaztak, akik állandóan a háziak rendelkezésére álltak, és Aškának sosem kellett várakoznia, ha menni akart valahová. Ha pedig ő vezetett, a kuvaiti nők között igencsak népszerű legújabb Mercedes- vagy Porsche-modellekkel járt. Idegesítették a körülötte álló emberek, izgatott hangjuk és a bevásárlószatyraik, amelyek néha hozzáütődtek a lábához. Türelmetlenül nézte az araszoló sort, és hiába szálltak kocsiba egymás után az utasok, úgy érezte, hogy végtelenül hosszú ideig tart a várakozás.

Végre belülhetett egy taxiba.

– A Hotel InterContinentalba, kérem.

– A Crowne Plaza mellett, a Festival Cityben? – kérdezte a sofőr.

– Igen.

– Ahogy parancsolja.

Joanna eldöntötte, hogy limuzint rendel a szállodában, mert a több tucat utast kiszolgáló taxi meglehetősen eltért attól a színvonaltól, amelyet a mindennapokban megszokott. Amikor célhoz értek, az egyik londiner az autó, a másik a hotel ajtaját nyitotta ki, és Joanna visszajutott a saját világába, a mérhetetlen luxushoz. A főbejáraton ment be, de rögtön jobbra fordult, ahol külön recepció működött az InterContinental Ambassador elit klub tagjainak, mely a legmagasabb szintű szolgáltatásokat nyújtotta a szálloda vendégeinek. Mosolyogva üdvözölték a recepciós lányok, Joanna pedig beszállt a sötét faburkolatú liftbe. Jellegzetes nyomatokkal és monogrammal díszített, vörös Louis Vuitton lakktáskájából elővette a fekete-arany kártyát, egy pillanatra behelyezte a megfelelő nyílásba, aztán megnyomta a huszonhatodik emelet gombját. A VIP-vendégek lakosztályai a legfelső emeleteken helyezkedtek el, a huszonharmadiktól a harmincnegyedikig, és minden emeletre külön lift járt, amelyet csak úgy lehetett beindítani, ha előbb behelyezte a vendég a leolvasóba a szobát nyitó hotelkártyát. Mihelyt megérkeztek Dubajba, Aśka máris szemrehányást tett a férjének, amiért ilyen alacsonyan foglalt lakosztályt.

– Miért nem lakunk magasabban? – panaszkodott. – Onnan sokkal szebb a kilátás! Legalább a harmincadik emeleten kellett volna szobát kérned!

– Próbáltam, de már mind foglalt volt! Tudod jól, hogy most fél Kuvait Dubajba jött az ünnepekre – magyarázta Ali.

– Akkor előre kellett volna gondolkodni, és korábban lefoglalni a szobát! Hiszen már rég tudjuk, hogy ilyenkor rengetegen vannak itt! Legközelebb ne hagyj mindent az utolsó pillanatra! – oktatta ki a férjét Aśka.

Amikor kiszállt a liftből, rögtön megcsapta az erős jázminillat. Egész csapat szállodai alkalmazott ügyelt arra, hogy kifogástalanul érezzék magukat a fontos vendégek. Aśka tett néhány lépést a selyemszőnyeggel borított, méreletes virágkompozíciókkal díszített folyosón, és a kártyájával kinyitotta az ajtót. A házaspár két hálószobás, tágas apartmanban lakott, amelyben három vécé, két gardrób, konyha és tágas nappali is volt.

– Ali! – szólította a férjét Aśka. – Ali! Hol vagy? Mondani akarok valami fontosat!

Kis előszoba vezetett a nappaliba, innen nyílt egyik oldalon a vendégtoalett, a másik oldalon a konyha.

– Ali! Habibi! – Aśka végipásztázta a nagy nappalit, aztán bement a férje hálószobájába. – Itt vagy?

A szoba egyik oldalán, az üvegfalon be voltak húzva a redőnyök és a sötétítőfüggönyök, a franciaágy megvetve éjszakára, a puha szőnyegpadlón pedig, az ágy előtt, süppedős kis szőnyeg. A hotel személyzete naponta kétszer takarította a lakosztályt, és tökéletesen előkészítette a szobákat éjszakára. Aśka benézett a férje hálósobájához tartozó gardróbba, aztán a fürdőszobájába is, ahol tusoló és kád is volt, sőt a mellette lévő illemhelyre is, de Ali ott sem volt. Aśka csalódottan ment át a nappalin, és belépett a saját hálósobájába. Sokat utaztak együtt, ilyenkor Ali mindig két hálósobás lakosztályt vett ki a szállodában, és Joanna ezt nagyon kényelmes megoldásnak találta. Még a kuvaiti házukban is külön hálósobában aludtak már jó ideje, és Joanna ezt igen komfortosnak érezte. Az arab nőkhöz hasonlóan ő sem gondolta, hogy a férfinak a nő minden tevékenységnél jelen kell lennie. Például úgy ítélte meg, hogy teljességgel szükségtelen egy férfi jelenléte, amikor felveszi a bugyiját. Elég, ha akkor van mellette, amikor leveszi.

Joanna leült a franciaágy szélére, és a mellette álló éjjeliszekrényből elővette a Pillow Menu, vagyis a párnaválasztékot, aztán átfutotta a szövegét. „Az ágyra helyezett párna libatollal és pihével van megtöltve. Ha másfajta párnát kíván, kérjük, nyomja meg az »azonnali szobaszerviz« gombot, és kérje a következő párnák egyikét: 1. Latexpárna – a latex természetes rugalmassága elősegíti a fej és a nyak ideális elhelyezkedését. Az éjszaka folyamán az ön mozdulatai szabad levegőáramlást indítanak el, ezért a párna lélegzik. 2. Hipoallergén párna antiallergén rostokból. Ez az extrapuha párna különösen frissítő álmat biztosít. 3. A legnagyobb kényelmet nyújtó párna – a legújabb technológiával előállított rostnyaláboknak köszönhetően mindig ideális alátámasztást ad a fejnek és a nyaknak, egész éjjel követi az ön mozgását. 4. Igusza-párna – japán iguszafűvel töltve, amely elnyeli a nedvességet és a meleget. 5. Biokaucsuk párna – felveszi a fej és a nyak alakját. Hipoallergén, antibakteriális, atka- és portaszító.” Aśka egy pillanatra elgondolkodott, ne csöngessen-e iguszafű párnáért, de miután megtapogatta az ágyon heverő libatollas párnát, megállapította, hogy az is tökéletesen megfelel.

A klímaszabályozóhoz lépett, és 21 fokról 23 fokra állította a hőmérsékletet. Aztán bekapcsolta a lakosztály három tévéje közül az egyiket, és zenecsatornát keresett.

Még a repülőtéren vett egy üveg Château Latour vörösbort. Most a konyhába ment dugóhúzóért. Nem találta sehol, ezért beérte a

hűtőszekrénybe bekészített a szállodai borral. Fogott egy talpas poharat, visszament a hálósobájába, lecsavarta a kis palack kupakját, és bort töltött a poharába. Ivott pár kortyot, és elfintorodott, nem volt a legjobb minőség. Úgy döntött, hogy megfürdik, ezért elhúzta a gardrób ajtaját, mire bent automatikusan felgyulladt a villany. Ledobálta a ruháit, és már éppen vizet engedett volna a kádba, amikor eszébe jutott, hogy Ali fürdőszobájában van egy nagy ablak, azon keresztül fürdés közben Dubaj gyönyörű éjszakai panorámáját csodálhatja. Pohárral a kezében átvonult a nappalin a férje hálósobájába, aztán be a fürdőszobába. Az ablakon már leeresztette a redőnyt a hotel személyzete. Az egész fürdőszobát ritka fajtájú, homokszínű, különleges textúrájú márvánnyal burkolták, ezért minden csapot és kapcsolót diszkrétan elrejtettek a polcok között vagy a padló közelében, nehogy elrontsák a szép fal látványát. Áskának nem kevés fáradságába került megtalálni a kádtól több méterre elhelyezett gombot, amelyet csak meg kellett nyomni, hogy felugorjon az ablakot elfedő redőny. A formatervezett kádban nem volt csap, a zuhanyfülke egyik falára, a padló fölé szerelt csapot kellett használni, ezzel tudta szabályozni a víz erősségét. Letette a borospoharat az ablakpárkányra, megcsodálta a felhőkarcolók, mecsetek és hidak sárgán, vörösén, zölden és kéken villódzó fényeit, aztán fogta a zuhanyrózsát, a kádba tette, leguggolt, és a hideg-meleg vizet szabályozó gombokkal kezdett vesződni. Kénytelen volt felállni, ha ellenőrizni akarta a víz hőmérsékletét. Egyszer csak a víznyomástól hirtelen megfordult a zuhanyrózsa, és vizet spriccelt Joanna fodrász alkotta frizurájára.

– A francba! – jajdult fel hangosan. – Barti! – gépiesen az indiai szobalányát hívta, aki Kuvaitban szolgált ki.

A családi rezidencián a két sofőr mellett Ali még négy szolgálót, egy szakácsot és egy kertészt is alkalmazott. Barti már több mint tíz éve szolgált hűségesen Joannát. Egy idő óta az asszonynak hiányozni kezdett Barti állandó jelenléte, amikor a férjével utazgatott. A kuvaiti házban Barti készítette a fürdőt Áskának, ügyelt a megfelelő víz hőmérsékletre, a megfelelő számú illatgyertya elhelyezésére, és ő gondoskodott az italról is. Joannának nem kellett törődnie a szétszórt ruhák és vizes törölközők összeszedésével, nem kellett elővennie a fiókokból vagy a polcokról a hálóruhákat, mert kivasalva, vállfára akasztva várták a hálósobában fürdés után. *Igen, döntötte el Áska, feltétlenül meg kell mondanom Alinak, hogy a következő útra magunkkal hozzuk Bartit. Elvégre a gyerekek már nagyok, nekem pedig szükségem van a szobalányomra egész idő alatt. Kell valaki, aki előkészíti és*

rám adja a ruhákat, amikor elmegyek, elhelyezi és kiakasztja őket, ha megjövök, felhúzza és leereszti a redőnyt, amikor akarom, beállítja a klímát, megcsinálja a fürdőt, elkészíti és felszolgálja a kávé, átpakolja a kisebb holmikat egyik táskából a másikba... Nekem nem elég, ha a szállodai személyzet naponta kétszer kitakarítja a lakosztályt. Elvégre nem olyan drága egy külön szobát kivenni a szobalánynak. Minden barátnőm, a kuvaiti hercegnők így csinálják. Igen, holnap megbeszélem Alival... Meg a víz alatti villát is... Ezzel az elhatározással Joanna kiitta bort, a kád is megtelt, ő pedig élvezettel merült bele a dús habokba, miközben az óriási ablakon át a mesés Dubaj villódzó panorámáját nézte.

II. FEJEZET

Az Emirátus titkai

– Ali! Te egyáltalán nem figyelsz rám! – emelte fel a hangját bosszankodva Aška. – Gyorsan elkapkodják a víz alatti villákat! Mielőbb dönteni kell!

Az üvegfal melletti asztalnál ült a házaspár, a huszonegyedik emeleten, az Intercontinental Ambassador klubkártyával rendelkező vendégeknek kialakított hallban. A klubtagok itt étkezhettek, élvezhették a Dubaji-öbölre nyíló csodás kilátást, egy kávé mellett átlapozhatták a friss újságokat, vagy egyszerűen csak megpihenhettek az öblös bőrfotelekben és kanapéken. A rendkívül elegáns helyiséget csöndes kis sarkokra osztották a könyvekkel, folyóiratokkal megrakott fapolcok – meghitt hangulatot teremtett ez az elrendezés. A fehér inget, fekete zakót és nadrágot vagy szoknyát viselő személyzet rendkívül tapintatos volt, és kizárólag akkor bukkant fel, ha feltétlenül szükség volt rá.

Ali a gondolataiba merült, nem sokat evett, ellentétben Joannával, aki újabb és újabb finom falatokat szedett a tányérjára a gazdagon terített asztról.

– Ali! Most rögtön hívd fel azt az ingatlanfejlesztőt!

Ali a gondolataiból felriadva kérdezte:

– Milyen ingatlanfejlesztőt?

– Hiszen ezt mondom! – Aška megemelt hangja ingerültségről árulkodott.

– Azt az osztrák ingatlanfejlesztőt, aki az Európa Szíve projektet vezeti! Megbeszélhetünk vele egy időpontot, és reggeli után rögtön elmehetünk a találkozóra.

– Most nem lehet. Hamidot várom... Helikopterrel jön értem.

Joanna Ali pillantását követve a szállodához tartozó kis méretű, kör alakú helikopter-leszállóhelyet nézte.

– És mikor érsz rá?

– Mondtam neked már Kuvaitban, hogy egy perc szabadidőm sincs. Üzleti ügyek kötnek le.

– Mégis mikor nézzük meg a víz alatti villák kínálatát?

– De hát már korábban megegyeztünk, hogy valamelyik Pálma-szigeten^[9] veszünk villát.

– Igen, mert nem tudtam az Európa Szívéről. Most víz alatti villát akarok. Alig másfél millió dollár. A gyerekek biztos imádnák. – Joanna pontosan tudta, hol van Ali érzékeny pontja.

– Ne felejtsd el, hogy ezzel további költségek járnak. – Ali hosszú évek óta foglalkozott üzleti ügyekkel, és gondosan mérlegelt minden befektetést, figyelembe vett minden kiadást. – Oda csak jachtal, motorcsónakkal vagy helikopterrel lehet eljutni. Ahhoz, hogy a mi öttagú családunkból bármikor szabadon kimozdulhasson bármelyikünk, többet is kell venni ezekből a közlekedési eszközökből. Személyzetet is fel kellene venni hozzá: pilótát, kormányost... Ezek további milliók.

– De én víz alatti villát akarok! – makacskodott Aśka. – Már megbeszéltük Angelicával, hogy szomszédok leszünk!

– Nézd, ők más helyzetben vannak, mert itt laknak, itt van már mindenük, helyben... Na, meg is jött Hamid... – mondta Ali, és felpattant a helyéről, ahogy megpillantotta az üzlettársa fekete helikopterét. – Mennem kell!

Joanna magára maradt, és bosszantotta, hogy nem tudta megbeszélni a férjével a legfontosabb kérdéseket. A villa, a koktélkaróra, Barti... Intett a pincérnek.

– Kérek egy frissen facsart kividzsúszt.

– Elnézést, asszonyom, de nincs.

– Akkor eperdzsúszt.

– Megint elnézését kérem, de az sincs. Narancsból, sárgarépából és mangóból tudunk frissen facsart dzsúszt ajánlani.

– Nem, köszönöm. – Joanna tüntetően felállt, így juttatta kifejezésre félreérthetetlenül az elégedetlenségét.

Mihelyt visszaért a szobájukba, fogott egy borospoharat. Újra benézett a konyhaszekrények minden fiókjába, de ezúttal sem talált sehol dugóhúzót. Kinyitotta a kis hűtőszekrényt, ahol különféle szeszes italokat tartalmazó miniüvegek sorakoztak, de nem volt kedve egyikhez sem. Felhívta a szobaszervizt, kérte, hogy küldjenek fel egy pincért, aki kinyitja a bort. Aztán elnyúlt a hálószobájában lévő ágyon, bekapcsolta a zenecsatornát, és azon gondolkodott, mivel töltse az egész napot, mielőtt vacsorázni megy Angelicával. Menjen el esetleg vásárolni a Mall of the Emiratesbe? Akart venni magának egy pénztárcát a legújabb kollekciókból, és talán néz még valami ruhát vagy ékszerfélét. Kopogást hallott. *Biztos a pincér*, gondolta, és e pillanatban megint szüksége lett volna Bartira, hogy kinyissa az ajtót. Kelletlenül feltápászkodott, beengedte a férfit, és szemével a nappali asztalán

álló Château Latour bor felé intett. A pincér egy különösen megnyerő külsejű fiatal indiai volt, a bőre sötét, a szeme nagy és fekete, a keze nagyon ügyes. Joanna elég sokszor volt már exkluzív dubaji szállodák vendége ahhoz, hogy tisztában legyen azzal, az ilyen mutatós férfiak másfajta szolgáltatást is nyújtanak. Dubaj minden téren a különleges vendégek kedvére akart tenni, akik óriási összegeket hagytak a szállodákban, az üzletekben és az éttermekben. Aška biztosan tudta, hogy nem téved. Erre utalt, hogy jó darabig eltartott, míg a férfi gondosan megtörölgette a borospoharat és kinyitotta a palackot, illetve az is, hogy kissé színpadias módon, felemelt karral vett kézbe minden tárgyat, ujjait úgy mozgatva, mintha be akarná mutatni, milyen végtelenül ügyesek.

– Madame – szólította meg Aškát, miután kinyitotta a palackot, és megtöltötte a poharat. – Így zárja le a palackot, kérem, nézze csak! – Bedugta a dugót az üveg szájába, aztán rögtön kihúzta. – És így nyissa ki. Bezárja és kinyitja... – Fürge mozdulatokkal többször bedugta és kihúzta a dugót a palackból.

Na jól van, kisfiam, gondolta Aška. Szép vagy, de köszönöm, nem kérek belőled.

– Köszönöm! – mondta fennhangon, átnyújtott a pincérnek húsz dirham^[10] borraivalót, és becsukta utána az ajtót. Tudta, hogy pár száz vagy talán valamivel több dirhamért megtapasztalhatná a gusztusához és kívánságaihoz legjobban illő erotikus gyönyöröket. Mégsem akarta igénybe venni ezt a fajta szórakozást, bár a férjével való intim kapcsolata az utóbbi időben meglazult. Ali időhiányra vagy fáradtságra hivatkozott, és bár Aška próbálta változtatossá tenni a házasságukat, mégis csak egyre nagyobb nehézségek árán sikerült. De nem nagyon bánkódott miatta, hiszen aligha várhatott nagy szenvedélyt majdnem húsz év házasság után.

Joanna kényelmesen elhelyezkedett a halványlila, lábtartós fotelban, és a kitűnő bort kortyolva bámult ki a nappali üvegfalán, nézte a távolban percenként magasba emelkedő repülőket. A Hotel InterContinental nem volt messze a repülőtértől, látni lehetett az ablakból, mennyire megnőtt a repülőforgalom a turisták tömegeit fogadó Dubajban. Nem kétséges, hogy a víziót, amelynek valóra váltását II. Rasíd ibn Szaid al-Maktúm^[11] uralkodó indította el – a múlt század hetvenes éveiben kiváló közlekedéssel és ipari infrastruktúrával rendelkező, modern várossá változtatta a kis halászfalut –, a fia folytatta, méghozzá a XXI. századhoz méltó lendülettel. Nemcsak a világon egyedülállóan impozáns építészeti projektekről volt szó, hanem

tekintélyes nemzetközi rendezvényekről is, amelyeken koronás fők, sportsztárok és ismert hírességek vendégeskedtek. Ezek közé tartozott az ATP World Tour 500 teniszbajnokság, amelyet salakos pályán játszottak Dubajban, a Dubai Duty Free Tennis Championships, ahol az összdíjazás meghaladta a kétmillió dollárt, illetve a lovas világbajnokság, ahol majdnem harmincmillió dollár volt a díjak összege, és ebből több mint kilencmillió járt a győztesnek. Joanna jelen volt ez utóbbin, pasztellszínű, sikkos ruhát és a lehető leghóbortosabb kalapot viselte, akárcsak a többi elegáns hölgy. A dubaji emír, Mohamed ibn Rasíd al-Maktúm sejk Angliában, Cambridge-ben végzett, és híres volt arról, hogy szenvedélye a lótenyésztés. A lovai a világ legrangosabb lóversenyein indultak. Mindig hangsúlyozta, hogy e nemes és büszke állatok iránti vonzalma ősei sok évszázados hagyományából fakad, akik gondosan bántak a hátslovaikkal, és különös figyelmet fordítottak rájuk. Kiemelte, hogy ennek köszönhetően a tiszta vérvonalú arab lovak a jelenleg tenyésztett lovak legrégebbi fajtájához tartoznak, hibátlan alakjukat a lószépség kvintesszenciájának tartják. A lovaglást a test, egyszersmind a lélek sportjának is tekintette, hiszen a lóháton utazó lovas fel tudja szabadítani gondolatait a mindennapok monotoníája alól, addig ismeretlen távlatokat fedezhet fel, amelyek hozzásegítik, hogy új eszméket és víziókat alkosson.

Gyors egymásutánban felemelkedő gépek szállították el a turistákat a mesés emírségből, Áska viszont megunt a látványt, és a színes magazinokért nyúlt. Nem talált bennük semmi érdekeset, ezért kicsit eltöprengett azon, hogy wellnessezni menjen, vagy ki a teraszra, a medencékhez. Végül ez utóbbi mellett döntött. A negyedik emeletre vitte a lift, itt építették meg a szingapúri után a világ második legizgalmasabb medencéjét. Joanna a tágas külső teraszon élvezettel nézett végig a különféle formájú medencéken és a háttérben az öböl kékjével egybeolvadó azúrkék vízen. Az egyik medencét kis kerek szigetek díszítették, rajtuk magas pálmafák, ezért úgy is lehetett fürödni, hogy magas törzsű pálmafák között és a mélykék égbolttól elütő élénkzöld, susogó, hosszúkás leveleik árnyékában úszik az ember. De nem ez a medence kapta a második helyet a világ leginkább lenyűgöző medencéinek rangsorában. A lista első helyét egy szingapúri gigahotel, a Marina Bay Sands tetőkerti medencéje foglalta el, ahonnan kilátás nyílt a városra. Rögtön utána következett az a medence, amely mellett most telepedett le Joanna. A szállodai személyzet egyik fekete nadrágos, fehér inges tagja már hozta is a plédet, és segítette neki elhelyezkedni a párnákkal borított nyugágyon. Kint túl

hívős volt az úszáshoz, a vendégek csak a ragyogó napsugarakat, a távolban szikrázó dubaji felhőkarcolók, köztük a Burdzs Kalifa látványát, illetve a huszonöt méteres medencéből nyíló remek kilátást élvezték, a medence vége ugyanis a benne hullámzó azúrkék vízzel együtt néhány méternyire kiállt a Hotel InterContinental homlokzatából. Joanna emlékezett arra a hihetetlen élményre, amikor a vízben lebegve, az átlátszó medencefenéken keresztül négyemeletnyi magasságból nézhette a szálloda előtt elhaladó autókat. Egyedülálló élmény volt, nem is csoda, hogy ez a medence kapta a második helyet a világrangsorban.

Bár is működött a teraszon. Áska ivott néhány pohárral, mielőtt visszament a lakosztályába. Még nem végezték el a takarítást, a hálószobában rendetlenül, összegyűrve hevert az ágyon az ágynemű, a nappali asztalán ott maradt a használt borospohár, a fürdőszobák padlóján mindenütt szétszórt vizes törölközők. *Hol van az én Bartim?*, gondolta Áska. A rendetlenség csak megerősítette abban a meggyőződésében, hogy a legközelebbi útra magával kell hoznia a szobalányát. Saját kezűleg rakosgatta át az apró holmikat egyik táskájából a másikba, aztán telefonált a recepcióra, és kért egy limuzint fél órával későbbre. Nem akart taxiba ülni, ahol naponta több tucat mindenféle utas fordul meg. Az exkluzív vásárláshoz tulajdonképpen még csak el sem kellett volna hagynia a hotelbeli lakosztályt. Elég lett volna szólni a recepción, hogy rendezzenek neki árubemutatót az általa kiválasztott cégek. A vezető márkák odaküldik a képviselőiket, akik bemutatják a milliomosoknak a karórákat, ékszereket, ruhákat, táskákat, cipőket, a legújabb kollekció darabjait – minden több tízezer vagy akár százezer dollárba kerül. Joanna viszont nem akarta a szállodában tölteni a teljes napot, egyébként sem szeretett jelen lenni, amikor a személyzet ágyneműt cserél, porszívózik vagy a fürdőszobát takarítja.

Fél óra múlva hívták a recepcióról, hogy vár rá a limuzin. Joanna lement a lifttel, egy londiner kinyitotta előtte a hotel ajtaját. A fekete öltönyös sofőr mosolyogva kiszállt az autóból, nyitotta előtte az ajtót, és betessékelte az autóba.

- Hová megyünk? – kérdezte a sofőr, miután beült a volán mögé.
  - Mall of the Emirates.
  - Rendben, madame.
- Elindult a limuzin, a sofőr pedig kisvártatva megkérdezte:
- Megfelelő a hőmérséklet az autóban?
  - Igen, köszönöm.

– Kíván madame zenét hallgatni?

– Igen, kérném.

– Európai vagy arab számokat?

– Inkább európaiakat.

– Parancsoljon, madame.

Kellemes hangulatba ringatták Aškát az ismert dalok. Arra gondolt, hogy nem ártana elmenni Angelicával egy partira. Dubajban mindennap örült bulikat tartottak a szállodákban, a magánvillákban vagy a kertekben, de elsősorban a csodás, meleg strandokon. Az egész parton bárok működtek, ahol a legújabb sikerszámokat hallgatva, a legrafináltabb koktélok mellett lehetett tombolni hajnalig. Nagyon csábítók voltak a forró dubaji éjszakák, hiszen az égbe nyúló, kivilágított, különleges formájú felhőkarcolók látványa, a hullámok moraja, a lábakat melengető homok, a szikrázó csillagokkal tarkított égbolt és a gondtalan hangulat varázsszőnyegként röpítette a jókedvű nemzetközi vendégsereget az önfeledtség örök vakációs hangulatába. *Ma a Burdzs al-Arabba megyünk vacsorázni, holnap talán a Barasti Beach Barba,* tervezgetett Aška. Ez volt az egyik legnépszerűbb klub.

– Megérkeztünk – szólta a sofőr, aztán megállította az autót, kiszállt és kinyitotta a z ajtót.

– Köszönöm. Várjon meg, kérem – adta ki az utasítást Joanna.

– Rendben, madame – válaszolta engedelmesen a sofőr.

A Mall of the Emiratesben Aška rögtön arrafelé indult, ahol a legnagyobb luxusmárkák boltjai álltak. Némelyik külön kis utcában helyezkedett el, melynek stílusa a francia városok hangulatát idézte. Az opálos fényt adó, stílusos utcalámpáknak és az üzletek gondosan kimunkált gipszdíszítményeinek köszönhetően egy percre úgy érezte, mintha egy európai utcácskában járna. Megnézett néhány ruhaszalont, aztán elindult pénztárcát keresni. Először a Dior új kollekcióját nézte meg, de egyik modell sem tetszett meg neki azok közül, amelyeket bársonytálcán elé hordtak az eladók. Aztán a Burberry boltot kereste fel, ahol új színvilágú mintákon akadt meg a szeme, főleg a lilába hajló sötét rózsaszínen, de az nem tetszett neki, hogy a majdnem hatszáz dolláros tárca vastag cipzárral záródott. Később, miután megnézte a Chanel, a Chloé, a Gucci, a Louis Vuitton és az Armani kínálatát, meggyőződött arról, hogy az utóbbi időben minden csúcsmárka vaskos cipzárral szerelte fel a tárcáit. Ez különösen bosszantotta, ezért nagyon megörült, amikor a Prada szalonban talált egy csinos kis tárcát kellemes fáradt rózsaszínben, feltűnő cipzár nélkül, és csak ötszáz dollárba

került. Az új szerzeménnyel járta tovább az üzleteket, remélve, hogy talál még valami érdekeset. És valóban: a Just Cavallinál olcsó ékszermodellek voltak, melyek remekül illettek a karóragyújteményébe. Alig több mint háromszáz dollárért vett egy mutatós kis karórát, amelynek számlapján két, csillogó kristályokkal díszített kígyó fonódott egymásba. Az enyhén ovális számlap körül ugyanolyan kristályok ragyogtak, a fémszív a szezon legdivatosabb ötvözetéből, rózsaszín aranyból^[12] készült. Később vett még nyakéket és karperecet Emporio Armaninál, ezeket is rózsaszín-arany réteg borította. Rendkívül elégedett volt az apróságokkal, amelyekre majdnem másfél ezer dollárt költött. Ezután úgy döntött, hogy a Mall of the Emirateshez tartozó Kempinski Hotelben ebédel. Útközben bement egy cipőboltba. Ahogy sorban próbálgatta a cipőket, meghallotta, miről beszélnek a filippínó eladók fojtott hangon.

– Kíváncsi vagyok, hány párat vesz.

– Szerintem hármat!

– Van már nála több szatyor, nyilván nem akar túl sokat cipelni. Csak egyet.

– Vagy akár ötöt is! Éjjel megkeresi az árát! – Az eladók halkán vihorásztak.

*Na persze, gondolta Aška. Megint orosz kurvának néznek. Megesett párszor, hogy szlávok külsejéről és a nagy halom szatyorról erre következtek. Az olcsóbb boltokban, ahol egy-egy holmi néhány száz dollárba került, többször is hallott ilyen megjegyzéseket, a több ezer dolláros szalonokban viszont ez sosem esett meg vele. Ezekben, még ha így is gondolták az eladók, biztos nem engedték volna meg maguknak, hogy pletykáljanak. *Nálatok nem veszek semmit*, gondolta Aška, miután meghallotta a rá tett megjegyzéseket, és felszegett fejjel elhagyta a cipőboltot.*

Nemrég jutott el hozzá a lengyel modell lányok híre, akik állítólag huszonötezer dollárért hajlandók eladni magukat a dubaji sejknek. Ezért az összegért elmennek velük egy ötnapos jachtkirándulásra a franciaországi Saint-Tropez-ban, részt vesznek a szexorgiákban, melyekbe beletartozik a lányok közt folytatott aktus, a fétisjáték, valamint az urofília és a koprofília. *Ha már úgy döntöttek, hogy szarban tapicskolnak, akkor ne csak átvitt értelemben tegyék, hanem szó szerint, csak előbb legalább ismerjek meg az itteni piaci árakat*, gondolta Aška a rá jellemző nyerseséggel. Huszonötezer dollár a sejkkal töltött egyetlen éjszaka ára, nincs benne semmiféle orgia vagy

extravagancia... Ezek a lányok meg elmennek ötödáron vagy még olcsóbban...

A Kempinski Hotel felé tartva Joannának a dubaji örömlánypiac járt az eszében. Tudta, hogy a hatalmas készpénzek fölött rendelkező Ali ingyencfalat jó néhány hivatásosnak. Dubaj pedig tálcán kínálja a legkülönbözőbb területekre specializálódott, különféle nemzetiségű lányokat. Itt nem az utcán állnak, hanem az éjszakai klubokban vadásznak az alig ruhás nők, akik kihívó viselkedéssel próbálják magukra vonni minden gazdagabb vendég figyelmét.

Sajátos paradoxon volt ebben a társadalomban, hogy a házasságon kívüli szex, sőt hivatalosan még a nyilvános helyen adott csók is szigorú büntetést vont maga után. A kormányzat viszont nem akarta elveszíteni a merész terveikhez szükséges befektetőket, egyébként is arra törekedett, hogy az idegenforgalom is a legfőbb bevételi forrásai közé tartozzon, ezért szemet hunyt a szexbiznisz fölött. Sok országból érkeztek az örömlányok, és széles körű szolgáltatásokat kínáltak. Kínából, Oroszországból, Azerbajdzsánból, Kazahsztánból, Kurdisztánból, Üzbegisztánból, Etiópiából, Ugandából, Szomáliából, Marokkóból, Libanonból, Indiából, Pakisztánból, a Fülöp-szigetetről, Irakból, Iránból és más országokból utaztak Dubajba, a gyors és nagy kereset reményében. A nemzeti hovatartozásuktól függött a tarifájuk. A kínai lányok voltak a legolcsóbbak, akik százötven dollár körüli összeget kaptak egy óráért, eggyel magasabb kategóriába tartoztak az afrikai és a kelet-európai nők, a legkeresettebbek és legdrágábbak pedig az arabok voltak, ők ezer dollárt is elkérhettek. Ezek az árak a közönséges prostituáltakra vonatkoztak, akik mindennap a bárokban keresték a boldogulást. A sejkeket szórakoztató exkluzív prostituáltak, akik velük tartottak az utazásokra és az orgiákra, egy éjszakára több tízezer dollárt kaptak. Általános volt az a nézet, hogy „Dubajban minden nőnek megvan a maga ára”, és sok férfi kész volt megfizetni ezt az árat.

Egyszer Aška bement egy italra az egyik klubba kora este, amikor még nem indult be az élet. A bár kihalt volt. Joanna mellé ült le egy orosz nő, akit igen megviselt az éjszakai műszak. Ki tudja, talán konkurensnek nézte, azért elegyedett vele beszélgetésbe, vagy egyszerűen csak ki akarta önteni a szívét valakinek, de egymás után rendelte az italokat, és dőlt belőle a panasz oroszul:

– Nehéz és hálátlan ez a meló, nekem elhiheted... Jobb, ha bele se kezdesz! – A vastag sminkréteg sem tudta elfedni a szeme alatti sötét árnyékokat, vörös orrát és kialvatlan szemét. – Gürcölni kell, húzni az igát,

nekem elhiheted. Nemrég le kellett vinnem a tarifát ötszáz dirhamra óránként, mert egyre csak jönnek az új lányok. Itt dekkolok mindennap reggel ötig, kiszolgálom a kuncsaftokat. Egyiket a másik után... Pedig valamikor régen... tanárnő akartam lenni. – Egy hajtásra leküldött egy pohár vodkát. – De egyszer még megtalálom itt a másik feletem, nekem elhiheted... Egy angolt vagy valami más európaít. Itt várok rá... És eljön egyszer, nekem elhiheted... – az orosz nő felállt, mert népes férfitársaság érkezett a bárba nagy lármával.

Kíváncsi lennék, valóban elhiszi-e, amit mond, vagy sok más embertársához hasonlóan olyan sokáig hajtogatta ezt a képtelenséget, hogy már maga is igazságnak hiszi, gondolta akkor Joanna. Akárcsak akkor, most is boldog volt, hogy nem kell megmerülnie a mocsokban a napi betevőért vagy egy új ruháért, hiszen van férje, vannak gyerekei, és Ali, a férje ismert és megbízható üzletember magas társadalmi pozícióban, aki biztosan nem áll le ilyenekkel...

A Kempinski Hotellel egybeépített Mall of the Emiratesben egész évben működött a mesterséges lesiklópálya. A látogatók gigantikus, üvegfalú galériáról figyelhették a vastag hóréteggel borított, különböző nehézségi fokú pályákat és a síelőket. A 2005-ben nyílt Ski Dubai centrumban sífelvonó és szánkópálya is volt.

Bent másfél ezer vendég fért el egyszerre. Hegyvidéki üdülőhelyet idéző téli hangulatot teremtettek a behavazott karácsonyfák, a nagy szürke kőtömbök, a csúcsos tetejű faházak és a kékesen derengő, leszálló estére emlékeztető fények. A karácsonyfákat kis égők díszítették, ünnepi hangulatot teremtve. A téli sportok szerelmesei lecsatolhatták síléceiket, és a hóból, a mínusz öt fokból azonnal átjuthattak a sivatag vagy a strand forró homokjára, ahol majdnem ötven fokot mutatott a hőmérő. Ez Dubaj, a mesebeli város, ahol a legfantasztikusabb álmokat is megvalósították. A világ legmagasabb épülete, a Burdzs Kalifa aulájában ez a jelmondat volt olvasható: „A LEHETETLEN szó nem szerepel a szótárunkban”.

Joanna közönyösen ment el a fotózó bábázkodók mellett, mert olyan gyakran járt az Emírségekben, hogy a sivatagos tájba ültetett havas területek látványa nem tett rá semmilyen hatást. Néhány lépcsőfok után átjutott a Kempinski recepciójára, aztán az étterembe. Ebédidő volt, szinte minden asztalnál ültek. Aška elfáradt a vásárlástól, fásasztották a mindenhova betolakodó turisták, ezért úgy döntött, hogy a kényelmes hotelszobájában ebédel. Remélte, hogy Ali már befejezte az üzleti megbeszélést, és végre alkalma nyílik újra beszélni vele a víz alatti villáról. Meg a koktéltkaróráról...

Meg arról, hogy ha legközelebb utazni indulnak, feltétlenül magával kell hoznia a szobalányát.

Kilépett a Mall of the Emiratesből, és örömmel ült be a rá várakozó Lincolnba. A fekete bőrülésekre helyezte a vásárolt holmikat, élvezte, hogy ezúttal limuzin szállítja, elégedetten nézte a tájat. A csúcsforgalom idején Dubajban, akárcsak Kuvaitban, dugók alakultak ki, és mert elég hosszú volt az út a Hotel InterContinentalba, Aáskának elég ideje maradt, hogy újra elgyönyörködjön a sok helyen látható, angolparkszerű növényzetben. Tetszett neki ez az átgondolt térkihasználás, és az is, hogy szem előtt tartották a változatosságot a parkosításban. Egyszer járt egy lakóparkban, ahol olyan aprólékosan kidolgoztak minden részletet, hogy a bámulatosan kecses épületek és a különösen dús, tökéletesen megtervezett növényzet, a festettnek látszó fák, bokrok, virágok, az egyformára nyírt fű inkább látszott számítógépes szimulációnak, mint nemrég épült városnegyednek. Csak egy kutyasétáltató nő alakja igazolta meggyőzően, hogy ez a való világ.

Miután Aáka visszatért a szállodába, a lakosztályba rendelt ebédet, majd étkezés után kért egy iguszafű párnát, aztán hosszú álomba merült. Elmúlt hat, amikor felébredt.

– Barti! – szólt megszokásból, mert azt akarta, hogy a szobalánya készítse el a fürdővizet, főzzön kávé, csomagolja ki a vásárolt holmit, készítse ki a ruháját, pakolja át az apróságokat egyik táskájából a másikba... De rögtön rádöbbsent, hogy egyedül van, vagyis kénytelen saját kezűleg elvégezni a munkát, és ez felbosszantotta. Kapkodni kezdett, nem tudta, hogy a fürdővel kezdje, kávé főzzön, vagy inkább a ruháját vegye elő. Átment a konyhába a kávéfőzőhöz, bekapcsolta, de várnia kellett egy kicsit, míg kigyulladt a jelzőfény, hogy üzemkész a gép. Aztán behelyezte az aranyszínű kapszulát, és várta a kávé. Miért tart ez ennyi ideig? Belátta, hogy fürdőre már nincs idő, ezért csak lezuhanyozott, aztán a gardróbot feltúrva felöltözött, gyorsan kisminkelte magát, majd elkezdte kipakolni a táskákból az újonnan vásárolt ékszereket. Ebben a pillanatban telefonáltak a recepcióról, hogy várja valaki odalent. *Hét óra van, nyilván Angelica az!* Aáka gyorsan magára kapta az új csecsebecséket, alig tudta bekapcsolni a karperecet, mert otthon ez Barti dolga volt, átrakta a bankkártyáit, hitelkártyáit az új pénztárcába, egyik retiküljéből a másikba pakolta át a púdert, a rúzs, aztán gyorsan elindult.

A hotel előtt Angelica libériás, sapkát viselő sofőrje kinyitotta előtte a fehér Rolls-Royce ajtaját.

– Helló! – Angelica szokás szerint remekül nézett ki a Coco Chanel márkájú, *haute couture*-kollekcióból való, a térdét szabadon hagyó, csillogó, bordó ruhában.

– Szia! – Egymáshoz közelítették az arcukat, de csak a levegőbe cuppantottak kétszer, nehogy tönkretegyék a sminkjüket.

– Késtél! – Angelica intett a sofőrnek, hogy induljon már.

– Nincs velem a szobalányom! – panaszolta Joanna.

– Akkor megbocsátok – mondta megértően Angelica.

– Csodaszép ez a ruha! – dicsérte Aśka.

– Ó, köszönöm, Párizsban vettem a Fashion Weeken. Na, beszéltél Alival a víz alatti villáról?

– Próbáltam, de még mindig a Pálma-szigeteken akar házat venni.

– Ne aggódj, végül biztos meggyőződ. Mondd meg neki, hogy az nagyon zsúfolt, egyik villa a másik mellett, tényleg nincs benne semmi izgalmas.

– Igazad van, meg is mondom neki.

– És vettél tegnap valami jó cuccot?

– Tegnap nem, ma viszont...

A két barátnő megtárgyalta a shoppingolást meg a legújabb divattrendeket. Fél óra múlva ért a Burdzs al-Arab hídjához a Rolls-Royce, a világ egyetlen hétcsillagos szállodájához. Turisták fényképezték a vitorla formájú, különleges épületet, ugyanis csak a szálloda lakói és a benne működő kilenc étterem vendégei léphettek be belépődíj nélkül. Mindenki másnak ötven euróba került, hogy bejusson az ajtón, ezért a legtöbb turista beérte azzal, hogy viszonylag nagy távolságból lefényképezte az épületet. A híd bejáratánál, a csukott sorompónál állt a szálloda egyik alkalmazottja, aki a nála lévő papírokon gondosan ellenőrizte minden vendég nevét.

– Al-Mahara étterem, foglalás hét harmincra... – tájékoztatta a sofőr, és a végén megadta Angelica nevét is.

Több lapot is végignézett az ellenőr, aztán megtalálta az al-Mahara étterem oldalát, és tett egy pipát a mondott időponthoz.

– Rendben, mehetnek.

– Köszönöm. – A sofőr felhúzta az autó ablakát.

Felemelkedett a sorompó, és a Rolls-Royce áthajtott a majdnem háromszáz méter hosszú, enyhén ívelt magánhídon, amely a világ legnagyobb luxust kínáló szállodája kedvéért létrehozott mesterséges szigethez vezetett. Napközben makulátlan, vakító fehér volt az üveggyapottal bevont, speciális teflonburkolatú homlokzat, éjjel viszont, amikor váltakozó színekkel

világították meg, a szivárvány minden színében játszott. Tucatnyi libériás inas nyitogatta az érkező autók ajtaját, a kiszálló utasok tekintetét pedig a bejárat mellett álló Vulkán szökőkút vonzotta. A krátert formázó, hatalmas építmény azzal ejtette ámulatba őket, hogy a vizet kombinálta a tűzzel. Vízuhatagok lövelltek a magasba a legkülönbözőbb alakzatokban, amikor pedig leszállt az este, vulkánkitörést imitálva csaptak ki a kráter mélyéből. Ugyanakkor a hotel homlokzati részén álló négy toronyból fénylő tűzgolyók hullottak, a homlokzat üvegburkolatán tükröződtek, és bevonták a vendégeket a dühögő elem örvényébe.

Angelica, aki sokszor járt a Burdzs al-Arabban, kiszállt a barátnőjével a Rolls-Royce-ból, majd a forgóajtón bementek a világ legvagyonosabb emberei számára épített szállodába. A hagyományos arab vendégszeretet jeleként mosolygós hoszteszek fogadták őket frissítő, hideg törölközőkkel, rózsavízzel, intenzív, keleti illatokat árasztó füstölővel, édes datolyával és kis csésze helyi kávéval.

Az al-Mahara étterem recepciója a szálloda fenti aulájában volt, ezért Joanna és Angelica a mozgólépcsőn felment az emeletre. A lépcső e különleges hely rendkívüli világába vitte a vendégeket. Jobboldalt méretes akváriumfal a tengeri, trópusi állat- és növényvilág színpompás, hullámzó szépségét mutatta meg a felfelé haladó vendégeknek. Bal oldalon zuhatagos vízesést építettek, melyben páratlan látványt nyújtott az optikai szálakban visszaverődő, reszkető, szétszóródó vízcseppek kaleidoszkópszerű koreográfiája. A víz és a lebegő köd üveggel borított, fekete kő lépcsőfokokon folyt le, fenséges látványt nyújtva és végtelen frissességet árasztva. A vízesés másik oldalán a lefelé tartó mozgólépcső járt, mellette még egy üvegfalú akvárium.

Joanna és Angelica felért az emeletre, és elindultak a padló szembeötlő, remekbe szabott mozaikján. Arabeszkre emlékeztető, kacsaringós mintát alkottak az égszínkék, sötétkék, sárga, fehér, vörös, bordó és arany kövecskék. Gyönyörű, rozetta formájú szökőkút foglalta el a központi helyet, mely a vendégek figyelmét fantasztikus fény-, víz- és hangjátékkal kötötte le. A számítógéppel vezérelt lamináris áramlás^[13] hatására vékony, hosszú és rövid, meg-megszakadó vízsugarak képződtek, mint különböző színekben játszó, hajlított üvegpálcák, amelyek kecsesen szöknek fel és állnak össze művészi alakzattá. Azzal, hogy korlátlanul és mindenhol vizet használtak fel, ugyanúgy a luxust és a sivatagi emirátus gazdagságát fejezték ki, mint a hotel

majdnem kétezer négyzetméternyi belső terének huszonnégy karátos aranyborításával.

A két barátnő az al-Mahara étterem recepciós pultjához lépett, ahol egy hosztesz ellenőrizte a foglalást, majd rövid telefonos egyeztetés után hozzájuk fordult:

– Kövessenek, kérem. – Odament a recepciótól pár lépésre lévő lifthez, és megnyomta a gombot. – Lent várja önöket a kolléganőm. – Szívélyes mosollyal búcsúzott el a vendégektől.

A Burdzs al-Arabban hatfőnyi személyzet jutott egy vendégre, és a szálloda minden lakója a nap huszonnégy órájában személyes inassal rendelkezett. A szobákat naponta Hollandiából szállított friss virágokkal díszítették, a legdrágább lakosztályokhoz pedig – amelyeket a bennük megszálló királyokhoz és sejkékhez méltó pompával rendeztek be – magánkönyvtár és mozi, saját bár és wellnessrészleg, tizenhétféle választható párnából álló kínálat, emellett finom porcelántárgyak és a Hermès márka kozmetikai termékei és illatszerei jártak. Joanna már rég tisztában volt azzal, hogy a gazdagság egy bizonyos szintjén olyan sajátos közegbe ér az ember, ahol minden csak azért történik, hogy az ott megforduló elit a lehető legnagyobb komfortban és élvezetben részesüljön.

Kinyílt az aranyozott liftkabin ajtaja, Joannát és Angelicát pedig széles mosollyal üdvözölte egy hosztesz, aki már várta őket.

– Kövessenek, kérem! – mondta.

Nyugalmat árasztó félhomály uralkodott a helyiségekben, a virágkompozíciókból kellemes illat áradt, a hangszórókból zongorán előadott, halk, pihentető jazz szólt. A hosztesz nyomában az al-Mahara étterem impozáns bejáratához ért a két barátnő. A bejárat félköríves alagút volt, melynek falát egymás mellé helyezett, szikrázó aranszemcsékkel kirakott, földig érő boltívek alkották, mely konstrukció az osztriga héjának rétegeit imitálta. Joanna megpillantotta a vendégeket méltóságteljes szépségével igéző, víz alatti világot. A mennyezettől a padlóig érő, kerek üvegtáblákon túl a tengermély kéklő világa, élő korallzátonyok és a köztük úszkáló ezerféle vízi lény hipnotikus látványt nyújtott, az emberi szem előtt általában rejtve maradó tengermély gazdagsága elbűvölő volt. Fokozta a hatást, hogy mindenhol, még a mennyezeten is tükröket helyeztek el, amelyek visszaverték a tarka birodalmat, és víz alatti titkokat tártak fel a vendégek előtt.

A hosztesz odakísérte Joannát és Angelicát az egyik kétszemélyes asztalhoz, közvetlenül az üvegfal mellé, ahol már várta őket egy mosolygós pincérnő.

– Jó estét! Lian a nevem, én fogom ma kiszolgálni a hölgyeket.

A pincérnő segített leülni Joannának és Angelicának, először kihúzta, majd betolta a székeket, aztán meleg vízzel és illatszerekkel átítatott törölközőket nyújtott át nekik, hogy megtörölhessék a kezüket. Majd elkérte a retiküljüket, és az asztalhoz tolt kis fémállványokra akasztotta őket úgy, hogy ne lógnanak a padlóra, ne legyenek útban, de az asztalnál ülő hölgyek szemmel tarthassák őket. Ezután a pincérnő átadta az étlapot, amelyen a tenger gyümölcseiből készült kitűnő francia fogások szerepeltek.

– Nem könnyű dönteni az al-Maharában. Itt minden olyan isteni. – Angelica az étlapot nézegette. – A legjobb francia szakácsok főznek.

– Igen, én is imádom a konyhájukat – ismerte el Joanna.

– Hát akkor, előételnek esetleg... – Angelica habozott. – Tudom már! A specialitást kérem, a cárszkája ojszterszt!

– Cári osztrigák! – ismételte a barátnője után Aška.

– Igen, a világ legjobb osztrigája!

– Akkor én is azt kérem. Meg hallevest. Ennél jobbat nem ettem sehol.

– Egyetértek. Én is azt kérem. Mi legyen a főfogás?

– Kérjük talán a séf ajánlatát két személyre? A tenger gyümölcsei többféleképpen. Szezonális zöldségekkel. Fehér kaviár tokhalból...

– Jól hangzik. – Angelica megtalálta az étlapon a megfelelő fogást. – A séf *cocotte*-jára gondolsz?

– Pontosan! – Aška csengő hangon felnevetett. – *Cocotte*-ot a kokottnak! [\[14\]](#)

– *Cocotte*-ot a kokottnak! Ez tetszik! – Angelica gyöngyöző kacajjal csatlakozott a barátnőjéhez. – És mellé...

– Valami finom bort! – mondta könnyedén Joanna.

– Persze... Château, '95-ös évjárat jó lesz? – Angelica a borlapról választott italt.

– Nagyszerű!

– Szuper! És desszertet is kérünk. Nekem egy könnyű mousse-t... citrusokkal, Campariban. És neked?

– Jázminkrémet.

– Akkor megvan minden. – Angelica egy pillantással odaintette a pincérnőt.

Kuncogva rendeltek a viháncoló barátnők. Ez is jellemző volt a világ legdrágább, elitrétegnek szánt helyszínein. A kiváltságosok a luxusban lubickolva végtelenül szabadnak érezhették magukat, míg a személyzet dolga, hogy meghallgassa a rendelésüket, elviselje a viselkedésüket, és szívélyes mosollyal teljesítse a legtúlzóbb szeszélyüket is. Az al-Maharában a végtelen elegancia uralkodott, és nem is csak a víz alatti étterem belső terének egyedülálló kialakítása miatt, hanem azért is, mert a vendégeknek kötelező volt megfelelően felöltözni a vacsorához. A férfiaktól megkívánták a galléros inget, a hosszúnadrágot és a zárt cipőt. A nők viselhettek kosztümöt, ruhát vagy szoknyát elegáns blúzzal. Szívesen látták az Egyesült Arab Emírségek nemzeti viseleteit is. A farmer, a póló, a sportcipő és a helyhez nem illő más öltözékek viszont tiltólistán szerepeltek. Vacsoraidőben tizenkét év alatti gyerekek nem léphettek be ide, így biztosította az étterem a lehető legnagyobb nyugalmat. A körös-körül uralkodó pompa ellenére az al-Maharában szívélyes, szinte baráti légkör uralkodott, nem is hasonlított arra a mesterkélt felfuvalkodottságra, amellyel Joanna az exkluzívnak számító éttermekben találkozott Lengyelországban.

– Hallottál arról az emirátusokbeli énekesről? – kérdezte Angelica az előételt kóstolgatva.

– Melyikről?

– Omár Borkan al-Galának hívják.

– Nem, miért?

– Kiutasították Szaúd-Arábiából!

– Miért?

– Mert túl jól néz ki!

– Micsoda?

– Túl jól néz ki, ezért kiutasították!

– Hát ilyen nincs! – Joannából kirobbant a nevetés. – Mikor történt ez?

– Nem emlékszem pontosan, talán két éve lehetett.

– De hát ez teljesen elképzelhetetlen! Meséld el! – kérte kíváncsian Aška.

– Hát ezt hallgasd meg, Jo... – Angelica felemelte a borospoharat. – De előtte még igyunk a jó pasikra!

– A jó pasikra, mindig! – Joanna koccintott a barátnőjével.

– Cheers!

– Cheers! Ahogy nálunk mondják: egészségedre!

– Egészségedre, Jo! A jó pasikra!

– A jó pasikra! Mi történt ezzel az Omárral?

– Rijádban kulturális fesztivált tartanak minden évben...

A két barátnő félbehagyta egy percre a beszélgetést, mert a pincérnő letett eléjük két karcsú, magas, fehér csészét.

– Blue cheese dip a séftől.

– Köszönjük. – Joanna belekanalazott a csészében lévő bársonyos masszába. – Isteni! És a blue cheese-ek között különösen selymes. De mondd, mi van ezzel az Omárral, érdekel!

– A fesztivál alatt a szaúdi vallási rendőrök fehér zsákot húztak Omár fejére – aki egyébként színész és költő is –, és kivezették a fesztiválteremből.

– Miért?

– Attól féltek, hogy túlságosan vonzónak és szexinek tartják a nézőtéren lévő nők!

– És...?

– És a kinézete miatt eszüket vesztik a nők, bűnös gondolataik támadnak!

– Hagyd abba, mert megfulladok! – Aška hahotázott.

– Ne tudd meg, micsoda jelenet volt! Öt-hat egyenruhás rendőr vetette rá magát Omárra, aki próbálta letépni magáról a zsákot, sikerült is egy-egy pillanatra, a kordonok mögött meg nagy csapat fekete *abajás*^[15] nő ordított és füttyögött, hevesen csápolva.

– Ez nyilván olaj volt a tűzre.

– Persze! Omárnak másnap el kellett hagynia Szaúd-Arábiát.

– Attól félhettek a vallásőrző urak, hogy nem tudják megfékezni a nőket!

– Joanna fölemelte a poharát. – A szaúdi nőkre!

– A szaúdi nőkre! És a világon minden nőre!

– A nőkre!

A pincérnő elvitte a kiürített csészéket, lesöpörte a terítőről a vacsorához adott zsömlék után maradt morzsákat, egy pincér pedig rögtön utána mélytányérokat tett az asztalra, benne halszeletekkel és más finomságokkal, majd kis kancsókból ráöntötte a párologó, illatos hallevet.

– *Bon appétit!*

– Köszönjük! – felelte Angelica. – A híres hallevés! Ennek nincs párja!

– Fenséges! – helyeselt Joanna. – Aztán mi lett azzal a szívdöglesztő

Omárral?

– Kiutasították, de csak utána jött a java! Mihelyt bekerült az eset a híradóba, elárasztották a Facebook- meg a Twitter-fiókját, az egész világról írtak neki a nők, csupa rajongó és imádó üzenetet. Alig néhány nap alatt nyolcszáz ezer komment érkezett, nemsokára már egymillió lájknál tartott!

- Hát ez nem semmi!
- És még nincs vége! – Angelica fölemelte a poharát. – Egészségedre!
- A tiédre!
- Ilyen üzenetek érkeztek: „Hmmm... Hmmmm... Hmmmm..

Deportáljátok Houstonba, Texasba, könyörgök!” Vagy: „Omár nagyon dögös! Nagyon-nagyon szívesen látjuk Chicagóban! Garantáltan nem kap visszautasítást!” Nálunk, Kaliforniában is tárt karokkal fogadták a nők!

- És talán nem is csak karokkal! – Aśka felkacagott.
- Nem bizony! Nem csak karokkal! *Cheers!*
- *Cheers!* – Nagyokat nevetve koccintottak.
- A születésnapjára meg egy ismeretlen rajongója megajándékozta egy Mercedes G55-össel!

- Akkor igazán dögös pasas lehet!
- Mit mondjak, nem rossz... Őt tartják a legjobb pasinak Dubajban.

Hihetetlenül érzéki a szája. Láttam egyszer... Ahogy beszél, rád mosolyog, és úgy néz a hosszú, fekete szempillái alól, hogy attól elolvad az ember. Azt írta az egyik nő: „Húúúú, milyen bugyinedvesítő pillantása van” – mondta Angelica, és érzékien megnyalta a száját.

- Angelica!
- Most mi van? Hasonlít az én Hamidomhoz. Igyunk a férjünkre!
- A férjünkre!
- Ők is dögös pasik!
- Akkor a dögös pasikra!

A pincérnő elvitte a kiürített tányérokat, lesöpörte a morzsákat, aztán kis tálkákat hozott.

- Citromszorbet a séftől!
- Köszönjük!

A főétel mellett tovább nevetgéltek, viccelődtek, felidéztek mulatságos kalandokat, amelyekben együtt volt részük. A karnyújtásnyira látható, víz alatti világ mélykék fényt vetett a víztömeg mellett ülő vendégekre, a benne úszkáló különféle tengeri élőlények vonzották a tekintetüket.

– Ez is milyen szép, ami itt úszik! – Angelica egy nagy, fekete foltos halra mutatott, amely alig pár arasznyira úszott el tőle. – Mi ez? – kérdezte a pincérnőtől.

- Cápa, madame.
- Cápa?

– Igen, madame, leopárdcápa.
– Nézd csak, Jo, milyen képet vág! Mintha azt mondaná, *cheers!*
– Tényleg, Angelica, biztos azt mondja, hogy *cheers!* Hú, nézd csak! Így.
– Joanna vicsorogva csikorgatta a fogait. – *Cheeeers!*
– *Cheeeers!* – Angelica ugyanolyan képpel utánozta. – Akkor igyunk a cápára!
– A tigriscápára! Mert ez tigriscápa, ugye? – kérdezte Aśka a pincérnőt.
– Nem, madame, leopárdcápa.
– Nézd csak, Jo, milyen méltóságteljesen siklik! – mondta Angelica. – Lassan, illedelmesen. És milyen büszkén mozgatja azt a hosszú farkát!
– A hosszú farkát! – Aśka elnevette magát. – Erre inni kell.
– A hosszú farokra?
– Arra is! Meg a cápára!
– A leopárdcápára! – tette hozzá Angelica. – Ha olyan úriember, akkor a legjobb konyakot rendeljük neki. Egy Louis XIII de Rémy Martint a leopárdcápának! Meg tudod jegyezni... – Angelica a pincérnő egyenruhájára tűzött névtáblára pillantott –, Lian?
– Igen, madame.
– Akkor ismételd el a rendelést, Lian.
– Louis XIII de Rémy Martin a leopárdcápának, madame – szavalta zokszó nélkül, mosolyogva a pincérnő.
– Ez az, tökéletes! – dicsérte meg Angelica.
A pincérnő elment, az amerikai nő pedig Joannához fordult, és színpadiasan lehalkított hangon azt mondta neki:
– Most, Jo, arra, hogy jussanak nekünk gusztusos fiúkák.
– Leopárdok! – tette hozzá sűgva Joanna.
– Vagy tigrisek! – kontrázott rá Angelica.
– Hosszú farokkal! – koronázta meg Aśka, és visszatarthatatlan nevetésben tört ki a két barátnő.
– Jo, mindenképpen legyünk szomszédok! Nincs itt még egy olyan barátnőm, mint te! És el tudod képzelni, hogy ilyen látványban lesz részünk mindennap? – Angelica a varászlatosan hullámozó víz felé fordította a fejét. A benne úszó halakat színek szerint válogatták össze, pompázatosak voltak a sárga, a kék, a fekete, a fehér és az ezüst legkülönbözőbb árnyalataiban játszó csíkjaikkal és pöttyeikkel. Joanna a barátnője tekintetét követve arra gondolt, hogy a milliomosoknak szánt éttermekben még a halak is elegánsak.

– Tudod, mit, Jo, van egy ötletem – fordult a barátnőjéhez vidáman Angelica. – Menjünk el holnap skydive-ra!

– Micsodára?

– Skydive-ra! Ejtőernyős ugrásra! Fentről láthatnád a Világ és az Európa Szíve szigetcsoportot! Ott lesz a házuk!

– Angelica, meghibbantál? Én biztos nem ugrom, soha az életben!

– De még mennyire, hogy ugrasz! Én már sokszor megtettem. Nincs benne semmi ijesztő – győzködte Angelica a barátnőjét.

– De hát te remek formában vagy! Én meg... – Angelicával ellentétben Joanna nem helyezett túl nagy súlyt a sportra, és az utóbbi években eléggé meghízott. – El tudod képzelni, hogy több kilométerrel a föld fölött lebegek?

– Négy kilométeres magasságból ugrunk. Megcsinálod!

– Nem, igazán köszönöm, de erre nem veszel rá! Találj ki valami más attrakciót!

– Akkor... Megvan! Holnap Sting-koncert lesz. Elmehetünk, ha akarod.

– Stingre bármikor, de a koncert előtt egy nappal már biztos nem kapunk VIP-jegyet. Emlékszel a Madonna-koncertre három éve, Abu-Dzabiban? Akkor sem kaptunk VIP-jegyet, horror volt! Forróság, tömeg, izzadó emberek... – Aška elfintorodott.

– Jaj, Jo, ne túlozz már! Isteni koncert volt! Nagyon meleg volt, az igaz, és Madonna is sokat késett... A dubaji amfiteátrumban viszont messze van a VIP-terem a színpadtól! Jobb a Golden Circle szektor, ott közel vagy az énekeshez. Néha érdemes hagyni a fenébe a márványt, és leülni a fűbe, mert akkor jobban hallod a zenét.

– Nem, nem, Angelica – makacskodott Aška. – Én jobban szeretem a kényelmet.

– Jó, hát ha szívesebben nézed Stinget kivetítón, akkor megpróbálom elintézni. De nem ígérek semmit. És ha már Madonnáról van szó... A pletykák szerint az Emirátusokban akar házat építeni. Biztos őt is elbűvölte a víz alatti világ, a nappalija ablaka előtt állítólag delfinek úsznak majd.

– Megmondom Alinak. Ez talán meggyőzi arról, hogy venni kell egy víz alatti villát. Bocs, Angelica, de muszáj kimennem a toalettre.

Mihelyt Joanna felállt, mellette termelt egy hosztesz, átadta neki a retiküljét, és kikísérte a mosdóba. Aztán vissza is kísérte Joannát a toaletttől az asztalig, amikor pedig odaértek, átvette a retiküljét, és felakasztotta a korábbi helyére.

– Megkaptuk a desszertet meg a konyakot, Jo.

– Hm, dezzert és konyak mindig jöhet.

Az al-Mahara étteremben töltött, remekül sikerült, önfeledt este lezárásaképpen a pincérnő mindkettejüknek hozott három aprócska, de rendkívül ötletes süteményt, a séf ajándékát. Angelica pedig kifizette a busás borralalóval együtt több mint háromezer dolláros számlát.

– Köszönöm, Angelica. Legközelebb én hívlak meg.

– Nekem volt élvezet – Angelica kedves gesztussal egy pillanatra magához ölelte a barátnőjét.

Pincérek és pincérnők kíséretében sétált a két barátnő az aranyozott liftekhez, amelyek a Burdzs al-Arab Szálloda magasabb szintjén elhelyezkedő aulába vitték a vendégeket. Aztán a mozgólépcsőn lementek az alsó aulába, de mielőtt elhagyták volna az épületet, Joanna megszólalt:

– Várj, Angelica, szédülök egy kicsit. Leülhetnénk egy pillanatra?

– Persze, gyere! – Angelica karon fogta Áskát, és egy rendkívül elegáns vörös-arany kanapéhoz vezette, amelynek stílusa palotabelsőhöz illett, bár a modern formatervezés gyöngyszeme volt.

Joanna mindig úgy érezte magát a világ legfényűzőbb szállodájában, mintha a világ legnagyobb mestereinek zsenijéhez méltó műalkotás belsejében járna. És valóban így volt, mert Dubaj ikonját, ahogy a Burdzs al-Arabot nevezték, a világ legkiválóbb művészei alakították ki a legértékesebb anyagok felhasználásával. Ugyanaz a carrarai márvány borította a padlót és a falakat, amelyet Michelangelo használt a szobraihoz. A kőlapocskák, amelyekből a színes, csillogó mozaikokat rakták, a ritka SICIS üveget tartalmazták, amely a világon egyedül Észak-Olaszországban szerezhető be. A belső terek díszítésére használt, ritka fajta gránit Brazíliából származott, a tarka, kézzel szőtt szőnyeget Indiából és a Dél-afrikai Köztársaságból hozták, a lámpabúrákat Nagy-Britanniában gyártották. A legdrágább lakosztályok falait művészi freskók díszítették, és minden faajtó, ablakkeret és üveglak kézzel készült. A szinte teljes egészében aranyborítású, huszonhetedik emeleti al-Falak bálterem kialakítását a bécsi Állami Operaház belső tere inspirálta. Ennek a helynek, a város legimpozánsabb báltermének volt egy öbölre néző, hatalmas terasza, ahol az itt rendezett lakodalmak, bankettek vagy más alkalmi rendezvények vendégei szemet gyönyörködtető kilátást és friss tengeri levegőt élvezhettek.

A dubaji emír, Mohamed ibn Rasíd al-Maktúm sejk, mint mindig, ha kivételes projektekről volt szó az emirátusában, tevékenyen kivette a részét a Burdzs al-Arab teljes építési folyamatából, már csak azért is, mert ő volt a

hotel befektetője és tulajdonosa. Az emír személyesen tárgyalt az építészekkel, ő hagyta jóvá az általános terveket, de beleszólt a részletekbe, például a belső tér színeinek kiválasztásába is. Ő javasolta, hogy a hotel terének egyharmadát elfoglaló, eredetileg fehérnek szánt átrium – a világ legmagasabb átriuma – falát türkiz és akvamarin árnyalatok színesítsék. Az emír olykor váratlanul megjelent az építkezésen, és utasításokat adott az ott dolgozó brigádoknak, akkor is, ha ezzel megváltoztatta a tervezők korábbi rendelkezéseit. A belső tér architektúrájának minden négyzetcentimétere az ő ízlését tükrözte.

A lenyűgöző, több emelet magas átrium méltóságteljes oszlopait huszonnégy karátos aranyréteg fedte. Azok a vendégek, akik először jártak a Burdzs al-Arabban, beleszédültek az enteriőr páratlan merészségébe és gazdagságába, amelyben a modern művészet legújabb irányzataival keveredett a klasszikus perzsa, kínai és arab stílus. A belépők hirtelen nem is tudták, hogy egy milliomos extravagáns palotájában, a *Csillagok háborújába* illő futurisztikus termekben járnak, vagy egy modern kori kalózhajón, ahol véletlenszerűen rakták szét az összerabolt kincseket. Legtöbbjüket mindenestre elkápráztatta a Burdzs al-Arab sajátos stílusa, amely egy XXI. századi *Ezeregyéjszaka* káprázatos díszletei közé vitte a vendégeit. Közéjük tartozott Joanna is, aki egyformán imádta az aulában domináló élénk színeket, a vöröset, a kéket, a bordót és az aranyat, illetve a meghitt hangulatot. Szerinte ez a pompa nem letaglózó, hanem a kényelmes élethez elengedhetetlen luxust teremt meg. Rokonszenvvel pillantott az emír portréjára, amely, mint egy jó házigazda, tapintatosan jelen volt az egyik oldalfalon, ugyanakkor jelezte, hogy itt a vendégek a legfontosabbak.

– Jobban vagy? – kérdezte Joannát Angelica.

– Igen, igen, már minden rendben. – Áska fel akart állni, de a barátnője két, fehér *disdását*^[16] és *gutrát*^[17] viselő férfira mutatott, akik a mozgólépcsőn jöttek lefelé. Kacsintva megszólalt:

– Nézd csak, Jo! Alighanem a mi leopárdjaink közelednek!

Joanna arrafelé nézett, amerre a barátnője mutatott.

– Igazad van, ez Hamid és Ali. A mi tigriseink! – Viccesen ráncolta az orrát, és morgást hallatott. – Hrrrrr!

– Hrrrrr! – utánozta Angelica, és a két barátnő egymáshoz dörgölte az orrát.

– Hát ti meg mit műveltek itt? – kérdezte Hamid, amikor odalépett a nőkhöz.

– Semmit, *habibi*, üdvözljük egymást¹⁸ – felelte Angelica ártatlan képpel. – Hát ti mit csináltok itt?

– Üzleti ügyek... – felelte gyorsan Ali.

– Igen, megjöttünk a helikopterrel, aztán megvacsoráztunk az al-Ivanban.

– Ha már vacsora után vagytok, akkor elvisszük Jót és Alit a szállodájukban, mi meg megyünk is haza – mondta Angelica, és jelentőségteljesen Hamid szemébe nézett.

– Rendben – helyeselt Hamid.

– Hamid! – fordult az üzlettársához Ali. – Elfelejtetted? Ma még vár ránk egy megbeszélés!

– Ó, igen, persze, teljesen kiment a fejemből – erősítette meg Hamid.

– Ali! Akkor most nem jössz velem a szállodába? – Joanna hangjából határozott szemrehányás érződött.

– Nem, nem... – Ali elfordult a nejtől. – Gyere, Hamid, siessünk, nehogy elkéssünk.

– Várj, Hamid! – Angelica megállította a férjét. – Kell neked holnap a helikopter?

– Miért kérdezed?

– Mert meg akarom mutatni Jónak a Világ és az Európa Szíve szigetcsoportot...

– Igen, Ali, ott vannak azok a víz alatti villák... – Joanna remélte, hogy az üzlettársa előtt a férje nem tér ki a téma elől, ami őt foglalkoztatja.

– Majd... majd később még beszélünk róla. – Ali nyilvánvalóan sietett valahová.

– Akkor mi lesz azzal a helikopterrel? – faggatta Hamidot Angelica. – Meg akarom beszélni Jóval a holnapi találkánkat.

Hamid elgondolkodott egy pillanatra.

– Délután. Igen, ebéd után rendelkezhetsz a helikopterrel.

– Köszí, Hamid. – Angelica kissé összehúzta a szemét, és csábosan nézett a férje szemébe. – *Habibi*... – búgta érzéken. – Siess haza. Várni foglak...

– Rendben, édesem. Megyek, mihelyt tudok. – Hamid viszonzta a felesége forró pillantását.

A két férfi elindult, és nem sokkal később a barátnők is elhagyták a Burdzs al-Arab épületét. A Hotel InterContinentalhoz hajtottak a fehér Rolls-Royce-szal, búcsúzóul Angelica emlékeztette Joannát:

– Holnap délután találkozunk. Csak ne túl későn, mert még alkonyat előtt fel kell szállnunk.

- Rendben, Angelica. Köszönöm, csodás este volt.
- Viszlát holnap, Jo!
- Viszlát holnap!

Joanna ezúttal az InterContinental Ambassador klubkártya-tulajdonosoknak fenntartott külön bejáraton ment be. Beszállt a liftbe, amelyben egy teljesen feketébe burkolózott nő állt, *nikábbal*^[19] az arca előtt, mellette egy jó külsejű arab fiatalember. Aśka bedugta az elektronikus hotelkártyát a megfelelő nyílásba, és megnyomta az emelet gombját. Az arab nő alig észrevehető mozdulatot tett, fekete kesztyűs kezével megigazította az abaja redőit, és kissé a férfi felé fordította a fejét. Aśka szinte érezte, hogy szikrázik a levegő a két ember között, nem volt nehéz kitalálni, hogyan folytatják az estét. Ismerte a dubaji liftekben zajló csábításokat. Ha egy tetőtől talpig elfátyolozott nőnek némi kötetlen szexre támad kedve, megérinti a kabinban mellette álló férfi nemi szervét, határozottan, minden udvariaskodás nélkül. Ha a férfit érdekli ez a fajta kikapcsolódás, meghívja a nőt a saját szobájába, kihasználva az izgató kaland lehetőségét. Nyilván nincs sok idejük, végezniük kell, mire a nő férje hazaér az üzleti tárgyalásról, a férfi felesége pedig a vásárlásból. Gyors, intenzív aktus következik, fölösleges szavak nélkül. A férfi sokszor nem is látja a nő arcát. De ebben a helyzetben erre nincs is szükség. Sőt, talán nem is ajánlatos.

III. FEJEZET

Éjszakai élet

Rosszul indult a másnap Aşkának. Először az bosszantotta fel, hogy nem tudta rávenni Alit semmiféle házastársi gyengédségre, pedig nemrég még mindkettejüknek nagy élvezetet jelentett egymás társasága. Még az a trükk sem segített, amelyet Joanna régebben sokszor alkalmazott sikerrel: fürdés után csak köntöst vett illatos, meztelen testére, és leült Alival szemben, keresztbe tett lábbal, aztán a lábait váltogatva időnként testhelyzetet váltott, miközben egyre jobban felhúzta a rövidke köntös alját. A férje most ügyelve, hogy véletlenül se nézzen rá, gyorsan eltűnt a saját fürdőszobájában, ráadásul az ajtót is magára zárta. Aztán összeszólalkoztak azon, hol reggelizzenek, és együtt egyenek-e egyáltalán, mert Ali sürgős találkozókra készült a városba.

– Joanna, előre szoltam már Kuvaitban, hogy a mostani utazásunkon nem lesz rád időm! Én dolgozni jöttem ide, és megmondtam, hogy dolgom lesz egész nap!

– Nemcsak nappal, hanem éjszaka is dolgoz van! – rótt fel neki Aška.

– A munka már csak ilyen! – magyarázkodott Ali. – Tudod, ha idejönnek a külföldi üzletfeleim, akkor körül kell vezetni őket az Emirátusban, megmutatni nekik mindent. Vigyázni kell, nehogy lecsapjon rájuk a konkurencia.

– Azelőtt is üzletember voltál, mégis tudtál rám időt szakítani... – mondta szemrehányóan Aška.

– Más idők járnak. Minden változik...

– Mire gondolsz?

– Mondjuk arra, hogy öt év múlva lesz a dubaji expó, és ezzel még rengeteg a munka. Új cégek, új szerződések kellenek. Már otthon megmondtam, hogy ez lesz, de te makacskodtál, hogy velem akarsz jönni!

– De hát mindig veled utazom!

– Talán ideje véget vetni ennek!

– Tessék?

– Nőnek a gyerekek, nehéz életkorban vannak, talán jobb lenne, ha velük törődneél végre! Az utóbbi időben, valahányszor hazaérünk, versenyt panaszkodnak a szolgálak, hogy nem bírnak velük!

– De hát tudod, Ali, hogy tinédzserek, ez egy nehéz életszakasz, nem tudunk mit kezdeni vele.

– De talán ha otthon maradtál volna ahelyett, hogy állandóan ugyanazokat a boltokat járod, kevesebb lenne a baj! Ha hazaérek, pihenni akarok, nem a lányok siránkozását hallgatni, meg nézni, hogy kikaparják egymás szemét!

– De hát tudod, Ali, mennyire más a két lányunk!

– Pontosan tudom, különösen Szara... Olyan önfejű!

– Jaj, Ali, ne túlozz! Normális tinédzser, néha talán egy kicsit szeszélyes...

– Kicsit?

– Jól van na, elég már. Nem fogunk most a gyerekekről vitatkozni! Vannak izgalmasabb témák is... – Joanna a férjéhez akart simulni, de ő gyorsan bevonult a gardróbba. – Ali! Hallod, amit mondok? – kiabált Aška az ajtón keresztül.

– Hallom! – válaszolta Ali kissé ingerült hangon.

– Nézd, közeledik a házassági évfordulónk, és kinéztem egy szép Van Cleef & Arpels karórát.

– Van Cleef & Arpels? – kérdezett vissza Ali.

– Igen, miért, mi a baj vele?

– Á, semmi...

– És még csak nem is olyan drága. Kicsit több, mint százezer dollár. És tényleg nagyon szép, *habibi*...

– Rendben, megnézzük együtt. Ha már annyira tetszik.

Igen! – sikkantott fel magában Joanna, de hangosan ezt mondta:

– És tudod, beszéltem már a víz alatti villáról... – Ali Armani öltönyben lépett ki a gardróbba, Joanna pedig hozzátette: – Milyen fess férjem van...

– A fess férjnek indulnia kell pénzt keresni. – Ali mélyet sóhajtott, látszott, hogy aggasztja valami. – Mulass jól Angelicával. Nekem mennem kell.

– Micsoda? Nem is reggelizünk együtt?

– Nem érek rá! – Ebben a pillanatban megszólalt Ali telefonja.

– Nem veszed fel?

Ali a számra pillantott.

– Nem, visszahívom később – mondta.

– Vedd fel, hátha a fontos üzletfelek jelentkeznek.

– Nem... igen... nem... nem tudom... – habogott Ali bizonytalanul. – Kész vagy? Akkor menjünk inkább reggelizni.

– Jaj, de jó! De a földszinti étterembe menjünk, oda, ahova a többi szállodai vendég.

– Miért? Hiszen te a VIP-helyeket kedveled! Én is jobban szeretem a klub auláját, csöndes és kellemes. És általában alig van ott pár ember. Nem akarom lármás helyen, vendégek között tányérokkal egyensúlyozva kezdeni a napot! – Ali kinyitotta a lakosztály ajtaját. – Na, gyere már!

A liftben Ali a huszonnegyedik emelet gombját nyomta meg.

– Ali! Mondtam már, hogy a lenti étterembe akarok menni! Tegnap az aulában még friss eperlé sem volt! Meg kivi sem! Most mit szólsz? – sopánkodott Aśka. – Panaszt kellene tenned az igazgatónál!

Ali a gondolataiba merült, nem válaszolt.

– Ali! – szólt rá Joanna. – Megint nem figyelsz rám!

Megállt a lift, Ali kiszállt, Aśka a fülkében maradt.

– Gyere már végre reggelizni! – szólt rá ingerülten Ali. – Sietek!

– Én itt nem szállok ki! A lenti étterembe akarok menni! Ott nagyobb a választék! – nyafogott Aśka egy elkényeztetett gyerek konokságával.

– Joanna, ne csinálj jelenetet! Magad is pontosan tudod, hogy mihelyt leérünk, rögtön elkezdesz arcotat vágni, hogy túl nagy a zaj, milyen alakok járnak ide... Hiszen tudod, mi lesz...

– Lehet, de ott akkor is nagyobb a választék.

Ali visszaszállt a liftbe, és megnyomta a földszint gombját.

– Köszönöm, *habibi*.

Amikor leért a lift, Ali az étterem helyett a kijárat felé indult.

– Hát te meg hova mész? – kérdezte Aśka.

– Dolgozni! Neked meg nem kellene annyit enned!

– Micsoda? – Ez a megjegyzés annyira mellbe vágta Joannát, hogy földbe gyökerezett a lába, ahogy a távolodó Alit nézte. Hallotta, hogy megszólal a férje telefonja. Ali ezúttal fölvette, az arcán mindjárt széles mosoly terült el, és fellélegezve sétált ki a hotelből.

Aśka feldúltan lépett be az étterembe, ahol azonnal felidegesítette a fülsértő lárma és a rengeteg vendég, akik tányérokkal csörömpölve kóvályogtak a különféle fogásokat kínáló szakácsok pultjai között. Ennek ellenére a nagy teremben maradt, leült egy asztalhoz, spanyol omlettet rendelt, aztán elkezdte összehordani a pultokról a többi ételt. Amikor leült, az asztalán már alig fértek el a nemzetközi konyha legkülönbözőbb fogásaival megrakott tányérok. Joanna nekilátott az omlettnek, mellé a legfinomabb fajta sonkákból, sajtokból, halakból eszegetett, croissant-t majszolt többféle

dzsemmel, mézzel és gyümölcsökkel. A japán fogásokat, a miszó levest, a szusit és a szasimit hagyta a végére. *Mire gondolt Ali, amikor azt mondta, hogy nem kellene annyit ennem?* – tette fel a kérdést gondolatban. *Á, nem számít, biztos csak rossz napja van!* – válaszolt gyorsan magának. *Hiszen eddig ez sosem zavarta! Az arab férfiak egyébként is a teltebb nőket szeretik!*, gondolta Joanna, elégedetten végezve a bőséges reggelivel.

Evés után a legfelső emeletekre vivő lifthez ment, bedugta a fekete-arany hotelkártyát, de a kabin nem mozdult.

– Én is próbáltam, de valami nincs rendben – mondta a fürkében álló, középkorú indiai férfi.

Joanna ingerülten másodszor is behelyezte a kártyáját, most is hatástalanul.

– Valami baj van ezzel a lifttel, mert csak a huszonharmadik emeletről kezdődnek a gombok – mondta az indiai.

– Igen, mert csak a legfelső emeleten lakó vendégek használhatják – tájékoztatta alig érzékelhető fensőbbiséggel a hangjában Aśka.

– Akkor elnézést, én lejjebb lakom – mondta az indiai, és kissé zavartan kilépett a fürkéből.

Aśka követte a példáját, mert tudta, hogy a lift automatikusan leállt abban a pillanatban, amikor egy jogosulatlan próbálta elindítani. Csak azután kezdett rendesen működni, hogy mindenki kiszállt, a liftnek pedig becsukódott, majd újra kinyílt az ajtaja. Míg Joanna gond nélkül igénybe vehette az alacsonyabb státusú vendégeknek szánt helyeket, ha úgy tartotta kedve, addig ők nem férhettek hozzá az elit számára fenntartott helyekhez. Így működött ez a szálloda. És az egész világ is.

Miután visszament a lakosztályába, Aśka elégedetten konstataálta, hogy a személyzet már áthúzta az ágyat, és ki is takarított. Joanna benézett a hűtőbe, elővett egy miniüveges gint, vizespohárba töltötte a tartalmát, felöntötte tonikkal, és élvezettel belekortyolt. Azon törte a fejét, mivel töltse az időt az Angelicával megbeszélte találkozóig, de a második pohárka gin-tonik után elfáradt, elálmosodott, ezért úgy döntött, szundít egyet. Hangos kopogás riasztotta fel. Még nem tért teljesen magához, elég kelletlenül és dühösen kelt föl ajtót nyitni.

– Madame, azért jöttem, hogy feltöltsem a minibárt – mondta a csinos pincér, ugyanaz, aki előző nap kibontotta neki a bort.

A legjobbkor!, gondolta Aśka, és vonakodva beengedte az indiait a szobába.

A pincér bement a konyhasarokba, elkezdett bepakolni az üres hűtőbe, de időnként Joannára pillantott.

Na mi az, szépfiú, még mindig reménykedsz? – Aška könnyedén átlátta a pincér szándékát. *Ne erőlködj, rám nem számíthatsz!* Türelmetlenül várta, mikor végez a művelettel a pincér, hogy visszabújhasson aludni. Amikor becsukta az ajtót az indiai után, megnyomta a „Kérem, ne zavarjanak!” feliratú gombot, amely pirossal jelzi a folyosói táblán, hogy nem szabad háborgatni a vendéget. Aztán gondosan bezárta a hálósobája ajtaját, visszament a hálósobába, a kényelmes franciaágyra, és élvezettel húzta magára a puha takarót. Már majdnem álomba merült, amikor átfutott a fején, hogy ha Ali továbbra is így elhanyagolja, esetleg igénybe vehetné a vonzó pincér szolgálatait.

Csrrrr, csrrrrrr! – csörrent fel a telefon az éjjeliszekrényen.

– Halló! – szólt bele Joanna.

– Jo, te vagy az?

– Angelica?

– Jo, mi van veled? Hívtalak a mobilodon, de nem vetted föl, ezért hívlak a szállodain! – Angelica próbálta túlharsogni a helikopter berregését. – Hallasz engem, Jo?

– Igen, hallak.

– Akkor jó. Ide hallgass, tizenöt perc múlva ott leszek a szálloda melletti helikopter-leszállón. Hallod?

– Igen. És mit csinálunk? Csak mert nem tudom, mit vegyek föl.

– Megmutatom neked fentről a Világ szigetcsoportot, aztán... nem is tudom. Mit szeretnél?

– És ha elmennénk bulizni? Kezdek unatkozni!

– Oké, kitalálunk valamit! Szia, várlak!

– Szia!

Gyors zuhanyozás után Aška fekete leggingsbe bújt, és hosszú, színes, csillogó szálakkal és gyöngyökkel hímzett tunikát vett föl. Villámgyorsan kisminkelte magát, közben megivott egy dupla gin-tonikot, bekapott mellé némi mogyorót, csokoládét és sós kekszet, amit a konyhában talált. Észrevette, hogy a nappaliban az egyik széken hever az Armani öltöny, ebből kitalálta, hogy Ali nyilván hazaugrott egy percre átöltözni. Aztán Aška az öltözőkéhez illő cipőt keresett, talált is egy aranyszínű túsarkút meg egy kicsiny retikült, amelybe átrakta a púderdobozát, a rúzsát és a bankkártyáját. Fogott egy kisebb, egyszerű formájú, de rendkívül elegáns Clive Christian

parfümöt, amelynek koronaszzerű kupakja volt, fújta magára, s azonnal keleties illatfelhő vette körül. Kinézett az üvegfalon, de nem látott helikoptert a kék égen, ezért gyorsan átszaladt a konyhába egy újabb italért. Ezúttal dupla whiskyt ivott kólával. Amikor visszatért a nappaliba, a fekete helikopter éppen leszállni készült. Aška egy hajtásra leküldte a pohár tartalmát, limuzint hívott, és elhagyta a szobát.

Az autó megkerülte a hotelt, és a helikopterleszálló mellett állt meg. A sofőr kinyitotta a limuzin ajtaját, addigra odaért a leszállóhely személyzete. Folyamatosan járt a helikopter motorja, a propeller lapátjai alaposan felkavarták a levegőt. Két alkalmazott kétrét görnyedve védte Joannát, így vezették a helikopter nyitott ajtajához.

– Szervusz, Angelica!

– Helló, Jo!

Mihelyt Joanna beült, az alkalmazottak átnyújtották neki a fülhallgatót, és bekötötték az övét. A pilóta, aki régebben az amerikai különleges erőknél szolgált, kurta köszöntéssel – Hi! – és lefegyverző mosollyal üdvözölte.

– Hi! – viszonzta Aška, akinek már attól jobb kedve lett, hogy meglátta a barátnőjét.

Egy alkalmazott becsukta a helikopter ajtaját, a pilóta az irányítótoronnyal egyeztetett, várta a felszállási engedélyt. Amikor megkapta, az egymás mellett ülő barátnők grimaszolva, két kézzel mutatták egymásnak felfelé fordított hüvelykujjukat. Felszállt a helikopter, és nem sokkal később Joanna szeme elé tárult a lenyűgöző Perzsa-öböl s a mesés Dubaj kivételes panorámája. Elrepültek a Burdzs al-Arab Hotel mellett, mely Mohamed ibn Rasíd al-Maktúm emír valóra vált álma volt. Az emír a modern világ térképén akarta elhelyezni, és a legexkluzívabb turisztikai célponttá akarta tenni Dubajt. Ahogy az Eiffel-torony Párizs, a Szabadság-szobor pedig New York szimbóluma, úgy lett Dubaj ikonja ez a fehér, a maga nemében páratlan szálloda, amely az öböl hullámain sikló vitorlásra emlékeztetett. Egyesek úgy vélték, hogy ez az arabok által létrehozott leglátványosabb építmény az Alhambra óta.^[20] Egyesek szerint az arab büszkeséget jelképező és Mohamed ibn Rasíd al-Maktúm sejket a nagy építetők közé emelő Burdzs al-Arab, az Arabok Tornya a legfontosabb arab emlékmű azóta, hogy arabok uralkodtak Hispániában a XIII. században.

Angelica a könyökével megbökte Joannát, hogy megmutassa neki a helikopter átlátszó padlóján át a Dzsumeira-pálmát. A hatalmas, a világúrból is látható, emberi kéz alkotta szigetegyüttes több kilométer hosszú

pálmafatorzsével nyúlik be az öbölbe, a koronája pedig tizenhét szimmetrikusan elhelyezett levélből áll, melyeket köríves sziget ölel körbe, egyúttal a tizenegy kilométeres hullámtörő gát szerepét is betöltve. Ötször öt kilométer az alapterülete, összterülete pedig nagyobb, mint nyolcszáz futballpálya. Háromszáz méteres híd köti össze a szigetet a szárazfölddel, a félholdhoz pedig tenger alatti alagút vezet a palma felső leveleiből.

Lejebb ereszkedett a helikopter, és Joanna a pálmalevél mindkét szélén jól ki tudta venni a párhuzamosan, egymás mellett sorakozó villákat. A levél közepén, a beépített részek között futott az utca, és minden ház előtt pázsit zöldellt. A villák másik oldalán jókora zöld kert és kék vizű medence látszott. Minden telekhez tágas magánstrand tartozott, ahol az öböl azúrkék vize szelíden nyalogatta a patyolattiszta, aranyló homokot.

– Igazad volt! – mondta Joanna a helikopter kerepelését túlharsogva Angelicának. – Ebben nincs semmi izgalmas! Unalmas lakótelep! Nem akarok itt házat! Ali vegyen nekem víz alatti villát!

Angelica egyetértően bólintott. Aztán a helikopter a köríves mesterséges sziget közepéhez ért, ahol a világ legdrágább üdülőhelye, az Atlantisz Hotel állt, azaz mint egy varázslattal életre keltett mitikus táj, méltóságteljesen kiemelkedett a Perzsa-öböl vizéből. Itt volt a világ legnagyobb óceánáriuma, ahol hatvanötezer tengeri állat- és növényfaj élt. Az üdülőhely nagyszerű pihenést és feledhetetlen szórakozást kínált a tucatnyi étteremben, tengerparti bárban, a nagy tematikus parkokban, a bűvárállomásokon vagy a mesterséges folyóval és barlanggal felszerelt víz alatti városkában, ahonnan óriáscsúszda-alagút indult, amely többek között egy cápákkal teli medencén is keresztülvezetett. Az üdülőhely legnagyobb attrakciója az volt, hogy lehetett delfinekkal úszni.

A helikopter végigrepült a part mentén, s jól látszott, milyen elképesztő sebességgel került be Dubaj a világ legjellegzetesebb városai közé. Addig területének nagy részén régi, alacsony házak álltak, innen a távolban derengő, magasba törő felhőkarcolók a legmagasabb Burdzs Kalifával együtt sivatagi délibábnak látszottak. Még a múlt század hatvanas éveiben sem válogatott márványlapokkal borított, kristálycsillárokkal megvilágított budoárokban, aranyozott tükrök előtt ápolták a nők a szépségüket, hanem egyszerű, pálmalevélből épített, arisnak vagy barasztinak nevezett viskókban, petróleumlámpa gyenge fényénél, faágakra akasztott, ferde, csorba tükör előtt. Az értékes vizet – amelynek édeni csobogásával kényeztette vendégeit Dubaj attól a pillanattól fogva, hogy sivatagos földjére tették a lábukat,

látványos vízi konstrukciókkal lepve meg őket az impozáns reptéren vagy később a szállodákban és a plázákban – oázisokban fúrt kutakból, számrátháton szállították a telepekre, onnan vízhordók vitték a házakhoz a vállukon, botra akasztott vödörökben.

A jelenlegi dubaji emír a nagyapja szerény palotájában nevelkedett, ahol nem volt villany és vezetékes víz sem. Gyerekkorában gyakran járt az édesapjával Európába, és az utazásain mindig arról ábrándozott, hogy az ő országában ugyanolyan szép épületek és utak épülnek majd, amilyeneket ott látott. Akkoriban még utak sem voltak az egyes emírségek között.

Mohamed ibn Rasíd al-Maktúm emír kisgyerekkorában egy fedél alatt élt a szüleivel és akkor uralkodó nagyapjával, II. Szaíd ibn Maktúm al-Maktúmmal, és megtapasztalhatta, hogyan kormányoz a jó uralkodó. Emlékezetébe véste, hogy a nagyapja a palota előtt, egy alacsony kőfalon üldögélve hallgatta meg az alattvalói panaszait és kéréseit. Bárki elé léphetett, és személyesen adhatta elő ügyét az emírnek. Mohamed ibn Rasíd al-Maktúm sejk folytatta ezt a hagyományt, de már az ezredforduló szellemében. Volt egy telefonja, amelynek száma nem változott hosszú évek óta, és bárki felhívhatta. Nagy Twitter-rajongó is volt, saját fiókot tartott fenn, ahol azonnal beszámolt minden cselekedetéről. Gyakran mondogatta, rendkívül fontosnak tartja, hogy az alattvalók ne csak tudjanak a lépéseiről, hanem értsék is őket. A Twitteren majdnem négymillió követője volt.

Az emír sokszor maga vezette fehér Mercedes G63AMG-jét, amelynek rendszámtábláján a Dubaj felirat és az 1-es szám állt. A helybeliek megszokták, hogy rendszeresen látják az uralkodót, ahogy a volán mögött ülve végighajt a város utcáin vagy az emírség országútjain, és időnként megáll beszélgetni az alattvalókkal. Vagy az autóban ülve, lehúzott ablakkal, vagy otthonukban keresi fel a lakosokat, vagy csak leül a homokba beduin szokás szerint, miután az alattvalóval üdvözlük egymást hagyományos módon, orruk összedörgölésével. Általában sárga vagy bézs *disdását* és ugyanilyen színű *gutrát* viselt, máskor ugyanezt fehérben, és az összes többi dubaji lakoshoz hasonlóan be-beült egy könnyű ebédre vagy kávéra valamelyik pláza zsúfolt éttermébe. Az Egyesült Arab Emírségek őslakosai ezt az uralkodójuk természetes viselkedésének tekintették, ezért háborítatlanul végigehette az ebédjét. Csak döbbsent turisták fényképezték az emírt, álmélkodva, hogy nyilvánosan, szinte minden védelem nélkül jár-ke.

Mohamed ibn Rasíd al-Maktúm emír verseket is ír, az Arab-félszigetre jellemző nabati költészet művelője, amelyet „a beduinok költészetének” vagy

„a homok lányának” is neveztek. A XVI. század óta népszerű ez a versforma, a sivatagi emberek szívéhez közel álló értékeket énekli meg, mint a lovagiasság, a büszkeség és a természet szeretete. A tervek szerint a három hatalmas dubaji Palma-sziget egyikén, a fát körülölelő félkörív és a levelek közé, a vízre építenek egy cölöpökön álló házsort, amelyeket hosszú palló köt össze egymással. Ez a palló a hozzá csatlakozó házakkal együtt az emír egyik versrészletének arab feliratát adja majd ki:

*„A bölcsektől tanulj bölcsességet.
Képzelőerő kell ahhoz, hogy vízre tudjunk írni.
Nem mindenki zsoké, aki lovon ül.
A nagy emberek nagyobb kihívásokkal szembesülnek.”*

Az emír még 2009-ben, a Dubajt is érintő súlyos gazdasági problémák idején is tartotta magát ahhoz az elvhez, hogy minden válság kihívás, amellyel meg kell küzdeni. Azt állította, hogy ez a kihívás mindenkit érint, aki reggel felkel, és szembesül élete mindennapos nehézségeivel.

Egyszer egy amerikai újságíró a nyugatiakra jellemző erőszakossággal – minden kérdésre kell lennie válasznak – megkérdezte a dubaji emírtől: „Ebben az emirátusban miért kell, hogy minden »leg« legyen? Legmagasabb, legnagyobb, legdrágább, leggyorsabb, legmodernebb, legfényűzőbb?” „És miért ne? – Az emír elmosolyodott, és megismételte: – És miért ne?”

Így keletkezett a XXI. századi „legek” városa.

– Oda nézz, Jo! Ott állnak majd... vagyis inkább úsznak a villáink! – Angelica a Világ szigetcsoport különböző formájú szigeteit mutogatta a helikopter ablakából. – Eltelik egy-két év, és itt lesz a mi Európánk! Európában pedig... – Angelica előhúzott egy palackot az ülés mögül. – Pezsgő! Ha Európa, akkor csakis pezsgő! Jo, ott lent, balra találsz poharakat, vedd elő őket, kérlek!

Joanna megtalálta a hosszú lábú, karcsú poharakat, Angelica pedig addigra függén letépte az aranyfóliát a Moët et Chandon pezsgő dugójáról.

– Pezsgőt a kokottnak! – bolondozott vidáman Áska.

– Az csak természetes! – Pukkant a dugó, ahogy Angelica kibontotta a palackot, és ügyesen töltött a poharakba az aranyló, buborékos folyadékból. – Ha pezsgő, akkor csakis a kokottnak! A víz alatti villákra!

– A villákra!

A barátnők a mélykék, felhőtlen égbolttal összeolvadó vízből kiemelkedő, homokos szigeteket nézve mondtak pohárköszöntőt.

– A Perzsa-öböl Európájára!

– Európa szívére!

A helikopter lejjebb ereszkedett, és az egymástól kis távolságra elhelyezkedő szigetek fölött repült, amelyek a világ miniatűr térképét rajzolták ki.

– Lehet, hogy a víz alatti villák mellé veszünk magunknak egy szigetet is?

– javasolta Angelica, miközben újra töltött a poharakba.

– Veled bárhová! A szigetre!

– A szigetre!

Az alattuk lévő szigetek között volt egy, amely elütött a többitől, fák borították, dús lombjuk élénkzöldben pompázott. A fák ölelésében hatalmas fehér palota állt, a sziget egyik csúcsánál pedig jachtkikötő nyúlt be hosszan a tengerbe.

– Nézd ezt a gyönyörűséget! – mondta elragadtatva Angelica. – Állítólag az emír feleségéé a sziget, ajándékba kapta a férjétől. Rá kell vennem Hamidot, hogy nekem is vegyen egyet. Iszunk rá egy pohár pezsgőt!

– És kánkánt táncolunk! – kontrázott Joanna.

– Az csak természetes! – helyeselt Angelica. – A pezsgőhöz kokottok járnak, és ha van kokott, akkor van kánkán is!

A viháncoló barátnők egyetértően néztek egymásra, koccintottak és harsogták: „A kánkánra!” Kiürítették a pezsgőspoharat, aztán lábaikat emelgetve kórusban eldúdolták a kánkán dallamát: „Lááá, lá-lá-lá-lá-lállá... rá-rá-rá-rá-rá-rá-rá...”

– Jó kis műsrot adunk! – Angelica pukkadozott a nevetéstől.

– Isteni! Láá, lá-lá-lá-lá-lállá... rá-rá-rá-rá-rá-rá... – folytatta Joanna.

Nem sokkal később a pilóta megkérdezte Angelicától:

– Madame, hova repüljünk most?

– Bill, hogy kérdezhetsz ilyen butaságot, hogy hova repüljünk? Jo, Bill azt kérdezi, hova repüljünk! – nyafogta Angelica panaszos hangon.

– „Hova repüljünk? Hova repüljünk?” – csúfolódott a pilótán Joanna. – Pedig az nyilvánvaló!

– Persze hogy nyilvánvaló! – mondta Angelica a fejét csóválva.

A két barátnő összenézett, és kórusban harsogták:

– Párizsba!

– Most nézd meg, Jo, pilóta, és ilyen nehézfejű! Hogy kaphatott jogosítványt?

Kirobbant belőlük a nevetés.

– A Moulin Rouge-ba! – harsogta Joanna.

– Igen, Bill, Párizsba megyünk, a Moulin Rouge-ba! – adta ki a parancsot Angelica.

Az amerikai különleges erők egykori pilótája a még mindig dúdolgató és kalimpáló nőkhöz fordult.

– Párizsba nem mehetünk, madame – mondta kifejezéstelen arccal. – Nincs annyi üzemanyagunk.

– Jaj, Bill! – felelte Angelica elszontyolodott képpel. – Hogy mondhatasz ilyet?

– Jaj, Bill! Csúnya Bill! Nem akar minket Párizsba vinni! – Joanna szája sírásra görbült.

– Mit csináljunk ezzel a Bill-lel, Jo? Megbüntessük, vagy bocsássunk meg neki?

– Hát nem is tudom, Angelica, igazán nem tudom...

– Jól figyelj, Bill, mert megkapod a megérdemelt büntetést... Jo, mivel büntetik a rossz fiúkat?

– Hmmm... A rossz fiúkat megkötozik!

– Bizony, Bill, a rossz fiúkat megkötozik! – ismételte el Angelica, és levette a válláról könnyű selyemsálját.

Bill rezzenéstelen arccal, időnként a műszerfalra pillantva vezette a helikoptert.

– Mit gondolsz, Jo, megbocsássunk neki, vagy... – Angelica a sáljával játszadozott.

– Adhatunk neki egy utolsó esélyt... De ki kell váltania magát!

– Igen, Bill, ki kell váltanod magad! Vigyél el minket valahova, ahol van zene és tánc!

– Rendben, madame!

A pilóta felpörgette a motort, tett egy gyors, látványos kört a Világ szigetcsoportnál, és átrepült a Perzsaöböl csillámló vize fölött, a szeszélyes sivatagi város távolban derengő, égbe nyúló felhőkarcolói felé.

Egy óra sem telt el, és a barátnők már egy tágas, világító szerpentinekkel díszített teremben ültek, ahol a pódiumon zenekar játszott, és sármos énekes vont a nőkhöz a tekintetét. A barátnők pezsgős vacsorát rendeltek, és evés közben a jókedvű vendégsereget figyelték, ahogy önfeledten mulatnak a

vérpezsdítő zeneszóra. Angelica bőséges borralalót adott a teremfelelősnek, hogy gondja legyen rá, senki ne zaklassa őket. Egyszer csak Joannához fordult makulátlan Marilyn Monroe-arcával, tágra nyitotta hosszú pillákkal keretezett, nagy zöld szemét, ivott néhány korty pezsgőt, aztán komoly képpel megszólalt:

– Jo! Látod azokat a csinibabákat? – A csípőjüket rázó arab lányokra mutatott. – Mit gondolsz, tudják, hogy ezek a Kegel-féle gyakorlatok, amelyek a medencefenék izmait erősítik?^[21]

Joanna olyan visszafojthatatlan nevetésben tört ki, hogy a szájából szanaszét záporoztak a pezsgő aranycseppjei, lespriccelve a tunikáját.

– Ezer bocsánat, Angelica! – Áskának már a könnyei potyogtak. – Mi a frászról beszélsz?

– Arról, édesem... – Angelica kiürítette a poharat –, hogy nálunk, Amerikában a szexológusok a tudományos tanácskozásaikon az orgazmus fajtáit csócsálják... megtárgyalják, hogy csiklói vagy hüvelyi... hogy van-e ilyen... vagy még sincs... – Biccentett a pincérnek, hogy töltsön még a poharakba. – Vitatkoznak, mérlegelnek, fontolgatnak, kísérleteznek...
Cheers!

– *Cheers!*

– És a szerencsétlen, kielégítetlen nőknek edzeniük kell az izmaikat. A nyomorultak panaszkodnak, hogy nekik még sosem... Az orvosok győzködik őket, hogy idő kell hozzá, meg türelem, hónapokig is eltarthat, akár évekig is. Most mondd meg! – emelte fel a hangját Angelica. – Évekig! Ki akar évekig várni az első orgazmusra? Egészségedre!

– Egészségedre!

– De nézd meg ezeket a nőket! Évszázadok óta remek módszerük van rá! A Kegel-gyakorlatok nélkül! *Cheers, Jo!*

– *Cheers!*

– És mit gondolsz, honnan vette Kegel az ötletet az állítólag olyan eredeti gyakorlataihoz?

– Fogalmam sincs!

– A gésáktól! Ő csak továbbfejlesztette azokat a mozdulatokat, amelyeket a gésák azért végeztek, hogy javítsák a szexuális életüket!

– Tényleg?

– Úgy bizony, aranyom! Tanulhatnánk más kultúrákban felnőtt nőktől. A háremekben az évszázadok alatt tökéletesen elsajátították a szerelem művészetét, amellyel meg tudják vadítani a férfiakat.

Joanna körülnézett a teremben, és alaposan szemügyre vette az energikusan, erotikát árasztva táncoló nőket.

– Hát tudod, lehet benne valami – mondta. – Egy angol ismerősöm, Steve mindig azt mondja, hogy az arab nők a legperzselőbbek.

– Mert ezek a lányok, Jo, nemzedékről nemzedékre adják át egymásnak a titkos tudást. – Aška arra gondolt, hogy csak most döbrent rá, miből fakad a barátnője ellenállhatatlan varázsa. A minden szempontból kivételes Angelicában a fehér nők szépsége és kifinomultsága ötvöződött a titkos érzékiséggel és a keleti hurik rejtett, erotikus szenvedélyességével.

– Egyszer... jóval több mint tíz évvel ezelőtt volt egy barátnőm Kuvaitban... – Joanna elmélázott azon, milyen észrevétlenül röppennek el az évtizedek az életben.

– Mi van vele?

– Lengyel lány volt... Lidkának hívták.

– És? – biztatta kíváncsian Angelica.

– Nyelvtanfolyamra jött ösztöndíjjal, meg akart tanulni arabul, aztán visszamenni Lengyelországba, keresni egy jobb állást. Itt azonban szerelmes lett. Tudod, úgy, eszeveszetten, fülig... Olyan szerelembe esett, amely nem hagy egy csepp levegőt sem annak, aki így szeret.

– És legalább viszonzott volt a szerelem?

– Hát az egy furcsa história...

– Hogy érted?

– Összeházasodtak. Álompárt alkottak. Szépek voltak, sugárzott róluk a szerelem...

– Akkor mi volt a gond?

– Lulu... Kuvaitban legendák keringenek róla a mai napig. Ő lett a legnagyobb paradicsomi gyönyörök megtestesítője. De erre csak sokkal később derült fény.

– Lulu?

– Szíriai volt, a férfi unokatestvére... Lulu messze lakott, Damaszkuszban, Lidkáék viszont Kuvaitban maradtak, de ebben a lányban olyan tűz égett, és olyan földöntúli eksztázisba röpítette a partnerét, hogy a férfi szinte szárnyalva, a vágy lángjától fűtve rohant hozzá, ha csak biccentett egyet...

– És Lidka?

– Az ő története egy hosszú és tragikus történet. Egyszer majd elmesélem.
– Joannát már régóta izgatta, hogy alakulhatott Lidka és a két gyereke sorsa. Eldöntötte, hogy ha legközelebb Lengyelországba megy, megpróbál

kideríteni róluk valamit. Talán még meg is találhatja őket. – De mesélj azokról a háremekről!

– Ó, a háremek! Felvillanyozó téma! Még egy kis pezsgőt?

– Pezsgőt bármikor!

Angelica intett a pincérnek, aki töltött a poharakba. Ebben a pillanatban elhallgatott, szünetet tartott a zenekar, így a barátnők nyugodtan folytathatták a beszélgetést.

– Miután megszereztük a diplomát Amerikában, összeházasodtunk Hamiddal. Dubajba költöztünk, és én minél többet akartam tudni az arab kultúráról. Sok történelmi témájú könyvet olvastam akkoriban, főleg az Abbászidák^{22} aranykora érdekelt, amikor fellendült a tudomány és a kultúra. Ebben a korszakban mértéktelenül élvezték az élet örömeit, elterjedt a frivol viselkedés, a feslettség.

– Ebben a tekintetben valószínűleg a mai napig nem változott semmi a Közel-Keleten – vetette közbe Joanna, ahogy a nőket nézte, akik kihívóan provokálták a férfiakat.

– Ez már csak így van mindenhol, ahol pénz van és luxus, ott romlanak az erkölcsök. Nem volt ez másképp az Abbászida kalifák palotáiban sem, akik híresek voltak arról, hogy pazar lakomákat és multságokat tartanak, énekelnek és táncolnak virradatig...

– Máris megkedveltem őket! – szólt közbe nevetve Aška.

– Így akarták minél több élvezetben részesíteni minden érzéküket. Szellemi izgalomra is vágytak, ezért az uralkodó fényűző palotájában, amely tele volt arannyal, ezüsttel, a legdrágább kelmékkel, ékszerekkel és drágakövekkel, szónokversenyeket rendeztek, verseket szavaltak. A kapatos vendégek lakomái sokszor ivászattá és orgiává fajultak. Az Abbászidák uralkodása alatt igen magas a királyi rabnók és ágyasok száma, ezért a kalifa palotájában több olyan mellékszárnyat építettek, ahol gazdagon berendezett háremek, illetve az eunuchoknak^{23} és a szolgáknak szánt helyiségek kaptak helyet. A háremek falát márvánnyal vagy aranybrokáttal burkolták, és a kedvenc háremhölgyek hímzett szőnyegekben vagy párnákon ülve sokszor drágakő berakásos arany- vagy ezüstedényekből ettek-ittak. A háremek lakóinak rengeteg szabad idejük volt, ezért nagy odaadással ápolták a szépségüket, kengették a testüket illatos olajokkal, különleges frizurákat kreáltak, elegáns öltözékeket találtak ki, csábító parfümökkel permetezték magukat.

– Nem is lehetett olyan rossz soruk! – jegyezte meg Aška.

– Nem hát! Pezsgőt?

– Persze!

– Érdekes, hogy az akkoriban érvényes íratlan szabályok szerint az ideális nő nemcsak szép volt, hanem gyors észjárás és megnyerő modor is jellemezte, de jól értett az irodalomhoz és a művészetekhez is. Csak ilyen nő emelkedhetett ki a sok száz, sőt több ezer háremhölgy közül, csak ilyen nő kerülhetett magas pozícióba. Ha akadt ilyen ideális nő, az olyan különleges volt, hogy irodalmi alkotásokban is megörökítették. Emlékszem egy idézetre, amely egy ilyen tökéletes, Mahbúba nevű nőt dicsér: „Rendkívüli volt szépségben, kellemben és vonzerőben. Játszott lanton, szépségesen dalolt, verseket szerzett, tetszetősen írt.”^[24] Egy ilyen nő társaságában múltatta az időt a kalifa, és tapasztalt meg olyan élvezeteket, amelyek az Abbászidák dinasztiája idején a szent rituálé rangjára emelkedtek.

Megint játszani kezdett a zenekar, a táncosnők közül többen felálltak, a táncparkettre vonultak, Joanna pedig megkérdezte:

– Az ideális nő nyilván táncolni is remekül tudott, ugye?

– Persze! Fennmaradtak történetek férfiakról, akik vagyonokat veszítettek táncosnők miatt.

– És miért olyan izgató a hastánc?

– Táncolj egy kicsit, és magad is megtudod! – Angelica Joannához hajolt, és a körülöttük táncoló arab lányok karmozdulatait utánozta. – A legjobb, ha hivatásos táncostól tanulsz. Nekem volt régebben ilyen tánctanárom. Hamiddal azóta is csodákat művelünk a hálószobában...

– Alival nekünk is megvannak a módszereink. – Joanna kortyolt a pezsgőből. – Tudod, mindenféle játékszerek... hosszabbító toldalékok, síkosítók, marabutollak, szilikongyűrűk meg ilyenek. – Aška fenéig ürítette a poharát. Nem volt kedve elárulni a barátnőjének, hogy az utóbbi időben, játékszerek ide vagy oda, egyre ritkultak a házastársi együttlétek.

– Jo, a férfit időnként meg kell lepni valami újdonsággal! – Az utolérhetetlen Angelicának megvoltak a bevált módszerei, ezek miatt nézett rá Hamid mindig szerelemtől sugárzó pillantással. – Ha megtanulsz hastáncolni, nem kell majd semmilyen toldalék.

– Miket beszélsz?

– Először is, szívem, a hivatásos hastáncosnők mindig lábujjhegyen járnak. Egy bölcs doktornő, Maria Cerutto bebizonyította, hogy a túsarkon járástól izmosodik a méhfal, ezért jó hatással van az erotikus élményekre. – Angelica maga töltött pezsgőt a kiürült poharakba. – *Cheers!*

– Cheers!

– Tudod, hogyan jutott erre a megállapításra? – Angelica elnevette magát.

– A Kegél-izom elektromos tevékenységét mérte! Jo, az isten szerelmére! Elektromos tevékenység!

– Kíváncsi lennék, hogyan végezte a mérést – tette hozzá nevetve Joanna.

– Mindenesetre arra az eredményre jutott, hogy a magas sarkakon járás szexuális izgalmat generál, növeli a női orgazmus intenzitását, ami ugyanakkor erősen stimulálja a partnert is. A hastáncosnők pedig nemcsak hogy folyamatosan lábujjhegyen táncolnak, hanem közben élénk mozdulatokat végeznek a csípőjükkel, a hátsójukkal, a hasukkal. Gondolj bele, mi mindenre képesek utána az ágyban! Hidd el nekem, édesem, minél többet merítünk a háremek titkaiból, annál jobb nekünk és a férjünknek is! Egészségedre!

– Egészségedre!

– Állítólag a kánkán, Párizs jelképe is Algériából származik!

– Tessék?

– A feltételezések szerint az Algírból hazatérő katonák hozták be Franciaországba!^[25] Tehát ha már arab nők között vagyunk, minél többet fel kell tárnunk a háremeik titkából! Nézd csak, Jo, mi folyik itt!

Egyre forróbb lett a hangulat a teremben. A fényes, feszes, csillogó ruhát viselő nők egymás mögé sorakoztak, az előttük álló csípőjére, derekára vagy vállára tették a kezüket, s mozgó kígyót formáltak arab zenére. Egyszerre ringatták a feneküket, szexuális aktust imitáltak, a csípőjükre kötött csillogó kendők a kiemelték csábító rezgéseket. Felajzott férfiak pattantak fel a helyükről, és *jalla, jalla*^[26] kurjantásokat hallatva marékszám szórták a bankjegyeket a táncosnőkre. Felerősödött és felgyorsult a zene, erre néhány nő a forró ritmusokat követve a férfiak felé fordította és villámsebessen rázta a csípőjét. Szorosan tapadó ruháikon nem látszott semmilyen ránc, ami arra utalt, hogy nincs rajtuk fehérnemű. Egy pillanat múlva szétbomlott a kígyó, és az erőteljes hangzású arab dobok és sípok szélesebb ritmusára minden nő igyekezett kidomborítani legnagyobb kincseit, ütemesen rázva a mellét, a hasát és a csípőjét. Egy vörös, hosszú, szűk ruhás táncosnő a térdét behajlítva, kezét a combjára szorítva pucsitott, ügyesen rázta a hátsóját, a zene ritmusára hol az egyik, hol a másik gömbölyűsége hívta fel a figyelmet. Két másik táncosnő letérdelt egymással szemben, a padlóra támaszkodva, és hátsójukat kimeresztve négykézláb forogtak, közben tüzes pillantásokat

küldtek szerteszét, és a parkettet söprő hosszú hajukat dobálták. Nemsokára pénzeső hullott rájuk.

Joanna többször volt már részese női társaságban rendezett arab mulatságoknak, ahol némi idő elteltével, a sokadik hastánc után olyan erotikus lett a hangulat, hogy a feltüzelt arab nők csillogó szemmel és duzzadt, nedves ajkakkal közeledtek egymáshoz, egyik a másik öléhez nyomta a hátsóját, aztán a zene ritmusára mindketten szexuális aktust imitáló mozdulatokat tettek. Ez csak még jobban felizgatta a többi nőt, akik *ajla*, *ajla*^{27} rikoltásokkal utánozták a legforróbb mozdulatokat, teljesen lemeztelenítve a mellüket vagy a feneküket. Ilyenkor vaskos tréfák és megjegyzések záporoztak rájuk, főleg a fenék kerekességéről, amely állítólag sok örömet szerez a férfiaknak, hiszen az anális aktus népszerű a kuvaitiak körében. Közvetlenül a Dubajba indulás előtt Áska egy nagyszabású eljegyzési partin járt, ahol a nőket is feltüzelték a túlfűtött táncok. Egyikük, aki mindig *hidzsábot*^{28} és abaját hordott, és maga volt a megtestesült jámborság, felajzva járt körül, és kérdezősködött: „Hol a *sabab*?^{29} Miért nem hívtatok sababot? Meg kell hívni a sababot! Hol a sabab?” Négy lengén öltözött testvér pedig kihívó képeket lőtt egymásról különböző felállásokban, ezeket rögtön fel is tették a közösségi portálra „4 sweet girls” taggel. Egy kibontott hajú, átható tekintetű kuvaiti lány tetőtől talpig alaposan végigmustrálta a táncoló nőket, majd olyan arckifejezéssel, mint aki sűrű éjszakai életet él, odament azokhoz, akik lazább erkölcsűnek látszottak, és elkérte tőlük a telefonszámukat. Nyilván vad összejöveteleket szervezett, és készséges lányokat szállított a férfiaknak.

– Nézd csak, Jo, ebből tanulhatsz! – Angelica szavai ragadták ki Jót az elmélkedésből. – Figyeld, hogy edzik a Kegel-izmokat ezek a bombázók!

– Nagyon vadak! – Áska a négykézláb táncoló arab lányokra pillantott. Egyikük a padlón tenyerelve kiegyenesítette a lábát, lábujjhegyre emelkedett, s az arab zene ritmusára rázta, jobbra-balra forgatta égnek álló fenekét, amely csábítóan ringott az átlátszó ruha alatt. Körülötte férfiak ringatóztak felhevülve, és egész halom bankjegyeket szórtak rá. A többi nő irigy pillantással figyelte, és eldöntötték, hogy ők sem maradnak el tőle, beleadnak mindent. Pár perc múlva fehéreneműre vetkőzve, díszes melltartóban, csupasz hassal, köldök alá tolt nadrágban vagy szoknyában tértek vissza. Egyre gyorsuló ritmusra rázkódott meztelen hasuk, csábítva a köréjük gyűlő férfiakat, akik szexuális aktust imitáló mozdulatokkal csatlakoztak a tánchoz. Forró, arab ritmust diktáltak a dobosok, a nők pedig egyre provokatívabban

rázták a csípőjüket és hullámozó hasukat a férfiak felé, akik bankók százait dobálták rájuk. A személyzet két kézzel söpörte a nők táskájába a padlóra hulló pénzt. Időközben három nő négykézláb, egyenes sorban egy nagyobb csapat férfi elé manőverezett, kitartóan rázva a fenekét. Az egyik bulizó, aki csak melltartót és rövidnadrágot viselt, térdelve hátrahajolt, aztán torokhangon nevetve trágár kézmozdulattal közösülést imitált a szeméremdombja előtt.

– Jo, mennünk kell! – jelentette ki Angelica, mert a szeme sarkából már észrevette, hogy a személyzet egyre nehezebben tartja biztonságos távolságban az irántuk érdeklődő férfiakat. – Gyere már, várnak a tigriseink!

Aška habozás nélkül felállt, neki is hiányzott már Ali, a közelsége és a szerelmes gyengédsége. A barátnők elhagyták a termet, és beültek a bejáratnál várakozó fehér Rolls-Royce-ba. Az InterContinental előtt búcsút vettek egymástól az autóban, végül Angelica figyelmeztette Joannát:

– Holnap találkozunk, megvannak a jegyek a Sting-koncertre. Hívjuk egymást napközben!

– Nagyszerű. Holnap találkozunk.

– Viszlát holnap, Jo.

A liftben Aška a pezsgőfoltos tunikáját nézte. *Úgy néz ki, mintha spermafoltok lennének rajta!* – futott át a fején, de rögtön arra gondolt, hogy talán túl régóta lakik már az Öbölben, mert mindenről a szex jut eszébe. Amikor belépett a lakosztályukba, rögtön Ali hálósobája felé indult. Bebújt a takaró alá, és érzékien simogatni kezdte a férfi testét.

– Ali... *habibi*. Itt vagyok... – Egyre lejjebb vándorolt a keze, a férfi ágyékához ért, de ebben a pillanatban Ali hirtelen hátat fordított neki.

– Ali, mi a baj? – kérdezte Aška meglepetten.

Hallgatás volt a válasz, ezért frusztráltan otthagya az alvó – vagy alvást színlelő – férjét, és a konyhába ment, hogy töltsön magának egy pohárka bort. Leült a nappaliban egy fotelba a teli pohárral, felkapcsolta a hangulatvilágítást, és tekintete a kanapéra siklott, ahol a férje öltönye hevert. A ruhák közt nagy, vörös virágmintás Lanvin nyakkendő virított.

IV. FEJEZET

Családi perpatvarok

Az impozáns dubaji repülőtér elé gördült a limuzin.

– Ali, én ezt nem értem! – Joanna a szállodától a reptérig tartó úton végig panaszkodott a férjének. – Hogy tudtál magadnak első osztályra jegyet venni, nekem meg turistaosztályra? Business classra sem kaptál jegyet?

– Annyiszor elmagyaráztam már! – Ali ingerült volt. – Előfordul, ha ilyen kihasználtsággal repül a gép! Szerencse, hogy egyáltalán kaptunk jegyet, már alig volt hely!

– Jobban is igyekezhettél volna... – Áskából ömlött a szó, míg a hordárok kiemelték a bőröndöket az autóból. – És az a nyakkendő? Mióta hordasz ilyen rikító nyakkendőket?

– Joanna, hagyj már békén azzal a nyakkendővel! Mást sem hallok reggel óta! Menj inkább az utasfelvételhez!

– Jó, de a te utasváródba megyek! Nem fogok a többiekkel együtt várakozni a zsúfolt reptéren!

Ali nem válaszolt, csak a pulthoz lépett, ahol a legdrágább jeggyel érkező utasok felvétele zajlott. Joanna elégedetlen arccal ment a nyomában. A házaspár rövidesen belépett az első osztályú utasok rendkívül elegáns luxusvárójába. Mindjárt a bejárat mellett, baloldalt a legjobb ékszermárkák kisebb boltjai álltak, amelyek szikrázó gyémántokkal és csillogó gyöngyökkel hívogatták a férfiakat, hogy értékes csecsebecsékkel ajándékozzák meg asszonyaikat.

– Ali, megnézhetnénk most azt a Van Cleef & Arpels karórát?

– Arra most nincs idő... Mindjárt indul a gép, és még enni is akarok valamit.

A házaspár végigment a kényelmes bőrkanapék és a dohányzóasztalok között, elhaladt a faburkolatú, jól felszerelt bárpult mellett, ahol aranyödrökben kínálták a Moët & Chandon pezsgőt, és leültek egy hófehér abrosszal megterített asztalhoz a nagy üvegfal mellé. Rögtön odalépett hozzájuk a pincérnő, vízzel és kölnivel átítatott törölközőt nyújtott át nekik, hogy megtörölhessék a kezüket. Az Emirates Airline első osztályú utasvárója mind a berendezés, mind a kiszolgálás szempontjából felvette a versenyt a

legexkluzívabb éttermekkel. A pincérnő ásványvizet töltött a poharakba, de előbb megkérdezte, milyen típusú vizet szeretnének, aztán odaadta nekik az étlapot. A pár megrendelte az ételt, Joanna pedig egy dupla gin-tonikot is kért.

– Nem iszol túl sokat mostanában? – figyelmeztette Ali. – Ez ma már a második dupla koktélok!

– Iszol, iszol... – gúnyolódott a férjén Aška mérgesen. – És ha azért iszom, mert állandóan idegesítesz?

– És mégis mivel idegesítelek?

– Például azzal, hogy egyáltalán nincs rám időd!

– Hát nézd, valakinek pénzt is kell keresnie, hogy mindez meglegyen! A három gyereknek a brit iskola, a szolgák, a medence fenntartása, az, hogy velem jössz az utazásokra... Ez mind pénzbe kerül!

– Igen, az utazások... – Joanna kapva kapott a témán. – A következő utazásra magammal akarom hozni Bartit!

– Hogyhogy, már nem is elég a szállodai személyzet?

– Hát nem igazán...

– Rendben, megbeszéljük – mondta Ali, és nekilátott az ételnek.

– Köszönöm. – Aška jókorát húzott a gin-tonikból. – Említettem már a víz alatti villákat... Nagyon kapósak, gyorsan el kell dönteni.

– Joanna, mondtam már, hogy nem áll szándékomban változtatni a korábbi terveken. – Látható volt, hogy Ali próbál uralkodni magán, de nagy erőfeszítésébe kerül. – Egyszerűen túl drága, nem praktikus játékszer!

– Nem praktikus?

– Nézd, ha akarunk egy második családi házat Dubajban, akkor a vízen úszó villa, amelyhez speciális, drága közlekedés kell, nem a leggazdaságosabb megoldás.

– De Ali, *habibi*, voltunk a víz alatti étteremben Angelicával, és az különleges volt! Képzeld el, hogy korallzátonyokat láatsz, ha kinézel a nappali ablakán!

– Ahogy én ismerlek, hamar megunnád! Mint azt a sárga autót!

– Volt, elmúlt... – Aška intett a pincérnőnek, hogy hozzon még egy italt. – Ezt akarod felemlegetni életünk végéig? Nem olyan nagy ügy!

– Neked nem nagy ügy, de én majdnem tízezer dollárt vesztettem rajta két hónap alatt! Olyan kanárisárga fényezést találtál ki, hozzá meg azt a förtelmes citromsárga kárpitot, hogy később, amikor már látni sem bírtad az autót, senki sem akarta megvenni! Még jó, hogy Chevrolet-t vettem neked,

nem pedig Porschét egyedi megrendelésre, ahogy akartad! Mintha nem lenne már belőle!

– De most, *habibi*, ez valami más... Ez a villa rendkívüli!

– És arra nem gondoltál, hogy kicsi lenne a családnak meg a személyzetnek? A dubaji lakásunk majdnem kétszáz négyzetméter volt, és azért adtuk el nemrég, hogy nagyobbat vegyünk. A Dzsumeira-pálmán találunk kényelmes, több száz négyzetméteres villát, ahol kényelmesen elférünk.

– Ali! – Joanna eltolta maga elől a tányért, amelyről már eltüntette a bőséges fogást. – Tegnapelőtt Angelica helikopteréről láttam a Dzsumeira-pálma szigetein a villákat, és azok egyszerű sorházak! Egyáltalán nem tetszenek!

– Veled, Joanna, tényleg nem könnyű egyezsége jutni az utóbbi időben! – Ali már nem leplezte az ingerültségét. – Azokat a „sorházakat”, ahogy te nevezed őket, világhírességek vásárolják, és el vannak ragadtatva tőlük! Azt hiszem, David Beckham meg a felesége, Victoria is köztük van, Brad Pitt Angelina Jolie-val...

– Amennyire én tudom, Brad Pitt meg Angelina vett egy szigetet is a Világ szigetcsoportban. Szóval ha már rájuk hivatkozol, te is tedd meg ugyanezt! Vegyél egy családi villát a Dzsumeira-pálma szigeten, plusz még nekem egy víz alatti villát!

– Joanna, tisztában vagy te azzal, hogy ez mennyi pénz?

– A te jövedelmed mellett másfél millió dollár nem olyan hatalmas kiadás!

– Azt hiszed? – Ali hidegen pillantott a feleségére. – Akkor parancsolj, menj, és keresd meg azt a pénzt, aztán vegyél magadnak víz alatti villát!

Joannát letaglózta ez a kijelentés, dühösen nézett a férjére.

– Nahát, Ali, ez már tényleg túlmegegy minden határon! – Aška egy lendülettel felhajtotta az italát. – Hogy beszélhetsz így velem? – Hirtelen felpattant. – Ezt nem hallgatom tovább! – tette hozzá sértett hangon, és gyors léptekkel otthagya az asztalt.

Joanna feldúltan telepedett le az egyik tágas kanapéra, és rendelt egy pohár pezsgőt. Az előző nap reggelétől kezdve nem volt valami sikeres a dubaji út. Mihelyt Ali fölébredt, Joanna mindjárt tisztázni akarta a nyakkendőügyet.

– Azt mondd meg, mikor vetted ezt a nyakkendőt! És tulajdonképpen hol a fenében vagy egész nap? – vont a felelősségre dühösen Aška. – És kikkel találkozol?

– Hogyhogy kikkel? Üzletfelekkel – felelte Ali munkába készülődve.

Áska nem akarta rögtön azzal szembesíteni, hogy talán látta őt egy másik nővel, mert nem volt biztos benne, hogy Ali lépett ki akkor az ékszerboltból. Rengetegen voltak a Dubai Mallban, csak messziről látta azt a párt. De csak nem hagyta nyugodni a dolog, ezért a nyakkendővel gyötörte a férjét. Ali viszont türelmetlenül, gyorsan felöltözött és elment, mondván, hogy fontos üzleti megbeszélése van.

Később Angelica hívta, és nevetgélve kérdezte, hogy telt az éjszaka Alival, mert ők Hamiddal egész éjjel virgonckodtak, le sem hunyták a szemüket reggelig, több menet is volt... Ez a telefon csak még jobban felzaklatta az amúgy is dühtől fortyogó Áskát.

– Jaj, Angelica, bocsáss meg, de le kell tennem, Ali már vár rám, imádja a reggeli szexet az első kávé után... – Joanna hazugsággal vágta ki magát. Ali már rég nem volt a szállodában. De az asszony nem akarta végighallgatni a barátnője szirupos csacsogását, mert már kezdte is részletesen, feldobott hangulatban ecsetelni, miféle gyönyörökben részesült az éjszaka.

Egy óra elteltével megint telefonált Angelica, s közölte, hogy az első reggeli kávé utáni szex tényleg remek ötlet egy sikeres napindításhoz.

– Na, mit csinálunk ma? – kérdezte elégedetten. – Tudom már, Jo! Készülj, mindjárt ott leszek, és viszlek skydivingolni!

– Angelica, mondtam már, hogy soha az életben nem ugrom ejtőernyővel!

– Jaj, dehogynem! – A barátnője nem tágított. – És ne keress kifogásokat, mert egyszer el kell kezdeni! Egy pillanatig félelmetes, de aztán már szárnyalsz a légben, mint a madár! És micsoda látvány tárul eléd! Megnézheted azt a gyönyörű pálmaszigetet a Perzsa-öböl azúrkék vizében, teljes pompájában!

– De hát tegnap már láttam a helikopteredről.

– Az nem ugyanaz! Sokkal magasabban vagy, nem zavar semmi, ég és föld között lebegsz, minden korlát nélkül. Ha egyszer megismered ezt a hihetetlen érzést, már te fogod kérni, hadd élhesd még egyszer, Jo! Repülsz a végtelen kékségben, és nem tudod, hol a víz, hol az ég, és hol vagy te magad. Csak egyvalamit tudsz biztosan... A világ a lábad előtt hever. Mert csak ebből a magasságból láthatod, hogy a Világ szigetcsoport szigetei a világ kicsinyített térképét rajzolják ki. Igen, Jo, át kell lépned az árnyékkodat, hogy lásd, milyen valójában a világ! Ha hagyod, hogy megbénítson a félelem és a bizonytalanság, sosem tudod meg, hogy milyenek valójában a világ körvonalai, és van-e helye köztük a te győztes szigetednek!

– Angelica, még egyszer mondom, nem ugrom! Képtelenség!

– Jo, nagyon kérek, ne ellenkezz! Nem ismered a mi dubaji jelmondatunkat? „Nem ismerünk lehetlent!” Mondd el ezt magadban naponta többször, és meggyőződsz arról, hogy képes vagy véghez vinni olyasmit, amiről addig nem is álmodtál.

– Angelica, ne haragudj, most fáj a fejem. Visszahívlak később.

– Rendben, de gondolkozz el azon az ugráson.

– Jó, persze.

Csak este találkoztak, közvetlenül a Sting-koncert előtt. Úgy lett, ahogy Joanna gondolta, már rég elfogytak a VIP-jegyek, a két barátnő kénytelen volt beérni a Golden Circle zónával. Angelicának ez nem okozott semmiféle problémát, de Joanna az exkluzív helyeket szerette, és nem tette boldoggá ez a helyzet. Áska legszívesebben lemondta volna a koncertet, de a barátnője végül nagy nehezen meggyőzte, hogy mégiscsak menjen el. Angelica csodásan érezte magát egész este, New York-i hot dogot evett, Heinekent ivott hozzá papírpohárból, állva ringatózott a többiekkel együtt a fűvön, és hallgatta a legendás Sting páratlan hangját, aki gitárral a kezében tüzelte az elbűvölt nézősereget. *Be yourself, no matter what they say* – énekelte torkaszakadtából Angelica Stinggel és a megigézett hallgatósággal együtt.

Joannának melege volt, idegesítette a tömeg, és másra sem vágyott, mint hogy minél előbb visszajusson a szálloda luxusapartmanjába. Jóval éjfél után ért haza, de Ali még sehol sem volt. Joanna ettől még idegesebb lett, mert a munka az munka, de Ali akkor is szánhatna némi időt a feleségére. A hűtőszekrényben talált bort kortyolva több mint egy órát várt hiába a férjére az asszony. Majd a pocsék naptól fáradtan aludni ment.

Reggel kiderült, hogy nem kapott első osztályú jegyet a Dubaj–Kuvait járatra, és még mindig nem tudta meggyőzni a férjét, hogy vegyenek víz alatti villát. Ráadásul Ali olyan goromba volt! Áska kiitta a pezsgőjét, és a mosdóba indult. Már majdnem odaért, amikor egy gyönyörű, karcsú, feltűnő sminket viselő nő lépett ki a mosdóból határozott, ruganyos léptekkel. Ahogy elhaladt Joanna mellett, egy pillanatra megállapodott rajta a pillantása, és az arcán elégedett félmosoly futott át. Joanna úgy érezte, látta már valahol ezt a nőt, de nem tudta felidézni, pontosan hol és mikor. Ahogy belépett az elegáns mosdóba, rögtön a tükörbe pillantott, és megállapította, hogy az arcán is meglátszik az utóbbi hetekben fölszedett két kiló: szabályos vonásai elmosódtak, olyan lett, mint egy felfújtt léggömb. Próbált úgy öltözni, hogy elrejtse a fölösleget, de még a bő blúz sem leplezhette azt a tényt, hogy

hibátlan alakja már rég a múlté. Miután elvégezte a dolgát, kezét mosott, a takarítónő pedig átnyújtott neki egy kis méretű, puha törölközőt. Áska gondosan megtörölte a kezét, a takarítónő átvette tőle a használt törölközőt, és a szennyeskosárba dobta. Éppen az ilyen apróságokért érezte magát olyan jól Joanna a gazdagoknak fenntartott helyiségekben. Még azzal sem kell fáradni, hogy törölközőért nyúljon. Minden prózai műveletet elvégez a személyzet vagy a cselédség, a milliomosok pedig élvezhetik az életet.

Mire Joanna visszaért az asztalhoz, Ali már nem volt ott. A pincérnő vizet töltött a poharába, és megkérdezte, kíván-e még valamit a vendég.

– Igen, talán valami édeset...

– A gyümölcssalátát ajánlom. Van benne friss amerikai kék áfonya, fekete áfonya, málna, eper, szamóca...

– Jó lesz.

– Rendben, madame.

A csarnok hatalmas üvegablakából jól látszott a világ legmagasabb felhőkarcolója, a Burdzs Kalifa. A pincérnő kihozta a desszertet, és Joanna belekanalazott a zamatos gyümölcsfalatokba. Az íze eszébe juttatott egy sok évvel korábbi emléket. A barátnőjével, Lidkával ült a Lenôtre étteremben, ugyanilyen gyümölcsöket ettek, és a nagy üvegfalon át csodálták a jellegzetes kuvaiti toronyházakat. Lidkának súlyos családi gondjai voltak, mert az apósa halála után beköltözött a lakásukba az anyósa és a sógornője. A férje rokonai állandóan őt ugráltatták, és Lidka nem találta a helyét ebben az új helyzetben. A története drámai véget ért, és Joanna sokszor tett szemrehányást magának, hogy ha akaratlanul is, de bizonyos mértékig ő is az események előidézője volt. Elvégre ő vitte el a barátnőjét arra a nevezetes partira... Csak évekkel később derült ki, mi zajlott aztán a sivatagban, amikor a kis Kuvaitban döbbenetesen mesélték az emberek a megrázó eseményeket. Azóta valahányszor eszébe jutott a régi barátnő, megfogadta, hogy ha Lengyelországban jár, kideríti, mi lett vele és a gyerekeivel. De múltak az évek, és Áskát annyira lefoglalta a saját élete, hogy nem vette a fáradságot, hogy megkeresse Lidkát. De elhatározta, hogy a következő vakáció alatt megteszi.

Hirtelen az asztalnál termett Ali, izgatottan szólt a feleségének, hogy induljon a turistaosztály utasainak csarnokába, mert nemsokára indul a gépük. Joanna nagy kelleltenül leliftezett a megfelelő emeletre. A repülő fedélzetén nagy volt a zsúfoltság, egy különösen terebélyes kuvaiti nő és a tizenéves lánya mellé szólt a helye. A kuvaiti nő úgy viselkedett, mintha a saját magángépén ülne, percenként kért valamit az ott sürgölődő

utaskísérőktől. Az első öt percben, amíg egymás után érkeztek az utasok a fedélzetre, hozatott magának vizet, beköttette a biztonsági övét, fölrakatta a kézipoggyászát, beállította a klímát, és elvitette a padlóról a papírszemetet, amit ő hagyott ott az elfogyasztott csokoládé után. A világ egyik legjobb társaságának számító Emirates Airline profi utaskísérői mosolyogva teljesítették az asszony minden kívánságát.

Több mint húsz éve Joanna is stewardessként dolgozott az Emirates Airline-on. A Perzsa-öböl országaiból származó gazdag üzletembereket kiszolgálva ismerte meg későbbi férjét, a kuvaiti Alit. De olyan távolinak érezte életének azt a szakaszát, hogy szinte nem is emlékezett arra az időre, amikor neki kellett körülugrálnia a követelőző utasokat, és teljesítenie a szeszélyeiket. Az esküvő után rögtön otthagya a munkahelyét, és beköltözött a fényűzően berendezett, népes személyzettel ellátott palotába, a szerelmes Ali pedig, aki rajongott európai feleségéért, magával vitte a világ legtávolabbi zugaiba is, és minden elképzelhető módon kényeztette. Nem változott a helyzet azután sem, hogy világra jött a három gyerekük, mert Aška úgy ítélte meg, hogy a gyerekeket olyan luxuskörülmények és olyan gondoskodás veszi körül, hogy ő továbbra is elkísérheti a férjét az utazásokra.

– Madame – szólította meg egy stewardess mosolyogva Joannát –, kérem, adja át a retiküljét! El kell vennem, mert az indulás alatt nem tarthatja az ölében. Ugyanezt kérem öntől is, madame – fordult a Joanna mellett ülő nőhöz.

– Én nem adom oda a táskámat! – tiltakozott határozottan a nő.

– Madame, ez az előírás. Startolás után, ha elérjük a kellő magasságot, visszahozom – magyarázta nyugodtan a stewardess.

– Nem adom, és kész! – makacskodott a kuvaiti nő.

– Madame, kérem, csak néhány percről van szó...

Hosszas alkudozás után, amelybe kénytelen volt bekapcsolódni a gép legénységének főnöke is, a kuvaiti nő tüntetően elégedetlen arccal mégiscsak hajlandó volt átadni a retiküljét. Amikor az utaskísérő elhelyezte az utasok retiküljeit abban a kis rekeszben, ahol a fedélzeti személyzet tárolta a kézipoggyászát, a nő nagy hangon rákiabált:

– Óvatosan! Ne nyomkodd olyan erősen! Nézz oda, mit művel! – fordult Joannához. – Nem azért fizetünk több ezer dollárt a táskákért, hogy a szolgálkönkretegyék, nem igaz? Figyelj már! Hogy dolgozhatsz itt, ha ilyen egyszerű dolgokat sem vagy képes megcsinálni! – szidta harsány hangon a stewardess.

– Elnézést, madame! – mondta vörös arccal a stewardess, és becsukta a rekeszt.

Az ingerült kuvaiti nő éles szavakkal kritizálta Joannának a gép személyzetét.

– Nem igaz, mit el kell viselnünk ezektől! És mindezt a tömeg miatt, mert nem maradt első osztályú jegy!

– Igen, ez igaz, ez a legnagyobb bajunk! – Joanna teljes szívéből egyetértett az utastársával.

– A férjem a repülőtéren dolgozik, de ő sem tudott jegyet szerezni, még business classra sem!

– Az én férjem is megpróbálta, de nem sikerült! Rémálom!

– Ugye? Most itt nyűglődhetünk a turistaosztályon... – A kuvaiti nő még hosszan panaszkodott a kényelmetlenségekre, Joanna pedig buzgón helyeselt. Már majdnem húsz éve lakott Kuvaitban, és az öltözködésében meg a modorában volt valami, ami miatt a kuvaiti nők, akik általában gögősek és távolságtartóak az idegenekkel szemben, maguk közé tartozónak tekintették.

Fél óra sem volt hátra a kuvaiti landolásig, amikor Joanna szomszédja sminkkészletet vett elő, és nagy múgonddal elkezdte kifesteni magát. Folyékony tussal vastag vonalat rajzolt a felső szemhéjára, meghosszabbította a külső szemzugnál, aztán többféle színt vitt fel a szeme árnyékolásához, ügyesen eldörzsölte, kadzsallal kihúzta az alsó szemhéja vonalát, végül fekete spirállal kifestette a szempilláit.

– Szép lett? – kérdezte Joannától kacér mosollyal.

– Nagyon szép! – dicsérte Aśka. El kellett ismernie, hogy jelentős túlsúly ellenére csinos a mellette ülő asszony arca, amely a jól eltalált sminkkel hangsúlyozva egészen elragadó lett.

– Várni fog a férjem! – mondta a nő pajkosan csillogó szemmel, aztán erős, csábos parfümöt szórt magára bőségesen.

Miután leszállt a gép, a kuvaiti nő a tizenéves lányával együtt gyorsan felállt, és a kijárat felé indult. Joanna követte, és láthatta, milyen szívmengető módon üdvözlük egymást a férjével, aki már a géphez vezető folyosón várta a feleségét. A magas, megnyerő, fehér disdását viselő férfi gyengéden ölelte magához alacsony, testes feleségét, és egy pillanatra magához szorította. Joanna Kuvaitban többször megfigyelhette azt az intim mozdulatot, amivel a férfiak üdvözölték a feleségüket, akik így különlegesnek érezhették magukat, a súlyuktól, a koruktól és a külsejüktől függetlenül.

Ellepték az utasok a mozgólépcsőt, a földszinti futószalaghoz tódultak, ahol átvehették a poggyászukat. Áska Alit kereste, aki korábban szállhatott le, mert első osztályon utazott. Nagy volt a hangzavar a repülőtéren, a jól sikerült dubaji kiruccanás után a kuvaitiak – akik a *bitakájuk*^{30} felmutatásával beléphettek Dubajba – elégedett képpel szóltak a kocsit toló indiai munkásoknak, hogy fogják a bőröndöket. Joanna megtalálta Alit, odalépett hozzá, és megkérdezte:

– Jól utaztál?

– Remekül – felelte a férfi.

– Na persze, az első osztály biztos remek volt! – Joanna nem tudta visszafogni az epés megjegyzést.

Ali az egyelőre üres szalagot nézte, ahol mindjárt előbukkannak a bőröndök, és nem szólt semmit. Joanna előrenézett, és a szalag másik oldalán megpillantotta ugyanazt a nőt, aki felszállás előtt elsétált mellette Dubajban. Az ismeretlen nő éber pillantással és eltökélt arccal figyelte a párt.

– Ismered azt a nőt? – kérdezte Joanna Alitól.

– Melyiket?

– Hát azt ott... – Joanna az ismeretlen nő felé biccentett. – Olyan furcsán méreget bennünket... – Volt valami nyugtalanító elszántság az idegen nő tekintetében.

Mielőtt Ali válaszolhatott volna, megérkeztek az első bőröndök és táskák, és még nagyobb lett a tolongás. A házaspár megmutatta egy indiainak a bőröndjeit, és a kijárat felé indult, ahol a sofőrje várta. Amikor hazaértek elegáns házukhoz, Áska örömmel indult az egyik épületszárnyhoz. A régebben vendégszobákként fenntartott részben egy ideje Joanna úrnő kényelmesebben érezte magát, mint a közös hálósobában. Ali reggel korán indult, ő viszont sokkal tovább aludt. Egyébként is bosszantotta, hogy Ali rossz szemmel nézi az éjszakai iszogatást.

– Madame, a fürdő készen áll – mondta Barti, és átvette Áskától a retiküljét.

– Köszönöm, Barti.

A szobalány gondjaiba vette Joanna bőröndjeit, kicsomagolta és szétválogatta a ruháit, a cipőit, a piperéit és az ékszereit. Áska belépett a Versace csempékkel burkolt és ugyanilyen márkájú felszereléssel berendezett, fekete-arany fürdőszobába. Ahogy elmerült a kád habjaiban, arra gondolt, hogy nem ártana változtatni a berendezésen. *Meg kell néznem az új Versace-katalógusokat, és meg kell beszélnem Alival a felújítást*, gondolta.

Ha elmegyek idén Londonba vakációzni, az éppen jó időpont lesz, hogy felújítsák a legújabb trendek szerint.

Fürdés után Joanna elhelyezkedett az elegáns franciaágyon.

– Mi újság itthon? – kérdezte a szobalányát, amikor behozta a friss eperdzsúszot.

– A szokásos – felelte a szemmel láthatóan fáradt Barti. – Szara és Fatma állandóan veszekednek, Nadir pedig...

– Mi van vele?

Barti nem válaszolt, mert tudta, hogy Joanna nem szeret a gyerekekkel kapcsolatos problémákról hallani.

– Telefonáltak az iskolából, madame – mondta kis idő múlva.

– És mit mondtak?

– Nem tudom, madame, de valószínűleg komoly dolog lehet.

– Miből gondolod?

– Mert a titkárnő megkérdezte, mikor lesz itthon valamelyik szülő...

Azonkívül Nadir ma nem ment iskolába. És még...

– Mi van még?

– Kérték, hogy Nadir apja vagy a madame minél előbb lépjen kapcsolatba az iskolával.

– De miért?

– Nem tudom, csak ennyit mondtak.

– Jó, rendben van.

Az utóbbi időben egyre többször ment Joanna idegeire az iskola, ahová a három gyereke járt. *Elraknak egy halom pénzt, több tízezer dollárt évente minden diákért, és tőlünk várják, hogy elvégezzük helyettük a munkát –* gondolta felháborodva. *– Ha gond van a fiatalokkal, találják ki ők a megoldást, ne a szülőket hívogassák fölöslegesen! Elvégre azért fizetjük őket.*

– Barti, főzz két kávét, és hozd be a szalonba – utasította a szobalányt. Még egyszer beszélni akart a férjével a víz alatti villáról. Nem akart ilyen könnyen lemondani róla. Elvégre megengedhetik maguknak.

Joanna bement a tágas szalonba, leült a kedvenc, díszes jacquardkárppal borított kanapéjára, és várta Alit. Barti nemsokára behozta az apró csészékbe töltött illatos, kardamomos kávét, és letette a márványasztalkára.

– Barti, menj, mondd meg *babának*,^{31} hogy itt várom.

– Igen, madame.

Percek múlva tért vissza a szobalány.

– Mi tartott ilyen sokáig? – Joanna letette az üres csészét. – Kihúlt baba kávéja. Tudod, hogy hidegen nem issza meg. Főzz még kettőt!

– De madame... Sehol sincs baba. Mindenhol kerestem, a kertben is voltam. A sofőr mondta, hogy baba fél órával ezelőtt autóba ült, és elhajtott.

– Hogyhogy elhajtott? Hiszen csak most értünk haza!

Ebben a pillanatban Aśka kisebbik lánya, Fatma lépett a szalonba. Tizenöt éves volt, és hosszú, fekete hajával, sötét arcbőrével, sűrű, göndör pillákkal keretezett barna szemével jellegzetes kuvaiti lánynak látszott.

– Mama, Nadir megint belekeveredett valamibe az iskolában!

– Hát ezzel nem mondtál újat! – Joannának az volt a meglátása, hogy minden életkornak megvannak a maga sajátosságai, és ha egy tizennyolc éves fiú időnként elkövet valami kihágást, az még nem a világ vége.

– Ez most valami komolyabb. – Fatma állandó konfliktusban állt a testvéreivel, mindig kritizálta őket, amiért szerinte helytelenül viselkednek. – Felfüggesztették a tanulói jogait. Nem járhat iskolába egész héten.

– Mégis mi történt?

– Nem mondhatom el.

– Nem mondhatod, vagy nem tudod?

– Nem mondhatom el.

– Miért?

Fatma lesütötte a szemét.

– Mondd csak, mibe keveredett!

– Mit művelsz, alig jött meg a mama, és te máris árulkodsz? Spicli! – Szara lépett be a szalonba, és rosszállóan nézett a húgára.

– Úgyis megtudja a mama! Hiszen be kell mennie az iskolába! – védekezett Fatma.

– Szara, tudod, miről van szó? – kérdezte tizenhét éves lányát Aśka.

– Persze, hiszen ezen csámcsog az egész iskola. Többen is benne voltak a buliban. – Szara elnevette magát.

– De mi történt? Verekedés? – faggatta őke Aśka. Szara egyre hangosabban nevetett. – Ezek összekapnak minden semmiségen! Nincs abban semmi meglepő, ha kakaskodnak az ilyen korú fiúk!

– Tényleg kakaskodtak, de nem az öklükkel! – Szara grimaszolt.

– Hanem mivel?

– Nem tudom! Talán hogy kinek gyorsabb vagy kinek tart tovább!

– De mi? – értetlenkedett Joanna.

– A *circle jerk*!^{32} – bökte ki Szara.

– Fogd be! – visította Fatma, és kirohant a szalonból.

– Nem bírom ki ezzel a szentfazékkal! – Szara fintorgott. – Mama! Tudod, mit művel az iskolában, ha szünet van? A nyomomban jár, és vigyáz, nehogy fiúkkal beszéljek! Nem normális! – panaszkodott.

– Hagyd békén, Szara! Fatma már csak ilyen.

Aška próbálta elsimítani a két lány ellentétét. A lelke mélyén viszont be kellett vallania, hogy néha nem volt könnyű elviselni Fatmát, aki képes volt még őt is figyelmeztetni, hogy túl mély a dekoltázsa, vagy túl szűk a ruhája.

– El tudod képzelni, milyen érzés ez nekem? – siránkozott Szara. – Beszélgetek normálisan egy osztálytársammal, erre odajön a két évvel fiatalabb húgom, és rám szól, hogy fejezzem be! Ha még egyszer megteszi, fölpofozom mindenki előtt!

– Szara! Ne keveredj bajba az iskolában úgy, mint Nadir! Hol van egyébként?

– Honnan tudjam? – csattant föl Szara. – Lelépett, mint máskor!

Nadir, akárcsak a többi, vele egykorú kuvaiti fiú, már évek óta a maga útját járta. Szálasabb termetű volt, mint az apja, és különleges, európai vonásokkal keveredő, keleti amorózót idéző külsejével nagyon vonzó fiatalemberré vált. Ebben a nemeket különválasztó társadalomban önálló életet élt, ahová sem az anyjának, sem a húgainak nem volt szabad belépni. Az iskolában vezéregyéniségnek számított az anyjától örökölt remek humorérzéknek köszönhetően, és mert sikere volt a lányoknál. A fellépése is határozott volt, hallgattak rá a társai.

– Nem kell iskolába járnia, nyilván csavarog valahol. Azt sem tudom, hazajött-e éjszakára.

– Jól van, Szara, le kell dőlnöm egy kicsit. Elfáradtam az utazástól – mondta Joanna.

Tudta, hogy másnap be kell mennie az iskolaigazgatóhoz Nadir ügyében. *Csak az időmet vesztegetem – gondolta. – A gyerek felnőtt, azt csinál, amit akar. És az iskolai szextettek? Talán ha nem lenne ilyen szigorú ez az ország, és a fiatalok kitombolhatnák magukat a diszkókban vagy a klubokban, mint a világ más tájain, akkor nem kerülne sor ilyen esetekre. Bár az is lehet, hogy ez egyszerűen elkerülhetetlen, mert emékszem, még Lengyelországban, a középiskolában is rendeztek hírhedt „rejszolóversenyeket”, így mondták a fiúk, amikor másnap részletekbe menően beszámoltak a hőstetteikről.*

– Mama, beszélj Fatmával, hogy hagyjon békén az iskolában. Nem bírom tovább! – kérlelte Szara.

– Kislányom, nem tehetek semmit! Nektek kell megoldani egymás közt. Megyek aludni, összeesem a fáradságtól – mondta Aśka, és a hálószobája felé indult.

Szara szomorúan maradt egyedül a szalonban. Fájdalmat okozott neki, hogy az anyja sosem ér rá legalább egy kicsit beszélgetni a kínzó problémáiról. Az angol iskola, ahova ő és a testvérei jártak, enklávé volt, ahol normális társas kapcsolatban lehetett fiúkkal, anélkül hogy bajba keverte volna magát. Koedukált iskola főleg nagy-britanniai tanárokkal, de tanított náluk néhány amerikai és kanadai is. Sok tanítás utáni foglalkozást szerveztek, melyeken fiúk és lányok és részt vehettek, így könnyedén kialakulhattak az első vonzalmak, s felfedezhették a fiatalok a másik nem titkait. Több tucat ország fiataljai jártak ide, akik megtanulták, hogy nemzeti hovatartozásától függetlenül tiszteljék a másik embert. Szara mindig örült annak, hogy európai mamája van, mert sok arab osztálytársától hallotta, hogy kettős életet kell élniük, hazudni a szüleiknek arról, hol vannak és mit csinálnak. Az iskola diákjai gyakran szerveztek koedukált házibulikat, ahol előfordult illegálisan beszerzett alkohol, drogok, de a lányok ilyenkor azt hazudták a szüleiknek, hogy girls partyra mennek, nem pedig mixed partyra. Az apák köztudomásúan nagyon szigorúak, és a kamasz lányok nemegyszer számos füllentést és trükköt kényszerültek bevetni, hogy elszabaduljanak otthonról. Megesett, hogy az apa vagy a sofőr vitte őket valamelyik osztálytársnő otthonához, ahol több lány is összegyűlt. Ott alaposan kisminkelték magukat, a partihoz illő ruhát húztak, akár miniruhát vagy miniszoknyát is, aztán egy liberálisabb, általában nem arab mama elvitte mindannyiukat a buliba. Ez mindig azzal a veszéllyel járt, hogy a szigorú apa könyörtelenül megbünteti a lányát, ha kiderül az igazság. Ami Fatmát és Szarát illeti, Ali nézetei nem tértek el a többi arab apától, akik számára elődleges fontosságú a lányuk makulátlan hírneve, és ezzel együtt a saját nevük tisztasága. Ha Ali hazaért, rögtön megkérdezte:

– Hol van Szara?

Fatmáról nem kérdezősködött, hiszen tudta, hogy szinte mindig a házban kuksol. Csak nagy néha ment el meglátogatni a legjobb iskolai barátnőjét, Munirát, akit Ali mindig szívesen látott a házukban. Munira az egyik nagy, jól szituált kuvaiti család lánya volt, és a brit iskola több száz diáklánya közül ahhoz a néhányhoz tartozott, akik hidzsábot viseltek. Ali szerint ez garantálta, hogy jól viselkedik, és jó a modora, ezért dicséretesnek tartotta, hogy Fatma barátkozik vele. Szara, aki jó párszor hallotta az apjától, hogy találhatna

magának olyan rendes barátnőt, mint Munira, ezt elég nevetségesnek találta. A fejre húzott hidzsáb ugyanis nem jelentette azt, hogy a viselője a kuvaiti társadalomban kötelező szabályok szerint viselkedik. Szara több lányt ismert a brit iskolából, akik önként vették fel a hidzsábot, amikor elkezdték a tanulmányaikat valamelyik kuvaiti egyetemen. Úgy gondolták, hogy a hidzsáb több esélyt ad a szerencsés férjhezmenetelre. Annak pedig már nem volt akkora jelentősége, hogy előtte évekig számtalan féktelen buliban megfordultak, ahol késő éjjelig táncoltak a fiúkkal, jártak is velük, titokban találkoztak. A legfontosabb, hogy akinek hidzsáb van a fején, azt a legtöbben rendes és jó erkölcsű lánynak tartják.

Szara észrevette, hogy Fatma Munira befolyása alá került, aki gondosan ügyelt az iszlám minden törvényére. Munira fején a hidzsáb a mélységes hitét tükrözte, és azt a lelki szükségletét, hogy alárendelje magát a vallási előírásoknak. Az iskolában kötelező volt az egyenruha, a meleg hónapokban térdig érő, sötétkék szoknya és az iskola logójával ellátott, rövid ujjú, fehér blúz. A hidzsáb viselésével jár az az előírás is, hogy csuklóig fedett legyen a kar, és nem szabad látszania a lábnak sem, ezért Munira mindig hosszú ujjú blúzt hordott, a szoknyája pedig bokáig ért. A sportfoglalkozásokra az iskolai sort helyett hosszú nadrágot vett fel, a rövid ujjú iskolai sporttrikó alá pedig fölvetett egy másik pólót, amelyik elfedte az egész karját. Ha Munira meglátogatta Fatmát, sosem mulasztotta el az imát, amelyre a müezzin figyelmeztetett a minaretből. A két barátnő ilyenkor leterítette az imaszőnyeget, és együtt imádkozott.

Szara nem szándékozott hidzsábot viselni, úgy gondolta, hogy ebben a kérdésben övé a döntés. Eddigi élete során több fontos változás tanúja volt, amelyek hozzájárultak ahhoz, hogy több jogot kapjanak a kuvaiti nők. Miután 2005-ben megszerezték a választhatóság jogát, négy évvel később, májusban először szereztek négy helyet az ötvenfős parlamentben. Szara jól emlékezett az ezt követő incidensre, amely hónapokig szerepelt a lapok címlapján, és heves vitákat váltott ki a kuvaiti családokban. Az alakuló ülésen a konzervatív iszlám pártok képviselői hevesen tiltakoztak, amikor két nő hidzsáb nélkül jelent meg a parlamentben. A férfiak azzal érveltek, hogy fedetlen hajú nők nem láthatnak el közfeladatot, mert viseletük ellentétes a *saríá*, a muszlim törvény szabályaival. A parlament ultrakonzervatív tagjainak kérésére az Iszlám Ügyek Minisztériuma *fatvát*,^[33] vallási dekrétumot adott ki, amely kimondta, hogy a politikával foglalkozó nőknek a muszlim törvények szerint kell öltözniük. A fejükön kötelesek hidzsábot

viselni, magukat pedig teljesen eltakarni bő köpennyel, amely tökéletesen fedi a testük minden részét. Sőt ez a ruhadarab a legkevésbé sem lehet testhezálló, nehogy sejteni engedjen bármilyen domborulatot.

Az ismert nőjogi aktivista, Rola Dasti volt az egyik parlamenti képviselő, aki nem fedte be a fejét. Az Egyesült Államokban, a Johns Hopkins Egyetemen doktorált közgazdaságtanból, és három évtizedig töltötte be az igazgatói posztot a Kuvaiti Bankban. A másik képviselő befolyásos kuvaiti családból származott, a politikai filozófia doktora volt, ő is az Egyesült Államokban szerezte a fokozatát. Az ellenzéki lapokban közzétették a fotóját, amely akkor készült róla, amikor megtudta, hogy bejutott a parlamentbe, és fehér pólóban ugrál örömeiben. Ezzel a fotóval akarták meggyőzni az olvasókat arról, hogy a politikai színtéren dolgozó nőknek kötelező az iszlám szigorú törvényei szerint öltözni. Éles kritikák kereszttüzébe került a fedetlen hajú oktatási miniszter is, a kabinet egyetlen női tagja.

A parázs viták végül az alkotmánybíróságon jutottak nyugvópontra, amelynek sokkal nagyobb problémát kellett mérlegelnie, mint a politikai tevékenységet folytató nők ruházkodási szabályai. A bíróság a kuvaiti alkotmányban lefektetett elv érvényességi körét jelölte ki, mely szerint „a muszlim törvény, a saría a törvényhozás legfőbb forrása”. Hosszas viták után, 2010 októberében mondta ki a határozatot az alkotmánybíróság, mely szerint a nőknek a parlamentben nem kell hidzsábot hordaniuk, sőt azt is kijelentette, hogy a hidzsáb viselése egyéni döntés kérdése.

Ez az ítélet, amelyet a rokonlátogatások során alaposan megvitattak a kuvaiti házaknál, a tizenegy éves Szara emlékezetébe vésődött. Egy másik hír is társult hozzá, amely akkoriban felvillanyozta a nagynénjei népes tábort. Ugyanez az alkotmánybíróság egy nőnek biztosította a jogot, hogy útlevelet kaphasson a férje, az apja vagy más férfi gyám beleegyezése nélkül. A bíróság kimondta, hogy az évek óta kötelező érvényű törvény, amely megkövetelte egy férfi engedélyét ahhoz, hogy egy nő útlevelet kapjon, alkotmányellenes, mert korlátozza a személyi szabadságot és sérti a nők emberi méltóságát. Ezt a két kijelentést is jól megjegyezte Szara. A nőnek joga van önálló döntést hozni arról, hogy visel-e hidzsábot, vagy sem. A nőnek joga van az útlevéllhez férfi beleegyezése nélkül is, mert e jog megvonása sérti az emberi méltóságát. Tehát Szara abban a meggyőződésben nőtt fel, hogy a nőnek joga van a saját személyére vonatkozó önálló döntéseket hozni, és ezt a jogát nem veheti el senki.

Ám attól, hogy az ember dönthet a saját cselekedeteiről, egyáltalán nem biztos, hogy helyes az önállóan meghozott döntés. Szara jó néhány problémával küzdött az utóbbi időben, melyekkel nem tudott egyedül megbirkózni. Annyi fontos dolog történt az utóbbi hetekben! Olyan váratlanul érték ezek az események, és olyan intenzívek voltak az élmények, hogy Szara teljesen szétszórt lett, semmire sem tudott koncentrálni. Ha csak felvillantak előtte az emlékek, mint a nagy esőzés után hirtelen kinyíló tarka virágok a kuvaiti sivatagban, forróság öntötte el, és a hevültség addig ismeretlen érzése lett úrrá rajta. Úgy szerette volna ezt megbeszélni valakivel...

Az utóbbi napokban alig várta, hogy hazaérjen az édesanyja Dubajból. Nem akart elmondani neki mindent, de beszélni akart vele a számára fontos dolgokról, mint lány az anyjával. Az európai anyjával. De a mama fáradt volt, mint mindig... Szara kicsit irigykedett Hanára, az iskolai barátnőjére, vagy inkább irigyelte tőle az angol mamáját, akinek mindent elmondhat. Hanának is kuvaiti volt az apja, aki vigyázott rá, állandó kontroll alatt tartotta. A mamája viszont többször elvitte bulizni a lányokat. Szemmel látható volt, hogy szoros a kötelék anya és lánya között. Voltak szófordulataik, amelyeket csak ők értettek, viccek, amelyeken csak ők tudtak pukkadózva nevetni, jelentőségteljes pillantást váltottak, ha valami különlegeset akartak közölni egymással. Ha Szara Hanával és a mamájával volt, sokszor figyelmeztették az irigység kis tüskéi, hogy ő nem számíthat ilyen szoros és megértő kapcsolatra az anyjával.

Szarán úrrá lett a csüggedés, amikor Joanna kiment a szalonból. Miért nincs az anyjának néhány perce, hogy legalább egyszer meghallgassa? A bensőjében forrongó új élmények miatt hol nevetni, hol sírni, hol táncolni lett volna kedve, máskor legszívesebben összegömbölyödve zokogott volna reggelig. Többször előfordult, hogy érintésre szomjazó testében furcsa belső forróság támadt, és valamiféle homályos vágyat érzett, amit semmivel sem tudott lecsillapítani. Ilyenkor ujjai hegyével megsimította az arcát, ugyanúgy, ahogy az a fiú tette, a hajával játszadozott, végigcirógatta a vállát, egyszer pedig, gyorsan és büntudatosan a tenyerébe vette a mellét, aztán egy pillanatra a mellbimbójához értek az ujjai. Ez nem hozott enyhülést, ellenkezőleg: olyan feszültséget keltett az alhasában, amitől sokáig nem tudott szabadulni. *Mama, kérlek, szakíts rám legalább egy negyedórát, és mondd el, hogy mennek ezek a dolgok Európában!* – könnyögött gondolatban. – *Hogy van ez Európában, mama?* – Szara a könnyeit nyelve az édesanyja

hálószobájába indult a folyosón, reménykedve, hátha még nem aludt el. Halkan bekopogott, majd amikor nem kapott választ, résnyire nyitotta az ajtót. Joanna keresztben feküdt a nagy franciaágyon, és édesen aludt. Szara csalódottan megtörölte az arcát, és a saját szobájába indult.

Joanna másnap csak déltájban ébredt. Barti szokás szerint ágyba vitte a reggelijét.

– Madame – kezdte tétován az üzenetet, amely biztosan felbosszantja Joannát –, megint telefonáltak az iskolából. Kérdezték, hogy madame hazatért-e már az utazásból. Azt mondták, hogy okvetlenül, minél előbb vegye fel a kapcsolatot valamelyik szülő az iskolával.

– Savanyú ma valahogy ez a kividzsúsz. – Joanna elfintorodott, ahogy megkóstolta a sűrű, zöld italt. – Menj, csinálj friss eperlét!

– Igen, madame – felelte a szobalány, és az ajtó felé indult.

– És vidd ki ezt a poharat! – rendelkezett Aška a majdnem érintetlen kividzsúszra mutatva.

– Igenis, madame.

Néhány perc múlva Barti átnyújtotta Joannának az élénkpiros, rostos italt.

– Tessék, madame.

– Köszönöm. – Joanna óvatosan belekortyolt az eperdzsúszba. – Ez sokkal jobb! – dicsérte.

– Madame! Telefonálni kell az iskolába. Hozzam a telefont? – Barti közvetlenül Joanna esküvője után került a házba, ő gondoskodott mindhárom gyerekről már a születésüktől fogva, ezért megengedhette magának, hogy emlékeztesse Joannát bizonyos fontos dolgokra, főleg azokra, amelyek Nadirt, Fatmát vagy Szarát érintették.

– Jó, jó, telefonálok – mondta Joanna gépiesen, mert egész más járt a fejében. Már eltökélte, hogy ebben az évben felújíttatja a szobáját és a fürdőszobát, csak még azt nem tudta, hogy Versace vagy Armani lakásfelszerelést válasszon-e. A Versace bútorokat, kiegészítőket barokk és reneszánsz pompa jellemezte, az Armani sokkal visszafogottabb színvilágú termékeket kínált. Joanna egyszer lakott pár napig a dubaji Burdzs Kalifa torony Armani Hotelében, és megtetszett neki az ismert divatdiktátorra jellemző visszafogott elegancia. Egy időben még azt is fontolgatták Alival, hogy vesznek egy Armani lakást a világ legmagasabb épületében, amelynek enteriőrjét maga Giorgio tervezte. Akkortájt azzal csábították a milliomosokat új lakás vásárlására, hogy „aki Armani-féle rezidenciát vásárol, az belépést nyer az Armani univerzumba, amelyet stílus, elegancia és egyéniség

jellemez”. Végül Ali úgy döntött, hogy nem vesz Armani lakást a Burdzs Kalifában, de Joanna azóta is kíváncsian nézegette az olasz tervező kézjegyét viselő lakberendezési újdonságokat.

Barti elvitte a tálcát a reggeli edénnyel, és elkészítette Joanna könnyű reggeli italát, a camparis narancslét. Aška ágyban maradt, fogta az iPhone-ját, és elkezdte végigpörgetni a bútorokat, lámpákat, tapétákat, kárpitokat, csempéket és márványlapokat kínáló belsőépítészeti oldalakat. Megtudta, hogy áprilisban lesz a Milan Design Week formatervezési vásár, amelynek első napján nyílik az *Álomszerű élet Giorgio Armani szerint* című kiállítás. *Esetleg érdemes lenne elmenni? – morfondírozott Aška a koktélját kortyolgatva. – Megnézhetném mindjárt a Versace Home új kollekcióját is... Meg a többi nagy márkáét is. Roberto Cavalli nem rossz, mindig izgalmasan kombinálja a színeket és a formákat. Vagy a Boca do Lobo... kifinomult, ugyanakkor merész projektek. Igen, kiváló ötlet elmenni Milánóba. Legalább nem fogok unatkozni a következő hónapokban. Ki kell találnom, hogyan rendezzem be a hálószobát és a fürdőt. Ugyanaz a márka legyen mindkét belső, vagy két különböző... Vagy bízunk meg egy olasz belsőépítésszel? Akkor már újrabútorozom az egész rezidenciát. Esetleg ráveszem addig Alit a víz alatti villára, és a belsőépítész már azzal a házzal is foglalkozhat. Elvégre nem könnyű berendezni egy villát úgy, hogy harmonizáljon a víz alatti világgal. El kell ismerni, hogy a Burdzs al-Arab Szálloda al-Mahara éttermében ezt tökéletesen megoldották... Ezen mélázva Bartit hívta, hogy készítsen neki újabb italt, aztán az iPhone-ja fölé hajolva nagy érdeklődéssel nézegette a jacquard mintás tapétákat, a kristálycsillárokat, a tarka, gazdagon díszített párnákat, a legkülönbözőbb formájú, többek között szabálytalan vagy tört vonalvezetésű tükröket, amelyek az előző szezon slágerei voltak, vagy a különös formájú, csillogó asztalkákat, kanapékat és fotelokat. Isteni ötlet tavasszal Milánóba utazni, állapította meg Aška.*

Kis idő múlva átment a hálószobából nyíló fürdőszobába, hogy alaposabban megnézzze az egész helyiséget, és megpróbálja odaképzelné az imént látott kiegészítőket. Amikor kijött, rettenetes ordibálást hallott a földszinti szalonból.

– Ezerszer megmondtam már, te dedós, hogy ne üsd bele az orrod abba, ami nem rád tartozik! – üvöltötte torkaszakadtából Szara.

– Vigyáznom kell rád! – bömbölte vissza Fatma.

– Nekeeed? Neked kell vigyáznod rám? – Szara hangjában jól hallható volt a megvetés.

– Valakinek csak kell!

– Nem kell senkinek!

– De kell!

– Mégis minek?

– Nem tudod, mit mondanak rád az iskolában?!

– Na mit?

– *Sarmuta!*^[34]

– Te kis görény! – hallotta Joanna veszekedést lentről.

– Barti! Szara agyonver! Barti! Segítség!

– Mi folyik itt már megint? – szólt rájuk fenyegetően Ali, aki most ért haza a munkából. – Lányok, ezt azonnal hagyjátok abba! Nyomás a szobátokba! És ma már ki se jöttök onnan! Világos?

A lányok elindultak a lépcsőn, engedelmesen teljesítették az apjuk parancsát. Amikor fölértek az emeletre, Szara Fatmára förmedt:

– Ezt még megbánod, te álnok kígyó!

– Hogy beszélsz a húgoddal? – méltatlankodott Fatma.

– Felejtsd el, hogy testvérek vagyunk! Főleg az iskolában! – sziszegte Szara.

– Csönd legyen már! – dörrent rájuk Ali a földszintről.

Egy pillanat múlva mindkét lány becsukta maga után a szobája ajtaját. Joanna még hálóingben volt, így ment le üdvözölni a férjét.

– De jó, hogy már itt vagy. – Megsimogatta Ali arcát.

– Megint ittál! – állapította meg vádlón Ali, és undorral elhúzódott a feleségétől.

– Ne csinálj a bolhából elefántot! – méltatlankodott Aška. – Egy lazító koktél még nem a világ!

– Hát azt nem hinném, hogy csak egy volt – morogta Ali.

– Barti! – hívta Joanna a szobalányt. – Terítsd meg az asztalt! Gyere, mondok valami fontosat... – fordult a férjéhez. – Arról van szó, hogy Milánóban...

– Min vesztek össze ilyen csúnyán a lányok? – szakította félbe Ali.

– Nem tudom.

– Legalább most az egyszer mutathatnál valami érdeklődést! Megjövök fáradtan a munkából, és már a küszöbön csetepatéba botlok!

– Ez normális ebben az életkorban... Ki tud bánni a tinédzserekkel!
Gyere, egyél és...
– Nem eszem itthon. – Ali a lépcső felé indult.
– Miért?
– Üzletfelekkel vacsorázom.
– Milyen üzletfelekkel?
– Dubajiakkal. Dubajból jöttek. – Ali sietett fel a szobájába, kettesével vette a lépcsőket.

Joanna felsóhajtott: megint nem lesz alkalom nyugodtan leülni és elbeszélgetni Alival. *Valahogy túlságosan lefoglalják mostanában az üzleti ügyei*, ezzel a gondolattal ment át a nappaliból a szomszédos ebédlőbe, és leült egyedül a nagy, tízszemélyes asztalhoz. Az utóbbi években szinte sosem étkezett együtt a család, általában mindenki máskor ért haza. Aška jól megrakta a tányérját a szakács által készített fogásokból, és azon gondolkodott, hogyan töltse a nap hátralevő részét. Elhatározta, hogy elmegy egy fürdőszoba-felszerelési boltba, megnézi a kínálatot.

– Barti! – kiáltott tele szájjal.
– Igen, madame? – A szobalány rögtön megjelent.
– Készítsd elő a ruhámat! A halvány rózsaszín selyemblúzt meg a hozzáillő nadrágot. Azt, amit mindig ahhoz szoktam felvenni. Tudod, melyikre gondolok?
– Igen, asszonyom.
– És keresd elő azt a Chanel gyöngysort... Amit legutóbb vettem, emlékszel?
– Igen, madame. És melyik retikült?
– A fekete Guccit. De a kicsit, ne a nagyot.
– Rendben, madame.
– És szólj a sofőrnek, hogy negyven perc múlva legyen itt értem!
– Igenis, madame.

Joanna a szeme sarkából észrevette, hogy Ali fehér nadrágban és mintás Givenchy pólóban, könnyű léptekkel jön le a lépcsőn.

– Mit vettél föl az üzleti vacsorához? – figyelmeztette a férjét.
– Egy jachton lesz a vacsora!
– Aha. És mikor érsz haza?
– Nem tudom, késő éjjel lesz már. Sokat kell foglalkozni velük! – mondta Ali elégedett mosollyal.

Joanna befejezte az evést, aztán a szalonban megitta a kávé, majd gyorsan lezuhanyozott, felöltözött, kiment a házból, és beült az új BMW-be, amely már várt rá.

Szara szomorúan nézte a szobája ablakából, ahogy elhajt az édesanyja. Biztos megint vásárolni megy! Legalább egyszer magával vihetné! Lesz egy fontos buli a hét végén, neki is kellene pár új cucc! *De persze a mamának elég, ha a papa ad nekem pénzt, a sofőr meg elvisz a plázába! Az nem jut eszébe, hogy néha a tanácsára is szükségem lenne a vásárlásnál?* Szara elszorult torokkal lépett el az ablaktól, kinyitotta a szekrényt, és átnézte a ruháit. Iszonyú fontos, hogy jól nézzen ki a következő partin! Ott lesz Oskar... Már a név emlékéitől is felgyorsult a lélegzete, és előntötte a forróság. Lehunyta a szemét, és felidézte azt a pillanatot, amikor a fiú gyengéden megcirógatta az arcát, félresimította a haját, aztán váratlanul, szenvedélyesen megcsókolta, esélyt sem adott az ellenkezésre. Szara hagyta, hogy izgalom töltse el a testét. Majd amikor a fiú határozott mozdulattal az iskolai blúza alá, a melltartójába nyúlt, és megfogta a mellét, addig sosem tapasztalt bódulatot érzett.

Lépések zaja riasztotta meg a fiút az iskolai folyosón, s otthagyta őt összekócolt hajjal, kigombolt blúzzal és nyitott, nedves ajkakkal. Amikor Szara kinyitotta a szemét, három diáklányt látott, akik egy évvel voltak fiatalabbak nála, és vihogva sugdolóztak. Megszólalt a csengő, a lányok beszaladtak az osztályba, Szara pedig állt még egy pillanatig mozdulatlanul, s próbált magához térni. Elkésett az óráról, Oskar már a teremben volt. Szara leült a helyére, és a padot bámulta. Tudta, hogy kamerák vannak az iskolában, de minden diák ismert néhány zugot a hatalmas, többszárnyú épületben, ahová nem látnak be az éber szemek. A fiatalok ott ismerték meg az első gyengédség édességét. Szara addig a pillanatig sosem csinált ilyet.

Szara kinyitotta a szobája ajtaját.

– Barti! – szólította a szobalányt hangosan. – Barti!

– Ne óbégass már! – szólt rá a szomszéd szobából Fatma. – Kilyukad a dobhártyám!

– Akkor ne hallgasd! Bartiii!

– Hogyan ne hallgassam, ha itt üvöltesz a fülemben! – Fatma kinyitotta a szobája ajtaját.

– Dugulj el!

– Te dugulj el!

– Hallottad, mit mondott a papa? – kiabált dühösen Szara. – Ma nem mehetsz ki a szobádból!

– Ez rád is vonatkozik!

– Rám ugyan nem!

– Engedelmeskedni kell a papának!

– Nem kell!

– De kell!

– Ugyan miért?

– Mert bajba kerülsz!

– Az nem a te bajod!

– De az enyém! – Fatma kijött a szobájából a folyosóra. – De még mennyire az enyém!

– Igen? – Szara odalépett a hűgához, és gúnyosan kérdezte: – És mégis miért?

– Mert ha elkurvul a nővérem, senki sem fog feleségül venni! – jelentette ki magabiztosan Fatma.

– Hogy mersz így beszélni, te kis pisis! – Szara belemarkolt Fatma hajába, és jól megrángatta a fejét.

– Ááááá! – bömbölte Fatma. – Baaarti!

– Na, te pisis, most te óbégatsz Bartiért!

Fatma kiszabadította magát, de Szara ujjai közt nagy csomó haj maradt.

– Lányok, higgadjatok le! – Barti futott föl az emeletre kifulladásra. – Kész, vége a cirkusznak!

– Barti! Nézd meg, mit művelt! Kitépte a hajamat! Nagyon fáj! – Fatma hangos sírásra fakadt.

– Jól van már, jól van. – Barti gyengéden simogatta Fatma haját. – Menj, fekjüdj le, mindjárt hozok föl csokoládés tejet, a kedvencedet.

– De tényleg feljössz? – kérdezte hüppögve Fatma.

– Igen, szívem, jövök, mindjárt jövök.

Fatma szemrehányóan pillantott a nővéreire, bement a szobájába, és magára zárta az ajtót.

– Mit akartál, Szara? – kérdezte Barti. Ő vigyázott a lányokra születésüktől fogva, ő csitította vagy vigasztalta őket, ha összevesztek, de arra nem volt mód, hogy megszidja vagy megbüntesse őket. A rezidencián csak szolgálo volt.

– Hozd fel a táskát, amiben a ruháimat tartom!

– Hozom.

Szara Barti szobájában tartotta néhány ruháját, miniszoknyákat, miniruhákat, mélyen dekoltált, vállpántos vagy átlátszó blúzokat, mert nem akart véget nem érő litániákat hallgatni a hűgától arról, hogy illetlen a ruházata. Valahányszor Fatma a nővére szobájában járt, rögtön átkutatott mindent, ellenőrizte, nem utal-e valami erkölcstelen magaviseletre. Szara azt viselte a legrosszabbul, hogy bizonyos dolgokat nemcsak az apja és a bátyja, hanem a tulajdon húga előtt is titkolnia kellett. És ez nem volt könnyű, mert az apja és a bátyja ritkán mentek be a szobájába, Fatma viszont, aki önkényesen bitorolta a nővére erkölcsei fölötti örökös jogát, elég gyakran megjelent nála, még olyankor is, ha Szara nem volt otthon, és átkutatta a fiókjait, táskáit.

Barti felhozta Szara ruháit, ő pedig rögtön kulcsra zárta az ajtót, mihelyt kiment a szobalány. Szara sorban próbálta fel a szűk, rövid, ruhákat, amelyeket általában partikon viselt, és igencsak szexi volt bennük. De most nem volt elragadtatva a tükörcépétől. Rosszul álltak rajta a ruhák, pedig mostanában biztosan nem hízott, sőt inkább fogyott pár kilót. A tükörben látta csinos alakját, vékony lábát, feltűnően karcsú derekát, kerek popsiját. Örült, hogy sok arab lánnyal ellentétben nem széles a csípője, bár ezt itt általában nagyra értékelték, neki viszont nem tetszett. Szara szép, szabályos arcát enyhén hullámos, fekete haj keretezte, a bőre világos volt, a hosszú pillák alatt barna szeme mézszínbe hajlott. A ruha vállpántját igazgatta, mert csúf ráncokat vetve oldalra húzódott. Szara csak most vette észre, hogy az utóbbi időben nagyot nőtt a melle. Elégedetten vette a tenyerébe a telt melleket, és érzékeny simogatta. Lehunyt szemmel belefeledkezett ebbe a pillanatnyi élvezetbe. Egyszer csak hevesen megrángatta valaki a kilincset.

– Szara!

Hirtelen magához tért az ábrándozásból, és mintha megégette volna, elkapta a kezét a melléről.

– Igen? – felelte elváltozott hangon.

– Szara! – Nadir dörömbölt a szoba ajtaján. – Mit csinálsz bent? Nyisd már ki!

– Mit akarsz? Öltözöm!

– Miért, hová készülsz? – Szara bátyja mindig tudni akarta, mit csinál a húga.

– Sehová! Csak átválogatom a ruháimat tavaszra.

– Nyisd már ki!

– Mindjárt! Várj egy kicsit! – Szara gyorsan lerángatta magáról a fenekét épp csak takaró ruhát, és a Bartinál tartott többi holmival együtt gyorsan begyömöszölte az ágy alá. Elővett a szekrényből egy földig érő disdását. Utálta ezt a ruhadarabot, csak olyankor vette föl, ha az apja rokonai jöttek látogatóba.

– Mit akarsz? – kérdezte, miután kinyitotta az ajtót.

– Hol van anya?

– Ezért kellett kis híján rám törni az ajtót? Megkérdezhetted volna Fatmától! – felelte dühösen a bátyjának.

– Imádkozik. Hol van anya? – Nadir bejött a szobába, és leült egy székre.

– Elment valahová. Gondolom, a plázába, mint mindig.

– És mikor jön haza?

– Honnan tudjam? Nyilván akkor, ha már bezártak a boltok.

– Bemehetne már végre az iskolába! – mondta nehezteléssel a hangjában Nadir.

– Miért izgat most ennyire az iskola?

– Tudod, hogy ez az utolsó előtti év. Az LSE-n akarok továbbtanulni Londonban. Nem lehetnek gyengék az eredményeim.

– Az a London School of Economics and Political Science, ugye?

– Igen. Ez lenne a legjobb egyetem ahhoz, hogy később segíthessek apának az üzleti életben.

– Nincs okod aggodalomra. Biztos így is minden simán megy majd, mint mindig.

– Persze, de tudod, hogy van ez... A papíroknak rendben kell lenniük. Felfüggesztettek, behívják a szüleinket... Aztán búcsút inthetek az egésznek!

– A mamának mondtad?

– Nem is láttam, mióta hazajöttek!

– Maradt még néhány nap...

– Igen, de tudod, milyen. Ha nagyon elengedi magát... Én meg szeretném, ha apa nem nagyon látna bele az ügybe, jobb lenne, ha a mama minél hamarabb elintézné, mert bármikor odatelefonálhatnak apának.

– Világos.

Szara megértette Nadirt, mert ő is jobban szerette, ha az apja minél kevesebbet tud az életéről. Folyamatosan kapták a zsebpénzt a testvérek, és teljesülhettek az apróbb kívánságaik, de ha a papának nem tetszett valami, rögtön elzárta a pénzcspot.

– Megyek. – Nadir felállt a székről. – Ha látod a mamát, említsd meg neki az iskolát.

– Oké.

– És te, Szara, mit fogsz most csinálni? – kérdezte Nadir, és figyelmesen nézett a hűgára.

– Semmit. Tanulok.

– Itt? Itthon?

– Igen.

– Az jó. Nagyon jó.

Nadir kiment, Szara pedig rögtön kulcsra zárta az ajtót. Esze ágában sem volt tanulni, azt akarta kitalálni, mit vegyen föl a következő nagy partira. Többtucatnyi vendég lesz, és mint mindig, nyilván most is megjelennek majd ismeretlenek, olyan sminkben és olyan cuccban, mint a magazinok címlapján a lányok, és szégyentelenül mutogatják a bájaikat, hogy lecsapjanak minden normálisabban kinéző pasira. És Oskar mindenképpen közéjük tartozik. Magas, széles a válla, és határozott vonalú állával sokkal férfiasabb jelenség, mint a többi diák. Ebben a tanévben került az osztályba, és rögtön nagyon népszerű lett a lányok között. Svédországból jött. Az apja pár hónapja dolgozik Kuvaitban, a Volvo képviselőjénél. A többi fiú, még a külföldiek is távolságot tartottak az osztálybeli lányoktól, ha a mindenben korlátozó Kuvaitban nevelkedtek, ahol elkülönítették a két nemet. Sokszor komoly erőfeszítésükbe került, hogy közelebb kerüljenek hozzájuk. Oskarnak ez nem okozott semmiféle gondot. Jobbra-balra küldözgette a mosolyokat, csillogtatta hófehér fogsorát, gyorsan növelte a rajongói táborát. A vitorlázás volt a hobbija, ezt gyakorolta szenvedélyesen a Perzsa-öböl vizén, barnára sült bőre pedig remekül illett sötétszőke hajához. Kétségkívül ő állt az első helyen az iskola szívtiprói között, és Szara nem akarta elveszíteni. Elbűvölte, hogy Oskar éppen őt tünteti ki a figyelmével. Oskar már többször becsábította az iskola valamelyik sötét zugába, és minden alkalommal többet engedett meg magának. Legutóbb a combját simogatta, egyre följebb és följebb, föltúrta az iskolai szoknyát is, és ha nem szólal meg a csengő...

Szara előhúzza az ágy alól az elrejtett ruhákat, bepréselte magát az egyik színes, csillogó, rövidke ruhába, magas sarkú cipőt vett föl, és bekapcsolta a zenét. Megállt a nagy tükör előtt – nemrég hozatta be a szobájába az emeleti hosszú folyosóról, és kiakasztatta a szobájában –, aztán alaposan végigmustrálta az alakját, és erotikus táncba kezdett a zene ritmusára. Próbált minél kecsesebben és érzékibben mozogni, mert tudta, hogy a partin komoly

konkurenciája lesz. Oskar meg... Egyre többet gondolt rá, felvillanyozta minden alkalom, ha beszélt a fiúval. Legutóbb, amikor Oskar azt javasolta neki, hogy a színjátszószakkör helyett inkább menjenek fel hozzájuk, az iskola közelében álló villájukba, majdnem el is ment vele, de összefutottak a délutáni különórát tartó tanárnővel, aki éppen a szakkörre ment, és kénytelenek voltak csatlakozni hozzá. Szara csak később ijedt meg egy kicsit a döntésétől, mert még sosem volt kettesben egy fiúval. Tudta, hogy Európában ez normális, és a fiatalok összejárhatnak, de Kuvaitban elfogadhatatlan. Ezért akart tanácsot kérni a mamájától, hogyan viselkedjen egyes helyzetekben a fiúval. Joanna maga is szívesen rendezett partikat a rezidencián, és nagyon jól forgott a társaságban. Elvégre Lengyelországban nőtt fel, tehát meg kell őt értenie... Szara felhangosította a zenét, mert a kedvenc száma következett, Aviciitől a *The Nights*. Szenvedélyesen táncolt és mozgott a zene ritmusára, látványosan körbefordult, és együtt énekelt a svéd előadóval, hogy *So live a life you will remember*. Oskar is Avicii-rajongó volt, Szara el is képzelte, milyen lesz a következő partin, ha együtt hallgatják a híres énekes számait.

Bedörömbölt valaki az ajtaján. Szara kikapcsolta a zenét, mert azt hitte, Nadir jött vissza.

– Mi van már? – szólt ki mérgesen, hogy megint zavarják.

– Kapcsold ki a zenét! Nem tudok koncentrálni az imára! – ordította Fatma.

Szara nem válaszolt egy szót sem, de megérintette az iPhone-ját, amelyre a hangszórók voltak bekötve. Felhangzott Jason Derulo vérpezsdítő száma, a *Talk Dirty to Me*, és Szara megint vad táncba kezdett.

– Ne hallgasd ezt az ocsmányságot! Kapcsold ki most azonnal! – kiabálta felháborodva Fatma. – Tudod, miről énekelnek? Érted a szövegét? Kapcsold ki ezt a förtelmet most azonnal!

Szara felhangosította a zenét, középső ujját mutatta az ajtó felé, kitolta a fenekét, és ütemesen rázni kezdte, kettőt jobbra, kettőt balra.

Késő éjjel volt már, amikor Joanna hazaért. Szara még nem aludt, mert olyan izgalomban volt, és annyi gondolat rajzolt a fejében, hogy elkerülte az álmot. Amikor meghallotta a lépcsőn az édesanyja lépteit, kiment a szobájából, és Joanna hálószobája felé indult.

– Mama! – szólt neki, amikor Aška az emeletre ért. – Mama! Várj! Nadir kért meg...

– Ne most! Ne most! – Joanna meg sem állt. – Barti! – fordult a szobalányhoz, aki logós reklámszatyrokban hozta utána a vásárolt holmit. – Ezeket vidd be a gardróbomba, a ruhákat rögtön tedd vállfára, a többi ráér holnap.

– Igen, madame.

– Mama! – kiabálta Szara, de Aška már magára zárta a hálószobaajtót. Szara hangtalanul káromkodva ment vissza a szobájába.

Másnap Barti, mielőtt ágyba vitte Joanna reggelijét, átadta úrnőjének a telefont, mutatva, hogy van valaki a vonalban.

– Halló! – szólt a kagylóba Aška félálomban, szemrehányóan nézve a szobalányra.

Megint az iskolából telefonáltak, és Barti cselhez folyamodott, mert gyanította, hogy enélkül Joanna sosem megy be az iskolába. És akkor az a szegény gyerek, Nadir, akinek Barti nemrég még a pelusát cserélgette, komoly bajba kerül.

– Rendben, ott leszek. Igen, ma tizenegykor. Köszönöm, viszontlátásra. – Joanna megkönnyebbülve tette le a kagylót.

– Barti! Fölversz hajnalok hajnalán! Ki sem alhatom magam rendesen! És most még az iskolába is be kell mennem! Hány óra van?

– Öt perccel múlt tíz, madame.

– Most reggelit sem ehetek miattad! – Aška kikászálódott az ágyból, és a fürdőszobába ment.

Tizenegykor Joanna az igazgató irodájában ült. Egyenes hátú, szikár angol férfi várta a nagy íróasztalnál, és a rá jellemző visszafogottsággal vezette elő Joannának az ügyet.

– Az ön fia erkölcstelen cselekedetben vett részt az iskola területén. Ezért egy hétre felfüggesztettük a tanulói jogait. Tájékoztatom erről, és remélem, hogy megteszi ezzel kapcsolatban a megfelelő lépéseket.

– Igen, okvetlenül.

Az igazgató felállt, és a búcsúzóul kezét nyújtott Joannának.

– Köszönöm a látogatást.

– Köszönöm a tájékoztatást.

– Viszontlátásra.

– Viszontlátásra – köszönt el Aška, és kiment az irodából.

Mesebeszéd – gondolta, ahogy beült a fehér Porschéba. – *Úgyis szőnyeg alá söprik az ügyet, ha dúsgazdag, befolyásos családok fiai követnek el diákcsínyeket.* Csikorgó gumikkal startolt el az iskola elől, és a gyorsforgalmi

úton Kuvait legnagyobb plázája felé indult, amely Szabáh al-Ahmed asz-Szabáh^[35] emír védnöksége alatt nyílt meg 2007-ben. Az Avenues Mall arany fokozatot kapott az épületbővítés és a belső díszítés kategóriájában, s ez lett az egész Közel-Kelet és Észak-Afrika legjobb bevásárlóközpontja 2013-ban.

Az Avenues Mallban Joanna a Prestige luxusnegyedben, az elegáns Fauchon le Café étteremben reggelizett, a legnagyobb világmárkák, a Christian Louboutin, a Tod's, a Dior Homme, a Tiffany & Co. és a Berluti szalonjainak szomszédságában. Aztán a hatalmas, két emeletet és tízezer négyzetmétert elfoglaló Harvey Nichols üzletbe sétált, ahol a legnagyobb világcégek illatszereit, ruháit, cipőit, táskáit, szemüvegeit árulták. Mindjárt megakadt a szeme a feltűnő helyen kiállított retikulőkön, amelyek nem is közönséges táskák, hanem kis műalkotások voltak. Kisebb dobozkáknak látszottak, de olyan szépek és művésziek voltak, hogy az embernek rögtön kedve támadt birtokba venni egyet. *Milyen kis remekművek!* – Joanna úgy érezte magát, mintha egy hatalmas ládát nyitott volna ki, amely tele van páratlan kincsekkel.

Különösen tetszett neki a Rafe cég elegáns kirakata, amely egész kollekción kínált egészen különleges retikulőkből. Joanna elragadtatva vette kézbe egymás után a meglepő formájú, csillogó darabokat, képtelen volt eldönteni, melyiket vegye meg végül. Mindegyik olyan gyönyörű volt! Egy ovális mintha fehér alabástromból készült volna, a másik fekete-arany, mesterien kombinált geometrikus alakzatokkal. A szikrázó arany csecsebecséken megtört síkok verték vissza a fényt. Joanna több mint egy órát töltött velük, mire egy oldalsó pulthoz lépett a kiválasztott táskával, ahol több ezer dollárt fizethetett ki az új szerzeményért. A gigantikus Harvey Nichols Áruházban diszkréten elrejtették a kasszákat. A leggazdagabb kuncaftok csatangolhattak az exkluzív árucikkek között, élvezhették a szépségüket, és hazavihették őket. Hát a pénz? Az egyszerűen volt.

Ahogy Joanna a házuk elé ért a Porschéval, észrevette, hogy most hozta haza a sofőr Szarát és Fatmát. A lányok szemmel láthatóan veszekedtek, és leplezetlen utálattal néztek egymásra.

– Koppj le rólam egyszer s mindenkorra! – kiabálta Szara. – Felejts el! – Fatma arcához hajolt. – Hallod, amit mondok? Felejtsd el, hogy a nővéred vagyok!

– Sajnos az vagy, akár akarod, akár nem! – visította mérgesen Fatma. – És vigyáznom kell rád, főleg most, hogy Nadir nem jár iskolába! Nem hagyom, hogy a szünetekben végig Oskarral beszéljess!

– Oskar az osztálytársam! Neked meg semmi közöd hozzá!

– Ne tudd meg, miket mond róla Tina!

A két lány bement a házba, a család másik sofőrje pedig átvette a kulcsot Joannától, hogy beálljon a Porschével a garázsba. Rögtön megjelent Barti is, és kiemelte a kocsiból a táskákat.

– Barti, vigyázz, benne van az új retikülöm, azt a hálósobámba vidd, ne a gardróbba. – Joanna akart még egy kicsit gyönyörködni a legújabb csillogó csecsebecsájében.

– Rendben, madame.

Amikor Áska a szobalánnyal bement a házba, a lányai már üvöltöztek a lépcsőn.

– Nyugalom, lányok! – próbálta Joanna lecsendesíteni őket. – Alig léptem át a küszöböt! Pihenni akarok!

– Mama! Fatma...

– Mama! Nem, Szara...

A lányok egymást kiabálták túl, semmit sem lehetett érteni az egészből, csak két név volt kivehető: Oskar és Tina.

– Csönd legyen már! – emelte föl a hangját Áska. – Ha cirkusolni akartok, akkor a saját szobátokban tegyétek, ne az én fülem mellett!

Fatma és Szara szakadatlanul egymást szidalmazva elrohant, Joanna pedig gépiesen megkérdezte:

– Milyen Oskar? Milyen Tina?

– Oskar egy svéd fiú, új tanuló Szara osztályában, Tina meg a húga, egy osztályba jár Fatmával. – Barti mindig mindent tudott a gyerekekről.

A hosszú folyosó végére ért a két lány, Fatma pedig bement a nővére szobájába.

– Minek mászkálsz utánam? – Szara nem titkolta a haragját.

– Mondanom kell valami fontosat.

– Neked? Mégis mi fontosat tudsz te mondani?

– Oskarral kapcsolatos.

– Na mondd már, csak gyorsan!

– Szóval Tina... – Fatma elhallgatott.

– Mondd már, amit elkezdted, és húzz el innen! – Szara minél előbb le akarta rázni a hógát. Készült felhívni Hanát, hogy megbeszéljenek egy közös vásárlást, beszerezzék az új cuccokat a bulira.

– Szóval Tina mondta a lányoknak az osztályban, hogy a bátyjának ez a kettes számú hobbija.

– Milyen hobbi?

– A második hobbi a vitorlázás után.

– De micsoda?

– Hát az... – Fatma nem tudta, hogyan fogalmazzon. – Hát az, hogy lányokat rabol...

– Nahát, Fatma! – Szara elnevette magát. – Miket találsz ki már megint!

– De hát mondom, hogy igaz! – erősködött Fatma. – Tina mondta! Mert amikor a papájuk megkapta ezt a kuvaiti állást, akkor Oskart kiröhögték a haverjai, hogy ha ilyen országba jön, akkor cölibátusban kell élnie, mire ő azt felelte, hogy mindenhol feltalálja magát, ők meg, hogy itt biztosan nem, mert levágják a fejét, ha hozzányúl valakihez, ő meg erősködött, hogy majd megoldja. Most, ha a stockholmi cimboráival skype-ol, mindig dicsekszik, mit csinált és kivel. Még egy táblázatot is vezet, mint a vitorlásversenyeken, nehogy eltévessze. A haverjai meg fogadásokat kötnek, hogy melyik lány lesz az első...

– Fatma, neked tényleg elmentek otthonról! – szakította félbe Szara a hűgát. – A legnagyobb baromságokat találod ki, csak hogy bebizonyítsd, hogy igazad van! Azt a táblázatot csak te képzeled... Ostobaság! – Gúnyosan elmosolyodott. – Most pedig tűnj el a szobámból, fel kell hívnom valakit!

– Kit? Oskart? Mondom, hogy...

– Ne is lássalak! – Szara kituszkolta Fatmát az ajtón, ügyet sem vetve a húga tiltakozására, és rögtön a telefonért nyúlt.

– Hi, Hana! Mikor megyünk shoppingolni? – Szara a barátnője válaszát hallgatta. – Aha... szóval a mamáddal mész? – Szara elkomorult. – Jó, kérdezd meg... Igen, igen, szólj, ha megtudtál valamit... Jó, akkor szia! – Szara lerakta a telefont, aztán összehúzta magát, átölelte a párnáját, erősen magához szorította, és így feküdt egy órát.

Pár nappal később hívta Hana, mert a mamája megengedte, hogy Szara is csatlakozzon hozzájuk. A hatalmas Avenues Mallban üzletről üzletre járt a két barátnő, sorban próbálgatták a miniszoknyákat, miniruhákat, nézegették magukat a tükörben, és nevetgélve mondták: „A papa sosem engedné meg, hogy ilyet vegyek föl!” Hana mamája kísérte el őket, segített nekik kiválasztani a ruhákat, kiegészítőket a legközelebbi bulira. A vége felé Szara még odasúgta Hanának, hogy szeretne beugrani egy fehérneműboltba is.

– Hogyhogy, Oskar miatt? – kérdezte Hana.

– Mi jut eszedbe? – felelte Szara elvörösödve. – Megnőtt a mellem az utóbbi időben! – De a lelke mélyén elismerte, hogy tényleg jó lenne találni

valami szexi darabot, mert ha Oskar...

A jól sikerült vásárlás után Hana mamája meghívta őket a Cheesecake Factoryba, ahol a lányok a közelgő partiról csevegtek egy finom sajttorta mellett.

Egy nappal a buli előtt Szara szól az édesanyjának, hogy másnap parti lesz, és a segítségére lesz szüksége, mint máskor is.

– Vigyél el Hanáékhoz, aztán hozz haza abból a villából, ahol a partit rendezik. Elküldöm a címet, ha odaérünk.

– Rendben – mondta Aška. – És hánykor lesz vége a bulinak?

– Nem tudom pontosan, de nyilván éjfél körül, mint mindig.

– Csak ne kés! – figyelmeztette Joanna. – Tudod, hogy apád éjfél után elkezd hívogatni, és ránk parancsol, hogy azonnal menjünk haza!

Ilyen helyzetekben Joanna mindig azt mondta Alinak, hogy meglátogatja valamelyik barátnőjét, és magával viszi Szarát is. Aška azért döntött a hazugság mellett, mert tudta, hogy Szara úgyis a maga feje után megy, és megtalálja a módját, hogy elszökjön otthonról. Inkább falazott a lányának, mint hogy összetűzésbe keveredjen Alival, mert az azzal a veszéllyel járt volna, hogy a férje megvonja a számlára utalt apanázst. Egyszer, amikor Joanna nem tett eleget a lánya kérésének, vagyis nem akart úgy tenni, mintha együtt mennének el otthonról, Szara bejelentette az apjának, hogy egy osztálytársához megy tanulni, az ő sofőrjük viszi és hozza. Amikor Ali késő este hazaért, és megkérdezte: „hol van Szara?“, Aška azt felelte: „a szobájában“, mert a lánya még csak nem is szólt neki arról, hogy elmegy. Ali nem sokkal később utasította Bartit, hogy hívja le Szarát valami apróság miatt, és ekkor derült ki, hogy nincs is otthon. Aška gondolni sem szeretett arra, mi zajlott aznap este otthon! Ali egyfolytában Szarát hívta, de a lánya nem vette föl a telefont. Ali Aškát faggatta, hogy melyik osztálytársánál tanul a lányuk, mert most rögtön elmegy érte. Amikor Joanna azt felelte, hogy nem tudja, a férje még jobban feldühödött, és azt vágta a fejéhez, képtelenség, hogy egy anya ne tudja, hol van és mit csinál a lánya éjjel tizenegykor. Ali azt üvöltötte Joannának, hogy pontosan ismeri a legnagyobb világmárkákat, de nem tudja a lánya barátnőinek a nevét. „Talán – jelentette ki – ha megvonom a pénzedet, végre azzal foglalkozol majd, ami a kötelességed, nem pedig a vásárlással!” Körülbelül negyven perc múlva, amikor Fatma és Nadir hívogatni kezdték a közös ismerőseiket, hogy mit tudnak a testvérükről, Szara hazaért, mert megijedt az apja hívásaitól. Előadott valami átlátszó mesét, hogy úgy belefeledkeztek a tanulásba a barátnőjével, hogy

teljesen elvesztette az időérzékét, a telefont meg elnémította, azért nem hallotta. Joanna egy forró éjszakával engesztelte ki Alit, de nem akarta, hogy valaha is megismétlődjön ez a helyzet.

– Jó, mihelyt megérkezel, rögtön küldd el a címet. – Aška Hanáék villájához fuvarozta Szarát. – És ne felejtse el: éjfél előtt!

– Oké! – Szara boldogan szállt ki, előre örült, hogy Hanával és két másik barátnőjükkal majd kisminkelik magukat, megcsinálják a hajukat, fölveszik a szuper cuccokat, aztán Hana mamája elviszi őket a partira, és ott lesz Oskar... A ruhák, a kiegészítők, a festékek, a parfümök, a cipő, de még a fehérnemű is a táskájában volt, mert smink nélkül, farmerben, hosszú ujjú pólóban és sportcipőben ment el otthonról. Bement Hanáék villájába, Aška pedig elhajtott, és azon törte a fejét, mivel töltse a következő néhány órát addig, amíg a lányával hazamehet.

Éjfélre járt, és Joanna még mindig nem kapott hírt Szaráról. Többször próbálta hívni, de nem sikerült kapcsolatba lépni vele. Ez először fordult elő, Szara mindig betartotta a megbeszélte határidőt, hiszen nem akart konfliktusba kerülni az apjával. Aška idegesen figyelte a telefont, várta, hogy jöjjön valami jel Szarától. Közben fogalma sem volt, mit mond, ha Ali hívja, és hazarendeli. Már többször végighajtott a Gulf Streeten a Sultan Center szupermarkettől a kuvaiti felhőkarcolóig, autózott fel-alá, hogy elüsse az időt, de Szara még mindig nem jelentkezett. Ez nem ígért semmi jót. Joanna az órájára pillantott. Már negyed egy volt. Egyre idegesebb lett. És nem csak a lánya vagy Ali miatt félt. Ha egy magányos nő autózik fel-alá a Gulf Streeten késő éjszaka, az arra utal, hogy kalandot keres. Erotikus kalandot. Azt pedig nem nehéz találni Kuvaitban. Joanna Porschéja mellett pár percenként megjelent egy-egy autó, és párhuzamosan haladt vele, tartotta a sebességet, a sofőrje pedig csak egy bátorító gesztusra várt Joannától. Ez többször is megismétlődött, és Aška nem találta kellemesnek. Megint az órájára nézett. Fél egy. Szinte hallhatóan vert a szíve. Hanát vagy az édesanyját akarta hívni, de rádöbbsent, hogy egyikük telefonszámát sem ismeri. Nézte a néptelen utcákat, és most először ijesztőnek látta Kuvaitot. Hol van Szara? Joanna páni félelmet érzett. Most mihez kezd? Hogy találja meg a lányát? És mit mond Alinak? Kiverte a víz. A szeme sarkából látott egy nagy BMW terepjárót, elszántnak látszó kuvaiti férfival a volánnál. A Porschéja mellett haladt már jó ideje. Joanna gyorsított, a másik autó ugyanezt tette. Érezte, hogy hideg veríték csorog a hátán.

Összerezzen, amikor megszólalt a telefon. Megjött az SMS a címmel, de nem Szara telefonjáról. Áska nem ismerte ezt a számot, de legalább kapott valamilyen hírt. Bekapcsolta a GPS-t, és az iránymutatásnak megfelelően a megadott címre ment. A BMW eleinte követte, aztán sikerült leráznia a következő lámpánál.

Kis utcában parkoltak az autók, várták a házból kifelé szállingózó, különféle nemzetiségű fiatalokat. A gazdag európai és indiai családok lányai nem zavartatták magukat, kivágott, rövid ruhában nevetgéltek és cseverésztek a melljük szegődő fiúkkal. Az arab lányokon többnyire abaja volt, mely alól kivillant túsarkú cipőjük és csupasz lábuk. Joanna Szarát kereste, de nem látta sehol. Türelmetlenül figyelte a villát körülvevő magas falból nyíló kaput, remélte, hogy felbukkan a lánya, mielőtt Ali telefonál. Két újabb európai lány hagyta el a villát magas sarkú cipőben, miniruhában, erősen kifestve. Egyikük alig állt a lábán, a másiknak támogatnia kellett, nehogy elessen. Áska autójához mentek, a józanabb bekopogott. Joanna leeresztette az ablakot.

– Szara? – Áska alig ismert rá a lányára.

Gyorsan kiszállt a kocsiból, és Hana segítségével beültette a tántorgó Szarát.

– Én küldtem az üzenetet a telefonomról – magyarázta Hana, míg bekötötte Szara biztonsági övét. – Az ő telefonjáról akartam, de amikor rájött, mit akarok, elvette tőlem a telefont, és azt kiabálta, hogy nem megy haza. Szerencsére meg tudtam jegyezni a számot.

– És hol van a táskája, amiben a rendes ruháit tartja? – Joanna rettentően ideges volt, de próbált valahogy úrrá lenni a helyzeten. – Az apja nem láthatja ebben a cucuban! – És gondolatban hozzátette: *Ilyen állapotban meg végképp nem!*

– Nem tudom, erre nem is gondoltam. Szerencse, hogy sikerült egyáltalán elrángatnom onnan valahogy. Mert Oskar... – Hana egy érkező autóra pillantott. – Á, megjött a mamám! Mennem kell!

– Rendben, nagyon köszönöm, Hana.

– Nincs mit. Jó éjt.

– Jó éjt.

Mielőtt elindult volna, Joanna a hátsó ülésen kókadozó lányára nézett. Ez az ő kicsi lánya, Szara, aki nemrég még balettórára járt? Szara erősen ki volt festve, de elmázolódott a sminkje, fekete foltot hagyott a szeme körül, eltorzította a száját. Telt melle szinte teljesen kibuggyant a mély

dekoltázból. Rövid ruhája szabadon hagyta vékony lábát, és amikor a lány valamit motyogva testhelyzetet váltott, felgyűrődött az anyag, felfedve átlátszó bugyiját.

– Uramatyám! – Joanna majdnem felsikoltott, amikor meglátta. Rögtön a félmeztelen, kiélt arab lányokat látta maga előtt, akik szemérmetlenül csábították a férfiakat a dubaji partin, ahol Angelicával járt. – Kislányom! – mondta fennhangon.

Áskának olyan érzése volt, mintha most látná először a lányát. Az járt a fejében, hogyan juttathatná be Szarát a villába. Felhívta Bartit.

– Barti! Otthon van baba?

– Nem tudom, madame.

– Hát Nadir?

– Azt sem tudom.

– Jól figyelj! Nézd meg, otthon vannak-e, és szólj vissza rögtön.

– Igen, madame.

Néhány perc elteltével megszólalt a telefon. Áska halálra váltan nézte a készüléket, remélte, hogy nem a férje hívja. Elképzelni sem merte, mi történne, ha Ali így látná Szarát! Szerencsére Barti hívta.

– Nincs itthon baba, és Nadir sem.

– Fatma alszik?

– Igen, madame.

– Akkor jó. – Joanna megkönnyebbülve lélegzett fel. Remélte, hogy beér a házba, mielőtt hazaérnek a férfiak, de a biztonság kedvéért utasította Bartit:

– Fogj egy abaját, és hozd ki a szomszéd utcába, ott várj rám.

– Rendben, madame.

– És... még valami, Barti. Hozzál bevizezett vattapamacsokat.

– Rendben, madame.

Addig Szara mindig maga mosta le a sminkjét, mielőtt beült az anyja kocsijába, és visszavette azt a ruhát, amelyikben elment otthonról. Most viszont cigarettafüsttől és alkoholtól bűzlött, ahhoz pedig kétség sem fért, hogy ez utóbbiból túl sok jutott neki.

Mire Joanna odaért a rezidenciájukkal szomszédos utcába, Barti már ott állt abajával a kezében.

– Hazaértetek már?

– Még nem, madame.

– Add rá gyorsan az abaját, és várj meg minket a bejáratnál!

– Rendben, madame.

– És mondd meg a személyzetnek, hogy nem láttak semmit, különben velem gyűlik meg a bajuk.

– Természetesen, madame.

– Siess! Talán még beérünk, mielőtt hazaér baba és Nadir.

Barti beburkolta az erőtlenül tiltakozó Szarát, és a ház bejáratához támogatta. Rögtön odaért Joanna is, átadta a kulcsot a sofőrnek, aztán segített Bartinak föltámogatni Szarát.

– Vidd be a fürdőszobába, hozd rendbe, és dugd ágyba. A ruháit mosd ki rögtön, mert bűzlenek a cigarettától, és...

– Tudom, tudom. – Barti gondolni sem akart arra, miben vehetett részt az ő kicsi leánykája.

Mihelyt becsukódott a fürdőszobaajtó Barti és Szara mögött, a földszinti hallban megjelent Ali. Energia és jókedv áradt belőle. Villámgyorsan fölszaladt a lépcsőn, és meglepetten pillantott Joannára.

– Mi az, csak most értetek haza? – kérdezte.

– Nem, már rég itthon vagyunk. Csak nem tudok aludni. Hát te? Hogyhogy ilyen későn jársz haza?

– Üzleti ügyek... – felelte Ali, és dudorászva indult a ház másik szárnya felé, a hálószobájába.

Másnap Aška bement Szara szobájába. A lány az ágyában ült, és citromos vizet ivott, Barti már nem az elsőt hozta neki.

– Szara, tegnap tényleg elvetted a sulykot! – Joanna még mindig az éjszaka hatása alatt állt. – Nem elég, hogy nem küldted el a címet, még le is ittad magad! Tisztában vagy azzal, mi történt volna, ha apád megtudja?

– Halkabban! Szétrobban a fejem! – felelte rekedten Szara.

– Szara! Hogy beszélsz te velem? – csattant fel méltatlankodva Aška. – És soha többé nem veszel alkoholt a szádba! Egyáltalán, honnan szereztetek alkoholt ebben az országban? Tudod, milyen veszélyes az ilyesmi? Fogalmad sincs, honnan származhat! Soha többé nem iszol!

– Miért, te mit csinálsz?

– Micsoda?

– Te is iszol, úgyhogy nem értem, miért csinálsz ebből ekkora ügyet! – vágott vissza Szara.

– Szara! – Aška tanácstalan volt, nem tudta, hogyan térítse észre a lányát.

– Az más! Én felnőttem vagyok!

– Én is majdnem az vagyok! Pár hónap múlva betöltöm a tizennyolcat!

– De Szara...

– Hagyj békén! – A lány kiitta a citromos vizet, elfészkelődött az ágyon, hátat fordított az anyjának, és a fejére húzta a takarót.

Joanna feldúltan üldögélt még egy ideig a lánya szobájában, aztán visszament a saját hálójába, és készített magának egy dupla koktélt, hogy megnyugtassa az idegeit.

Néhány nap múltán Aška épp csak fölébredt, amikor bekopogott a szobájába Barti.

– Mi történt? – kérdezte meglepetten Joanna.

– Baba kéri, hogy madame menjen le a szalonba.

– Most? – Joanna az órára pillantott. Még nem volt tíz. – Baba nem ment dolgozni?

– Elment, de már visszajött.

– Hogyhogy visszajött?

– Hazahozta a gyerekeket az iskolából.

– Hogyhogy hazahozta a gyerekeket az iskolából? Mindenkit?

– Igen. Nadir, Szara, Fatma a földszinten vannak. Az egész család madame-ra vár.

– De mi történt?

– Ha jól értettem, Nadir követett el valamit az iskolában, és ezért hívták be az apját.

– De hát én már voltam az iskolában! – Aška gondolatban az iskola vezetését hibáztatta, amely szerinte most már tényleg túlment minden határon azzal, hogy percenként hívja be a szülőket. *Elfelejtik azt a több tízezer dollárt, amit évente befizetünk a számlájukra? Törődjenek végre rendesen a diákokkal, akkor nem lesz baj velük!*

Megszólalt Joanna mobilja.

– Halló!

– Joanna, most azonnal gyere le hozzánk! – Ali hangja elárulta, hogy szinte tajtékzik a dühtől. – Mindenki rád vár!

– Rendben. – Nem volt más megoldás, fel kellett kelnie és csatlakozni a családnak.

Már a lépcsőn rádöbbsent, hogy valami borzalmas történhetett. Ali zord arccal ült a középre tolt fotelban, a márványpadlón topogott vészjóslón, és idegesen húzogatta a *taszbih*^[36] gyöngyeit, ami csak olyankor szokott vele előfordulni, ha majd szétvetette az indulat. Nadir mozdulatlanul ült az apja melletti fotelban, a szemében elszántság tükröződött. Szara falfehér volt, az

iskolai szoknyája szélét tépdeste, és nem nézett egyik családtagra sem. Fatma ijedten összehúzta magát, és a padlóra szegezte a tekintetét.

– Mi történt? – kérdezte Joanna, ahogy leült a kanapéra.

– A fiad... – Ali vádlón nézett a feleségére. – A fiad verekedésbe keveredett az iskolában, és megkéselte egy osztálytársát!

– Nadir! – kiáltott fel Aśka, de a fiú nem is nézett az anyjára.

– Ömlött a vér, mentőt hívtak az iskolához – folytatta Ali.

– És mi lett azzal a fiúval? – kérdezte rosszat sejtve Aśka.

– Azt még nem tudni. – Ali rendkívül komoly volt. – Kórházban van.

Joanna mélyet sóhajtott. Mi történik körülötte valójában? Már nem is emlékezett, mikor ült együtt az egész család. És most, hogy megtörtént, ijesztőek és döbbenetesek voltak a körülmények.

– Nadir! Mondd meg, miért tetted! – parancsolta a fiának Ali.

– A család becsületét védtem! – felelte a fiú tompa hangon. – Valaki megsértette a húgomat!

– Melyiket? – kérdezte fenyegetően Ali, de mindenki tudta a választ. Nyilvánvaló volt, hogy a papa kedvenc leánykájával, Fatmával nem történhet ilyesmi.

– Szarát!

Mindannyian Szarára néztek, aki az ajkát harapdálta, nem tudta, hova nézzen.

– De hogyan sértette meg?

Nadirnak alig jött ki a torkán a válasz.

– Sarmutának nevezte valaki – felelte halkán.

Ali összerezte a szó hallatán, Fatma még jobban összehúzta magát, Szara pedig megfeszítette az öklét, erősen markolva a szoknyája anyagát.

– Hallottad, mi a lányod? – Ali egyre növekvő indulattal nézett a feleségére.

– De hát... – Joanna teljesen tanácstalan volt. Kétségbeesetten nézett a szeretteire, akiket szemmel láthatóan összetört ez a helyzet.

– Fatma! – A lány ijedten összerezte, amikor az apja hozzá fordult. – Mondd meg nekem, igaz, hogy ezt mondják a nővéredre az iskolában?

Fatma lelki szemei előtt megjelent Oskar, ahogy büszkén híreszteli mindenkinek, hogy a legutolsó bulin ő meg Szara...

– Fatma! – A lány összerezte az apja kiáltásától. – Mondd meg most rögtön, ezt mondják Szarára?

Fatma szomorúan, alig észrevehetően bólintott, mert tudta, hogy rá is áthárul ez a szégyen.

Ali hirtelen felpattant a fotelból, Szara pedig rémülten nézett az anyjára.

– Holnap! – dörögte Ali, vészjósló tekintettel nézve Joannára. – Orvoshoz viszed Szarát! És én is veletek megyek! Ki kell deríteni, hogy szűz-e a lány!

V. FEJEZET

Többnejűség Rijádban

Igen nehéz napokat élt meg Joanna és Ali házassága. Az utóbbi hetekben komoly gondok akadtak a gyerekekkel, ezért férj és feleség még jobban eltávolodott egymástól. Szara emelt hangon közölte, hogy nem megy el önszántából semmilyen orvoshoz, mert ez sérti a személyi szabadságát. Bezárkózott a szobájába, és csak a sírása meg a Hanával folytatott beszélgetések elfojtott hangjai hallatszottak ki. Fatma régen Muniránál töltötte az ideje nagy részét, most gyakrabban voltak náluk. Nadirt csak az érdekelte, hogyan keveredjen ki a bajból, az apját kérte meg, hogy egyezkedjen egyenesen az iskola kuvaiti tulajdonosával, kerülje meg a brit vezetőséget. Nem volt túl mély a seb, amit Nadir ejtett az osztálytársán, de a megkéselt fiú azóta is kórházban volt.

Ali látszatra a gyerekek problémáival foglalkozott, de Joanna úgy vette észre, hogy egész máshol járnak a gondolatai. Amikor Szara kerek pereg megtagadta, hogy elmenjen a vizsgálatra, az apja egy hetet adott neki, hogy meggondolja magát, és megfenyegette, hogy határozott lépéseket tesz, ha nem hajlandó erre. Áskát meglepte, hogy Alit annyira lefoglalták a maga ügyei, hogy nem gyakorolt nyomást a lányára. Ali még mindig rengeteg üzleti találkozón vett részt, ritkán volt otthon. Ha Nadirnak sikerült egy időre visszatartania az apját, hogy megtárgyalják az iskolai meg az egyetemi ügyeket, rögtön csörgött Ali mobilja, és indulnia kellett. Ali úgy hozzá volt nőve az iPhone-jához, mintha azon élte volna az igazi életét.

Joannát mélyen érintette egy összetűzés Fatmával. Egy este Barti kopogott be Áska hálósobájába.

– Madame...

– Igen, Barti?

– Szara... Már két órája sír...

– És én mit tehetnék, Barti?

– Próbáltam vigasztalni, de bezárkózott, és nem nyitja ki az ajtót. Talán ha madame elbeszélget vele...

– Tudod, hogy Szara mostanában senkivel sem áll szóba a családból.

– De madame, szinte fulladozik a zokogástól. Hallgatni is szörnyű...

– Jól van, Barti, teszek egy próbát.

A lánya szobája előtt Joanna meghallotta a keserves zokogást.

– Szara! – lenyomta a kilincset, de zárva volt az ajtó. – Szara!

Felerősödött a sírás, de rögtön elnyomta a hangos zene. Ekkor lépett ki a folyosóra Fatma.

– Na mi az, most jutott eszedbe? – támadt rá az anyjára.

– Miről beszélsz? – Joanna csodálkozva pillantott Fatmára, aki máskor tisztelettudóan viselkedett a szüleivel.

– Most jutott eszedbe, hogy van egy lányod? – emelte fel a hangját Fatma.

– Fatma!

– Mert ez mind miattad van! – Könnyek szöktek Fatma szemébe.

– Mi van miattam?

– Minden! Minden bajunk! Meg a szégyenünk! – Fatma keserves sírásra fakadt.

– Kicsi szívem, miket beszélsz? – Áskát nagyon bántották a lánya szavai.

– Igen! Mert sosem voltál velünk!

– Hogyhogy nem voltam veletek? Hiszen mindig veletek voltam itthon!

– Nem igaz! – Fatma egész teste megrázkódott. – Sosem voltál itt! Vagy apával utazgattál, vagy vásárolni mentél, vagy bezárkóztál a hálószobádba!

– Kicsikém, ez nem igaz! – Joanna próbálta magához ölelni Fatmát, de ő hirtelen elhúzódtól az anyjától.

– Hagyj békén! Miattad lett ilyen Szara! Amíg kicsik voltunk, állandóan zajos bulikat rendeztél a kertben! Én a fejemre húztam a párnát, mert nem tudtam aludni a lármától meg a zenétől, de Szara leszökött, elbújt a bokrok mögé, és mindent látott! Később mindig azt mondogatta, hogy ha felnő, ő is partikra fog járni! – Fatma arca eltorzult a fájdalomtól. – És most mindenki azt a szörnyű dolgot mondja rá! Én meg a húga vagyok! Ez mind miattad van! Amilyen az anya, olyan a lánya! – bögte Fatma, és beszaladt a szobájába.

Joannának fájtak a vádak, amelyek előtörtek a lányából. Fatma igazságtalan! Hiszen mindig törődött a gyerekeivel! Ő beszélte rá Alit, hogy vegyen föl egy másik sofórt csak azért, hogy az egyik autó mindig a gyerekek rendelkezésére álljon. Hát az iskola? Neki kellett hosszan győzködni a férjét, hogy a csillagászati összeget kérő angol iskolába írassa be őket, ne az arabba. És a különórák? Keresett a lányoknak balettórát, Nadir pedig kicsi korától kezdve sportolni járt. Csinos ruhácskákat és aranyműtyüroket vett nekik. Kislánykoruktól kezdve saját szobalányuk volt, semmit sem kellett

csinálniuk. Minden évben Londonban és más európai városokban nyaraltak. És Fatmának most van képe őt vádolni? Nem az ő hibája, hogy Szarának nehéz a természete, és szereti a maga útját járni. A lánya már csak ilyen, és ezen ő nem tud változtatni.

Nem telt még el egy hét az emlékezetes este óta, amikor Ali bejelentette, hogy megint üzleti útra kell mennie.

– Veled megyek – döntötte el rögtön Aška.

– Megint? – kérdezte fájdalmas képpel Ali.

– Mikor indulunk? – Aška nem vett tudomást a férje reakciójáról.

– Két nap múlva, de Rijádba megyek, te viszont rühelled Arábiát, szóval nincs értelme... – kezdett bele Ali.

– Megyek, és kész! – szakította félbe nyersen Joanna. – Valószínűleg ez az egyetlen mód arra, hogy végre megbeszéljük a dolgainkat! – mondta neheztelő hangon.

– Tégy, amit akarsz, de nekem ott is dolgoznom kell! És semmi kedvem a sopánkodásodat hallgatni, hogy unatkozol, mert még plázáznia se mehetsz! – Ali dohogva ment el otthonról.

Valóban Szaúd-Arábia volt az egyetlen ország, ahol Joanna nem szeretett vásárolni. A kirakatokban fej nélküli próbababák meredtek rá,^[37] ami úgy hatott rá, mint egy horrorfilm, ezért nem is tudott a kiállított árura koncentrálni. Ahogy elment a gyönyörű ruhákba öltöztetett, különböző pózokba rendezett próbababák mellett, olyan benyomása támadt, mintha mindjárt életre kelnének, elvágott nyakukból rémisztő arcú fejek nőnének ki, és szétterpesztett ujjakkal utánanyúlva üldözni kezdenék. Némelyik próbababának még karja sem volt, ezért olyan kép rémlett föl a képzeletében, hogy kifícamodott, éles karmokban végződő végtagok nőnek ki a bábu vállából, és vasmarkukba akarják zárni. Egy rijádi bevásárlóközpont biztosan nem az a hely, ahol Aška átadhatná magát a mániákus vásárlás örömeinek.

Kellemetlen körülmény volt Joanna szempontjából az is, hogy Szaúd-Arábiában nem engedhette meg magának az alkoholtilalom megszegését. Alkoholfogyasztásért több év börtön és vesszőzés, akár ötszáz botütés is járhatott. Egy pohárka ellazító ital, még ha meg is szerezte volna Aška, nem ért annyit, hogy kockáztasson egy komolyabb bajt, ami nemcsak őt, hanem mindenekelőtt a férjét érintette volna. Ali minden alkalommal elismételte, mielőtt együtt elindultak volna Rijádba:

– Eszedbe ne jusson alkoholt csempészni Arábiába! Megütheted a bokád, az én üzleteimet pedig tönkreteheted!

Ez utóbbit Joanna biztosan nem akarta, ezért nagy nehezen kibírt néhány napot a szokásos koktélok nélkül.

A tervezett szaúd-arábiai út napján Aška már azt hitte, hogy a férje meggondolta magát az utolsó pillanatban. Ali még nem volt otthon, amikor indulniuk kellett volna a repülőtérre, a mobilja meg ki volt kapcsolva. Amikor az utolsó pillanatban beesett a rezidenciára mosolygósan, tele energiával, Aškát meglepte, mekkora változás állt be a külsejében. Ali, aki addig a hagyományos öltözködés híve volt, most hawaii mintás, trópusi gyümölcsökkel díszített Pierre Cardin inget viselt. Amikor leült egy pillanatra, és kért Bartitól egy pohár hideg vizet, Joanna pillantása végigsiklott a vörös húsú, fekete magos görögdinnyéken, a sárgás belsejű, barna kókuszdiókon, a zöldecs papájákon, a rücskös héjú, levélbóbitás ananászokon, amelyek csöppet sem illettek egy szolgálati útra induló üzletemberhez. A mintát hosszú banánok és kettévágott fügék egészítették ki, belül a jellegzetes vonallal és kétoldalt a magokkal, amelyek a szeméremszőrzet képét idézték fel, és egyértelműen szexuális tartalmú célzást jelentettek. *Ha Ali ebben az ingben akar parádézni Rijádban, akkor lecsukják pornográfiaéért*, gondolta csúfondárosan Aška. Közben észrevette a férje új frizuráját is, a feltűnően égnek álló tincsekkel, amelyek jobban illettek volna Nadirhoz, mint egy megállapodott üzletemberhez.

– Ki találta ki neked ezt a frizurát? – kérdezte rosszmájúan. – A fodrászod?

– Hm – morogta Ali, és fölsietett a hálósobájába, ahol fehér diszást vett fel, a fejére pedig ikallal körültekert gutrát helyezett.

Mielőtt földet értek volna Rijádban, Joanna beburkolózott a Szaúd-Arábiában kötelező abajába, a haját kendővel takarta el. A külföldi nőkre nem vonatkoztak a hidzsáb viselésének szabályai ebben a rettentően vallásos és konzervatív országban, de Aška nem felejtette el, hány kommentet váltott ki nemrég Michelle Obama, aki teljesen fedetlen fejjel mutatkozott. Indiai látogatását lerövidítve januárban Szaúd-Arábiában járt Barack Obama, hogy részvétét fejezze ki Abdullah ibn Abdel-Azíz asz-Szaúd^[38] szaúdi király halála miatt, és találkozzon az új királlyal, Abdullah féltestvérével, Szalmán ibn Abdel-Azíz asz-Szaúddal.^[39] Vele tartott a felesége is, de az új uralkodóval való hivatalos találkozás alatt nem takarta el a haját, és ezzel kiváltotta az internetezők haragját. Hidzsábbal a fején Joanna sokkal komfortosabban érezte magát, mert így nem tűnt ki a többi nő közül, és nem vont magára rosszalló pillantásokat.

A repülőtérről a Four Seasons Szállodába ment a házaspár, mely Szaúd-Arábia harmadik legmagasabb épülete, angol nevén Kingdom Centre. Egy milliárdos, a világ egyik leggazdagabb és legbefolyásosabb embere, al-Valíd bin Talál bin Abdel-Azíz asz-Szaúd herceg a tulajdonosa. Ez az épület a harmadik felhőkarcoló a világon, amelyeknek nyílás van a térszerkezetében. Joannának eszébe jutott, mit mondott Angelica a dubaji Burdzs Kalifa ünnepélyes megnyitóján. „Tudod, Jo, mit mondanak egyesek nálunk, Amerikában arról, hogy egyre magasabb épületeket húznak föl? – kérdezte Angelica Joannától, amikor megkezdődött a tűzijáték, és a felhőkarcoló falainak teljes magasságában, hangeffektusok kíséretében záporoztak a szédítő tűz- és fényelemek, hogy hírül adják a világ legmagasabb toronyházának hivatalos átadását. – Egyesek szerint joggal kaphatna helyet Sigmund Freud tudományos műveiben mint a világ legnagyobb urbanisztikai erekciónak megnyilvánuló kényszeres dicsekvés.”

Joanna egyetértett barátnője megállapításával, már csak azért is, mert Dzsiddában már hozzákezdtek a Királyság Tornya megépítéséhez, amely majdnem száznyolcvan méterrel lesz magasabb a Burdzs Kalifánál, magassága eléri az ezer métert. Az épület tulajdonosa al-Valíd bin Talál bin Abdel-Azíz asz-Szaúd herceg. *Hát igen, az urak úgy állítják föl az építészeti formát öltött dorongjukat, hogy mindenki már messziről csodálhassa, és elaléljon az égbe szökő, valószerűtlen mérettől,* foglalta össze Aška.

Ali beugrott egy pillanatra a Four Seasons ötvenedik emeletén található, elképesztő fényűzéssel berendezett Kingdom Suite-ba, gyorsan felfrissítette magát az utazás után, és már indult is az irodájába.

– Későn jövök! – szólt oda búcsúzóul. – Te pedig, Joanna, nem tudom, mit fogsz itt csinálni! – tette hozzá nem túl barátságos hangon.

Miután elment a férje, Aška benézett a minibárba.

– A francba! – morogta maga elé, amikor rádöbbsent, hogy nincs benne semmi, amivel megnyugtathatná az idegeit. – Szánalmas ez a Szaúd-Arábia!

Nem kedvelte ezt a Kuvaittal szomszédos országot, és képtelen volt megérteni az itt érvényes számtalan tiltást és paradoxont. Néhány évvel korábban jót mulatott azon, milyen botrány kerekedett abból, hogy férfiak árulják a női fehérneműt. A Szaúd-arábiai Királyságban rendkívül szigorúan be kellett tartani a nemek elkülönítésének szabályait, a nők például azzal az indokkal nem vezethettek autót, hogy karambol esetén kapcsolatba kerülhetnének idegen férfikkal. A melltartókat, tangákat és bugyikat áruló fehérneműszalonokban viszont kizárólag férfi eladók dolgoztak. A szaúdi

nőket rettentően feszélyezte, hogy férfiaktól kell kérni a melltartókat vagy az intim ruhatár más darabjait, és velük kell meg tárgyalni a méreteket, mintákat és fazonokat. Sok nő nem akarta tájékoztatni az eladókat a mellméretéről vagy arról, melyik kosárformát itéli a legmegfelelőbbnek, illetve melyik zsinórtangában mutat a legszexibben. Ezért aktívan kivették a részüket a többéves, számos fórumon zajló akcióból, melyet azzal a céllal indítottak, hogy a nőifehérenemű-üzletekben nők dolgozzanak. Rengeteg szaúdi nő támogatta az *Eleget szégyenkeztünk!*, a *Ne engedjük, hogy férfiak áruljanak női fehéreneműt!* és a *Női fehéreneműt csak nőknek!* jelszavakkal indított Facebook-kampányokat, akik nemegyszer bevallották, hogy csak külföldön vásárolnak fehéreneműt, hogy elkerüljék azt a helyzetet, amikor ismeretlen férfiakkal folytatnak kellemetlen dialógusokat az intim ruhadarabjaikról. Aška elképedt azon, hogy a konzervatív vallástudósok határozottan tiltakoztak az ellen, hogy nőket alkalmazzanak a boltokban, mondván, hogy ez ellentétes a muszlim törvényekkel. Azzal érveltek, hogy ha megengedik, hogy nők dolgozzanak az üzletekben, az megszégyenítő, és elkerülhetetlenül komoly problémákhoz vezet, mert a nők nem kerülhetik el, hogy idegen férfiakkal érintkezzenek. Hát amikor a nők kénytelenek a melltartó- és bugyiméretükről beszélni a férfiakkal, az nem megszégyenítő? *Vagy ha arra kéri az eladókat, hogy keressenek megfelelő méretet, ők pedig az abaján keresztül próbálják eltalálni, figyelmesen méregetve az alakjukat?* – fűzte tovább gondolatban Aška. Megdöbben a szaúdi vallási tekintélyek különös észjárásán. 2006-ban megszületett a törvény arról, hogy tilos férfiakat alkalmazni a nőiruha- és illatszerboltokban, de ez a gyakorlatban sosem lépett életbe. A nők tiltakozásul bojkottálni kezdték a férfi eladókkal dolgozó fehéreneműboltokat. Végül eredménnyel járt a nők küzdelme, amelyet a fesztelen fehérenemű-vásárlásért folytattak: 2011-ben maga a szaúdi király, Abdullah ibn Abdel-Azíz asz-Szaúd adott ki határozatot, amelyben megtiltotta, hogy férfiak dolgozzanak a nőifehéreneműboltokban. *Úgyszincs kedvem szaúdi plázákba járni, ahol hülye szabályok uralkodnak.* Nemrég durván kihajítottak a plázából egy nőt, mert úgy ítélték meg, hogy illetlen a ruházata. A hosszú, fekete abaját, fején hidzsábot viselő, arcát elfátyolozó nő szemérmetlen volt a szaúdi erkölcsösözök szemében, mert nem volt rajta kesztyű, vagyis látható volt a kézfeje. Két rövid disdását viselő, szakállas férfi üvöltve parancsolt rá a nőre, hogy azonnal hagyja el a bevásárlóközpontot, és legközelebb ne mutatkozzon nyilvános helyen

kesztyű nélkül. *Micsoda ország!*, gondolta keserűen Aška. Aztán a telefonért nyúlt.

– Halló! – szólalt meg egy női hang a vonal túsó végén.

– Szia, Magda! Itt Aška.

– Aška! De jó hallani a hangod! Hol vagy?

– Itt, Rijádban.

– Komolyan? – Magda örült a hírnek.

– Igen.

– Akkor okvetlenül meg kell látogatnod! Gyere el hozzám ebédre. Hol laksz?

– A Four Seasons Hotelben, a Kingdom Centre-ben.

– Elküldöm érted a sofőrömet, fél óra múlva ott lesz.

– Szuper!

– De örülök, hogy itt vagy! Jó lesz újra találkozni!

– Az biztos! Szia.

– Szia, várlak.

Magda és Aška régebben együtt dolgoztak az Emirates Airline-nál. Nem sokkal azután, hogy férjhez ment Joanna, megtudta, hogy Magda összeházasodott egy szaúdival, és Rijádba költözött. Később kiderült, hogy Magda már berendezkedett Szaúd-Arábiában, amikor tudomást szerzett arról, hogy a férjének már van egy felesége, és ő a második lesz. Joanna azt hitte, hogy Magda az így előállt helyzetben mielőbb ott akarja hagyni Arábiát, és válást kér a férjétől. De nem így lett, Magda poligám családban él azóta is. Joanna képtelen volt megérteni a barátnője döntését.

– Magda! Hogy tudod ezt elfogadni? – kérdezett rá kertelés nélkül Aška, nem is titkolva a felháborodását, amikor először találkoztak az esküvő után. – Hiszen ez elképzelhetetlen! Én soha nem engedném, hogy a férjemnek más nője legyen!

– Ó, ez a mi európai álszentségünk! – felelte könnyedén Magda. – Európában a nők többnyire szemet hunynak afölött, ha egyszer-egyszer félrelép a férjük, megbocsátják a sorozatos megcsalásokat, elfogadják az édeshármast. A feleségek sokszor tudnak a férjek állandó szeretőiről. De mindjárt sopánkondni kezdenek, ha többnejúségről hallanak!

– De hát ez két teljesen különböző dolog! – Aška nem tudott egyetérteni a barátnőjével. – A feleség az feleség! Ő az egyetlen és a legfontosabb!

– Ó, igazán? – kérdezte csúfondárosan Magda. – Valahogy mégis a szeretők kapnak drága ajándékokat, egyedi ruhákat és ékszereket, ők utaznak

egzotikus külföldi utakra, ők élvezik az életet a férjjel. Hát a feleségeknek mi jut? Várnak magányosan, míg kitombolják magukat a férjek, és bűnbánóan hazatérnek az édes otthonba.

– Akkor sem lennék második feleség soha az életben! – jelentette ki határozottan Joanna.

A barátnők szinte minden alkalommal visszatértek a többnejűség témájára, ha találkoztak, mert Áska nem tudta megérteni, hogyan kerülhetett Magda ilyen helyzetbe, ami annyira szokatlan egy lengyel nőnek.

– Emlékezz csak vissza, milyen szenzációt keltettek Franciaországban 1996 januárjában a Mitterrand temetésén készült fotók, amikor először találkozott az elnök két családja. Érted már, mire gondolok, ha „álszentségről” beszélek? – magyarázta Magda az igaza tudatában. – Nézd meg ezt a fotót! – Kikereste a telefonján a képet. – Nézd meg, ez a hivatalos felesége, Danielle, akivel több mint ötven évig voltak házasok, ő kísérte el a hivatalos utakra az elnöksége tizennégy éve alatt, ez pedig itt az állandó szeretője meg a lányuk, akit több mint húsz évig titkolt a közvélemény elől.

A képen két gyászruhás nő áll a zászlóval letakart koporsó mellett, a gyerekeikkel együtt ők alkották az elhunyt elnök két családját. Fájdalmas arccal nézik a kék-fehér-piros selymet, amellyel szeretett vezérüknek adták meg a végtisztességet a franciák. Danielle Mitterrand fedetlen fejjel, fekete kabátban és a kabáttól élesen elütő fehér sálban áll közvetlenül a koporsó mellett. Mögötte a fia, Jean-Christophe, mellette pedig François Mitterrand törvénytelen lánya, Mazarine, akit az elnök csak a kislány tízéves korában ismert el, közjegyző előtt. Mazarine édesanyja, Anne Pingeot hátul áll, a legtávolabb a koporsótól, mintha a több évtizednyi rejtőzködés megtanította volna neki, hogy mindig árnyékban kell maradnia, távol a szeretője hivatalos családjától. Az elnök fiánál nem sokkal idősebb nő kis tokkalapot visel, a ráerősített fekete fátyol elfedi a fél arcát. Az elhunythoz legközelebb álló öt gyászoló közül az elnök második törvényes fia, Gilbert Mitterrand áll az utolsó helyen.

Joannát meglepte a politikus mindkét asszonyának arcán tükröződő végtelen fájdalom. Először álltak nyilvánosság előtt egymás közelében, s megmutatták a világ előtt, hogy évtizedekig elfogadták, hogy a férfi megossza közöttük az érzelmeit és az idejét.

– Szóval Mitterrand hét közben általában Anne-nal és a lányával lakott, a hivatalos családjával meg a hétvégét töltötte – folytatta Magda az elnök kettős családi életének boncolgatását. – A halála előtti utolsó tíz évben

karácsonykor Egyiptomba utazott Anne-nal és Mazarine-nal, a szilvesztert meg az újévet pedig otthon töltötte Danielle-lel. Igazságosan bánt velük.

Joanna sokszor hallotta ezt a kijelentést arab nőktől, ha olyan családokról beszéltek, ahol a férjnek két felesége volt. Az iszlám megengedi a többnejűséget, ugyanakkor kötelezi a férfit arra, hogy egyformán bánjon a feleségeivel, és csak akkor tartják jó embernek a muszlim nők, ha teljesíti ezt a kötelességét.

– És hogy fogadták a franciák azt a hírt, hogy két családja volt az elnöknek? – kérdezte Áska. – Egyáltalán, mikor szereztek tudomást róla?

– Két évvel a halála előtt derült fény az igazságra a *Paris Match* hetilapban megjelent fotó miatt – magyarázta Magda. – Mitterrand szerepelt rajta, amint gyengéden megcsókolja a házasságon kívül született lányát a házuk ajtaja előtt.

– És? Megdöbbenek a franciák? – faggatta Joanna.

– Képzeld, nem is volt nagy botrány. Néhány napig hüledezve kommentálták, de hamar elcsitult a felháborodás. Csak az okozott zavart, hogy mind a két család felsorakozott a csodálattal övezett elnök koporsójánál.

– Alig hiszem! – álmélkodott Joanna. – Elvégre ez egy európai ország, ahol több évszázados hagyományai vannak a szabadságjogoknak, ez pedig már-már poligámia!

– Pontosan! Jól mondtad: „a szabadságjogok hagyományai”! – Magda belekapaszkodott a Joannától hallott kifejezésbe. – Azt mondd meg, miért nem lehet legalizálni a poligámiát azokban az országokban, ahol a homoszexuális kapcsolatok legalizálását a tolerancia jelének tartják?

– Magda! – Joannát elképesztette a barátnője gondolkodásmódja.

– Pedig így van! Le kellene számolnunk végre a kettős mércével! Hiszen a szexológusok és a szociológusok is hangsúlyozzák, hogy a férfi természetéből adódóan poligám. Ismered az úgynevezett Coolidge-hatást?

– Nem, mi az?

– Az a meggyőződés, hogy a férfi nem monogámiára rendeltetett. Egy anekdotából származik az elnevezés, amely szerint az Egyesült Államok elnöke, John Calvin Coolidge egy baromfifarmot látogatott meg a feleségével együtt. Amikor az elnökné megtudta, hogy a kakas tíz aktusra is képes naponta, rögtön így szólt: „Kérem, mondják meg ezt Coolidge úrnak!” Az elnök erre megkérdezte, hogy vajon minden alkalommal ugyanazzal a tyúkkal végzi-e az aktust. A nemleges válasz hallatán azt felelte: „Kérem, mondják meg ezt gyorsan Coolidge asszonynak!”

– Magda, ez még nem bizonyít semmit! Hiszen ez nem jelenti azt, hogy a férfinak eszetlenül követnie kell az ösztöneit, és megkettyíteni mindenkit, aki él és mozog! – Áska, mint mindig, most is nyersen fogalmazott. – Egyébként így sem old meg semmit a poligámia! Olvasd el inkább ezt! – Joanna megmutatta a barátnőjének a képaláírást. – Azt írják, hogy Mitterrandnak több szeretője volt!

Szinte minden találkozásukkor efféle dialógusokat folytatott a két barátnő, ezért Joanna biztos volt abban, hogy ezúttal sem hagyják szó nélkül ezt a megosztó témát.

– Mi újság nálatok? – kérdezte Áska már Magda szalonjában, kávé mellett, miután a szobalány felszolgált a kardamomos arab italt.

– Ó, minden csodás! – jelentette ki sugárzó arccal a barátnője. – Pont most vettünk egy villát a Pálma-szigeten Dubajban! Ezentúl gyakrabban mehetek el Rijádból!

– Tényleg? – élénkült fel Joanna. – Hát ez fantasztikus! Mi is akarunk ott vásárolni, mert eladtuk a dubaji lakásunkat. De én víz alatti villára akarom rávenni Alit. Angelica is olyat vesz. Emlékszel még Angelicára?

– Persze, ő az az amerikai szépség, ugye?

– Igen. – Áska tudta, hogy mindenkinek feltűnnek az amerikai nő nem mindennapi adottságai.

– Találkoztunk egyszer hármásban Dubajban – idézte föl Magda. – Talán egy lóversenyen... Mindenkinek feltűnt Angelicán az az irdatlan, hóbortos kalap, emlékszel?

– Hát persze. – Áska elmosolyodott. – Olyan volt, mint egy hatalmas, élő virág kibomló, fehér szirmokkal.

– Remekül állt Angelicának – mondta Magda. – De mondd el inkább, mi van azzal a víz alatti villával!

– Megegyeztünk Angelicával, hogy szomszédok leszünk, de Alit még nem sikerült megnyernem az ötletnek. Olyan elfoglalt mostanában... Pont ezért jöttem veled ide, Rijádba.

– Én meg azt hittem, hogy engem akartál meglátogatni! – Magda elnevette magát.

– Azért is! – vágta rá Áska. – De reméltem, hogy Alinak legalább itt lesz rám egy perce. Csakhogy ő rögtön elrohant az irodába. Talán majd este sikerül beszélnem vele. Az utóbbi időben nehezebben értek szót vele...

– Ne aggódj, ez előfordul a férfiakkal. Lehet, hogy életközépi válságon megy keresztül – találgatta Magda.

– Hát ebben lehet valami. – Áskát gondolkodóba ejtették a barátnője szavai. – Ha látnád azokat új, rikító ingeket meg a különcködő nyakkendőket... A legújabb frizurája meg... Borzalom!

– Miért?

– Mert nem illik hozzá egy csöppet sem! Meg az ő pozíciójához!
Hajcsomó meredezik a feje tetején!

– Lehet, hogy tetszeni akar valakinek? – vetette föl Magda.

– Állj már le! Hogy mondhatasz ilyet? – kérdezte fölháborodva Áska.

– Hát tudod... A férfiaknál sosem lehet tudni...

– Mire gondolsz?

– Nálunk, Rijádban egyre népszerűbb a „beugró házasság”.

– Na és?

– Magad mondtad, hogy Ali rögtön a rijádi landolás után elrohant valahová.

Joanna sejtette, hogy Magdát nem teszi maradéktalanul boldoggá az, hogy a férjének van egy másik felesége, és most benne is fel akarja kelteni a gyanút Ali hűségét illetően. A nők néha hihetetlenül gonoszak tudnak lenni egymáshoz!

– A statisztikák szerint Szaúd-Arábiában minden tíz megkötött házasságból hét *zavadzs miszjar*.^[40] – Magda nem hagyta magát, tovább vájkált a témában.

– Zavadzs miszjar?

– Azt jelenti, hogy „beugró házasság” – magyarázta Magda. – De biztos hallottál ilyenről. Azt hiszem, nálatok, Kuvaitban sem ismeretlen.

– Nemrég hallottam róla. Várj csak, miről is volt szó pontosan? – próbálta felidézni Áska. – Aha, tudom már! A fiatal kuvaiti nők azt kívánják házasságközvetítőktől, hogy olyan jelöltet találjanak nekik, aki hajlandó „beugró házasságra” lépni velük, így akarnak kikerülni az apjuk felügyelete alól.

– Nem tudom, jó módszer-e ez a szabadság kivívására – állapította meg szkeptikusan Magda. – Az egyik férfi uralma alól átkerülnek egy másik férfié alá.

– Nem teljesen.

– Hogyhogy?

– Az igazán szép nőket csak az igen gazdag üzletemberek érdeklik, még hozzá leginkább az Arab Emírségekből...

– Nem a kuvaitiak? – kérdezte meglepetten Magda. – Akkor ezek igazi „beugró házasságok”!

– Vagy inkább „bepülők”? – Áska elnevette magát.

– És ez megfelel a nőknek?

– A nők bármilyen megállapodásra képesek, ha a férfiakkal való kapcsolatukról van szó – mondta fanyalogva Joanna. Most ő szúrt tuskét a barátnőjébe. – Te is tudod, milyenek a kuvaiti követelmények. A férfi biztosítja a feleségének a lakást, az eltartást, az autót, a szolgálót, a gyakori utazásokat... És beugrik hozzá egyszer-kétszer egy hónapban...

– És a kuvaiti nők ezt sokkal jobb megoldásnak tartják, mint ha otthon élnének a szüleik és a családjuk felügyelete alatt?

– Igen – jelentette ki Áska, és hirtelen eszébe jutott a lázadó Szara, aki mindig a maga útját akarja járni.

– Nálunk más a helyzet. Iszol még valamit? – kérdezte Magda, látva, hogy a barátnője előtt kiürült a kávéscsésze.

Egy gin-tonikot, gondolta Áska, de fennhangon azt mondta:

– Kérek egy ásványvizet citrommal.

Magda behívta a szobalányt, utasította, hogy hozzon vizet, aztán visszatért a témára.

– Szaúd-Arábiában rendszerint azok a nők döntenek a „beugró házasság” mellett, akik nem akarnak állandóan együtt lakni egy férfival. Vagy azért, mert pénzügyileg független, sikeres üzletasszonyok, vagy mert elváltak, és a korábbi házasságból származó gyerekeiket nevelik.

– Akkor az ilyen nők számára inkább a férfitársaság a lényeg, nem az anyagi biztonság?

– Tulajdonképpen igen. Megállapodnak, hogy a hét meghatározott napjain, például kedden és csütörtökön meglátogatja a férj a feleségét, és ennyi.

– Nem tudom, van-e ennek valami értelme. – Joanna hirtelen rádöbbsent, mennyire hiányoznak neki a régmúlt napok, amikor sokat beszélgettek Alival, sok időt töltöttek kirándulással, érdekes helyek felfedezésével. Ha együtt utaztak, szívesen kerestek fel új éttermeket, vendéglőket, ahol különleges fogásokat ettek, megnéztek érdekes műemlékeket, vagy egyszerűen csak csavarogtak az ismeretlen városok utcáskáin, felfedezték a titkaikat. De mára mindez elmúlt. Ali örökké kifogást keresett.

– Arábiában azzal magyarázzák a „beugró házasság” népszerűségét, hogy sok fiatal férfi nem engedhet meg magának hagyományos esküvőt. Te is

tudod, milyen költségei vannak nálunk ennek! – hangsúlyozta Magda.

– Hát persze, mint mindenhol a Perzsa-öbölben – adott igazat a barátnőjének Áska. – A férfinak ki kell fizetnie a fényes lakodalmat, és jegyajándékot is kell adnia.

– Rijádban a százezer dollárt is eléri a jegyajándék! Ráadásul ékszereket is kell ajándékozni a menyasszonynak, biztosítani neki a berendezett lakást, vagy még inkább villát, elvinni nászútra... A fiatal szaúdiak nemigen tudják ezt mind finanszírozni, ezért biztos megoldás a „beugró házasság”, ahol a nő lemond némelyik jogáról, főleg az anyagi természetűekről.

– Egyes vélemények szerint ez maga a legalizált prostitúció – állította Áska. – Mert hát egy ilyen hölgyike kiszabadul a szülői házból, a Dubajból érkező férj pedig magas életszínvonalat biztosít neki, de mindenekelőtt felszabadítja a szülői kontroll alól. Hiszen férjnél van, csak a férje nincs az országban. Sok kuvaiti nő számára ez nagyon is vonzó perspektíva.

Belépett a szobalány a szalonba, és megkérdezte:

– Madame, már most találjam az ebédet?

– Igen, igen – helyeselt buzgón Magda, aztán a barátnőjéhez fordult: – Ebédelj velem! – mondta, és felállt a széles kanapéről.

– Nagyon köszönöm! – Áska is felállt, örömmel tartott a barátnőjével. Örült, hogy van legalább egy barátnője Arábiában, hiszen nem volt szívderítő kilátás, hogy a szállodában ücsörögve, magányosan várja Alit órák hosszat. Rijád nem Dubaj, ahol reggeltől estig, de főleg éjjel rengeteg időtöltésre van alkalom.

Átmentek a hatalmas szalonból a szomszédos ebédlőbe.

– Kicserélted a bútorokat! – kiáltott fel Joanna, amikor meglátta az elegáns berendezést.

– Tetszik? – kérdezte boldogan Magda.

– Hát persze! Csodaszép! – ámuldozott Áska elragadtatva.

– Annyi év után itt volt az ideje, hogy kicseréljük a bútorokat. – Magda végigsimította a szék művészi díszített támláját. – Versace ebédlő... kézi díszítéssel. Arany- és ezüstbevonat van a bútorokon, némi rézzel.

Joanna körüljárta a hosszú, tizennégy személyes, hajlított, faragott lábakon álló faasztalt, megcsodálta a bőrbevonatú, különleges, magas támlájú, aranytól-ezüsttől ragyogó, szép áttört mintával díszített székeket.

– Tényleg gyönyörű munka! – Joanna ámult és bámult. – Hol vetted?

– Azért mentem Olaszországba, hogy találjak valami különlegeset.

– Én is tervezem, hogy áprilisban elmegyek a milánói dizájnhetre. Őszintén szólva, én is szívesen újrabútoroznám a villánkat.

– Az mindig sokat dob a hangulaton! – jelentette ki vidáman Magda. – Parancsolj, foglalj helyet!

– Gyönyörűek ezek a tálalószekrények is... Meg a csillárok, a függönyök, a szőnyeg... Mindent kicseréltél!

Leültek, és miközben újabb és újabb fogásokat tett eléjük személyzet, a dizájnerbútorokról, a legújabb retikülfazonokról és az európai fővárosokba tervezett vakációról csevegtek. Joanna eltökélte, hogy legfőbb ideje felfrissíteni a rezidencia bútorzatát. A bőséges étkezés után visszamentek a szalonba, ahol a szobalány teát és édességet szolgált fel.

– Milyen ember az új királyotok? – kérdezte Joanna, és újabb süteményért nyúlt.

– Ez is csak egy király. – Magda vállat vont. – A király új, de a törvények ugyanazok. Hullanak a fejek egymás után.

– A kivégzésekre gondolsz?

– Igen, eddig már több tucat lefejezés történt. Sok dolga van a hóhérnak.

– Borzalom.

– Ahogy mondod. Az idén már az Amnesty International is riadót fújt, hogy a szaúdi királyságban „példátlan szintet” ért el a kivégzések száma. Szalmán királynak végre fel kellene hagynia ezzel az irtóztató művelettel. De szerintem nincs miben reménykedni.

– Miért?

– Állítólag így akarják elriasztani a terroristákat.

– Na igen, hiszen Szaúd-Arábia is tagja az amerikai vezetésével alakult koalíciónak, amely Irakban és Szíriában bombázza az Iszlám Államot,^[41] vagyis megvan a kockázata annak, hogy bosszút állnak a radikálisok, és terrortámadásokat indítanak. Állítólag az Öböl menti országok a dzsihádisták célkeresztjébe kerültek.

– Másrészt viszont halálbüntetést másféle bűncselekmények, főleg drogkereskedelem, gyilkosság, erőszak miatt is kiszabnak... Ezt róják fel a jogvédők is, akik szerint igazságtalan perekben ítélnék el embereket, főleg külföldieket, mert a vádlottak nem is értik az arabul megfogalmazott vádiratot, és nem juthatnak ügyvédhez sem. Tudod, hogy Arábiában minden megtörténhet... Hiszen már a Szaúd nemzetség egyik hercegnőjén is hajtottak végre halálos ítéletet!

– Miszha'al hercegnőre gondolsz? – kérdezte Aška.

– Igen, ez régi história, csak hallomásból ismerem, de mélyen az emlékezetembe vésődött. Agyonlőni egy tizenkilenc éves lányt csak azért, mert szerelmes lett!

– Nem sokkal volt idősebb az én Szarámnál... – Joannának eszébe jutott a lánya, ahogy a szobájába zárkózva zokog. – Miért ítélték el Miszha'alt? Paráznaságért? – Lelki szemei előtt felrémlett a látvány, amikor Szara kijött az éjszakai buliról miniruhában, és kivillant alóla az átlátszó bugyi, a ruha mély kivágásából pedig kibuggyant a melle.

– Igen! Valami kamaszszerelm-féleséget élt át a hercegnő. De ezért megölni? Iszonyatos, nem igaz? – tette hozzá Magda, miután észrevette, mennyire megváltozott Aška arckifejezése.

– Olyan könnyen szerelembe esnek a fiatal lányok... – mondta Aška, és átfutott a fején a Fatma és Szara heves veszekedéséből kihallatszó Oskar név.

– Sajnos, igen... A szépséges Miszha'al hercegnő, az akkor uralkodó Kálid ibn Abdel-Azíz asz-Szaúd király bátyjának unokája a király és a királyi család kedvence volt. A végletekig elkényeztették, bejárta a világot, és megvolt mindene, amiről egy lány csak álmodhat. De ahogy nálunk, Arábiában mondják, olyan volt, mint a madár – Magda itt lehalkította a hangját, mintha tiltott dolgot mondana. – Szabad volt a lelke, élni akart, boldog akart lenni, énekelni és szeretni...

Joanna Szarára gondolt, aki szembeszegült az apjával, nem volt hajlandó orvosi vizsgálatra menni. Hallgatta tovább Magda történetét.

– Amikor Miszha'al tizenhét éves lett, úgy döntött a család, hogy férjhez adja az egyik királyi unokatestvéréhez. A hercegnő szembeszállt ezzel a döntéssel, mert Bejrútban akart továbbtanulni. A család engedélyezte, hogy Libanonba menjen, de a házasság kérdése eldöntetett, a hercegnő nem választhatott. Az egyik herceg felesége lett. De miután elutazott az országból, az egyetemen eszeveszetten beleszeretett egy diáktársába, Szaúd-Arábia nagykövetének egy közeli rokonába. A hercegnő teljesen átadta magát ennek a szerelemnek, megfeledkezett mindenről: arról, hogy ő a király kedvence, a királyi család tagja, ráadásul férjnél van... Miután hazatértek, titokban továbbra is találkoztak a fiatal szerelmesek, és amikor fény derült az igazságra, paráznasággal vádolták őket. Nyilván tudod, mivel büntetik azt nálunk...

– Halállal...

– Pontosan... A hercegnő életben akart maradni, ezért megrendezte a halálát, mintha vízbe fulladt volna, és megpróbált férfiruhában elszökni

Szaúd-Arábiából. De a szökés előtt átadott egy levelet a bizalmas szobalányának, amelyben leírta, hogy biztonságban van, ne aggódjanak érte. Úgy rendelkezett, hogy a szobalány egy hét múlva adja át a levelet az édesanyjának, függetlenül attól, mi történik addig. Amikor viszont keresni kezdték az eltűnt hercegnő holttestét, átkutatták a lakását is, és kihallgatták a szolgálóit. A rémült szobalány megmutatta a levelet, és minden kiderült. Az álrühás, álbajuszos hercegnőt a szerelmével együtt tartóztatták le a repülőtéren.

– Letartóztatták? – Joannát megrázta a fiatal, szerelmes hercegnő története. Annak az országnak a kegyetlen törvényei okozták a vesztét, ahol a legközelebbi rokonai uralkodtak.

– A Szaúd-Arábiában érvényes törvények szerint a paráznaságért kiszabott halálbüntetéshez négy független és hitelt érdemlő férfi vagy nyolc nő vallomása szükséges,^[42] akik tanúsítják, hogy valóban megtörtént a szexuális aktus.

– Hát ezt nem olyan könnyű bizonyítani – vetette közbe Aška.

– Nem hát! – adott igazat neki Magda. – Ha pedig nincs tanú, akkor a vádlottak bíróság előtt tett beismerő vallomása a bizonyíték.

– Tehát ha a hercegnő nem ismerte volna be a bűnt, akkor nem ítélték volna halálra?

– Nem... de nem akarta megtagadni a nagy szerelmét.

– És bevallotta?

– Igen. Amikor először mondta ki, hogy „paráznaságot követtem el”, Szaúd-Arábia királya félbeszakította a tárgyalást, és áthívta a kedvencét, a bátyja unokáját egy különterembe. Próbálta meggyőzni, hogy ne vallja magát bűnösnek, és ígérje meg, hogy nem találkozik a szerelmével soha többé. De erről hallani sem akart a hercegnő. Visszament a tárgyalóterembe, és elismételte háromszor: „Paráznaságot követtem el, paráznaságot követtem el, paráznaságot követtem el.” Ezzel megpecsételte a sorsát.

– Szomorú. – Joannának egyfolytában Szara járt az eszébe.

– Kegyetlenül tragikus – sóhajtott Magda. – A szerelme is beismerte a bűnt, ez pedig azt jelentette, hogy nyilvánosság előtt kivégzik mindkettejüket.

– Mikor történt ez az eset?

– A hetvenes években... Azt hiszem, 1977-ben.

– És tényleg nyilvánosan végezték ki a Szaúd nemzetség hercegnőjét?

– Igen, hidd el nekem, Aška, irtózatos volt. A férjem családjából mesélte valaki, aki a saját szemével látta. – Magda elhallgatott egy pillanatra, aztán

halkan folytatta a történetet: – Dzsiddában több ezer ember gyűlt össze a téren, ahol a kivégzést tartották. Két furgonból vezették elő az elítélteket. A férfi úgy nézett ki, mintha be lenne drogozva, vagy rettenetes kínzásokon ment volna keresztül, mert rogyadozott a lába, és talán nem is tudta, mi zajlik körülötte. Nem állt ellen, a keze össze volt kötözve a háta mögött. A jobb oldalán vezették a lányt. Nem látszott az arca, mert fekete abaja takarta az egész alakját. A tér közepén az ítélet-végrehajtók arra kényszerítették a hercegnőt, hogy térdeljen a homokba, aztán hat lövést adtak le rá. Egy pillanat múlva csak fekete kupac maradt belőle a homokban. Mielőtt agyonlőtték a hercegnőt, a férfi szeméről levették a kendőt, hogy lássa a szerelme halálát. Aztán megint feltették rá, és ügyet sem vetve arra, hogy egész testében reszket, önkéntelenül rángatózik, ráparancsoltak, hogy térdeljen le. Munkához látott a hóhér egy kisebb szablyával. A hóhéron fehér disdása volt, a fején fekete ikallal rögzített, kétoldalt lecsüngő fehér-vörös gutra. Úgy nézett ki, mint bármelyik arab férfi az utcán. Egyenruhás rendőrök álltak körül a térdelő férfit, mögöttük rengeteg bámészkodó. Várták a kivégzést... Aztán a hóhér minden oldalról, többször lesújtott az elítélt nyakára. Minden tanú úgy mesélte később, hogy hiába kapott több erős csapást, megtartotta a törzse a fejét. És így is maradt, csüngött tehetetlenül, amikor elvitték a holttestet... – Magda elhallgatott, aztán hozzátette: – Több évtized telt el a kivégzés óta, de ez az eset a mai napig nagy viharokat kavart Szaúd-Arábiában. Miszha'al hercegnő tragikus hősnő lett, aki feláldozta az életét a szerelem oltárán.

– Talán ezért hallani időről időre arról, hogy szaúdi hercegnők kérnek menedéket Nagy-Britanniában... – vetette föl Joanna.

– Igen – bólintott Magda. – Emlékszel arra a férjezett hercegnőre, akinek házasságon kívül született gyereke egy birt férfitől?

– Persze, nem volt olyan régen... Talán öt-hat évvel ezelőtt.

– Egész Rijád ezen csámcsogott! Attól féltek, hogy ha hazajön a hercegnő, akkor neki is nyilvános kivégzés lesz a sorsa. Azért is nagy volt az aggodalom, mert először megtagadták tőle a menedéket. Úgy ítélték meg a brit hivatalos szervek, hogy túloz a hercegnő, amikor veszélyben érzi az életét a hazájában. Aztán alaposan kivizsgálták az ügyet, és megadták neki a menedékjogot, megengedték, hogy Nagy-Britanniában maradjon a Londonban titokban született gyerekével együtt, akinek az apja nem elég, hogy angol, ráadásul nem is muszlim!

– Szaúd-Arábiában ezt nem bocsátották volna meg neki! – jelentette ki határozottan Aška.

– Semmi szín alatt! Már csak azért sem, mert a férje egy különösen gazdag és befolyásos szaúdi. Fájdalmas felismerés volt a hercegnő számára, hogy komoly veszély fenyegeti az életét.

– Akár meg is kövezhették volna! – Joanna ismerte az Öböl menti országokban érvényes törvényeket. És milyen megrázó volt Lidka története! Ha akkor nem bukkannak fel angolok a sivatagban, és nem szüntetik be ezt a barbár eljárást... Aška megrázkódott, mintha egyenesen rá hullanának a halálos sebet ejtő kövek. Min kellett keresztülmennie szerencsétlen barátnőjének!

– Igen, attól félt a hercegnő, hogy még a hivatalos ítélet előtt az életére törhet a férje vagy a családja, becsületgyilkosság címén. A fellebbezés után meggyőzte a hivatalnokokat, hogy valós veszély fenyegeti az életét és a gyerekéét is, és így megkapta a menedékjogot.

– Szerencsére!

– Most meg Szara...

– Szara? – Joanna meglepetten nézett a barátjére. Honnan tud Magda arról, hogy gondok vannak a lányával?

– Hát Szara bin Talál bin Abdel-Azíz asz-Szaúd.

– Aha...

– „Kis Barbie”-nak hívták nálunk.

– Miért?

– Mert tüneményes, ráadásul az egyik legelkényeztetettebb kis hercegnő volt! Maga Abdel-Azíz asz-Szaúd,^[43] a szaúdi állam megalapítója és első királya volt a nagyapja, akinek a források szerint több száz felesége volt, egyesek csak ideiglenesen, de jó néhány ágyast és rabnőt is tartott. A fiait nem lehetne pontosan megszámlolni, harmincöt és negyvenöt közé teszik a számukat, de biztos, hogy az egyik fia, Talál bin Abdel-Azíz asz-Szaúd volt az apja a mi szaúdi Barbie hercegnőnknek, a papa kedvence, akinek jelentős kapcsolatai és befolyása volt a királyságban. Talál anyja, vagyis a Kis Barbie nagymamája egy Munajir nevű örmény nő volt, akit tizenkét éves korában mutatott be a negyvenöt éves Abdel-Azíz asz-Szaúdnak az Arab-félsziget egyik vidéki emírére. A brit diplomaták szerint a szép és intelligens Munajir volt Abdel-Azíz király egyik legkedvesebb felesége.

– Nyilván a nagytól örökölte a szépségét a Kis Barbie hercegnő – szölt közbe Aška.

– Biztosan! Ha láttad volna! Hosszú, szőke haj, szép, szabályos arc, nagy szem, telt ajak, gyönyörű alak... Mindig úgy nézett ki, mint egy hollywoodi filmsztár!

– Vagyis nem elég, hogy mesés vagyon tulajdonosa, még különleges szépség is! Csak irigyelni lehet!

– Hát nem éppen...

– Miért?

– Három évvel ezelőtt politikai menedékjogot kért Nagy-Britanniában.

– Miért?

– Súlyos konfliktusba került az apjával, és 2007 óta Nagy-Britannia területén él a négy gyerekével. Elvált a férjétől, aki a királyi családhoz tartozó rokona volt. Amikor menedékjogot kért, elmondta, hogy szaúdi hivatalnokok összeesküvést szőttek ellene azzal a céllal, hogy elrabolják, és Szaúd-Arábiába csempésszék, ahol jól előkészített lejárato kampány várja.

– És mit követelt el, hogy így magára haragította a Szaúd-családot, köztük a saját apját?

– A hercegnő mindig egy eseményt emlegetett óvatosan, amely fordulópontot jelentett az apjához fűződő kapcsolatában, de nem árulta el sosem, mi az pontosan. Mindenesetre Talál asz-Szaúd kedvenc, a végletekig elkényeztetett lányából az ellensége lett. A hercegnő azt mondta: „Az apám bosszút akar állni rajtam, és el akar pusztítani.” Pedig korábban luxuspalotákban lakott, mérhetetlen családi vagyon állt a rendelkezésére. Egyszer megkérdezték tőle, hogy mindenhová Rolls-Royce-szal vitték-e, mire azt felelte: „Ki nem állhatom a Rolls-Royce-ot. Imádom viszont az Aston Martint.”

– És miért kellett a politikai menedékjog?

– Szara hercegnő azt állítja, hogy a Szaúdok ellenzéki tevékenységgel vádolják, sőt azzal is, hogy kapcsolatban állt Iránnal és a Hezbollahnal, de ő mindezt tagadja. Úgy gondolja viszont, hogy ebben a helyzetben közvetlenül veszélyeztetné őt és a gyerekeit is, ha hazatérne.

– Egy pillanat... Ha az apja Talál bin Abdel-Azíz asz-Szaúd, akkor a hercegnő nem a testvére a milliárdos hercegnek, al-Valíd bin Talál bin Abdel-Azíz asz-Szaúdnak? Annak, aki Dzsiddában meg akarja építeni a világ legmagasabb épületét?

– Igen, tényleg az, de csak féltestvére, mert al-Valíd herceg anyja libanoni, tőle egyébként Talál asz-Szaúd elvált.

– És Szara anyja?

– Szara hercegnő édesanyja meghalt rákban. Talál asz-Szaúd harmadik felesége volt.

– Muszáj, hogy minden uralkodónak annyi felesége legyen? – méltatlankodott Aška.

– Hát, tudod, a Szaúdok családjának hatalma és ereje elsősorban a poligámiának köszönhető.

– Ezt hogy érted? – kérdezte döbbenetben Joanna.

– Csak a többszörös házasságok segítségével tudta egyesíteni Szaúd-Arábia alapítója az egymással ellenséges településeket és nemzetségeket. Abdel-Azíz asz-Szaúd a legfontosabb beduin törzsekhez és a letelepült, tekintélyes klánokhoz tartozó nőket vett feleségül, így teremtett hatalmas hálózatot az Arab-félsziget legnagyobb részére kiterjedő dinasztikus rokonságokból. Poligámia nélkül talán sosem jött volna létre a Szaúd-arábiai Királyság, a Szaúdoknak nem lett volna esélyük ilyen sokáig hatalmon maradni. A Szaúdok leszármazottai, akik most tizenvalahányezren lehetnek a becslések szerint, közigazgatási és állami funkciókat töltöttek és töltenek be. Az utolsó, nemrég elhunyt királynak, Abdullah ibn Abdel-Azíz asz-Szaúdnak hét fia és tizenöt lánya született a négy feleségétől. De egyesek harminc feleségről beszélnek, akiktől legalább negyven gyereke született.

– És mi van azokkal a hercegnőkkel, a négy lányával, akiket bebörtönzött?

– Hát ez egy furcsa történet...

– Hány éve élnek bezárva?

– Majdnem tizenöt.

– Hol?

– Dzsiddában, a király egyik birtokán.

– De erről csak nemrég beszéltek személyesen a hercegnők, igaz?

– Igen, egy éve sikerült készíteniük egy videót, ahol a nyilvánosság elé tárják a drámai élethelyzetüket.

– Tudom, láttam, azért kérdezem. Megrázó vallomások voltak!

– Engem nagyon mélyen érintett, amit a király legidősebb lánya, a több mint negyvenéves Szahar hercegnő mondott: „Felnőtt nő létünkre miért vagyunk elzárva akaratumk ellenére?”

– Ez nekünk tényleg elképzelhetetlen! Rám viszont az tette a legnagyobb hatást, amit a hercegnők arcán láttam... Végtelen szomorúság és komolyság tükröződött rajtuk, mert, mint mondták, tisztában vannak azzal, milyen következményekkel járhat, hogy az internet segítségével nyilvánosság elé tárják az igazságot arról, hogyan élnek valójában.

– A tragikus igazságot. Szahar hercegnő iszonyatosnak nevezte az elszigetelt életet... – Magda arcán sajnálat tükröződött. – Senkivel nem találkozhatnak a hercegnők, és nem is látogathatja őket senki. Magányosnak érzik magukat, ami megviseli az idegeiket.

– De miért teszi ezt egy apa a tulajdon lányaival? – Joannának eszébe jutott, milyen dühös volt Ali, amikor megparancsolta, hogy Szarát orvoshoz kell vinni.

– Az édesanyjuk azt állítja, hogy a haladó nézeteik és a női jogokért való kiállásuk miatt vannak a lányai házi őrizetben. Szahar hercegnő pedig egy e-mailben készített interjúban elmagyarázta, hogy ők – és itt az anyjára meg a testvéreire gondolt – meg akarták vitatni a királlyal a szegénység, a női jogok és más igazságtalanságok ügyét. De nem ment könnyen. Az apjuk meg a fiai, a hercegnők féltestvérei mindig rosszul bántak velük, és még súlyosabb lett a helyzet, amikor tizenöt éve az egyik nővér, Hala hercegnő önkéntesként dolgozni kezdett egy rijádi kórházban, és fölfedezte, hogy politikai foglyokat tartanak a pszichiátriai osztályokon, és erős gyógyszereket adagolnak nekik. Mindezt azért, hogy nevetségessé tegyék és ellehetetlenítsék őket! Hala hercegnő értesítette erről a feletteseit, de megrovással büntették. Egymás után kapta a fenyegetéseket... Aztán elrabolták az otthonából, magára hagyták a sivatagban, majd a rijádi női börtönbe, Ulajsába szállították. Így ő is áldozatul esett annak a rendszernek, amely ellen harcolni próbált.

– A király édeslánya! – sóhajtott fel Aška. – Alig hiszem! Mondtam már, hogy ismerem az ügyet, de nem ismertem ezeket a borzalmas részleteket a hercegnők történetéből!

– És ez még nem minden! A hercegnők elmondták, hogy ha a fogva tartásuk okáról kérdezik a királyt, mindig ugyanazt válaszolta: „Térjen vissza anyátok az országba.”

– Mert az édesanyjuk most Londonban lakik, ugye? – kérdezte Aška.

– Igen, ő Alanud al-Fajez hercegnő. Miután elvált a királytól, olyan nehéz lett a helyzete Szaúd-Arábiában, hogy kénytelen volt Londonba menekülni.

– Úgy emlékszem, elég korán ment férjhez...

– Igen, tizenöt éves volt, amikor a nagybátyja elrendezte a házasságát az akkor negyvennyolc éves királlyal, akivel az esküvő napján találkozott először. A következő négy évben négy lányt szült a királynak, ezért a király szemében értéktelen lett, mert nem ajándékozta meg fiúval...

– Micsoda gondolkodásmód! – mondta felháborodva Aška.

– Hát igen, nyilván te is tudod, hogy ez itt általános nézet... Láttad a tévében azt a rövid interjút, amit a fogva tartott hercegnők édesanyjával készítettek?

– Nem.

– Szomorú látvány volt. A hercegnő sötétben ült, nem látszott az arca, és megtört hangon beszélt arról, milyen szenvedést okoz neki, hogy több mint tíz éve nem találkozhat a lányaival. Csak skype-on láthatja őket.

– Soha nem térhet haza Szaúd-Arábiába? – Áska elég jól ismerte a régióban uralkodó állapotokat.

– Arról nem is álmodhat! Maga a hercegnő mondta, hogy ha most hazamenne, akkor biztos valami rettenetes dolog történne vele meg a lányaival. Azt állította, hogy minden biztonnal eltűnnének, és soha senki sem tudná meg, mi történt velük. De mondott még valami érdekeset a hercegnő.

– Mit? – kérdezte kíváncsian Áska.

– Azt, hogy ha elmondaná, miért jött el tulajdonképpen Szaúd-Arábiából, azon megdöbbenne a világ. És ez a titkos aduja... De hiába az ügyvédek és a nemzetközi szervezetek minden igyekezete, nem sokat ért el a fogva tartott hercegnők édesanyja. Amikor megjelent interjú, még rosszabb lett a lányai helyzete, mert a hercegnőktől megvonták az élelmet és a vizet. Alanoud hercegnő a lányai szavait idézte: „Mama, a maradék erőnkkel próbálunk kitartani, hogy meg ne tébolyodjunk.” A hercegnők ezt írták az életkörülményeikről: „Nem aranykalitka a börtönünk, hanem omladozó ház szivárgó csövekkel, betört ablakokkal. El sem tudják képzelni az emberek, milyen nehéz a sorsunk. Elkényeztetett szaúdi hercegnőknek tartanak bennünket, pedig sosem voltunk azok. Sz szenvedünk nap mint nap. Egy adag ételen osztozunk a rövidesen lejáráó vagy sokszor már lejárt szavatosságú élelmiszer-készletből. Desztillált vizet iszunk. Nem számíthatunk rendes orvosi ellátásra sem.”

– De most meghalt az apjuk, Abdullah ibn Abdel-Azíz asz-Szaúd király, aki bezáratta őket. Változott valamit az életük?

– Hát ez az, amit senki sem tud... Csak annyit tudunk, hogy a király halála után nincs róluk semmi hír.

– Lehet, hogy szabadon engedték őket? – kérdezte Áska reménykedve.

– Nem hinném, arról hallottunk volna. Az uralkodó könyörtelen volt velük, többször mondogatta a lányainak, hogy nincs menekvés számukra, mert a halála után a féltestvéreik továbbra is bezárva tartják majd őket. A

hercegnők már korábban panaszkodtak arra, hogy a bátyjaik megalázzák és bottal verik őket.

– Micsoda aljasság! – Aška fel volt háborodva. – Magda, ez hihetetlen! Kilencvenéves korában halt meg a király, és ennek a beteg öregembernek joga volt despota módon dönteni a lányai sorsáról, akik mind legalább negyvenévesek!

– Többek között pont ez ellen tiltakoztak a hercegnők! – Magda is felemelte a hangját. – A férfi gyám feladatait előíró, szigorú törvény ellen. A gyám az alárendelt nő minden ügyében ítélkezik. Eldönti, hogy van-e joga tanulni, dolgozni, utazni, férjhez menni. Ezt is nehezményezték a hercegnők. Hogy esélyt sem kaptak a normális életre. A házasságra, a gyermekáldás örömeire, a munkára... – Magda elhallgatott, mintha hirtelen rádöbbsen volna, hogy túl sokat fecsegett. Elvégre Szaúd-Arábiában él, egy abszolút monarchiában, ahol nem lehet bírálni a hatalmon lévőket.

Csönd támadt, mert Joanna is a gondolataiba merült. Lehangelően hatott rá ez a beszélgetés, mert még inkább tudatosult benne, hogy a világnak ezen a táján nem ígér semmi jót, ha egy lány konfliktusba kerül az apjával. Amikor arról beszélgettek a barátnőjével, milyen kegyetlenség volt halálbüntetéssel sújtani a hercegnőt, aki a szerelem miatt vesztette életét, vagy arról, hogy politikai menedékjogot kérnek a hercegnők, akik a férfi rokonaiktól félnek, vagy a királyi család fogva tartott tagjairól, akiknek reményük sincs a szabadulásra, Joanna szinte hallotta Szara keserves sírását és az apjának mondott makacs „nem”-et, aki szüzességi vizsgálatot akart rajta végeztetni. Aška mélyet sóhajtott, remélte, hogy Szara nem csinált semmi ostobaságot.

– Mi a baj, rosszul érzed magad? – kérdezte Magda.

– Nem, nem... csak... – Aška az órájára pillantott. – Hű, de elszaladt az idő! Végigfecsegtük majdnem az egész napot! – kiáltott fel, a lelke mélyén pedig azt gondolta: mert Rijádban *semmi mást* nem lehet csinálni. Ez nem Dubaj, ahol kirúghatunk a hámból Angelicával. Hogy tud itt élni Magda már annyi éve?

– Máris menni akarsz? – Magda csalódottnak látszott, hogy a barátnője indulni készül.

– Máris? Magda, hiszen nálad töltöttem majdnem az egész napot!

– És nagyon élvezetes volt! Bárcsak több ilyen látogatásban lenne részem! Legközelebb talán már Dubajban találkozunk. Ha ott akarsz venni víz alatti villát...

– Nagyon szeretnék, de meg kell győznöm róla Alit.

– Ó, vedd át az arab nők módszereit! – Magda elnevette magát. – Néhány szenvedélyes éjszaka, és máris megvan a víz alatti villád!

– Igen, igen... – Joanna nem akarta elárulni a barátnőjének, hogy az utóbbi időben nem valami mozgalmas a házasságuk. – Köszönöm a finom ebédet, és gratulálok a gyönyörű ebédlőhöz!

– Én köszönöm! – Kimentek a villa elé. – A sofőröm hazafuvaroz. Vigyázz magadra! – Magda megölelte a barátnőjét. – Isten veled!

– Isten veled!

Joanna visszament az üres hotelszobába. Szundított egyet, aztán elkezdte hívogatni Alit. Vagy foglalt volt, vagy nem vette föl, ami Áskát rettentően bosszantotta. *Mit képzelsz magáról?* – szidta gondolatban. A munka, a munka és mindig csak a munka! Hát a feleség hol marad? Egyszer csak a fejében, mint egy vészjelzés, felcsendültek Magda szavai a beugró házasságról. Ez még jobban felidegesítette. Dühösen járkált a szobában, nem találta a helyét, időnként kinyitotta a hűtőt, újabb palack kólát vagy tonikot hajtott fel, fülelt, mikor hallja meg végre az ajtónyitást, és mikor jelenik meg Ali. Amikor végre megtörtént, Áska türelme már a végét járta.

– Hol bujkáltál ennyi ideig? – támadt rá egyből a férjére.

Ali az iPhone-ját szorongatta, és teljesen belemerült a beszélgetésbe. Intett a feleségének, hogy ne szóljon egy szót se. Hosszú idő után kis mosollyal köszönt el a beszélgetőtársától. Áska rögtön kitört.

– Ali! Túllépsz minden határt az utóbbi időben! Nem tudnál egyszer korábban hazajönni a munkából, hogy leülhessünk és normálisan megbeszéljünk mindent, ahogy azelőtt tettük? Tudod, milyen remek férjük van a barátnőimnek? – süvöltötte mérgesen és elkeseredve Joanna. – Hamid víz alatti villát vesz Angelicának! Te is vegyél nekem! Elvégre Hamid üzlettársa vagy, vagyis ha neki telik rá, akkor neked is! Hát Magda férje? Új ebédlőt rendezett be neki! És gyönyörű! Csupa Versace Hát te? Azt sem tudod, hogy újra akarom bútorozni a házunkat, mert egy perced sincs, hogy megbeszéljük a terveimet! El akarok menni Milánóba a dizájnhatárra, ott akarok megvenni mindent! Lehet, hogy megbízást adok egy olasz lakberendezőnek. Megtervezheti egyúttal a víz alatti villánk belső tereit is. Csak előbb meg kell venni! Ali! Figyelsz te rám egyáltalán? Hallod, amit mondok? Minél előbb meg kell vennünk azt a villát, mert már megbeszéltem Angelicával, hogy szomszédok leszünk!

Ali a saját gondolataival volt elfoglalva, nem úgy nézett ki, mint akit aggaszt a felesége kitörése.

– Na, mondj már valamit! – Aśka várta, mit reagál a férje.

Ali egy szó nélkül a hálószoba felé indult, de megállt egy pillanatra, és hátrafordult.

– Joanna! Mostanában tényleg nem könnyű kibírni téged meg az állandó követelődésedet! – Aśkára nézett. – Ha nem javulsz meg, akkor hozok egy másik feleséget! – tette hozzá viccelődve.

A vidámságra mindig fogékony Aśka ezt nem találta viccesnek.

VI. FEJEZET

London arab arca

Tömve volt a Dubajból Londonba tartó, gigantikus, kétszintes A380–800-as Airbus, amelynek fedélzetén majdnem hatszázötven utas fér el. Joanna a turistaosztályon ült a gyerekekkel és Bartival, a szobalányával, közvetlenül a felső szintre vezető lépcső mellett, ahol az első osztály és a business class kapott helyet. Vastag, bordó bársonyszinórt húztak keresztbe a szőnyeggel leterített lépcső előtt, nehogy illetéktelenek jussanak fel a felső fedélzetre. A lépcső tetején exkluzív bár volt, Joanna jól ismerte ezt a business classnak kialakított helyet a korábbi utazásaikról. A turistaosztályon utazók figyelmét is felkeltették a színes neonfények és a bárpultban kiállított, finom italok. A lépcsőtől nem messze helyezkedtek el a mosdók. Joanna megfigyelte, hogy az oda igyekvő utasok felpillantanak, meglepődnek, felderül az arcuk, aztán egymásnak mutogatják a lépcső tetején felállított bárpult kékeslila fényeit, a számukra elérhetetlen luxus jelképét.

A business lounge volt a repülőn Joanna egyik kedvenc helye, amikor a szokásos vakációjukra utaztak Londonba. Aška mindig a kényelmes, bőrhuzatú kanapén üldögélt a hangulatlámpák fényében, élvezve, hogy egymás után hordja neki a mixer az újabb italokat. Nemegyszer jó kis társaság verődött össze a Perzsa-öbölben dolgozó angolokból, akikkel laza, kötetlen légkörben társaloghatott. Előfordult, hogy az utastársak jókedvükben maguk álltak be a bárpult mögé, és mixerversenyt rendeztek. Ilyenkor villámgyorsan eltelt a repülés hét órája.

Ezúttal Aška a turistaosztályon ült, és végtelenül frusztrálta, hogy az egyik kedvenc bárjához vezető lépcső közvetlen közelében kapott helyet. Az idén Ali bejelentette, hogy rengeteg kiadása van, ezért nem a business classra vesz jegyet a feleségének meg a gyerekeknek. Emiatt nem sokkal az utazás előtt heves veszekedés zajlott a házastársak között, Joanna egyenesen a férjéhez vágta, mit gondol az utóbbi hónapokról.

– Ali! Ez felfoghatatlan! Sosincs rám időd, azzal mentegeted magad, hogy nyakig ülsz az üzleti ügyekben, és ebből nem látunk semmit, sem én, sem a ház! Még mindig nem vettünk ingatlant Dubajban, nem engedted, hogy felújítsuk a kuvaiti rezidenciát, és nem mentem el Olaszországba a milánói

dizájnható! – Joanna tajtékzott. – Most pedig azt mondod, hogy majdnem nyolc órát kell szenvednem a turistaosztályon! Hát ez már tényleg mindennek a teteje!

Ali a maga ügyeivel volt elfoglalva, és az utóbbi majdnem fél évben tudomást sem vett a felesége követelődéseiről. A szokásos módon intézte az üzleti ügyeit, tárgyalt az üzletfelekkel, emellett különösen sokat adott a külsejére, hosszú órákat töltött az edzőteremben, rendszeresen járt fodrászhoz, hogy extravagáns frizurája úgy álljon, ahogy kell, a legújabb fazonú ingeket, nadrágokat és cipőket vásárolta, csupa olyan holmit, amely passzol a nemrég felvett új, fiatalos stílusához. Sokat utazott, mint mindig, de már nem vitte magával a feleségét, ezt pedig azzal magyarázta, hogy amúgy sincs ideje számára az üzleti utakon. Egyébként is, úgy ítélte meg, hogy Joanna jobban teszi, ha otthon marad, és a tinédzser gyerekeikkel foglalkozik, köztük is elsősorban Szarával. Miután hazatértek Rijádból, hetekig veszekedtek azon, hogy elvigyék-e Szarát nőgyógyászhoz. A lány kitartott amellett, hogy nem megy sehová, és azzal fenyegetőzött, hogy ha az apja vagy a bátyja erőszakkal viszi el a klinikára, akkor őt senki sem látja többé élve. Joanna elmagyarázta Alinak, hogy Szara biztosan nem tett semmi rosszat, és nincs szükség arra, hogy ilyen izgalomnak és szégyennek tegyék ki a lányukat. A lelke mélyén nem volt teljesen meggyőződve Szara ártatlanságáról, de gondolni sem akart arra, mi történne, ha kiderülne, hogy a lánya már nem szűz. Hetekig tartottak a családi perpatvarok és veszekedések. Végül Ali hitelt adott a felesége szavainak, hogy Szara semmivel sem csorbította a becsületét, és letett arról, hogy ezt orvossal igazoltassa. Cserébe azt kívánta Aškától, hogy maradjon otthon, míg ő utazik, és vigyázzon Szarára. Nadirt is megbízta azzal, hogy szigorúan tartsa szemmel Szarát, és figyelje minden lépését.

Nem voltak a legkellemesebbek a londoni vakációt megelőző hónapok, mert valami közelebbről meg nem határozott, de mindvégig érezhető feszültség uralkodott a rezidencián. Fatma mély fájdalmat érzett Szara miatt, mert a nővére illetlen viselkedése miatt került sor az iskolai összetűzésre, amivel Nadir komoly bajba keverte magát. Csak miután rendbe jött a megsebesített fiú, több hét után vethette be Ali a szerteágazó kapcsolatait, amelyek segítségével sikerült elsimítania a botrányt. Szara magába zárkózott, a családból nem állt szóba szinte senkivel. Csak olyankor szólalt meg, ha el akart menni valahová, de az apja meg a bátyja nem engedték meg, hogy akár egy lépést is tegyen a házon kívül. Ettől dühbe jött, azt kiabálta, hogy

senkinek sincs joga így korlátozni. Egyik este, amikor megint kénytelen volt kihagyni egy partit, Szara Joannára zúdította egész addig felgyülemlett frusztrációját és keserűségét. Berontott az anyja hálósobájába, mint egy fürgeteg, és már a küszöbről ráförmedt:

– Hogy tudtál ilyen országba férjhez menni? Mindennek te vagy az oka! Úgy élek itt, mint egy börtönben! Semmit sem szabad tennem! Legutóbb a papa azt sem engedte, hogy elmenjek plázázni Hanával meg a mamájával! Miért kell elzárva élnem? Az nem normális, hogy a boltba sem mehetek el! Oskar csak nevet ezeken a mindenkit gúzsba kötő szabályokon!

– Szara! Mi van közöttetek? – vágott a szavába Aška.

– Semmi! Az égvilágon semmi! – Szara idegesen felkacagott. – Mégis mi lenne köztünk, ha állandóan itthon kell ülnöm? Minden barátnóm bulizni jár, csak én dekkolok itt, mint egy hülye!

– Szara! Ne kiabálj már! – próbálta Aška lecsendesíteni a lányát. – Hiszen tudod, milyen itt az élet, ehhez alkalmazkodni kell.

– Igeeen? – Szara az éjjeliszekrényen álló, félig ürített pohárra pillantott. – Ilyen okos vagy? Akkor te miért nem alkalmazkods? Mindennap iszol, pedig itt teljes alkoholtilalom van!

– Nem iszom mindennap... – Aška fülében vádnak hangzottak a lánya szavai.

– Óóóó, tényleg? – gúnyolódott Szara.

– Nem hát... nem mindennap... – védekezett Joanna.

– Neeem? Akkor mondd csak meg, melyik volt az utolsó nap, a mait leszámítva, amikor ittál? Vagy inkább – Szara hangja megvetővé vált – mikor volt, amikor utoljára nem ittál? – Külön hangsúlyozta a „nem”-et. – Na, mondd csak meg, mama! – Szara kihívóan nézett az anyjára. – Melyik nap nem ittál utoljára?

Aška megdermedt. Mi folyik itt? Hiszen az ő dolga lenne, hogy kérdéseket tegyen fel a lányának arról, milyen viszonyban van Oskarral, ehelyett a tinédzser lánya vonja felelősségre!

– Szara! Te el vagy tévedve! – Joanna felült az ágyon. – Azt mondd meg inkább, mit tettél Oskarral. Mindketten tudjuk, hogy nem légből kapottak azok a rosszindulatú pletykák!

– Tudod, mama, mit nem tudunk igazán megemészteni? – Szara nem válaszolt az édesanyja kérdésére. – A ti képmutatásokat! Azt a rohadt képmutatást!

– Miről beszélsz? – értetlenkedett Aška.

– Arról, hogy ti is piáltok, táncoltok, szórakoztok, és ki tudja, miket csináltok még...

– Ki az a „ti”?

– Ti... a szüleink... – Szara elfintorodott. – Azt hiszed, nem tudom, miket művelsz Dubajban a drága barátnőddel, Angelicával?

– Szara! Miket beszélsz? – Joannát megdöbbenették a lánya szavai.

– Azt, hogy én is meg az arab osztálytársaim is pontosan tudjuk, hogy ti, a szüleink élvezitek az életet, nagy ívben tesztek a tilalmakra és a törvényekre, csak minket próbáltok álszent módon korlátozni!

– Szara!

– Pontosán így van! – Szara idegesen járkálni kezdett a szobában. – Van egy osztálytársam, Dalál, az apja több szeretőt is tart, az anyjának is megvannak a titkos partnerei, de példás családnak mutatják magukat! És ami a legrosszabb... – Szara gyors léptekkel járt a szoba egyik falától a másikig –, ők... érted, ők vigyáznak Dalálra, figyelik minden lépését. A képmutatás csúcsa! – Szara tovább járkált fel-alá.

– Szara! Ez ránk egyáltalán nem jellemző! Mi a papával nem így élünk! – Joanna a pohárért nyúlt, ivott pár kortyot. – Mi rendes család vagyunk.

– Igen? – Szara az anyja mellett állt, aki az éjjeliszekrényre tette a kiürített poharat. – És annak idején mi folyt a mi házukban? Azt hiszed, nem emlékszem? – Vádlón nézett az anyjára. – Emlékszem minden, hajnalig tartó veszett banzájra!

– Veszett? – ismételte hüledezve Aśka. – Most túllőttél a célon! Mikor voltak nálunk veszett banzájok, ahogy te nevezed?

– Azt kérdezed, mikor? – Szara fensőbbiséggel nézett az anyjára. – Megmondom, pontosan mikor! Például akkor, amikor minden vendéged olyan durván leitta magát, hogy összevissza fogdosták egymást, aztán bedobta valaki azt az eszement ötletet, hogy Balin kellene folytatni a bulit. Erre Fahad bácsi rögtön felajánlotta, hogy odarepülhettek a magángépén! Mindent láttam!

– Szara! – Joanna azt hitte, hogy amíg a zajos multságokat rendezte, a kicsi lányai édesen aludtak a gyerekszobában. – Miről beszélsz?

– Inkább kiről! – Szara szeme megvillant, az arca kipirult. – Lidka néniről!

– Lidka néniről? – Joanna alig hitte, hogy Szara emlékszik a réges-régi barátnőjére. Hiszen hány év eltelt már azóta, hogy Lidka elmenekült Kuvaitból!

– Igen! Mindent láttam! – Szara lélegzete felgyorsult.

– Szóval te emlékszel Lidka nénire? – Joannának bevillant néhány emlék. A karácsonyi díszbe öltözött üzlet, ahol megismerkedtek, a szilveszter, amikor Lidka először pillantotta meg Hasszánt, aki megváltoztatta a sorsát. A fiatal pár mesébe illő menyegzője, aztán a tragikus baleset és a harc Lidka meg a kislánya, Lina életéért...

– Emlékszem Lidka nénire, még hozzá igen jól! Meg az egész mesés eljegyzésre és a menyegzőre. Aztán pár évre rá mit művelt a barátnőd? – Szara furcsán felhevült. – Összefeküdt egy tengerésszel, akit aznap ismert meg. És hol? Itt! Pontosan itt, ebben a szobában! – Szara körülnézett, mintha a fehér, méltóságteljes bútorok tanúsítanák, hogy igazat mond. – Most meg szemét módon bezártok a szobámba, mint valami börtöncellába! Ez a ti tetves képmutatásotok! – kiabálta Szara, és kiviharzott a szobából, keményen bevágva maga után az ajtót.

Joanna kővé dermedve ült. Teljesen elképedt a lánya szavain, nem gondolta, hogy Szara ilyenek látja őt és az otthonukban zajló életüket. *Pedig én nem is iszom*, gondolta Joanna. Egy-két lazító koktél még nem italozás. Csak jólesik. Elvégre Kuvait olyan unalmas! Ki kell találni valamit, hogy legalább egy kicsit relaxáljon az ember. Nem tudom, miért csinál ebből Szara akkora problémát. Joanna kimászott az ágyból, odament a bárszekrényhez, és teletöltött egy poharat whiskyvel. Aztán csengetett Bartinak, hogy hozzon neki jeget. De hogy Lidka? Teljesen elképedt azon, hogy Szara szóba hozta Lidkát. Hogyan tud visszaemlékezni ilyen réges-régi eseményekre? Olyan kicsik voltak akkor még a leánykák... Joanna előtt filmként peregtek le az este képei, amikor Lidka Hasszán menyasszonya lett, szerelmesen és boldogan. Jaguarral mentek az egyik exkluzív étterembe, amely kívülről árkádsorral és tornyocskákkal díszített régi palotának látszott, itt tartották a hivatalos kézfogót. Velük volt Szara és Fatma is, hosszú, fodros ruhácskájukban, arany ékszerekkel felékesítve olyanok voltak, mint két kis hercegnő. Kuvaiti gyerekkoruk során sok ilyen rendezvényen voltak a lányok, de az a nap minden bizonnyal különleges lehetett számukra. A szép, fehér bőrű, szőke, zöld szemű, lengyel Lidka néni állt a hagyományos arab eljegyzési szertartás középpontjában. Joanna jól emlékezett, milyen büszkén téblábolt Szara és Fatma Lidka mellett, így akarták hangsúlyozni, hogy a varázslatos este hősnője az ő nénikéjük.

De az a parti! – nem hagytak nyugtot Áskának a múltbeli képek, most, hogy Szara felidézte őket. Mit is emlegetett föl mérgében Fatma? – Joanna a homlokát ráncolta. Azt kiabálta a lánya, hogy Szara kiosont a szobájából,

lement a kertbe, lekuporodott a bokrok közé, onnan nézte a magukról megfeledkezve dorbézoló felnőtteket. De csak nem leste meg őket a hálósobában? Joannát már a pusztá gondolattól is kiverte a víz. Elképzelte, hogy hosszú, bájos, fodros hálóingében titokban kiszökik a szobájából a kicsi lányka, halkán becsukja az ajtót, nehogy felébresszen valakit, aztán végiglopakodik a ház hosszú folyosóján, lábujjhegyen leszalad a nagy lépcsőn, aztán óvatosan végigoson a fal mellett, kijut a házból, észrevétlenül átvág a kert fái és bokrai között, végül gyorsan elrejtőzik a bozótban. Onnan lesi a táncoló felnőtteket, akik a koktéloktól és a Kuvaitban tiltott, tüzes műsorszámától felbátorodva egyre sikamlósabb viselkedést engednek meg maguknak. Majd amikor a résztvevők többsége nevetve levonul a kerti tánctérről, hogy Balira repüljön, Szara követi az izmos katonát, aki felmegy az emeletre, megkeresi a hálósobát, ahol Lidka alszik, aztán...

– Mama, mindjárt landolunk! – Szara udvariaskodás nélkül meglökte Joanna vállát.

– Hogyhogy, máris? – Joanna, aki addigra már több koktélt rendelt a stewardessnél, most kinyitotta a szemét. – Milyen kényelmetlenek ezek az ülések! – Úgy érezte, minden csontja sajog, továbbra sem tudta megbocsátani Alinak, hogy turistaosztályon küldte Londonba. – Mi lelte apádat? – morogta maga elé.

A repülő utasai felélénkültek a heathrow-i landolás előtt. Az utóbbi években a Közel-Kelet gazdag lakóinál igen nagy divat lett ramadán előtt Londonba utazni. Az Angliában *Ramadan rush* hourként emlegetett vásárlási láz már hosszú hetekkel a ramadán kezdete előtt úrrá lett az arab kuncsaftokon, vagyis *Pre-Ramadan rush* volt. Több millió fontot hagytak a vagyonos katari, szaúd-arábiai, egyesült arab emírségekbeli és kuvaiti turisták az olyan exkluzív üzletekben, mint a Harrods, a Harvey Nichols, a Selfridges, illetve a méregdrága szállodákban, mint a Ritz, a Dorchester, a Four Seasons, az Intercontinental vagy a Mandarin Oriental. Nagy népszerűségnek örvendett a Savoy is, amely olyan jeles személyiségeket látott már vendégül, mint Oscar Wilde, Marilyn Monroe vagy George clooney, a királyi lakosztályért pedig tizenkétezer fontot kért egy éjszakára. A Savoy Hotel tulajdonosa al-Valíd bin Talál bin Abdel-Azíz asz-Szaúd szaúdi herceg, a Four Seasons pedig a bahreini uralkodócsaládé. A Perzsa-öböl felől érkező milliomosok egész emeleteket vettek ki a luxusszállodákban, sőt néha kettőt is, és az sem volt ritkaság, ha egy kliens harminc-negyven szobát is lefoglalt az egész családnak, a velük utazó szolgáltnak és a testőröknek. Az arab

királyi nemzetségek milliomosai Rolls-Royce-szal és Bentley-vel jártak, a testőreik pedig általában Mercedes Vianót használtak. Az arab fiatalok szívesebben vezették a saját, többnyire egyedi rendelésre készült luxusautóikat, nem zavartatták magukat attól, hogy a kocsik szállítási költsége oda-vissza a tizenkétezer fontot is elérheti. Mások autót béreltek, az egyik legdrágább világmárka, a Lamborghini Aventador majdnem kétezer fontba került naponta. Némelyik helyi lakos epeömlést kapott, amikor feldübörgött a londoni utcákon hasító, szuper sportkocsik motorja – csupa egyedi példány –, mások csodálták a néhány százezer vagy több millió dollárt érő járműveket. A fiatalok magukkal hozták az arab országokban megszokott szórakozásukat, az őrült autóversenyzést, és lelkesen gyakorolták a londoni utcákon. Carparazzók álltak lesben a legelegánsabb londoni helyszíneken, hogy elcsípjék a legkülönlegesebb autót. Általában Knightsbridge-ben gyülekeztek, ahol a katar királyi család tulajdonában álló Harrods Áruház állt, vagy a Hyde Park mellett elhelyezkedő, a világ legdrágább negyedei közé sorolt Mayfairben, ahol a legtöbb ötcsillagos szálloda működött. Angol tinédzserek álltak készenlétben iPhone-okkal vagy fényképezőgépekkel, és olyan rajongó lelkesedéssel várták az arab elit különleges luxusautóit, ahogy Beyoncé vagy Bieber rajongói állnak lesben a bálványukat várva. Majd elküldték egymásnak a sebtiben lőtt fotókat a gyors autók szerelmesei, versenyeztek, kinek sikerült lekapnia a legelegánsabb és legdrágább járművet. Egy szaúdi rendszámú, egymillió-hétszázezer dollárt érő fekete-arany Bugatti Veyron Grand Sport vetélkedett egy csillogó karosszériájú, vörös felnis Porschéval, egy világoskék Ferrarival, amelynek bevonatára pókhálórészletet festettek, egy ezüstsínű Lamborghini Aventadorral, illetve egy kuvaiti rendszámú, Terminátor-stílusban tervezett KTM X-Bow-val. A Harrods mellett parkoló Bentley, amelynek tulajdonosa az Egyesült Arab Emírségekből érkezett, bordó, elegáns kárpitjával vontta magára a figyelmet. Egy jelentősen átalakított Range Rover aranykarosszériája ragyogott a napfényben. Egy szaúdi tulajdonában álló, porcelánberakásos Bugatti Veyron volt a feltűnősködés legkirívóbb példája, amelyet csak „l'or blanc”, vagyis „fehéraryan” néven emlegettek. Egymillió-hatszáz ezer fontba került, és olyan kényes darab volt, mint egy porcelán teáskészlet.

A londoniaknak jó alkalmat adott a világ legdrágább autóinak megfigyelésére és lefotózására, hogy Londonban töltötték a három nyári hónapot a fiatal arabok – hazájukban kibírhatatlan volt a néha ötven fokot is elérő hőség –, itt büszkélkedtek vagyonokba kerülő, egyedi gyártású

autóikkal. Lelkesen bizonygatták az angol autómániások, hogy ez az egyetlen alkalom, amikor nagy tömegben fantasztikus Ferrarikat, Lamborghiniket figyelhetnek meg, köztük a különleges Huracant, az Aston, a Porsche vagy a Bugatti Veyron különféle modelljeit, melyek közül a Super Sport verzió volt az utcai forgalomban használható leggyorsabb autó a világon. Rövid videókat töltöttek fel a szuper sportkocsikról a YouTube-ra *Arab Supercars Invasion in London* vagy *Arab Hypercars Hit London* címmel, amelyeken a nézők megcsodálhatták a majdnem kétmillió dolláros Pagani Zonda Cinque Roadstert vagy a Pagani Huayrát. „Karbon széliesen”-nek nevezték ezt a limitált kiadást az autó csupasz, fényezetlen karbonkonstrukciója miatt, illetve azért, mert alig 3,3 másodperc kellett ahhoz, hogy 100 kilométer/órás sebességre gyorsuljon, maximális sebessége pedig elérte a 370 kilométert óránként.

Ám nem minden helybelinek tetszett a városi utcákon rendezett versengés, a szaúdi, kuvaiti, emírségek-beli vagy katari királyi családokhoz tartozó arab milliomosok szórakozása. A lakosok az egész éjjel, kora reggelig hallható motorbögésre panaszkodtak, illetve arra, hogy kettős mércét alkalmaz a brit rendőrség, amikor szemet huny a sebességhatár átlépése fölött, és elnézi azt is, hogy nem tartják be a szabályokat az arab sofőrök, bárhol leparkolnak a szuper sportkocsikkal, ahol csak nekik tetszik. Közönségesnek tartották az arabok kihágásait, a gazdagságukkal való kíméletlen kérkedést, a férfiakra és nőkre is jellemző milliódolláros bevásárlásokat pedig „orgiasztikus pénzszerzésnek” nevezték.

A több ezer arab milliomos érkezésének csúcsideje a ramadán böjti hónapját lezáró *íd al-fitr* ünnepe volt. 2011-ben Franciaországban megtiltották, hogy bárki elfátyolozott arccal mutatkozzon nyilvános helyen, ezért a Perzsa-öböl hagyománytisztelő országaiból érkező muszlim nők szívesebben vendégeskedtek Londonban, mint a rivális Párizsban. A hagyományos abaját, fejükön hidzsábot, arcuk előtt sokszor nikábot viselő, teljesen beburkolózott nők kedvenc áruházukban, a Harrodsban, a Harvey Nicholsban és a Selfridgesben vetették bele magukat a mániákus vásárlásba. A presztízs kifejezése volt a londoni utazás, mert a brit fővárosban kellett megmutatni és kirakatba tenni a vagyont, a sportkocsikat, az új ruhákat, retikülöket és ékszereket.

Az Angliában meghonosodott Harrods Haddzs^[44] kifejezés is jól mutatja, milyen jelentőssé vált az arab elit éves londoni bevásárló zarándoklata. Angliában a leggazdagabb külföldi kliensek a közel-keleti fogyasztók lettek,

egy átlagos tranzakciójuk meghaladta az ezer fontot, de elérhette a másfél ezer fontot is, például a katariak esetében. Szezontól függően a vásárolgató arabok kedvencei a Selfridgesben árult, tizennyolcezer fontot érő Hublot karórák, a Chopard hatezer fontos nyakékei vagy a legalább háromezer fontért kínált Chanel retikülök voltak.

A nagy márkák megtettek mindent, hogy kielégítsék a gazdag muszlim kuncsaftok kényes ízlését. Vörös szőnyeget terítettek a boltok elé, arabul tudó eladókat alkalmaztak, és a teljes személyzetet kitanították a kulturális sajátosságokra, nehogy bármivel megsértsék az igényes vásárlókat. A Selfridges ramadán előtt és alatt meghosszabbította a nyitvatartást, a Westfield London imatermeket rendezett be, arabul beszélő öröket vett fel, illetve bevezette az *íd al-fitr* üdvözlőkártyákat. A világmárkák pedig egymással versengve terveztek a muszlim vásárlóknak bő holmikat, nadrágokat, ruhákat és szoknyákat. A Dior, az Armani, az Yves Saint Laurent és a Chanel a legkülönbözőbb fazonokban kínált a legkényesebb ízlést is kielégítő színes selyemhidzsábokat. A Mango vagy a DKNY ruhakollekciót készített ramadánra; érdekes módon az egyik a Tökéletes Ízlés nevet kapta. Giorgio Armani pedig limitált kiadású, rendkívül finom ramadáni bonbont készített. Ezek a pralinék nem tartalmaztak alkoholt, asztalt gyümölcsökkel, mézzel, kardamommal és sáfránnyal töltötték meg őket. Smaragdszínű cukordísszel árulták valamennyit elegáns, arany színű dobozokban, amelyeket az arab művészetből merített geometrikus mintákkal ékesítettek.

Az arabok már régóta otthon érezték magukat Londonban, sokan luxuslakással vagy villával is rendelkeztek a városban, amelyekért több tíz-, sőt százmillió fontot fizettek a legdrágább negyedek „aranyzónájában”, vagyis Belgraviában, Knightsbridge-ben és Mayfairben, ahol saját ingatlanjaik voltak a sejkeknek, az orosz oligarcháknak és a nemzetközi szupersztároknak. Az utóbbi években számtalan ingatlant vásároltak a Perzsa-öbölből érkező fiatal, tanult arabok, akik már családot alapítottak és nagy pénzügyekben dolgoztak. Az év nagyobbik részében London volt a lakóhelyük, de ezeknek a fiatal vásárlóknak be kellett érniük az olcsóbb, tíz-tizenötezer fontért árult házakkal Kensingtonban vagy Chelsea-ben. A London belvárosában lévő állandó lakhelyük mellett vásároltak ingatlanokat a városon kívül is, ahol lovagoltak, lovas pólót játszottak, élvezték az angol grófi családok vidéki életének szépségét. Sok arabnak immár London és Nagy-Britannia volt a második otthona. Itt mutogathatták hatalmas vagyonukat, egyetemre járhattak, befektethettek, dolgozhattak,

gyógyulhattak, pihenhettek, vásárolhattak exkluzív holmikat és társasági életet élhettek a luxuséttermekben, -klubokban.

Heathrow-hoz közeledett és landolásra készült az A380–800-as Airbus, Joanna füléhez pedig eljutottak az utasok beszélgetésének foszlányai. Mindnyájan az elkövetkező londoni órákat, napokat tervezgették.

– Hallottál az új, tizennyolc karátos arannyal bevont Mark Cross retikülről?

– Nem, hol lehet kapni?

– A Harvey Nicholsban.

– Akkor oda feltétlenül elmegyünk. Ma este?

– Naná. Vannak napszemüvegek is Linda Farrow aláírásával.

– Mennyiért?

– Tízezer fontért.

– Ha egyediek, akkor nem is rossz ár.

– Szerintem sem. Akkor a Harvey Nicholsba még ma?

– Okvetlenül!

A nők elégedetten elhallgattak, mikor két férfihang harsogta túl a repülő motorzúgását.

– Kellene néhány pár krokodilbőr mokaszin.

– A Gucció a legjobb... Nemrég gyíkbőrt vettem. Nagyon kényelmes. Az idén meg pitonbőr cipőt akarok. Mondta egy cimborán, hogy annál nincs jobb.

– Akkor én is olyat veszek.

Ha nem a vásárlást tárgyalták meg, akkor az előttük lévő ülés támlájába épített képernyőket nézték az utasok. Egy-egy kamera volt elhelyezve a kolosszális A380–800-as Airbus hasán, farkán és orrán, melyek hihetetlen látványt nyújtottak, főleg startoláskor és landoláskor. A Themze, az egyre közelebről látható parkok, a piros tetős sorházak látványa jelezte, hogy néhány perc múlva a Heathrow repülőtér kifutóját súrolják a repülő kerekei.

Joanna a gyerekekkel és a szobalányával minden évben a belvárosban, a Hyde Park és a Mayfair luxusnegyed között húzódó Park Lane-en, a jó hírű Hotel InterContinentalban szállt meg, amely a Buckingham-palotára nyíló kilátással csábította a kényes ízlésű vendégeket. Londoni utazásuk előtt nagy veszekedéstől zengett a házuk, ez az utóbbi hónapokban nem volt ritkaság.

– Nem fogok egy szobában lakni veled, de debil! – ordította Szara Fatmának.

– Ne használj ilyen szavakat! Ramadán van! – felelte kiabálva Fatma. Ebben az évben június 18-án kezdődött a ramadán. – Én sem akarok veled lakni! Azt hiszed, nem tudom, hogy csalsz, és mindig eszel napközben! Nem akarok ilyen bűnössel együtt lakni!

– Dugulj el! Még meghallja valaki! – szólt rá Szara a hűgára, mert Ali szigorúan megkövetelte a lányaitól, hogy böjtöljenek ramadán idején. A legutóbbi otthoni botrányok után, amikor foggal-körömmel harcolt azért, hogy ne kelljen nőgyógyászhoz mennie, Szara nem akarta kiélezni a konfliktust az apjával.

– Na és? Hirtelen ennyire számít mások véleménye? Pedig mindig azt mondd, hogy azt teszel, amit akarsz! – Fatma hangja gúnyos volt. – Kezdjél inkább böjtölni, különben pokolra jutsz! – tette hozzá komolyan.

– Ott legalább nem találkozom veled! – hangsúlyozta fensőbbeségesen Szara. – És ahelyett, hogy itt osztod az észet, inkább szaladj a papához, hogy külön szobát foglaljon nekünk Londonban, az InterContinentalban.

– Miért én?

– Mert te vagy a papa piciny lánya! – vetette oda keserűen Szara, és hangos ajtócsapkodással bevonult a szobájába.

Ali először hallani sem akart arról, hogy külön szobát foglaljon a lányoknak.

– Nem akarom további költségekbe verni magam – jelentette ki határozottan, amikor Joanna előadta a lányok kérését. Áskának nem volt kedve tönkretenni a vakációját azzal, hogy esténként a veszekedő nővéreket választja szét. – Nem fogok egy szeszély kedvéért ennyi pénzt kiadni. Szara és Fatma mindig együtt lakott a szállodákban a vakáció alatt, most is kibírják.

Áska már egy ideje érezte, hogy Ali lépten-nyomon megnyirbálja a családi kiadásokat. Azelőtt bőkezűen gondoskodott négyükről, és teljesítette minden anyagi természetű kívánságukat. Az ő „kis hercegnőinek”, ahogy a lányait és néha még Joannát is becézte, nem kellett hosszasan pénzért könyörögniük, ha új ruhára vagy más apróságra vágytak. Ali egy éve minden gond nélkül belement volna, hogy még egy szobát foglal az InterContinental London Park Lane Hotelben. Most viszont hallani sem akart róla. Nem rendelt szuper sportkocsit sem Nadirnak, pedig már évekkkel ezelőtt megállapodtak a fiával, hogy ebben az évben sort kerít rá. Nadir Londonban akart egyetemre járni a következő tanévben, kellett neki valamilyen szállítóeszköz. Ali azt állította, hogy a fia legutóbbi húzásai miatt döntött így, de Joannának az volt az érzése,

hogy más lehet az oka. Ő úgy látta, hogy más, nagyobb kiadásai vannak a férjének. Méghozzá igen nagyok...

Végül Ali engedett a lányok kérésének, külön szobát foglalt nekik, de csakis azért, mert Fatma kijelentette, hogy ha Szarával kell együtt laknia, akkor nem megy sehova. Nem szükséges Londonba mennie, mert úgymint csak imádkozik és böjtöl, amit ugyanúgy megtehet a kuvaiti rezidencián is. Fatma kijelentése után Ali valahogy furcsán nézett rá, gondolkodott egy pillanatig, aztán a lányaihoz fordult:

– Nem bánom, legyen, ahogy akarjátok, ha annyira ragaszkodtok hozzá.

Aáskának átfutott a fején, hogy a férje minél előbb el akarja távolítani a rezidenciáról az egész családot. A repülőjegyeket is a ramadán első napjaira vette, ami elég furcsa, mert minden évben végiglátogatták a népes rokonságot, náluk ették meg ünnepélyesen a futurt, amely hagyományosan lezárja a nappali böjtölést. Joanna ekkor érzett egy kis nyugtalanságot: túl sok minden változott meg az életükben, szinte teljesen észrevétlenül.

A változás az utazást is érintette: ezúttal turistaosztályon repültek. Aáská nagy örömmel ült be az értük küldött limuzinba. A velük utazó Barti pontosan tudta, mi a feladata közvetlenül azután, hogy Joanna beköltözött a szállodába, ahol hálószoba, fürdőszoba és nappali tartozott a lakosztályához. A szobalány megfelelő hőmérsékletű fürdőt készített Aáskának, kevert egy koktélt Campariból és narancsléből, tett bele néhány jégkockát, aztán meggyújtott egy-két színes illatgyertyát, amit Kuvaitból hozott magával. A fárasztó utazás után Joanna megkönnyebbülve szórta a hálószoba padlójára a ruháit, és élvezettel merült el a habokban.

Barti mindig elkísérte őket, ha a gyerekekkel együtt utaztak. Amíg kicsik voltak a lányok, egy szobában lakott velük. Amikor Szara és Fatma nagyobb lett, Ali külön szobát foglalt Bartinak. Most, miután összeszedte a mosáshoz Aáská szétdobált holmiját, és kicsomagolta a számtalan bőröndöt, Barti bement a szobájába, hogy az első szóra Joanna, Szara, Fatma vagy Nadir rendelkezésére álljon.

Másnap Joanna elment vásárolni a Harrodsba. Ez volt a világ egyik leghíresebb áruháza, és még 2010-ben is egy egyiptomi milliomos, Mohamed al-Fájed tulajdona volt. Az ő fia volt Dodi, aki intim kapcsolatba került a walesi hercegnével, Dianával, és 1997-ben együtt vesztették életüket egy tragikus párizsi balesetben. A tulajdonos több mint kétmilliárd dollárért adta el az áruházat a katari király érdekltségébe tartozó társaságnak. Szara is elkísérte Joannát a Harrodsba. Aáská általában egyedül járt vásárolgatni, de

Szara most erősen neheztelt az anyjára, és esze ágában sem volt a szállodában maradni.

– Elegem van abból, hogy falak közé zárva éljek! – méltatlankodott. – Eleget savanyodtam otthon, Kuvaitban! Fél évig csak az iskolából mehettem. Most szünet van, nekem is jár valami! Megyek veled, és ha nem viszel magaddal, megyek magam! És nem tudom, mikor jövök haza! Ez itt Európa, azt tehetem, amit akarok!

Joanna tehát magával vitte a lányát, mert nem akarta előre nem látható bonyodalmaknak kitenni sem őt, sem magát. Sosem lehet tudni, mire képes az egész világgal harcban álló tinédzser a hatalmas, élettől lüktető Londonban.

Fatma a szobájában maradt, azt mondta, nem megy sehova napnyugtáig, mert böjtölni és imádkozni akar. Ugyanakkor nem mulasztotta el korholni Szarát:

– Pokolra jutsz, én mondom. Te pedig, mama – fordult Aáskához –, nem értem, hogy engedheted meg neki, hogy így megsértse a muszlim nők fontos kötelességét. Hiszen a papa rád bízta Szarát – róttá meg az anyját. – Most már igazán áttérhetnél te is, mama...

Aáská nem először hallott ilyen véleményt Fatmától. Eleinte tudomást sem vett róla, egy alkalommal viszont kertelés nélkül kijelentette:

– Fatma, te muszlim vagy, és én ezt tiszteletben tartom. De szépen kérlek, az én vallásomat hagyd meg nekem.

– Mama, azt akarom, hogy térj át, mert szeretlek és aggódom érted. Azt szeretném, ha a jobb, egyenes utat választanád.

Joanna megértette, hogy nem csak a férje, Ali lett váratlanul megközelíthetetlen és idegen a számára. Ahogy nőttek, a gyerekei is megtalálták a saját útjukat, és egyre jobban eltávolodtak tőle. Nadir felnőttnek tekintette magát, a két nemet különválasztó Kuvaitban egyébként is megvolt a maga férfivilága. Londonba érkezésük után rögtön közölte az édesanyjával, hogy rengeteg kuvaiti haverja van most éppen Londonban, némelyiküknek saját lakása vagy villája van, ezért nem mindig jön majd haza éjszakára a szállodába. A mama ne aggódjon érte, viszont egész idő alatt tartsa szemmel Szarát.

– Nem akarok még egyszer késhez nyúlni – mondta határozott hangon. – És jobb lenne, ha nem innál annyit! – tette hozzá, ahogy elhagyta az anyja lakosztályát.

Amikor a Knightsbridge negyedben Joanna kiért Szarával a Brompton Roadra, úgy érezte magát, mintha Kuvaitban lenne. Arab nők mentek el mellettük hosszú, fekete abajában, ott maradt utánuk a jellegzetes, intenzív parfümillat felhője, a jól kivehető pézsmá, ámbrára és agarfa aromájával. Fekete alakok özönlöttek tömegével a híres áruházba, sokan elfátyolozott arccal, kesztyűben. A viktoriánus stílusban épült Harrods – melynek jelmondata szerint „Omnia omnibus ubique”¹⁴⁵¹ – arról volt híres, hogy mindent lehetett vásárolni benne, a petrezselyem zöldjétől és a kenyértől az aligátorig, az élő elefántbébiig, az aranyrögökig, a jachtokig, de árultak tengeri kőolajlelőhelyet is. Felajzva járták végig az arab nők a több mint háromszáz osztályt. Joannának tetszett a Harrods káprázatos belső tere, főleg az úgynevezett egyiptomi lépcső, amelyet a korábbi tulajdonos, Mohamed al-Fájed építtetett. Az óriási lépcsőház ókori egyiptomi stílusban tárult fel a vásárlók előtt. Aška imádott ugyan vásárolni, mégis fárasztotta, ha hosszabb időt töltött a Harrods Áruházban, mert volt benne néhány terem, amelyeket túlságosan szűknek és alacsonynak talált. Miután két óra hosszat bóklásztak a különböző osztályokon, ahol nyüzsögtek a retikülök, kozmetikumok, parfümök, ruhák, szemüvegek és cipők között válogató arab nők, Joanna és Szara elhagyta a hiúság e világi szentélyét, ahol lehetett rendelni gyémántos manikűrt ötvenegyezer dollárért, venni rubinkövekkel kirakott, sima vörös szaténnal behúzott platinaszandált egymillió-hatszáz ezer dollárért, vagy egy kis fiola parfümöt több mint kétszázharmincezer dollárért. Ezúttal Aška még a limitált kiadású árucikkek között sem talált semmi érdekeset, ráadásul fárasztotta Szara is, aki egyik emeletről a másikra rángatta, hogy minél többet lássanak a szépen tálalt, exkluzív holmik közül.

Miután kiléptek a Harrodsból, az elcsigázott Joanna mindjárt taxit akart fogni, hogy visszamenjenek a szállodába, de Szara rávette, hogy sétáljanak egyet London utcáin.

– Kuvaitban még rendes utcák sincsenek, járda sincs – panaszkodott a lánya. – Mindenki autóval jár, csak a szolgák gyalognak. Most végre kószálhatunk egy kicsit egy európai város utcáin. Hana mindig így csinálja a mamájával.

Alig tettek meg néhány lépést, amikor megpillantottak egy arab rendszámú arany Lamborghinit, amely egy fiatal arab férfikkal teli kis sarki kávéház előtt parkolt. Több járókelő megállt a jármű mellett, hogy lefotózza.

– Nem is rossz – állapította meg Szara. – Ilyen autóról álmodik Nadir, már egy éve áradozik az első arannyal dukkózott Lamborghini Aventadorról. Azt

hiszem, először ezt a modellt kérte a papától, de nem ment bele.

– És azt tudod, mibe kerül egy ilyen autó?

– Hat-hétmillió dollár.

– Nem kis pénz! – mondta Joanna.

– Nem, ezért mondta rögtön a papa, hogy az nagyon sok. Aztán, azt hiszem, megegyeztek egy Ferrariban, de végül semmit nem vett neki a papa.

– Apátok rettentően spórol rajtunk az utóbbi időben. Nekem sem vett víz alatti villát, pedig az csak másfél millió dollár. – Aśka még mindig nem tudta megemészteni, hogy nincs a tulajdonában az áhított úszó villa.

Egy órát sétálgattak, elhaladtak az impozáns villában székelő kuvaiti nagykövetség és a vásárlók abajáitól feketéllő sok exkluzív üzlet előtt, amikor Szara az anyjához fordult:

– Mama! Menjünk el a Caffè Concertóba!

– A Caffè Concertóba?

– Igen, az Hana és a mamája kedvenc helye. Ott a legjobbak a sütemények.

A londoniak körében népszerű Caffè Concerto Knightsbridge egyszerre csábított fantáziadúsan kialakított belső terével és a kitűnő ételkínálatával. Csillogtak a márvány-, üveg-, arany-, kristály- és lakkozott fafelületek, kiemelték a modern luxusz dizájnt, ugyanakkor klasszikus tónust adtak az elegáns kávéháznak. A legjobbak közé sorolták Londonban a cukrászművészek helyben készített, szépen dekorált süteményeit. Az ínyencek remek olasz fogásokat és a legjobb italokat élvezhették: pezsgőt, habzó bort vagy válogatott fehér- és vörösborokat.

– Mit kérsz? – kérdezte Joanna Szarától, amikor pár perc várakozás után kaptak egy asztalt.

– Nem tudom. Annyi finomság van itt...

– Ugye? – Aśka végignézte az étlapot. – Azt hiszem, én kérek levest, egy kosárka olasz péksüteményt, előételnek garnélát és házi bruschettát, főételnek meg...

– Mama! Nagyon sokat rendelsz! – szólt rá Szara. – Ezt nem tudod mind megenni!

– Dehogynem, megeszem én – mondta meggyőződéssel Aśka, hiszen már alaposan megéhezett. – Sokat gyalogoltunk, most enni kell valami tartalmasat. Szóval a főfogás: lazac spárgával és spenóttal. Desszertnek tiramisu... És Nero d'Avola vörösbor...

– Muszáj most innod? – Szara szemrehányóan nézett az anyjára.

– Miről beszélsz? Inni? – felelte felháborodva Joanna. – Ez csak egy pohárka bor az ebédhez!

– Az, hogyne – morogta Szara.

– Te mit kérsz?

– Mandulás-almás sütit.

– Az desszertnek jó. Előtte ebédelj meg – javasolta Aśka.

– Csak sütit kérek.

– Biztos?

– Biztos. És ásványvizet.

Joanna megrendelte az ételt, majd amikor a pincérnő kihozta a fogásokat, rájuk vetette magát. Szara lassan turkálta a süteményét, és azon törte a fejét, hogyan vágjon bele a beszélgetésbe. Izgatta egy probléma, egy rendkívül fontos probléma Oskarral kapcsolatban. Hana mesélte, hogy ha valami igazán fontos dolgot kell megoldani, akkor a Caffè Concertóba megy a mamájával, ott rendelnek egy finom süteményt, amely majd megédesíti a nehéz kérdésekről folytatott beszélgetést, és együtt gondolkodnak azon, hogyan találjanak kiutat a nehéz helyzetből.

– Mama... – kezdte Szara.

– Igen? – Joanna félretolta a tányért, miután végzett a garnélákkal, és nekilátott a főételnek. – Nem volt rossz a garnéla, de nálunk, Kuvaitban jobb.

– De mama... – kezdett bele újra Szara.

– Hol van már a pincérnő! – mondta türelmetlenül Joanna. – Biccentettem neki többször, de sosem vesz észre! Micsoda kiszolgálás! – Aśka kissé felágaskodott a székről, és még egyszer odaintett a pincérnőnek. Amikor az asztalukhoz jött, Aśka dupla adag bort kért.

– A lazac viszont egész jó! – dicsérte Joanna.

– Mama...

– A spárgát is jól eltalálták. – Aśka jó étvággal ette a főételt, és vörösbort kortyolt mellé.

Szara elhallgatott, és szomorúan nézett a falon egy modern műalkotást, amely stilizált formában, a harmincas évekre jellemző ruhában ábrázolt egy férfit és két nőt. A szmokingos férfi a tőle balra lévő nőt nézte, míg a jobb oldalán álló, hátul mélyen dekoltált ruhát, a fején madártollas pántot viselő, kezében egy pohár pezsgőt tartó nő próbálta magára vonni a figyelmét. *Örök probléma*, gondolta Szara. Időtől és helytől függetlenül...

– Mitől vagy ilyen bánatos? – kérdezte Joanna a lányát.

– Á, semmi... – felelte lemondóan Szara.

Hazafelé Szara rábeszélte az anyját, hogy térjenek be az Abercrombie & Fitch boltjába, mely rettentően menő volt a kuvaiti fiatalok körében.

A félhomályos, hangulatos szalonban, ahol dübörgő zene szólt, a levegőben pedig a percenként permetezett parfüm sajátos, kicsit férfias illata terjengett, Szara egész halom ruhát, szoknyát, blúzt, nadrágot, rövidnadrágot és pólót választott magának. Amikor az üzlet reklámtáskáival megpakolva sétált a szálloda folyosóján, Fatma egy pillanatra kinyitotta a szobája ajtaját, és rosszalló pillantást vetett rá.

Nem telt el még egy hét sem azóta, hogy Joanna megérkezett a gyerekekkel Londonba, amikor Barti idegesen kopogtatott Joanna ajtaján.

– Madame! Kuvaitban robbanás volt! Madame! Robbanás volt Kuvait Cityben!

– Barti! Miket beszélsz? Milyen robbanás? – értetlenkedett Aśka.

– A BBC-ben mutatták, madame!

Joanna bekapcsolta a tévét. Minden nemzetközi csatorna fekete pénteknek nevezte június 26-át. Három merényletet hajtottak végre az Iszlám Állam terroristái: Franciaországban gáztartályokat robbantottak, a tunéziai Szúsza üdülővárosban a strandolókra nyitottak tüzet gépfegyverből, Kuvaitban pedig egy öngyilkos terrorista röpítette levegőbe magát egy síita^[46] mecsetben a pénteki ima alatt, ezzel legalább húsz embert ölt meg, és több mint kétszázat sebesített meg.

– Ó, istenem! – Joanna borzadva nézte az egyik legősibb kuvaiti mecset, az Imám Dzsa'far asz-Szadik füsttel telített belsejét, amely mellett sokszor elment Kuvait Cityben. A törmelékhalomban természetellenesen kicsavarodott pózban hevert a meggyilkolt férfiak holtteste, akik ima közben vesztették életüket. Aśka hitetlenkedve nézte a vérfoltos, fehér diszásákat. – Ó, istenem! – ismételte meg. – Hogy történhet ilyen Kuvaitban? Hihetetlen!

– Mama! Mama! Láttad? – Szara rontott be Joanna szobájába. – Nézd csak, mi történik! – Újabb képeken mutatták a mentőautókat, a sebesülteket ellátó orvosokat, a kuvaiti különleges erőket, rendőröket, újságírókat és civileket, akik a tragédia hírére a mecsethez siettek. – Furcsa, hogy sikerült nekik.

– Mire gondolsz? – Joanna még mindig a képernyőt figyelte.

– Nem láttad, mennyire megerősítették a biztonsági erőket az utóbbi hónapokban? Iskolába menet vagy onnan hazafelé jövet mindig rengeteg rendőrautót láttam, sok kocsit átkutattak...

– Tényleg, igazad van – helyeselt Joanna. – Én is láttam közúti ellenőrzést úton-útfélen. Lezártak utcákat, igazoltatták a sofőröket, sőt az utasokat is, átvizsgálták a csomagtartókat, benéztek az ülések alá. Azt hittem, hogy drogot keresnek.

– Nyilván már korábban tudták, hogy támadás készül. De nem tudták elkapni a terroristákat. Nézd, mama, mi történt Tunéziában! – Több helyszínről számoltak be a riporterek a legfrissebb eseményekről. A turistákat célzó merénylő egy strandnapernyőbe rejtett fegyvert húzott elő, és tüzet nyitott a strandolókra. Egy másik a szállodára irányította a lövéseket. – Hogy lehet ilyen hidegvérrel kivégezni véletlenszerűen kiválasztott, ártatlan embereket? – méltatlankodott Szara felháborodva.

Ebben a percben lépett a szobába Fatma.

– Fatma! Láttad, mi történt? Nézd ezt a barbárságot! – Szarát megrázta a vér, a halottak, a sebesültek és siránkozó rokonaik látványa.

Fatma nem szólt egy szót sem, csak feszülten, összehúzott szemmel figyelte, mi történik a képernyőn. Megint Kuvaitot mutatták, ahol egy botra támaszkodó öregembert vezettek ki vérfoltos diszásában, egy apa hozta ki a mecsetből a fia holttestét. A pénteki imádkozáson együtt vettek részt a közeli rokonok.

– Hogy tehettek ilyet? – panaszkodott elkeseredve Szara. – Hogy gyilkolhatják a muszlimok a muszlim testvéreiket, ráadásul a mecsetben!

– A síiták nem muszlimok – mondta tompa hangon Fatma.

– Micsoda? Milyen baromságokat hordasz össze! – kiabált rá Szara.

– Nem baromság, ez az igazság. – Fatma teljesen nyugodt volt.

– Milyen igazság? A síiták is muszlimok, ugyanúgy, mint a szunniták.^[47]

– Nem. A síiták nem muszlimok – hajtogatta makacsul Fatma.

– Mama! Mondj már valamit! Hallgatni sem bírom ezt a sületlenséget!

– A síiták hitehagyottak, ezért meg kell halniuk, hogy megteremthessék az iszlám tiszta formáját – szavalta Fatma, mintha valaki más szavait ismételné.

Joanna és Szara döbbenten nézett Fatmára.

– Édes szívem, miket beszélsz? – Áska nem ismert rá a saját lányára. – Hiszen Kuvaitban a lakosok harminc százaléka síita! Évtizedek óta békében élnek a szunniták és a síiták, szomszédok, együtt dolgoznak, tanulnak. emlékszel, hány iskolatársad nem megy iskolába, amikor a síiták az *ásúrát*^[48] ünneplik?

– A síiták eretnekek. – Fatma csak hajtogatta ugyanazt, ügyet sem vetve az anyja szavaira.

– Valaki kiszippantotta az agyadat! – szólt Szara Fatmához.

– Nem tudtok ti semmit! – csattant fel Fatma, és kiviharzott az édesanyja szobájából.

A képernyőn egy reszkető turista mesélte sírva Tunéziában, hogy a tengerparton napozott, amikor hirtelen lövéseket hallott, aztán a meglepett és rémült nyaralók pánikba esve menekültek mindenfelé. Egyesek látták, ahogy halálos lövés éri a hozzátartozóikat.

– Radikalizálódik a leánykád – mondta Szara az anyjának.

– Miről beszélsz? – Joanna még mindig a megrázó híreket figyelte.

– Arról, hogy Fatma nyilván azokon a közösségi portálokon lóg, amelyeket az Iszlám Állam használ, hogy önkénteseket toborozzon a szíriai területeire. A propagandahablatyot löki.

– Milyen hablatyot? – érdeklődött Joanna.

– Hát olyanokat, hogy „Nincs élet a dzsihádisták nélkül!”^[49] Vagy: „Csatlakozz a seregünkhöz!”

– És te honnan tudsz ezekről? – kérdezte Joanna, és figyelmesen nézett a lányára.

– Hana mamája figyelmeztetett minket – magyarázta Szara. – Mondta, hogy legyünk óvatosak, ha a Facebookot, a Twitteret vagy az Instagramot használjuk, mert a dzsihádisták úgy tudnak manipulálni fiatalokat, hogy az illető otthagya mindent, az otthonát, a családját, és elindul, hogy belépjen az Iszlám Állam harcosai közé.

– Mint az a három angol tinédzser, akik februárban Törökországon át szöktek Szíriába? – Áskának eszébe jutott, hogy az újságok címlapjára kerültek a lányok repülőtéren fotói, ahogy bőröndjükkel elhagyják Nagy-Britanniát, hogy „dzsihádisták menyasszonyai” legyenek.

– Pontosan. Tizenhat év körüliek voltak. Ekkor beszélt velünk erről Hana mamája. Figyelmeztetett minket, hogy a dzsihádisták kihasználják a lányok naivitását, azt ígérik, hogy boldogan élnek majd a kalifátusban, mint a földi paradicsomban.

– De hát ezt biztos nem sokan hiszik el! – Joanna nem tudta elképzelni, hogy a szabad világban felnőtt lányok azért indulnak útnak önként, hogy tetőtől talpig eltakarják magukat, és dzsihádisták feleségei legyenek, hitetlenekkel háborúznak.

– Képzeld, mama, sok tizenéves képes belesétálni ebbe a csapdába.

– De mivel lehet elcsábítani őket? – Áska érdeklődve hallgatta a lánya szavait. Most tudatosult benne, hogy hónapok óta ez az első komoly

beszélgetésük, amely nem fullad ordítózásba és veszekedésbe.

– Az ideális világ utópikus leírásával. Most jut eszembe, hogy Fatma kuvaiti szobájában, az íróasztala fölött van egy karikatúra, amelyet a Twitterre tett föl egy skóciai születésű, húszéves nő. Most a kalifátusban lakik, és a dzsihádisták eszméit propagálja a közösségi médiában.

– Mit ábrázol az a karikatúra?

– Két lány ül egymás mellett az iskolapadban, egyikük arcán vastag, elmázolt smink, amely groteszk, förtelmes maszkot csinál az arcából, a másikat teljesen eltakarja a fekete abaja, az arcán nikáb, csak a szeme látszik, a kezében géppisztoly. A muszlim öltözéket viselő lány fölött felirat: „én”, az osztálytársa fölött: „más lányok”. A fejük fölötti buborékban illatszerek, alkohol és egy férfi, ezek jelképezik a nyugati züllést, a másik buborékban egy nő imádkozó testtartásban, a felirat: „Allah” és a mennybe vezető út, vagyis az örök boldogság.

– Ilyen kép van Fatmánál? – Joanna rádöbbsent, hogy nem ismeri elég jól a lányait.

– Igen. És nemrég hallottam, hogy Fatma megkérte Nadirt, hogy vigye el vásárolni, mert le akarja cserélni a ruhatárát.

– Az egész ruhatárát?

– Ha jól értettem, hidzsábot akar hordani, ahhoz pedig hosszú ruhák meg hosszú ujjú blúzok kellene...

– Fatma hidzsábot akar hordani? – Aśka nem leplezte a döbbenetét.

– Igen, ezért kérte meg Nadirt, hogy vigye el vásárolni, mert ő nem megy ki egyedül az utcára Londonban. Figyelj rá jobban, mama, mert ha így folytatja, akkor hipp-hopp egy dzsihádista felesége lesz!

– Szara! Ilyet viccből se mondj! – Aśka döbbenetesen figyelte, ahogy Kuvaitban hordják ki a mecsetből a halottakat és a sebesülteket.

– Az a baj, hogy ez egyáltalán nem vicc. – Szara pontosan emlékezett, milyen elszántan felügyelt rá Fatma az iskolában, és rögtön beavatkozott, ha azt látta, hogy a nővére Oskarral beszélget. – Hana mamája magyarázta el mindezt. – Szara örült, hogy az édesanyja végre figyelmesen hallgatja, ezért próbálta pontosan elismételni azt, amit Hana mamájától hallott. – A tinédzser lányok könnyen bedőlnek az utazással, kalandokkal és különleges élményekkel kecsegtető internetes csábításoknak. Különleges küldetésnek tekintik a szíriai háborús övezetbe tett utazást, amely kiragadja a lányokat a kommersz, igazságtalan társadalom karmai közül, ahol hihetetlenül nehéz elérni valamit és megbecsült pozícióba kerülni. Ott viszont, a kalifátusban, az

alapoktól teremthetik meg az ideális, utópikus társadalmat... A fiatal nők, akik dzsihádistákhoz csatlakoztak, újabb önkénteseket toboroznak, leírják, mennyi örömet ad nekik az élet a kalifátusban a férjük oldalán. Néha posztolják a fekete köpenyes fotójukat, ahol alig látszik a szemük, mellettük rendkívül megnyerő, napbarnított, izmos férfiak, a férjek, akik vigyáznak rájuk. Csábító egy ilyen álomkép...

– De hiszen ott iszonyatosan kegyetlen háború zajlik! Emberek halnak meg, szenvednek! – Áska nem gondolta, hogy a lehangzatosabb propagandajelszavak leplezhetnék annak a pokolnak a képét, amely a dzsihádisták által kormányzott területeken uralkodik. A sajtóhírekben egymást érték az Iszlám Államban mindennaposnak számító, brutálisan erőszakos cselekedetek. Nyilvánosan fejezik le a túszokat, vérfürdőt rendeznek más muszlimok között, üldözik a keresztényeket, tömegesen erőszakolnak meg szűz lányokat, kislányokat és nőket adnak el rabszolgának – hát ez minden, csak nem a paradicsom!

– Hana mamája mondta, hogy azok a lányok, akik a nyugati világban elveszetteknek érzik magukat, próbálnak magukra találni valahogy, ezért keresik az azonosulás és a függés érzését... – Szara nagyon jól emlékezett arra az estére, amikor a barátnője mamája, aki aggódott Szara rosszkedve miatt, leült Hana szobájában, és elbeszélgetett velük sok mindenről, ami fontos a fiatal lányoknak. Elmagyarázta nekik, nehogy túlságosan megbízzanak a fiúknak, amikor partizni mennek, ne dőljenek be a szép szavaknak, akár tánc közben sugdosnak nekik gyengédségeket, akár a közösségi portálokon kapnak ajánlatot titkos találkákra. Ekkor merült fel az, hogy az Iszlám állam fiatal lányokat toboroz, akik hitelt adnak az interneten reklámozott ideális életről alkotott vágyképnek.

– De hát csak nem akar senki banditákhoz tartozni! – A tévében még mindig a három terrortámadás helyszínéről közvetítettek.

– Tudod, mama, azt az ideológiát hirdetik, hogy nem jöhet el az ideális rend áldozathozatal nélkül... És csak a kalifátusban lehet úgy élni, ahogy egy igazi muszlim férfinak vagy nőnek kell.

Joannának eszébe jutott az az eset, amikor Fatma felemlegette neki, hogy zajos partikat rendezett a rezidencián, ő pedig, aki kisgyerek volt még, kénytelen volt befogni a fülét.

– De maguk a muszlimok mondják, hogy amit a dzsihádisták hirdetnek, annak nincs köze az iszlámhoz... Vannak, akik egyenesen „az iszlám

rákfenéjének” nevezik őket. – Joanna tudta, hogy a legtöbb muszlim elítéli a dzsihádisták terrorista merényleteit.

– Mondd meg ezt a kicsi lányodnak, Fatmának – javasolta savanyúan Szara.

Anya és lánya elhallgatott, nézték a tévét, ahol a népszerű tunéziai üdülőhelyről közöltek beszámolót. Vértókok tarkították az aranyszínű homokot, az azúrkék víz, a mélykék égbolt, a nyitott napernyők és a zöldellő pálmák előtt pedig mentőcsapatok szállították el a holttesteket. Majdnem negyvenen haltak meg, és legalább ennyien megsebesültek. Mutatták a felvételeken a turisták vérfoltos holmijait: szandálokat, baseballsapkákat, színes törölközőt, strandtáskát, félbehagyott rejtvényfüzetet. A nyugalmas tengerparti nyaralóhelyen pihenő turisták biztosan nem számítottak arra, hogy a gyors és értelmetlen halál vár rájuk. „Dörrenéseket hallottam, mintha a közvetlen közelben csapódtak volna be a lövedékek. Beszaladtunk a szállodába, berohant egy vérző fiú is. Nem tudom, mi lett vele.” Joanna és Szara a drámai események tanúinak beszámolóit hallgatta. „A harmincéves fiam az életéért harcol, négy lövést kapott a hasába. A menyasszonyát a vállán, a csípőjén és a mellkasán találták el” – mondta fájdalmas arccal, brit akcentussal egy idősebb férfi. „Dél körül hallottam meg a lárját. Arra gondoltam: »Uramisten, ez olyan, mintha lövöldöznének«. A tengerhez futottam, fogtam a gyerekeket meg a cuccainkat, hogy visszavigyem a szállodába. A pincérek, a biztonsági őrök azt kiabálták a strandon: »Fussatok, fussatok!«” – mesélte tágra meredt szemmel egy nő, még mindig rémülten.

A hírműsorban nemsokára visszatértek a kuvaiti helyszínhez. A képernyőn a romba dőlt mecset belsejét mutatták, meg a Joanna és Szara számára jól ismert kuvaiti utcát, ahol egyenruhások és helybeliek próbálták feldolgozni az első öngyilkos támadás sokkoló hírét. Szara közelebb húzódott az édesanyjához, lesújtva nézték a híreket. Néhány perc múlva Joanna megszólalt:

– Telefonálnunk kell a papának.

– Nem valószínű, hogy a síita mecsetben lett volna – mondta Szara, az apja ugyanis szunnita volt.

– Tudom, de ki kell derítenünk, mi folyik ott valójában. – Joanna fogta a telefont, és Alit hívta. Sokáig várt, de Ali mobilja ki volt kapcsolva. *Hol lehet?* – gondolta Aśka. – *Talán alszik?* Aztán a rezidenciát hívta, az egyik szolgálo vette fel a kagylót.

– Halló! Lata? Otthon van baba? Hívd a telefonhoz! – Joanna az utóbbi időben egyre nehezebben tudta elérni Alit, mert sokszor nem vette föl a telefont.

– Nincs itthon, madame.

– Hogyhogy nincs otthon?

– Baba elutazott – mondta a szolgáló Aśkának.

– Hogyhogy elutazott? Hová? – Egyre furcsábbnak találta Ali viselkedését. A ramadán alatt Ali Kuvaitban szokott maradni, mert ilyenkor, főleg ha a böjtölés a forró, nyári hónapokra esett, az Öböl menti országokban lelassult az üzleti élet, vagy szinte le is állt.

– Nem tudom, madame.

– És mikor utazott el?

– Mindjárt madame után.

– Micsoda?

– Egy nappal azután, hogy madame a gyerekekkel Londonba repült.

Aśkát nagyon meglepte ez a hír, mert Ali nem szólt semmiféle utazásról.

– És a házban minden rendben a személyzettel? A merényletek...

– Borzalmas, ugye, madame? – Lata hangjából érződött az ijedség.

– Igen, rettenetes. – Joanna fél szemmel még mindig a tévét nézte. – Nem ért baj senkit közületek? Mert pénteken többeknek szabad napjuk van.

– Nem, madame, szerencsére nem. Akik nem voltak itthon, rögtön visszajöttek a rezidenciára, mihelyt tudomást szereztek a merényletről.

– Mindenki biztonságban van a házban?

– Igen, madame.

– Az jó, nagyon jó. – Aśka megkönnyebbülve sóhajtott fel. – Ide hallgass, Lata! Az lenne a legjobb, ha a személyzet egy ideig a rezidencián maradna. Nem tudhatjuk, hogy folytatódik a merénylet. Ne menjetek el pénteken, amíg baba vagy én haza nem megyünk.

– Igen, madame.

– Baba nem mondta, mikor megy haza Kuvaitba?

– Nem, madame.

– Rendben, köszönöm, Lata. Viszlát.

– Viszontlátásra, madame.

Joanna letette, és megint Alit próbálta hívni, de ő szokás szerint nem vette fel a telefont.

– Nem tudom, mi ütött apádba az utóbbi időben... – mondta Aśka mérgesen, inkább magának, mint Szarának.

– Visszamegyek a szobámba, mama. – Szara felállt a kanapéról. – Megfájdult a fejem ezektől az irtózatoss hírektől.

– Jól van, Szara. – Joanna azon töprengett, hová utazott ilyen váratlanul a férje. Talán egy be nem tervezett szolgálati út jött közbe?

Ez a Londonban töltött hónap nem tartozott Joanna legjobban sikerült nyaralásai közé. Az volt a terv, hogy csatlakozik hozzá Angelica, de meggondolta magát, tovább maradt az Egyesült Államokban. Áska unatkozott a barátnője nélkül, akivel szívesen járta az éjszakai klubokat, akár Dubajban voltak, akár Párizsban vagy Londonban. Fatma fölvette a hidzsábot. Joannának furcsa érzés volt kendőben látni tizenöt éves lányát. Áska jó pár éve élt már Kuvaitban, jól ismerte és tisztelte a férje vallását és kultúráját, de ellentmondásos érzéseket keltett benne a gondolat, hogy az édeslánya olyan utat választ, amely szerinte komoly korlátok közé szorítja. Eszébe jutott, milyen érveket hallott a férje családjához tartozó muszlim nőktől, amikor az egész test eltakarásának előnyeiről beszéltek.

„Joanna, éppen hogy az abaja és a hidzsáb biztosítja a teljes szabadságot. Mert senki sem a külsőnk alapján ítél meg bennünket, ahogy nálatok szokás. Hány nyugati nő frusztrálódik nap mint nap csak azért, mert próbálja követni a médiában látott eszményi, valójában elérhetetlen szépségű külsőt?” – mondta Badrija, Ali unokatestvére. Az olyan muszlim nők közé tartozott, akik Nyugaton tanultak, jól ismerték az ottani körülményeket, mégis a saját vallásuk szabályait követték, tudatosan. „Épp hogy ez az öltözék ad nekünk magabiztosságot, ezért tudunk feszélyezettség nélkül mozogni a nyilvános helyeken. Így őrizzük meg az emberi méltóságunkat, a szerénységet és a tisztaságot!” – folytatta.

Joanna tökéletesen tisztában volt azzal, hogy nem olyan egyértelmű az abaja alatti szerénység és tisztaság, de Badrija éppen az a fajta nő, aki mélyen hisz abban, hogy az iszlám a legjobb út, amit követhet az életben, így boldogan alkalmazkodott a szabályaihoz.

Nem elég, hogy Fatma felvette a hidzsábot, ráadásul egyre gyakrabban és élesebben kritizálta az anyját és a nővérét, különösen olyankor, amikor reklámtáskákkal megrakodva jöttek meg az exkluzív üzletekből.

– Hogy nektek semmi sem elég! – Sopánkodott, amikor a szállodai folyosón mentek vissza a szobájukba. – Nem tudtok felhagyni ezzel az értelmetlen vásárlással? Minek nektek ennyi cucc? Különösen neked lehetne több eszed, Szara, hiszen muszlim vagy! Többet érnek neked az anyagi javak, mint Allah?

– Mama, hidd el, az Iszlám Állam propagandáját olvassa az interneten – mondta Szara az anyjának, amikor kettesben maradtak a szobában. – Fatma ugyanazokat az érveket hangoztatja, mint a dzsihádisták. Hana mamája szerint azzal vonzzák az embereket a kalifátus területére, hogy szüntelenül ezt a mondatot verik a fejükbe: „A ház, az üzlet és a vagyon fontosabb nektek, mint Allah?” Az emberek eldobnak mindent, a hazájukat, a családjukat, aztán ezzel a vágyképpel indulnak új világot építeni. És azt tudod, mit mond Fatma a kuvaiti síita mecset elleni merényletről? Azt, hogy „az eretnekek temploma” ellen irányult a támadás! Mama, ezeket csak ismétli valakik után! Csak nehogy odacsábítsák a kalifátusukba!

Joanna és Szara közelebb kerültek egymáshoz attól, hogy együtt nézték és élték át az úgynevezett fekete péntek tragikus eseményeit. Angelica nélkül, akivel mindig az idő java részét töltötte Londonban, Aśka magányosnak érezte magát, és ideges volt, ezért most örömmel vetette bele magát a lányával a vásárlásba. Alival alig volt már kapcsolata, mindössze néhányszor sikerült beszélnie vele. Ráadásul már egypercnyi beszélgetés után kijelentette a férje, hogy vissza kell mennie dolgozni. Egyszer Joanna úgy hallotta, hogy vidám női hangot hall, de amikor ezt megemlítette a férjének, ő sietősen és ügyetlenül azzal magyarázta, hogy a titkárnője beszélt, és gyorsan letette a telefont. A fiát szinte nem is látta Aśka, mert a barátaival szórakozott a londoni diszkókban, vagy sportkocsikkal száguldozott Knightsbridge utcáin. Joanna sokszor figyelmeztette, hogy vigyázzon magára, mert ez igencsak veszélyes mulatság, de Nadir fiatal férfi volt, a maga életét élte, és az édesanyjának erre nem volt semmiféle befolyása.

Augusztus második felében eljött a hazatérés ideje, és Joanna örömmel gondolt arra, hogy nemsokára már a saját otthonában lehet. Még a legkényelmesebb szállodai lakosztály sem érhetett fel a saját hálószobájával, a nagy gardróbbal, a tágas szalonokkal, étkezőkkel, a medencével és a kerttel, amelyet szépen rendben tartott a kertész. A gyerekek Bartival egyenesen Kuvaitba repültek Londonból, hiszen közeledett a tanévkezdés, fel kellett rá készülni. Joanna viszont kiruccant még pár napra Varsóba, ahol a férje üzleti kötelezettségei miatt részt kellett vennie a lóversenyen, amelyet az Egyesült Arab Emírségek napján rendeztek minden évben, ez volt a słuźewieci lóversenypálya egyik legfontosabb eseménye. 2010-ben felvették az Európa-díj itteni futamát a telivér arab lovak világversenyeinek sorozatába, amelyet az Egyesült Arab Emírségek alapítója, Zájid ibn Szultán an-Nahján emlékének ajánlottak. Ezért ez az ünnepség nemzetközi rangra emelkedett.

Vasárnap, a nagy hírű verseny napján összegyűlt a diplomáciai, üzleti, politikai és művészvilág krémje a varsói Służewiecben.

Varsóban Joanna a város szívében álló Hotel InterContinentalban szállt meg, a harmincharmadik emeleten. A szálloda egy gyümölcsökkel megrakott tálat és egy üveg vörösbort készített be üdvözlésként a lakosztályába. Aška pohárral a kezében nézte az ablakból a Tudomány és Kultúra Palotáját, és arra gondolt, milyen észrevétlenül múlik az idő. Hány évet töltött már a hazája határain kívül, és mennyit változott az ország, mióta elhagyta!

A fontos rendezvény napján Joanna egyszerű, mégis nagyon mutatós, a Christian Dior konfekciós kollekciójából választott rózsaszín ruhát vett fel. A bő, lágy esésű ruha hátul földig ért, elöl az aszimmetrikus, ferde szabásvonal miatt szabadon hagyta a jobb térdét. Joanna örömmel vette elő az elegáns kalapot egy nagy dobozból, az egyik legjobb tervező, Tracy Rose modelljét – az angol hölgyek nála rendelték a különleges fejfedőket, amelyekkel feltűnést akartak kelteni a világhírű Royal Ascot derbin. Remekül illett Aška ruhájához a fáradt rózsaszín, izgalmas vonalban felfelé kunkorodó karimájú kalap, amelynek tetejét csinos rózsaszín-fehér-fekete kompozíció díszítette. A kis fekete Chanel retikül és az átlátszó oldalú, piros talpú, magas sarkú Louboutin cipő tette tökéletessé a megjelenését.

Joanna utoljára még megnézte magát a nagy szállodai tükörben, aztán a hotel limuzinjával Służewiec-be vitette magát, ahol a korábbi évekhez hasonlóan a dísztribünre szólt a meghívója. Üdvözölték egymást az Egyesült Arab Emírségek varsói nagykövetével, váltottak néhány udvarias mondatot, aztán Aška elindult megnézni a modern lengyel festők kiállított műveit, amelyek legfőbb motívuma a ló volt. Némelyik vászon előtt megállt, és beszélt néhány szót az ismerősökkel, akikkel a korábbi évek lóversenyein találkozott. Aranyszínű, gyöngyöző pezsgővel teli talpas poharakat hordtak körbe tálcákon a pincérek a vendégek között. Amikor megkezdődött a lovak bemutatása a verseny előtt, Joanna közelebb lépett a korláthoz, hogy megcsodálja a nemes állatok szépségét. Büszkén lépdeltek a versenypályán egymás után a csodás hátraslovak, a műsorközlő pedig megafonon sorolta a nevüket, a korukat, dicsérte tulajdonságaikat és a versenyeken elért eredményeiket.

– Most ne zavarjátok a nézőket! – adott határozott utasítást a pincéreknek a közelben egy nő. Joanna hátranézett, mert ismerősnek tűnt neki a magas hang. Elegáns, fehér kosztümös, egyenes tartású nő állt mellette, Aškának

feltűnt feltűzött haja és szép arcformája. Aztán a nő kissé elfordította az arcát, hogy szakértő szemmel mérje föl az egész dísztribünt.

– Lidka? – kiáltott fel meglepetten Joanna.

A fehér kosztümös nő csodálkozva pillantott Aşkára.

– Most pedig, uraim, a Németországban trenírozott, kilencéves, francia Amaretto következik, mely egymás után háromszor nyerte el az Európa-díjat! Májusban már járt nálunk Lengyelországban, amikor megnyerte a rangos Ofira-verseny díját!

Tetszésnyilvánítás, elismerő füttyök hangzottak fel, a két nő pedig szó nélkül meredt egymásra. Több mint tíz év telt el azóta, hogy Lidka elmenekült Kuvaitból az apró gyerekeivel együtt, Joanna mégis könnyedén felismerte régi barátnőjét. Lidka kontyba tűzött szőke haja azt a napot juttatta eszébe, amikor a két barátnő Joanna rezidenciáján készült a szilveszteri partira. A frizura és a profi smink nagyszerűen kiemelte Lidka klasszikus arccsontjainak formáját, zöld szeme szépségét és telt ajka rajzolatát. Aşkának el kellett ismernie, hogy Lidka még mindig rendkívül vonzó és szép nő.

– Lidka! Tényleg te vagy! El sem hiszem! Nahát, az utóbbi időben olyan sokat gondoltam rád! Lidka! Gyönyörű vagy! – Joannából ömlött a szó.

– Aška! Aška! – suttogta Lidka, mint amikor több mint tíz éve, a terhessége utolsó hónapjaiban feküdt az ágyon, és az életéért harcolva suttogta a születendő kislánya nevét: „Lina, Lina...”

– Hát persze hogy Aška! – Joanna udvariaskodás nélkül megölelte a barátnőjét. – Micsoda elképesztő találkozás! Mennyi év telt el! Mesélj, mi újság? Mi történt veled? Hogy van Lina? És Omár? Hogy álltál talpra, amikor olyan váratlanul hazaszöktél Lengyelországba? – záporoztak Lidkára a kérdések.

Lidka szeme bepárásodott.

– Ez hosszú történet... – mondta még mindig halkán. – Beszéljünk meg egy találkozót, akkor majd elmesélek mindent.

– Nem, én már holnap repülök Dubajba. Most mondd el, még csak a lovak bemutatása zajlik, előttünk van még egy fél nap.

– Jó, persze... – Lidka meghatottan fogta kézen a barátnőjét. – Menjünk arrébb, itt nagy a hangzavar.

Lidka szólt az egyik pincérnek, és kiadta neki az uasítást, hogy ügyeljen mindenre helyette. Aztán elvezette a barátnőjét az oldalt, diszkréten felállított szolgálati asztalához.

– Lidka! – mondta álmélkodva Joanna. – Most te vagy itt a menedzser?

– Igen, és nagyon szeretem a munkámat. – Lidka intett a pincérnek, aki rögtön odalépett két pohár pezsgővel.

– A találkozásra! – mondott köszöntőt Lidka.

– A találkozásra! – ismételte Joanna, és koccintottak. – Mesélj! Csupa fül vagyok! A sofőröm elvitt a kicsikkel a repülőtérre, aztán... – Aśka alig várta, hogy megismerhesse Lidka további sorsát.

Lidka a gondolataiba mélyedt, aztán valahova a messzeségbe meredve, mintha visszakerült volna a sivatagi országba, beszélni kezdett:

– Amikor a hosszú kórházi tartózkodástól meg a császármetszéstől kimerülten, a pólyással a karomban és a csont és bőr Omárral az oldalamon megálltam az itthoni szülői ház ajtajában, a mamám azt hitte, hogy egy koldusasszony kopogott be hozzá alamizsnát kérni.

– Lidka! – Már a barátnője első mondatától is összeszorult Aśka szíve.

– Nem ismert meg! Az édeslányát! – Még mindig felkavarták Lidkát a régi emlékek.

– Ez a kisunokád, Omár, ő pedig a másik unokád, Lina. Valami ilyesmit mondtam neki – mondta elszorult torokkal Lidka.

– És a mamád? – kérdezte halkán Aśka.

– Először hitetlenkedett, aztán jöttek a könnyek. Krzysio, az öcsém már nagyra nőtt, rögtön elment Gosiáért, tudod, ő a nővérem, és csak sírtunk, sírtunk... – mesélte zaklatottan Lidka.

– És aztán? Hogy sikerült ilyen magas pozícióba jutnod? – Aśka figyelte, ahogy a pincér tisztelettel hozza a főnökasszonyának a következő pohár pezsgőt.

– Ez hosszú és rögös út volt. A családom segített. Mindig a család a legfontosabb – mondta nyomatékkal Lidka. – Eleinte ápoltak minket, tudod, császármetszés után voltam, Omár alultáplált volt, önmaga árnyéka, Lina pedig csecsemő.

– Sajnálom, hogy nem voltam akkor Kuvaitban. – Joanna belekortyolt a pezsgőbe. – Úgy értem, akkor, amikor kijöttél a kórházból.

– Talán jobb is. Ha ott lettél volna, valószínűleg nem szánom rá magam erre a végső és kétségbeesett lépésre. Pedig összességében jól sült el – mondta már hangosabban Lidka.

– Igen, tényleg fantasztikusan összeszedted magad! – Joanna egyik ámulatból a másikba esett a barátnője kinézetétől és magas pozíciójától. – Hogy érted el mindezt?

– Hosszú és rögzös volt az út. Először borzasztó nehéz volt az egész családnak, hiszen tudod, hogy sosem vetett fel minket a pénz, akkor pedig egyszerre plusz három családtagot kellett ellátni, köztük egy csecsemőt, akinek pelenka kellett, tápszer, hintópor és még sok más nélkülözhetetlen holmi. A mama pluszmunkát vállalt, családoznál takarított, és én is csatlakoztam hozzá, mihelyt egy kicsit jobban lettem. Hát abban rengeteg tapasztalatom volt. – Lidka arcán árnyék futott át. – Ezért szívesen foglalkoztattak. Aztán a mama egyik barátnője, Teresa elintézte, hogy legyen alkalmi munkám a helyi házasságkötő teremben. Ez volt a legrosszabb időszak. – Lidka láthatóan elszomorodott. – Képzelheted... Elhagytam Jareket, akit ott mindenki ismert, egy arab férfi kedvéért, aztán hazakullogtam egy huncut garas nélkül, két apró gyerekkel. Mennyi keresetlen megjegyzést hallottam a lakodalmakban! – Lidka arca megfeszült. – Hogy fűvel-fával... hogy arab kur... – Lidka homloka elfelhősödött. – A lengyelek is nagyon kegyetlenek tudnak lenni!

– Lidka! – Joanna megfogta a barátnője kezét. – Mennyit szenvedtél! Először ott, aztán itt, a honfitársak között.

– Ez borzalmas időszak volt – helyeselt Lidka. – Ráadásul többször megjelent a városban Jarek a feleségével, hazajöttek Németországból a csilivili autóval, a legújabb cuccokban, a felesége meg olyan volt, mint egy divatbaba... Egyszer még az egyik lakodalomba is meghívták, ahol felszolgáltam. Ha tudnád, mit művelt ott Jarek, miután leitta magát! Mindig volt valami kívánsága, a feleségét is utasította, hogy csinálja ugyanazt, a cimborái meg gúnyosan vigyorogtak, hogy milyen fantasztikusan jól választottam! – Lidka keserűen elmosolyodott.

Ebben a pillanatban az asztalukhoz lépett az egyik pincér, és Lidka fülébe súgott valamit.

– Aśka, nagyon sajnálom, de az Emírségek nagykövete vár. – Lidka felállt. – Mennem kell.

– Várj még, Lidka. – Joanna egy pillanatra megállította a barátnőjét. – Csak azt mondd még el, hogy kerültél Varsóba!

– Eljött a pillanat, nem is sokkal azután, hogy Jarek meg a haverjai olyan szégyenteljesen megaláztak egy esküvőn, amikor a mamám már nem bírta nézni, hogy röhögnek rajtam a helybeliek, ezért azt mondta, menjek el Varsóba, és próbáljak munkát keresni a szakmámban. Idegenforgalomból diplomáztam, és akkoriban sok új szálloda nyílt a fővárosban. Sikerült is állást kapnom az egyikben, aztán már gyorsan történt minden. Emlékszel, a

kuvaiti kollégiumban egy évig egy angol lány, Ann volt a szobatársam, vele mindig csak angolul beszélgettünk, ezért sokkal jobb volt a kiejtésem, mint a többi lengyelé. Egyébként arabul is tudtam valamennyire, sőt ami talán még fontosabb, sokat tudtam az arab és az iszlám kultúráról. Ez a tudás rendkívül értékesnek bizonyult a szálloda külföldi tulajdonosai számára, mert az arab nagykövetségek oda szervezték az ünnepi rendezvényeiket, például a szertartásos ramadáni étkezést. Idővel egyre komolyabb feladatokat kaptam, melyeket jól megoldottam, ezért kezdtem előrelépni, így haladtam lépésről lépésre... Elnézést, Aśka, de tényleg mennem kell, vár a nagykövet.

– És a gyerekek? Hogy van Omár és Lina? – Joanna minél többet meg akart tudni.

– Remekül vannak! Szia, ha lesz még egy szabad percem, megkereslek! – Lidka ruganyos léptekkel távozott.

Joanna nézte a magabiztos nőt, akinek viselkedése csöppet sem emlékeztetett a rémült asszonyéra, akivel a kuvaiti lakásában találkozott. Kuvaitban Lidka az anyósával és a sógornőjével lakott, akik nem hagytak neki békét, állandóan őket kellett kiszolgálnia. Aśka felidézte, hogy amikor meglátogatta a barátnőjét, Lidka sírt, és szégyenkezve, lehorgasztott fejjel panaszkodott: „Aśka, nem bírom tovább... Mit művelnek velem...” Ez a Lidka a sikkes kosztümben, aki az egyik legrangosabb varsói rendezvényen határozott hangon osztogatja az utasításokat a beosztottjainak, már egészen más ember.

Joanna visszament oda, ahonnan nézhette a versenyt. A felfokozott hangulatot tovább tüzelték a drukkoló nézők, akik nagy tétekben fogadtak a versenyző telivér arab lovakra. Lelkes kiáltásokkal buzdították harcra a kedvenc lovaikat. A nemes és méltóságteljes állatok szépsége minden évben a słuźewieci lóversenytérre csábította az egész világ lókedvelőit. A nagyszabású gála résztvevői a lovakról társalogtak, megtárgyalták, milyen események zajlottak a lósportban az utóbbi időben. Megállapították, milyen fontos szerepet játszik Lengyelország e különleges hátslovak tenyésztésében, és büszkén jegyezték meg, hogy világrekordot döntött a legutóbbi aukció, amikor egy nevét titokban tartó svájci vásárló egymillió-négyszázezer eurót fizetett a licitálás során a Janów Podlaski-i sportklubnál nevelt Pepita nevű kancáért. Ujabb szenzáció volt az Egyesült Arab Emírségek alapítója, Zájid bin Szultán an-Nahján sejk harmadik felesége, Fatima bint Mubarak al-Ketbi sejka védnöksége alatt rendezett verseny. Ez a verseny női világbajnokságnak számított. A leggyorsabb arab lovak

legfontosabb európai versenyét egy olasz zsokével a nyeregben negyedszer nyerte meg az utolérhetetlen Amaretto, akinek maga az Egyesült Arab Emírségek nagykövete adta át az érmet ünnepélyes keretek között.

Lidkát lekötötték a feladatai, nem tudott időt szakítani arra, hogy még egyszer hosszabban beszélgessen Áskával. A rendezvény vége előtt a váratlan találkozástól boldog barátnők telefonszámot cseréltek, és megígérték egymásnak, hogy legközelebb több időt töltenek együtt. Talán még Dubajban is találkozhatnak, Lidka már régóta készült odautazni. Energiától duzzadó, ragyogó szépségű barátnőjét látva Áska megállapította, hogy még a legdrámaibb helyzetből is lehet kiút. Elhatározta, hogy ha visszamegy Kuvaitba, minden erejével azon lesz, hogy javuljon a viszonya Alival. *Minél előbb véget kell vetni ennek a hónapok óta húzódó házassági válságnak, gondolta, és veleszületett optimizmusával hozzátett még egy elhatározást. Újra egybe kell fornia ennek a hosszú ideje marakodó családnak, ahol minden családtag a maga útját járja. Igen, mihelyt hazaérek, megteszek mindent, hogy megváltozzon az életünk. Megint igazi család leszünk. Mindenképpen.*

VII. FEJEZET

A darra

Mihelyt átlépte az otthona küszöbét, és bejutott a hallba, Joanna megpillantotta a nőt. A lépcső tetején állt diadalmas arccal, büszke volt és gőgös. Hideg szemét kíméletlenül az utazásban megfáradt Aškára szegezte, megvetően méregette telt idomait és gyűrött ruházatát. Ő tökéletes volt, makulátlanul elegáns, az alakja hibátlan, a sminkje tökéletes, a haja dús és szőke. Arcátlanul, tökéletesen megrajzolt szája sarkában bujkáló, alig észrevehető, lenéző mosollyal mustrálta Joannát. Aška fel akart kiáltani: „Ali! Mi folyik itt?!” De torkán akadt a szó. Egy másodperc alatt megértette, mi történt az utóbbi hónapok alatt. A nő ugyanaz volt, akit látott már Dubajban, a Van Cleef & Arpels exkluzív ékszerüzletében, az Emirates Airline első osztályú utasvárójában, majd később a kuvaiti reptéren.

– Á, Joanna, hazaértél, jaj de jó! – Aška úgy érzékelte, Ali hangja nem olyan, mint máskor. A férje tarka ruhában jelent meg a rezidencia galériáján, gyors léptekkel odament a lépcső tetején álló nőhöz, és kézen fogva levezette a hallba.

– Joanna, ő a feleségem, Lara – mutatta be Aškának a másik feleségét.

Lara Joannára szegezte kemény pillantását, és Aška tökéletesen felfogta az üzenetet: „Kinyírlak!”

– Lara foglalja el a rezidencia jobb szárnyát, te pedig, Joanna, ott laksz majd, ahol eddig, a bal szárnyban. Lara magával hozta három szolgálóját, tehát a te szolgálóid csak neked dolgoznak. Én felváltva látogatlak benneteket a hálósobában, vagyis mindenkire sor kerül minden második nap. Így lesz igazságos. Most pedig mennem kell, rengeteg a munkám – jelentette ki Ali, és elhagyta a rezidenciát.

Joanna toroka fájdalmasan összeszorult, vasabroncs nyomta össze a gyomrát, lüktetett a halántéka, szúrt a szíve. Az arcán nem látszottak az érzelmek, csak állt, mint aki megbénult.

– A régi időkben az egy férfihoz tartozó feleségek úgy éltek egymással, mint a nővérek – mondta gúnyos hangon Lara. – Mi is élhetünk így.

Véresre karmolni azt a makulátlan képét, szálanként tépni ki a haját, leteríteni, megrugdosni és verni, verni, eszméletlenre verni, míg el nem

patkol – ezt akarta tenni e pillanatban Joanna. A letaglózó erejű, bénító megrázkódtatás viszont, amelyet egy perce megtapasztalt, ahogy meghallotta a férje szavait, lehetetlenné tett minden mozdulatot.

– Madame, madame – Barti lépett Joanna mellé –, madame, menjünk a hálósobába – javasolta halkán és szomorúan.

Aška ácsorgott még egy darabig, aztán nem bírta tovább elviselni Lara gúnyos tekintetét, és Barti után eredt a hálósobába.

– Madame, várja a fürdő, mint máskor, ott vannak a gyertyák, a koktélok...

– Takarodj innen! – üvöltötte Joanna az ártatlan szobalánynak, bár a szavai valójában másnak szóltak. Ahogy Barti kiment, Joanna fogott egy üveg whiskyt, és el sem vette addig a szája elől, amíg ki nem itta a felét. Égette a gyomrát, mint a tűz. Lehanyatlott az ágyra az asszony, felhúzta a térdét, és a gyomrára szorította a kezét.

*Darra, darra*¹⁵⁰ – zakatolt a fejében. Darra... Darra... Tűz. Igen, a tűz nem rossz ötlet. Joanna lehunyta a szemét, és elképzelte, hogy kirent a szobájából, aztán pusztító lángokat szór szerteszét, amelyek elnyelik Larát, Alit és az egész rezidenciát. Úgy, ahogy egy kuvaiti nő csinálta néhány évvel ezelőtt, amikor felgyújtotta a lakodalmi sátrat, ahol az exférje és a második feleség tartott menyegzőt. „Szénné égetted a szívem” – hajtogatta a megalázott elvált feleség, akinek a férje más nőt választott. Sebzetten és keserűen locsolt szét egy kanna benzint a nőkkel és gyerekekkel teli sátor körül. Rádobott egy gyufát, mire a gyúlékony anyag villámgyorsan lángra kapott. Ezalatt a sátorban vidám, fényes mulatság zajlott, színes ruhákba öltözött nők mutatták meg a nászéjszaka előtt álló menyasszonynak, mire képesek hastáncban. Pánik tört ki, amikor észrevették az első lángnyelveket. A nők és a gyerekek kormos füstben tódultak az egyetlen kijáratához, mely túl szűk volt ahhoz, hogy elmeneküljenek a villámgyorsan terjedő lángok elől. Az emberek egymást taposták, amikor pedig utolérték őket a lángok, égő fáklyává változtak; iszonyatos kínok közt hamvadtak el, csak a cipőjük maradt utánuk. A kiégett sátorról készült felvételeken a hamuban szerteszét heverő cipők voltak a legemlékezetesebbek. Ötvenegy halott maradt a felgyújtott menyegzői sátorban, és kilencvenen sebesültek meg. A menyasszony túlélte.

Joanna az ágyon fekve elképzelte, hogy Larát elborítják a lángok, és vérfagyasztó üvöltést hallat a rémülettől, az elviselhetetlen fájdalomtól. A haja lángra kap, mint egy gyufaszál, a bőre elszenesedik, miközben rohangál,

mint egy megszállott, és próbál megszabadulni az ördögi lángoktól. Ezt a látványt szerette volna látni ebben a percben Joanna, de ehelyett az üveg whisky maradékával égette a saját belsejét.

Másnap dél körül ébredt. Még mindig ugyanaz a ruha volt rajta, amit az utazáshoz vett fel. Sajgott a feje, émelygett, és iszonyatos szomjúság kínozza. Az éjjeliszekrényen álló kancsóért nyúlt, amelyben citromos víz volt, töltött a poharába a savanykás italból, és felhajtotta. Álom... Milyen szörnyű álma volt... Nők és gyerekek égtek, aztán Ali egy másik feleséget hozott a házhoz. Brrrr... Borzalmas éjjeli rémlátomások! Biztos a legutóbbi terrortámadásokról látott híradások hatottak rá. Szédülő fejjel felkelt, megtántorodott és még mindig kábulatban a fürdőszobába ment. A kádban állt a hideg víz, még előző nap engedte tele Barti. Miért nem fürdött meg utazás után, ahogy szokott? Joanna visszament a hálószobába, Bartit akarta hívni, de mielőtt megtehetette volna, súlyos álom taglózta le.

– Joanna, Joanna... – Ali rázta meg finoman Aška vállát. – Ébredj, most te vagy soron!

– Micsoda? Mi történt? – Aška alig tudta kinyitni a szemét.

– Itt vagyok... Tegnap fáradt voltál az utazás után, ezért Larával töltöttem az éjszakát, de ma veled leszek.

Tehát nem álom volt? Joanna szíve örülten kalapálni kezdett.

– Te ocsmány kan! – Aška felpattant az ágyból, és ököllel támadt Alira. – Hogy merészelted? Hogy merészelted ezt tenni velem annyi év házasság után? Mit ígértél nekem az esküvő előtt?

– Joanna! Nyugodj meg! – Ali elkapta a hadonászó nő csuklóját. – Mondom, nyugalom! Megtörtént, és ezen semmi nem változtathat!

– Mégpedig meg fog változni! – Joanna kitépte magát, és megint ököllel esett a férjének. – Menj oda hozzá, és válj el tőle most rögtön! Most, ebben a pillanatban! Hallod, amit mondok? Menj, és válj el tőle! Most azonnal!

Ali a felesége csapásai elől menekülve, dühösen vetette oda:

– Ha elválok valakitől, az te leszel! – Gyorsan az ajtóhoz ugrott, és bűntudat nélkül elhagyta a szobát.

– Te szarházi tetű! – Aška utánahajította az üres poharat, ami a falnak csapódott, és ripityára tört. – Gyűlöllek! Hallod, te undorító féreg? Gyűlöllek! – Aška az ágyra vetette magát, és kétségbeesett zokogásban tört ki.

Néhány perc múlva bekopogott Barti, bement a szobába, és félénken javasolta:

– Madame, készítek egy új fürdőt, rendbe teszem a szobát, tiszta ruhát adok...

– Nem akarom! Érted! Nem akarok semmit! – rikácsolta könnyes arccal Joanna.

– Madame, kérem, ennie kell valamit, átöltözni... – kérlelte a szobalány.

– Hordd el magad! Senkit sem akarok látni! – ordította hisztérikusan Aška.
– Húzz el innen! Takarodjatok el innen mind! Pusztuljatok a házamból! – keserves zokogás rázta meg.

Barta állt még egy percig, aztán kiment a szobából. Joanna újabb üveg whiskyt bontott ki, és sírva, Alit gyalázva, gyors tempóban kiürítette, közben egyre vérfagyasztóbb módokat talált ki Lara elpusztítására. Amikor megpillantotta az üveg fenekét, felállt az ágyról, megfordította a palackot, megmarkolta a nyakát, és kiment a folyosóra.

– Kinyírom azt a mocskot! Nem marad semmi a fejből! Darabokra hasítom! – Támolyogva hadonászott az üres üveggel. – Honnan kotorta elő a barom ezt a ribancot? Nyilván valami dubaji kuplerájból! – Joanna már a galérián járt, a rezidencia jobb szárnya felé tartott. – Hé, te bárcás! Mássz elő most rögtön, te riherongy! Pusztulj a házamból! – Joanna nem engedte ki az üveget a kezéből. Összecsődítette a szolgálókat a lárma, és ijedten nézték a dühöngő madame-ot. – Nem hagyom, hogy valami dubaji maca költözzön a házamba! Gyere ide, megmutatom én neked, hol a helyed! – Joanna feldühödve, nagy lendülettel emelte föl a kezét, az üveg csörömpölve tört szét a galéria korlátján. Immár szilánkos, éles végű, veszélyes fegyvert tartott a kezében. – Fölszántom a rókaképedet! Akkor milyen ravasz leszel? Ali rögtön kivág a széttrancsírozott ábrázatoddal! – Aška bizonytalan léptekkel ment egyenesen Lara lakrészébe.

Joanna lányait megijesztette a ricsaj, kijöttek a szobájukból. Szara odaszaladt az anyjához, és megragadta a blúza ujját.

– Mama, kérlek, hagyd ezt abba, ne menj oda! – könyörgött páni félelemmel a szemében.

Barti szaladt fel a galériára, próbálta elállni Joanna útját.

– Nem állítasz meg! – Aška hirtelen felemelte a kezét, és a törött üveg éles széle felsértette Barti karját.

– Jaaaj! – Vér folyt a felszakadt bőr alól, a szobalány hiába próbálta elállítani.

– Mama! – kiáltotta rémülten Szara, Fatma pedig rögtön elítélően ripakodott rá az anyjára:

– Tessék, ide vezet, ha a hitetlenek útját járod!

– Fatma! Most már tényleg fogd be, és keresd meg Nadirt, mielőtt még nagyobb tragédia történik! – szólt rá Szara a hűgára.

– Igen, Nadirt kell idehívni most rögtön! Azt hiszem, a kertben van. – Barti ügyet sem vetve vérző karjára, gyorsan leszaladt a lépcsőn.

Joanna dühöngve, senkire sem nézve csörtetett előre. Eljutott a jobb szárnyig, és indulatosan tépte fel az ajtókat egymás után.

– Hol bujkálsz, te szutyok ribanc? – Áskának habzott a szája. – Gyere ki rögtön, és meg ne lássalak még egyszer a házamban! Pusztulj innen azonnal! Ez az én otthonom! Az én családom! Takarodj, te dubaji kurva! – dörögte természetellenes, vad hangon Joanna.

Ahogy egymás után nyitott be a helyiségekbe, észrevette, hogy felújították őket, és új, exkluzív bútorokkal vannak berendezve. Csillogtak a falakon a metálfényű tapéták, ragyogó fényt árasztottak a kristálycsillárok, falikarok és lámpák, a padlón pedig egyedi mintájú olasz szőnyegek pompáztak a jellegzetes Versace-logóval.

– Hát ezért nem volt pénze annak a hatökörnek a családjára! – Áska magánkívül volt. – Ezért nem akart nekem víz alatti villát venni! Megölöm! Megölöm őt is meg a luvnyáját is! – Joanna berontott a férje másik feleségének hálószobájába.

Lara egy aranyszínben játszó, jacquardkárpittal bevont sezlonon ült, egyik szobalánya hosszú, szőkére festett haját fésülte, a másik a talpát masszírozta. Az aszony a *Vogue* magazint lapozgatta lustán. Libanoninak látszott, olyan nőnek, akinek szépségszalonok látogatásával telik az élete, ahol szakemberek hada tesz meg mindent azért, hogy a kuncsaftok minden szempontból kifogástalanul nézzenek ki. A libanoni nők mindennapjaihoz hozzátartozott a botoxkezelés, a szinte észrevehetetlen ráncocskákat feltöltő anyagok befecskendezése, a mindenfajta bőrhibák lézeres eltüntetése, a lifting, a zsírleszívás, a zsírbontás, az orr-, arccsont- és állkorrekciós műtétek, a mellimplantátumok és a plasztikai sebészet teljes spektrumát kimerítő összes kezelés. Bejrútban híresek voltak a speciális szalonok, amelyek már hároméves kislányoknak is ajánlottak szolgáltatásokat. A legkülönbözőbb korú nők és férfiak vettek fel csillagászati kölcsönöket csakis azért, hogy alávéssék magukat egy újabb szépsészeti eljárásnak. Úgy fogták fel, hogy a sorozatos szépsészeti kezeléseik és a plasztikai műtétek hozzátartoznak a libanoni identitáshoz. Lara kétségkívül nagyon vonzó nő volt, de szabad szemmel is látni lehetett, hogy a szépsége nem természetes úgy, mint például

Angelicáé, hanem különféle eljárások eredménye, és ezek között voltak sebészeti beavatkozások is.

– Takarodj a házamból most rögtön! – Joanna a törött üveggel a kezében indult Lara felé. – De mielőtt elpályázol, kidekorálom azt a csinált képedet!

A szolgálók visítva spricceltek szét, Lara pedig félretette a *Vogue*-ot, felállt, kihúzta magát, és kemény tekintettel nézett Joannára, várta a támadást. Olyan embernek látszott, aki már komoly élettapasztalatra tett szert, megélt nem egy különleges helyzetet.

– Hallottad, dubaji maca? Pusztulj innen! Ez az én otthonom, az én családom! – Joanna fölemelte a kezét, le akart sújtani Larára a palackkal, de riválisa az utolsó pillanatban elugrott előle. Áska megingott, és a lendülettől elterült a sezlonon. A palack rípiyára tört a bútoron, megsebesítette a kezét, mely erősen vérzett. Lara Áska fölé hajolt.

– Nem győzől le! – jelentette ki jeges hangon. – Ó, összevérezted a bútoraimat! Kénytelen leszek megmondani a férjemnek, Alinak – Lara cinikusan hangsúlyozta az utolsó két szót –, hogy vegyen nekem újakat! – Megvetően nézett a tehetetlenül fekvő Joannára, és az ajtó felé fordult.

Akkor már az ajtóban állt Nadir, Szara, Fatma és Barti.

– Mit csináltál a mamámmal? – sikította rémulten Szara, és odaszaladt az édesanyjához. – Mama, mamácska! Mi történt? Nyisd ki a szemed! – Szara megrázta eszméletlenül heverő anyját. Joanna megmozdult.

– A darra! A darra! – motyogta kásásan.

Fatma elítélően nézett az anyjára, Lara viszont átölelte, és azt mondta:

– Menjünk innen! Nem neked való ez a látvány, *habibti!*

Barti csatlakozott Szarához, próbált lelket verni Joannába.

– Madame! Madame! – szólongatta a szobalány, és kiszaladt a szobából nyíló fürdőszobába. Hozott egy kevés vizet bögrében, és Joanna arcára permetezte. – Madame! – szólította aggodalmasan. – Madame!

Joanna kinyitotta a szemét.

– Mi történt? Mi történt? – kérdezte félig öntudatlanul.

– Nadir! Segíts átvinni madame-ot a hálósobájába!

Nadir fölsegítette a karjai közt rogyadozó anyját, és Szarával meg Bartival együtt nagy nehezen áttámogatták Áskát a saját szobájába. Útközben Szara kérlelte a bátyját:

– Nadir! Beszélj a papával! Nem fér a fejembe, hogy tudott ekkora hülyeséget csinálni! Feleségül venni egy másik nőt, ráadásul idehozni a

házunkba! Ez mindennek a teteje! – Szara nem tudta elfojtani a felháborodását.

– Én nem beszélek a papával semmiről, ez az ő dolga – jelentette ki határozottan Nadir. – A papa komoly bajokból húzott ki, egyébként is azt akarom, hogy elengedjen Londonba egyetemre, és vegyen egy sportkocsit.

– És a mama? A mamára nem gondolsz?

– Ő se gondolt ránk valami sokat – mondta szenvtelenül Nadir.

Barti új fürdőt készített, Szara segítségével sikerült megmosdatnia Joannát, és tiszta hálóinget adtak rá. Aztán befektette a madame-ot a franciaágyba.

– *Maszkina*,^{51} maszkina madame – suttozta aggodalmasan Barti, és betakarta Joannát.

Szara is őszintén együttérzett az anyjával. Még mindig nagyon bántotta, hogy korábban Aška főleg a saját örömeire, utazásokra és vásárlásra gondolt, de azt azért el tudta képzelni, milyen borzasztó lehet a mardosó féltékenység. Az egész nyári szünetet beárnyékolta, hogy összekülönböztek Oskarral, aki rajta kívül még egy lányt kitüntetett a figyelmével a párhuzamos osztályból. Dana is libanoni volt, és Szara ki nem állhatta a fajtáját. Dana már túl volt egy orrműtéten, mert sok libanoni lány így tökéletesítette a szépségét tizenéves korában. Az egész iskolában híres volt a rámenősségéről, ezért nem is övezte rokonszenv, főleg az osztálytársnői között. Csakhogy Dana sikerrel incselkedett Oskarral, és olyan negédesen bazsalygott rá, hogy Szarát ette a sárga irigység.

Amikor hazajöttek a vakációból, és kiderült, hogy a családi rezidenciájukon lakik a papa másik felesége, Szara teljes szívéből meggyűlölte a nőt. Nem dőlt be annak, hogy Lara mindvégig kedvességet színlelve beszélt hozzájuk, hogy elnyerje a férje lányainak jóindulatát. Szara érzett benne valami hamisságot. Csak Fatma kedvelte meg rögtön a papa új feleségét, mert lehetett vele vallási témákról beszélgetni. Fatma érezte, hogy megbecsülik, végre akad valaki a családban, aki meghallgatja és eltársalog vele az őt érdeklő problémákról. Az iszlám szerint törvényes többnejűséget Fatma a dolgok természetes rendjének tekintette, nem lázadozott az ellen, hogy új ember jelent meg az otthonukban. Azt valahogy nem vette észre, hogy nem vall buzgó muszlim nőre, hogy Lara fején nincs hidzsáb, az arcát vastagon sminkeli és kihívóan öltözködik.

Hogy megnyerje magának Fatmát, Lara a régi időkről beszélgetett vele, amikor a háremekben harmóniában és egyetértésben élt a ház urának minden

asszonya. Egymás melletti szobákban laktak a feleségek, ágyasok, rabnők, és sokféle időtöltéssel tették változatossá a palotai életet, volt zene, ének és tánc. Akadtak köztük híres költőnők, a legjobbak saját irodalmi szalont vezettek. Közéjük tartozott Walláda bint al-Musztakfi, a Córdobában uralkodó egyik utolsó omajjád kalifa lánya. A hercegnő a XI. században élt, és az akkori Andalúzia^[52] legnagyobb elméit tudta a szalonjába csábítani.

– Hallgasd csak, Fatma, hát nem szép? – mondta Fatmának Lara, és csengő hangon elszavalta:

*„Várd jöttömet, ha leszáll az éj,
hisz sötét leple titkunk takarója.
Van valami köztünk,
mivel ha találkozna
a Nap, nem ragyogna,
nem kelne fel a Hold,
megállna csillagok útja.”^[53]*

Fatmának az arab nyelv volt az egyik kedvenc tantárgya, szívesen hallgatta hát Larát. Örömmel követte a Walládáról szóló történeteket, aki költészeti és művészeti leckéket adott a legkülönbözőbb társadalmi osztályokhoz tartozó nőknek, a legfényesebb születésűektől a rabnőig. A háremhölgyek képzésének része volt a versmondás, a kalligráfia, a hímzés, a varrás, az olvasás tudománya, de ismerni kellett az iszlám vallás és kultúra szabályait és a palotában kötelező etikettet. A háremben élő nők örömmel használták a fürdőt, ahol a legkülönbözőbb kezeléseket vetették alá magukat, hogy csábító legyen a külsejük. Hosszú órákat töltöttek sűrű páragőzben, közben pletykáltak, frissítőket ittak és édességet eszegettek. Aztán átmentek a perzsa szőnyegekkel díszített pihenőhelyiségbe, ahol kávéztak, vízpipát szívtak, és megbeszélték az udvari élet legújabb eseményeit. A háremhölgyek szívesen időztek a palota kertjeiben, játékokat találtak ki, egymással játszottak. Sok időt töltöttek az arcfestés művészetének gyakorlásával, a megfelelő öltözékek nézegetésével, kiválasztásával, és olykor meglátogatták egymást. Mindez változatosabbá tehető a mindennapok monotoniját a nagyobb háremekben.

De Lara a háreméletnek nem minden aspektusáról beszélt Fatmának. Nem említette például azt, hogy a háremhölgyek nagy súlyt fektettek a szerelem művészetének elsajátítására. Minden nő arra törekedett, hogy ha eljön az áhított pillanat, amikor ura és parancsolója őt választja, akkor feledhetetlen

gyönyörökben részesítse. A legjobbak több mint húsz szexuális pozitúrát ismertek, és mesterei voltak a buja mozdulatoknak, amelyek mennyei élvezetet nyújtottak a férfinak. Mivel egy háremben pár száztól akár több ezerig is terjedhetett a lakók létszáma, igen ritka lehetett egy ilyen alkalom, sőt egyeseket sosem érhetett ez a megtiszteltetés. Ezért a sorstársak karjaiban kerestek enyhét a háremhölgyek a testi vágyakra, gyengéden ölelték, forrón csókolták és szenvedélyesen kényeztették egymást. Hogy teljes legyen az érzéki vágyak kielégítése, hímvesző formájú tárgyakat használtak, így tökéletesítették tudásukat a szerelem művészetében, ez lett a legfontosabb és legjobban áhított tudományuk. A gyakori udvari lakomákon rabnők, énekesnők és ágyasok is részt vettek – a legnagyobb kalifák háremeiben a tízhúszezetet is elérte a számuk –, de közülük csak a legcsábosabbak, a legkívánatosabbak és a legizgatóbbak számíthattak az uralkodó kegyes tekintetére. A csábítás és a különleges szexuális fogások mesterei, akik földöntúli élményekhez juttatták a férfit az ágyban, dőzsöltek a luxusban, ruhatáruk tobzódott a legjobb kelmékből készült öltözékekben, ékszerdobozait be sem tudták zárni, úgy megtöltötték ékszerekkel és drágakövekkel. A legromlottabb szeretőknek komoly befolyásuk volt az udvar életére, még magára az uralkodóra is és rajta keresztül az ország politikájára. A furfangos nők még a saját rabnőiket is beküldték a férfi ágyába, hogy új szexuális izgalomhoz juttassák, de közben ők se veszítsék el magas pozíciójukat.

A régi háremekben gyakori volt a gyűlölködés és az intrika is. Előfordult, hogy egy féltékeny nő savat öntött riválisa arcába, sőt akár meg is ölte hidegvérrel, mérget csempészett az italába, vagy selyemzsinórral, párnával fojtotta meg.

Lara nem említette Fatmának, milyen árnyoldalai voltak a háremnek. Ehelyett a poligám családok életéről szóló idilli történetekkel traktálta. A tinédzser lányt könnyen tudta manipulálni az apja második felesége, nem vette észre, hogy egy számító nő folytat vele ravasz játszmát, aki már rég rájött, hogy Fatma a papa kis kedvence.

Fatma szinte nem is látogatta az édesanyját, csak ritkán ment be a szobájába, amit a Larával történt nagy összetűzés óta Joanna egyáltalán nem hagyott el. Egész napokat töltött az ágyában, mélységes kétségbeesésben, újabb és újabb italokat döntve magába. Csak Barti rábeszélésére vett néhány falatot a szájába, és lépett be a fürdőkádba. Ali egyáltalán nem járt be hozzá, ez volt a büntetés a botrányos viselkedéséért és Lara megtámadásáért. Szara

volt az egyetlen, akinek első útja mindig az édesanyja hálósobájába vezetett, ha megjött az iskolából. Joanna elhanyagolt kinézete, a sírástól és a részegségtől vöröslő, bedagadt szeme, csapzott, piszkos haja és a szobában egyre erősödő alkohol- és veritékbűz nagyon bántotta Szarát. Amikor bevallotta Hanáékak, mi folyik az otthonukban, a barátnője mamája elmagyarázta neki, hogy ebben a mindenki számára nehéz élethelyzetben támogatnia kell az édesanyját, mert ellenkező esetben ennél is nagyobb tragédia történhet. „Halálra vedeli magát” – jegyezte meg egyszer Nadir, az anyja viselkedésére reagálva.

Joanna gyakorlatilag láthatatlan volt, ezért Lara igen hamar átvette a hatalmat az egész rezidencia fölött. Segítségére volt ebben a három szolgáló, akiket magával hozott. Szakina, egy szálas termetű, öblös hangú egyiptomi nő rögtön magához ragadta az irányítást a konyhában, a korábbi személyzetet a segédjeivé fokozta le. Rasmi, egy idősebb Srí Lanka-i asszony dirigált minden takarítónak, sofőrnek a rezidencián, ő irányította a kert és a medence felelőseit is. A harmadik szolgáló, a Lara személyes kívánságait teljesítő szobalány a Fülöp-szigetektől származott. Elizának hívták, bájos gyerekarca volt, filigrán alakja tökéletesen harmonikus, a melle szép vonalú és formás, a lány korát viszont lehetetlen volt megállapítani. Lehetett tizenöt, de akár huszonöt éves is. Eliza volt Lara legbizalmasabb szolgálója, sok időt töltöttek együtt a hálósobában.

Barti volt az egyetlen ember a rezidencián, aki nem engedelmeskedett Lara parancsainak. Egyszer Lara kerti munkára utasította, azt akarta, hogy gyomlálja ki a virágágyásokat és lazítsa fel a földet. Odakint még mindig nagy volt a forróság, de ez a munka amúgy sem tartozott soha Barti kötelességei közé.

– Nem csinálom meg – tagadta meg a kiadott parancsot.

– Micsodaaaa? Mi a fenét képzelsz magadról? Azt csinálod, amit mondok, és kész! Nyomás ki a kertbe! – Lara barátságosan és szívélyesen viselkedett, ha Ali otthon tartózkodott, de ha házon kívül volt, rögtön megváltozott a modora.

– Nem tehetem. Most más dolgom van. Az én madame-ommal kell foglalkoznom. – Barti hangosabban mondta az utolsó mondatot, ezzel is nyomatékosította, hogy számára csak egy madame létezik a házban.

– Hogy mersz nekem ellentmondani? Ebben a pillanatban indulsz a kertbe!

– Ki vagy te, hogy parancsolgatsz nekem? – hergelte tovább Barti.

– Hogy mersz így beszélni velem, te szolgáló? – Lara nagyot taszított rajta, aztán ütésre lendítette a kezét, de ebben a pillanatban hazaértek az iskolából Joanna lányai.

– Ó, Fatma, *habibti!* Mesélj, hogy telt a napod? Indultál a Korán-szavaló versenyen? – Lara átváltozott, mint egy kaméleon, és negédes hangon üdvözölte Fatmát. Szarával sosem beszélgetett, mert ő kezdettől fogva nem titkolta, hogy viszolyog tőle. Nyílt konfliktusra még nem került sor közöttük, de Lara Szarára szegezett, kutató tekintete elárulta, hogy ha alkalom adódik, nem riad vissza semmitől, hogy betörje a lányt.

– Gyere, Fatma! – Lara átölelte a lányt. – Mondd el, mi volt az iskolában... – Lara a lépcső felé indult, onnan küldött gyilkos pillantást Szara és Barti felé.

– Hogy van a mama? – kérdezte szomorúan Szara.

– Egyformán, kicsim, egyformán. – A szobalány mélyet sóhajtott.

– Még mindig annyit iszik?

– Igen. – Barti nem akart aggodalmat okozni Szarának, ezért nem árulta el, hogy az utóbbi napokban inkább többet.

– Menjünk be hozzá! – Szara nehéz szívvel lépett be Barti után az anyja szobájába.

Nehéz szag terjengett a hálósobában. A függönyök behúzva, megült rajtuk a por, s ez még fullasztóbbá tette a helyiség nyomasztó légkörét. Csak egy kislámpa égett az éjjeliszekrényen, mellette egy háromnegyedrészlet már kiürített whiskysüveg és egy pohár. Joanna keresztben feküdt az ágyon az ételmaradékokkal szennyezett, piszkos ágyneműben, és motyogott valamit maga elé.

– Barti, miért nem cserélted ki az ágyneműt? – kérdezte Szara.

– Madame nem engedi – felelte lemondóan Barti. – Ha néha, hosszas rábeszélésre hajlandó megfürödni, akkor is mellette kell lennem, mert mindig olyan állapotban van... – mondta a szolgáló, és gondolatban hozzátette: *hogy még megfulladna.*

– Mama! – Szara leült az ágy szélére, és gyengéden megrázta az édesanyja vállát. – Mama!

Joanna nagy nehezen kinyitotta a szemét, és zavaros tekintettel meredt Szarára.

– Mama, mamácska... Hogy vagy? – kérdezte aggodalmasan Szara.

– Mi az? – Aška nehéz szemhéja magától lecsukódott.

– Azt kérdezem, hogy érzed magad.

– Hogy érzem magam? – ismételte Joanna. – Mint egy háremben... mint egy háremben... – motyogta, az oldalára fordult, és el is aludt.

– Barti, mit tehetünk? – Szara arcán két nagy könnycsepp gördült le. – Hogyan segítsünk neki?

– Én is ezen gondolkozom egyfolytában. – Barti már lassan húsz éve volt Joanna szobalánya, és folyamatosan aggódott az úrnője miatt.

– Kihez fordulhatnánk? – morfondírozott Szara a könnyeit törölgetve.

– Nem tudom... Ismered valamelyik barátnőjét? – vetette fel Barti.

– Senkit sem ismerek közülük. Kuvaitban mindenhová egyedül jár a mama, utazni meg a papával szoktak, szóval nem tudom, vannak-e itt barátnői. – Szara a homlokát ráncolta. – Esetleg Angelica? Ő jut eszembe egyedül. Vele sokat járkált a mama.

– Akkor hívd fel, és kérd meg, hogy jöjjön el hozzánk! – Barti belekapaszkodott ebbe az ötletbe, remélte, hogy megtalálták a megoldást arra, hogy kiragadják a madame-ot ebből a veszélyes letargiából.

– De Angelica nem Kuvaitban lakik, hanem Dubajban – tette hozzá Szara.

– Kár. – Barti elkomorult. – De akkor is kérhetünk tőle segítséget. Legalább telefonon beszéljen a madame-mal. – Barti tudta, hogy ez sem lesz könnyű, ahogy az alvó, halkan horkoló Joannára nézett, de belekapaszkodott minden reménységébe.

– Csakhogy nekem nincs meg a telefonszáma – mondta Szara.

– Akkor talán... – Barti habozott – keresd ki az iPhone-jából. Tudom, hogy nem szabad ilyet csinálni – tette hozzá gyorsan Barti. – De ez tényleg rendkívüli helyzet. Valamit tennünk kell, mielőtt bekövetkezik az igazi katasztrófa.

– Nem tudom, képes vagyok-e rá – bizonytalankodott Szara.

– Kicsim, ez élet-halál kérdés. Te is tudod, hogy mi ketten semmit sem tudunk tenni. Cselekedni kell, amíg nem késő.

– Mama... – mondta halkán Szara, és körülnézett, hol lehet Joanna telefonja. – Barti, nem tudod, hol van a mama iPhone-ja?

– Láttam ma a kezében. Talán fotókat nézegetett.

– Akkor segíts keresni, nem látom sehol.

Barti és Szara átfésülték az egész szobát a telefon miatt. Jó negyedóra múlva találta meg a szobalány a szekrény alatt. A jelek szerint Áska jó messzire hajította dühében.

– Tessék! – Barti átadta az iPhone-t Szarának. A kijelzőn Joanna és Ali ölelkezett mosolyogva egy európai műemlék épület előtt.

– Szegény mama! – sóhajtott fel Szara. Elkezdte végigpörgetni a telefonszámokat, és meg is találta Angelica számát.

– Megvan!

– Akkor jó. Talán madame Angelica meg tudja oldani ezt a helyzetet. Bárcsak sikerülne! – Barti az égre emelte a szemét. – Most pedig, Szara, gyere, öltözz át, adok neked ebédet. Este pedig hívd föl madame Angelicát. Benne van minden reményünk! – mondta meggyőződéssel.

Szara késő délután hívta fel a mamája barátnőjét.

– Angelica néni? Szervusz, Szara vagyok, Joanna lánya.

– Szara? De jó, hogy hívsz! Annyiszor kerestem a mamádat, de nem vette föl a telefont. – Angelica is aggódott, mi lehet Joannával.

– Hát tudod, nálunk most... a papa... – Szara hangja megremegett.

– Ne is mondd, kicsikém! Tudom, tudom... Hamid, a férjem elmondott mindent. – Angelica hangosan felsóhajtott. – És hogy viseli a mamád?

– Pocsékul! A mama ki sem jön a szobájából, alig eszik, nem hajlandó mosakodni, csak iszik állandóan...

– Iszik? Állandóan? – kérdezte aggodalmasan Angelica.

– Igen.

– Sokat?

– Igen, nagyon sokat. Angelica néni, mondd meg, mit csináljak? – Szara hangos sírásra fakadt.

– Ne sírj, szívem, ne sírj. Ne emészd magad, kitalálunk valamit – próbálta vigasztalni Angelica. – Hát a testvéreid? Hogy viselik?

– Nadir csak magára gondol, meg az új Ferrarijára, amit megígért neki a papa. Fatma pedig... Fatma a pártját fogja annak a... – Szara nem tudta, minek nevezze azt a förtelmes nőszemélyt, azt a rémséget, aki alattomosan behatolt a családi otthonukba. Annyira utálta, hogy a nevét sem bírta kimondani.

– Fatma nem áll az anyja mellett? – kérdezte Angelica meglepetten.

– Nem. Mert ő... az a libanoni... egy szörnyű manipulátor. Egy undorító görény! Ocsmány ribanc! – tört ki keserűen Szara, már csak azért is, mert ugyanezt mondta volna arra a szemét Danára, aki állandóan Oskar körül ólálkodott.

– Nyugodj meg, szívem! – Angelica belátta, hogy tényleg súlyos a helyzet a barátnője rezidenciáján. – Holnap reggel odarepülök hozzátok. Otthon leszel?

– Nem, iskolába kell mennem.

– Akkor mondd meg a mamád szobalányának, hogy várjon, és nyisson ajtót. Mert lehet, hogy az a nő engem be sem enged.

– Rendben, Angelica néni, szólok Bartinak, hogy jössz. De tényleg iderepülsz? – Szara biztos akart lenni a dolgában.

– Igen, kicsim, mindenképpen. Ne aggódj, minden rendbe jön – vigasztalta Szarát Angelica.

– Köszönöm, Angelica néni.

– Nincs mit. A mamád a barátnőm. Holnap ott leszek nálatok, meglátjuk, mit tehetünk.

– Rendben, Angelica néni. Holnap találkozunk.

– Szervusz, Szara.

A beszélgetés után Szara rögtön Bartihoz sietett.

– Barti! Sikerült! Angelica néni holnap érkezik!

– Igazán? – Barti nem titkolta az örömét. – Hát ez nagyszerű! Hánykor ér ide?

– Nem tudom pontosan, de valamikor délelőtt.

– Rendben, várni fogom. Talán segít valamit...

Másnap reggel ígéretéhez híven megjelent a rezidencián Angelica. Barti üdvözölte, és bekísérte a szalonba, ahol kávéét szolgált fel neki. Angelica minél többet meg akart tudni a házban uralkodó helyzetről, mielőtt bement volna Joanna szobájába.

– Mióta nem jött ki Joanna a szobájából? – kérdezte.

– Amióta megjött a nyaralásból.

– És Ali? Őt nem érdekli, milyen állapotban van?

– Nem... – Barti is sajnálta, hogy Joanna férje meg sem kérdezte, hogy érzi magát az első felesége. – Mert első nap volt egy szörnyű csetepaté...

– Milyen csetepaté?

Barti beszámolt Angelicának arról, hogyan támadta meg Larát a részegen dühöngő Joanna.

– Ó, istenem! – Angelica el sem akarta képzelni, mit érzett Joanna, amikor hazaért, és a férje bemutatta neki a másik feleségét.

– Menjünk be hozzá! – Angelica felállt a kanapéről.

Ebben a pillanatban Angelica észrevette a lépcsőn közeledő Larát. Elég volt egyetlen pillantás, hogy pontosan felmérje, kivel van dolga. Ilyenfajta nők százait vonzották a világ minden tájáról a híres dubaji orgiák. Exkluzív partnerközvetítő ügynökségek alkalmazták őket, és egymással versengve ajánlották a legkülönlegesebb szexuális szolgáltatásokat. Angelica egyszer

kíváncsiságból felment egy internetes oldalra, ahol az egyik ügynökség reklámozta a szolgáltatásait, és ilyen hirdetést talált: „Mi vagyunk a legjobbak! A vezető, prémiumszolgáltatást nyújtó Dubaji Partnerközvetítő Ügynökség VIP-ügyfeleknek! Nagy választékkal rendelkezünk a legigényesebb, szenvedélytől izzó, gyönyörű partnerhölgyekből a világ minden tájáról. Minden exkluzív kísérőhölgyünk kellemes időtöltést garantál, és első osztályú kalandot biztosít tisztességes és diszkrét szolgáltatásaink keretében. Dubaji Partnerközvetítő Ügynökségünk olyan hölgyeket kínál kiemelt ügyfeleinknek, akik mindent megtesznek annak érdekében, hogy a vendég feledhetetlen, mámorító pillanatokat éljen át. Minden hölgyről friss, aktuális fotót mutatunk. Feledhetetlen élményeket ígérünk! A nap huszonnégy órájában, a hét minden napján nyitva vagyunk. Hívja a fenti telefonszámot, bármilyen kérdése vagy különleges kívánsága van, mondja el bátran igényeit.” A szolgáltatások hihetetlenül széles skáláját kínálta az ügynökség. Szerepelt az alapkínálatban többek között anális szex, szex pároknak, GFE,^[54] csoportszex, orális szex, leszbikus és excentrikus szexorgiák. Az extra szolgáltatások közé tartozott a 69-es pozitúra, a végbélnyílás izgatása nyelvvel, a mély torok, az autoerotikus műveletek, a szájba, arcra vagy mellre élvezés, a francia és a többszörös szexuális aktus, a szerepekre épülő erotikus játék, illetve az erotikus fotók vagy filmek készítése. Az ügynökség különféle masszázsokat is kínált, négykezest éppúgy, mint body to bodyt, amikor a nő egész testével végzi a műveletet. A kuncaftok rendelhettek amatőr vagy profi sztriptízt, illetve leszbikus műsorszámot is. Ez az elit dubaji partnerközvetítő ügynökség a legkülönlegesebb szexuális igényeket is ki tudta elégíteni, ebbe belatartoztak a szadisztikus és mazochisztikus kívánságok is. Szerepelt a kínálatban a partner megalázásának többféle fajtája, például megtaposás mezítláb, harisnyában, zokniban vagy cipőben. Lépegethetnek vagy ugrálhatnak a férfi hátán, a mellkasán, a hasán, a nemi szervén, szélsőséges esetben akár az arcán vagy a nyakán is. Külön forma a verés, az uralkodás a partneren, a büntetés és a rabszolgajáték. A különösen igényes klienseknek extrém szolgáltatásokat biztosított az ügynökség. Ide tartoztak a különféle vibrátorok használatával végzett szexuális műveletek, a kézzel benyúlás a végbélnyílásba, illetve az urofília vagy a koprofília – itt választani lehet, hogy a kliens átadni vagy fogadni akarja a fekáliát.

Ez mind átfutott Angelica fején abban a pillanatban, ahogy meglátta Larát. A nő szép volt, de rögtön feltűnt, hogy a szépsége olyan művi, mint a

photoshoppolt fotókon látható idealizált arcok. Az alakjában, a mozgásában, a sminkjében, a frizurájában, a ruhájában, de mindenekelőtt a tekintetében volt valami, ami olyan dubaji luxusprostituáltra utalt, aki a legvadabb orgiákon vesz részt, és méltányos összegért bármire hajlandó.

Angelica hallott a világhírű dubaji orgiákról, amelyek olyan népszerűek voltak, hogy bekerültek a luxusügynökségek alapcsomagjába. Magánszemélyek is sokszor szerveztek ilyen eseményeket, legtöbbször a dubaji kikötőben álló jachtokon. Ritkán fordult elő rendőri beavatkozás, amikor a hatóság felment a fedélzetre, ahol a féktelenül tivornyázó társaság tagjai között szexuális aktusok zajlottak, és alkohol is fogyott. Néha mégis beavatkozott a rendőrség, egyszer például huszonnyolc főt tartóztattak le egy vad szexpartin. Amikor a fedélzetre léptek az egyenruhások, részeg volt az egész társaság, a férfiakon alsógatya, a nőkön fürdőruha. Az egyik férfi, az Emirátusok lakója nőnek öltözött, az arca is ki volt sminkelve. A tizenöt férfi közül a legfiatalabb huszonegy, a legidősebb negyvenhárom éves volt, tizenegyen az Egyesült Arab Emirátusok polgárai, ketten Iránból és ketten a Comore-szigetektől érkeztek. A tizenhárom – húsz és harminchat év közötti – nő többsége is az Emirátusokban lakott. A jachton magukról megfélemedkezve partiztak más arab nők is, egyikük Ománból, egy másik Szaúd-Arábiából, egy Jemenből és kettő Marokkóból érkezett. Az orgia minden résztvevőjét bűnelkövetésig fajuló erkölcstelen viselkedéssel vádolták, illetve azzal, hogy más nemű személyek társaságában tartózkodtak, akikkel nem álltak rokoni kapcsolatban.

Ezekért a bűncselekményekért ötszáz euró értékű pénzbírságot szabott ki a bíróság, két férfit és három nőt pedig egyéves börtönbüntetésre ítelt házasságon kívüli szexuális viszonyért, és kiutasították őket az országból. További kilenc személyt engedély nélkül beszerzett alkohol fogyasztásáért bírságolták meg, az összejövetel szervezőjére, egy rendőrrre pedig további büntetést mértek, amiért több mint száz palack illegális alkohollal emelte a zabolátlan orgia résztvevőinek hangulatát. De csak szórványosan fordult elő ilyen akció, ezért az izzó dubaji ég alatt minden éjjel perverz partik beszívott résztvevői tapadtak össze meglepő kombinációkban, hogy mindenestül belefeledkezzenek a legvadabb orgiába.

Lara lejött a lépcsőn, és megállt Angelica közelében.

– Ki ez a nő? – kérdezte, és figyelmesen, tetőtől talpig végigmérte Angelicát.

– A harmadik feleség. – Barti ezt nem hagyhatta ki.

Lara arca alig észrevehetően megfeszült, a szeme vadállatias lett, mint egy áldozatra leső ragadozónak. Angelica a vakító szépségéből merített magabiztossággal könnyen állta Lara zord pillantását, aztán elment mellette, és Joanna szobájába indult.

– Eliza! – üvöltötte vadul Lara, nem törődve azzal, hogy idegen van a házban. – Hozd ide gyorsan a telefont!

Angelica szomorúan nézte a szennyes ágynemű közt heverő barátnőjét. A Szarával folytatott beszélgetés után számított arra, hogy súlyos a helyzet a rezidencián, de amikor belépett Joanna sötét, whiskytől bűzlő hálószobájába, belátta, hogy a vártnál is sokkal rosszabb. Aška aludt, nehezen vette a levegőt, puffadt, vörös arca mutatta, hogy jó ideje túlzásba viszi az ivást. Barátnője ápolatlan kinézetét látva Angelica el sem hitte, hogy alig néhány hónapja csodásan mulattak Dubajban, együtt bámulták a táncoló szökőkutakat a Burdzs Kalifa aljában, vacsoráztak az al-Mahara víz alatti étteremben a világ legexkluzívabb szállodájában, a Burdzs al-Arabban, és pezsgőzve táncoltak kánkánt a magánhelikopterén.

– Jo! – Angelica próbálta felébreszteni a barátnőjét, a füléhez hajolt. – Jo!

Joanna kinyitotta a szemét, a hosszú szőke fürtöket látva részegen föleszmélt, és féktelen gyűlölettel rángatni és cibálni kezdte Angelica haját, akinek a feje ide-oda hánykolódott, mint egy labda.

– Darra! Darra! – hörögte Joanna. – Véged van! Itt és most! Nem lépsz ki élve a házamból! Agyonütlek! Agyonütlek, mint egy kutyát!

Angelicát úgy meglepte a váratlan támadás, hogy nem tudta kiszabadítani magát a barátnője karmaiból.

– Madame! Madame! Ő nem Lara! Ő Angelica! – Barti sietett a vendég segítségére, de ő is alig tudta megfékezni dühtől tajtékzó úrnőjét.

Egy darabig elkeseredetten ráncigálta egymást a három nő, aztán Bartinak sikerült derékon kapnia és egy pillanatra lefognia Joannát. Ekkor Angelica megragadta Aška kezét, és nagy nehezen kibogozta az ujjait a hajából.

– Jo! Jo! Én vagyok az! Angelica! – próbálta győzködni a barátnőjét, de Aška dühödten, ököllel kezdte csépelni.

– Darra! Kinyuvasztlak most mindjárt! Itt és most! – Barti nem tudta megfékezni az őrjöngő Joanna következő agressziórohamát.

Angelica nem tudta, hogyan védje magát a barátnője támadásától, ezért gyorsan dúdolni kezdte a kánkán dallamát: „raa, rararara-ra-ra, lalalala-la-la...” Ahogy Joanna meghallotta az ismerős dallamot, abbahagyta Angelica ütlegelését, és figyelmesen megnézte az arcát.

– Angelica! – kiáltott fel. – Angelica! Igyunk egyet! – Whiskyt töltött az éjjeliszekrényen álló pohárba, és fölemelte, hogy tósztot mondjon.

– Egészségedre, Angelica! – Felhajtotta a pohár teljes tartalmát. – Barti! Hozz gyorsan egy másik poharat Madame Angelicának! És jó sok jeget!

Barti Angelicára pillantott, aki bólintott, a szobalány pedig kiment a szobából. A konyha felé tartva az iskolából hazatérő Szarába ütközött, aki rögtön megkérdezte reménykedve:

– Megjött Angelica néni?

– Igen, most bent van a mamádnál a szobájában.

– Nagyszerű! Bemegyek én is.

– Ide hallgass, Szara, a mamád... Na, hát mint mindig... Talán hagyd inkább most kettesben őket – tanácsolta Barti. – Hadd beszélgessenek nyugodtan. Madame Angelica a mamád barátnője, ő tudja a legjobban, hogyan segíthetünk neki.

– Igazad van, Barti, de szólj, ha Angelica néni kijön a mamától.

– Jól van, Szara. Most beviszek nekik valamit, aztán adok neked ebédet.

– Hozd fel a szobámba, mint máskor. Nem akarok találkozni azzal a...

– Tudom, Szara, tudom. Menj be a szobádba, mindjárt viszem az ebédet.

– Rendben, Barti, ott várlak.

Délután Angelica elgyötörten ment be Szarához.

– Szervusz, Angelica néni, de jó, hogy itt vagy! Nagyon-nagyon köszönöm! – üdvözölte a vendéget Szara.

– Nincs mit, szívem! – Angelica megölelte a lányt.

– Gyere, ülj le! – Szara a székre mutatott. – Iszonyúan aggódom a mamáért!

– Én is, Szara!

– És te, Angelica néni, mit gondolsz erről az egésze-ről? Mi lesz a mamával? – Könnyek gyűltek Szara szemébe.

– Szara, nem akarok eltitkolni előled semmit, elmondom az igazat, bár nagyon keserű lesz. Csak pár napig tudok maradni, vagyis ha hazamegyek, neked kell vigyáznod rá. Ha jól értettem, amit mondtál, a bátyádra meg a húgodra nem számíthatunk, ugye?

– Nem. – Szara arcán végigperegtek a könnyecseppek. – De mit tehetek?

– A legfontosabb, hogy ne igyon annyit.

– Hát az majdhogynem lehetetlen – mondta szomorúan Szara.

– Miért?

– Mert már azelőtt is... mielőtt az történt...

– Mi volt azelőtt?

– Ivott mindennap! – fakadt ki Szara.

– Biztos vagy benne? – kérdezte meglepetten Angelica. Tudta, hogy Joanna nem veti meg az italt, de azt hitte, csak a társaság kedvéért nyúl a pohár után, ha van rá valamilyen alkalom.

– Igen.

– Sokat ivott?

– Igen... Nem... Nem is tudom. – Szara nem tudta, mit feleljen.

– Részeg volt napközben?

– Nem, nem igazán...

– Vagyis mindennap megivott pár pohárral?

– Azt hiszem... Nem tudom... – Szara elhallgatott, és lehorgasztotta a fejét.

Angelica nehéz szívvel nézte a tinédzser lányt. Hasonló korú gyerekei voltak, és tudta, hogy ez az az időszak, amikor a maguk nehéz problémáival, dilemmáival küzdenek. Szara pedig kénytelen magára venni annak a terhét is, hogy kiegészítse az édesanyját ebből a gyászos állapotból, amelybe az utóbbi hetek alatt juttatta magát. Angelica megértette Joannát, mert borzalmas helyzetbe került. *Mi ütött Aliba?*, gondolta Angelica, ahogy az összetört Szarát nézte. *Honnan kerítette ezt a Larát?* Első pillantásra lerí róla, hogy luxuskurva, több ezer ilyen mászkál Dubajban. Az efféle nőket vonzza ez a különleges hely, „a XXI. századi legek városa”, és egyetlen cél vezérli őket: minél rövidebb idő alatt minél több pénzt szerezni. *Hogyan tudta annyira behálózni Alit, hogy feleségül vegye?* – töprengett Angelica. – *Alit nyilván elérte az életközepi válság. Ez az egyetlen lehetséges magyarázat. És ennek a Larának* – Angelica együttérzett a barátnőjével, ő is rühellte ezt a nőszemélyt, aki ravaszul behatolt Joanna birodalmába –, *akárcsak a régi háremek egymással versengő hölgyeinek, van valamilyen titka, egy titkos fegyvere, amellyel ügyesen irányítja Alit. Vajon milyen erotikus trükköket vetett be, hogy ilyen gyorsan a hatalmába kerítette ezt az üzletembert, aki addig megállapodott férj volt, és szerette Joannát, a feleségét?*

– Angelica néni! – Szara fölemelte a fejét. – Hogyan segítsünk a mamának?

– Figyelj, Szara! – Angelica megfogta a lány kezét. – Megteszek mindent, hogy a mamád a lehető leghamarabb kikerüljön ebből a mostani borzalmas állapotból. Hiszen akármilyen nagy baj történt is, az élet megy tovább. Veletek maradok...

– Beköltözől hozzánk? – Szara szaván fogta Angelicát.

– Igen, Barti már előkészítette nekem az egyik vendégszobát. Itt maradok, és vigyázok, hogy ne igyon annyit a mamád.

– Köszönöm, Angelica néni! Nem tudom, mihez kezdenék nélküled!

– Csak ne köszöngesd állandóan! Most az a legfontosabb, hogy az ittlétem meg hozza a várt eredményt!

– Igazad van, Angelica néni!

A következő néhány napot Angelica Joanna mellett töltötte, és próbálta korlátozni az alkoholfogyasztását. Elüldögélt vele a hálószobában, beszélgettek, felidéztek a közös kiruccanásokat, multságokat. A barátnője éber tekintete előtt, aki számontartotta, hány pohárral iszik, Joanna alig egy hét után már csak némileg spicces volt. Egyik reggel, amikor Angelica bement Joanna szobájába, hogy szokás szerint együtt reggelizzenek, vendéglátója mintha álomból ébredt volna.

– Angelica, miért fogadlak én mindennap így, ágyban, hálóingben? Menj le, kérlek, az ebédlőbe, megfürdöm, felöltözöm, és megreggelizünk odalent.

– Rendben, Jo – felelte mosolyogva Angelica, örült, hogy a barátnője végre elhagyja a hálószobát.

– És az a nő... tudod, ki... Az a ribanc... ott kóvályog valahol? – kérdezte Joanna, mert nem volt biztos abban, hogy el tudja viselni maga körül a férje második feleségét.

– Nem, nem, nincs is a rezidencián – nyugtatta meg gyorsan a barátnőjét Angelica. – Elutazott.

– Alival? – kérdezte Joanna összeszorult szívvel.

– Igen. De most ne gondold erre! Öltözz, és gyere reggelizni! Várom az ebédlőben.

– Jó, megyek.

Lara és Ali már Angelica érkezésének másnapján elutaztak Párizsba. Ali ugyan megnyugtatta Larát, hogy Angelica nem a harmadik felesége, hanem Lara barátnője, Lara mégsem tudta elviselni, hogy az amerikai szépség egy fedél alatt lakik az ő férjével, és rávette Alit, hogy menjenek el bevásárló körútra Európába. Mielőtt elindultak a reptérre, Lara váratlanul megjelent Szara szobájában. Odament a megdöbbszent lányhoz, erősen megragadta a pólójánál fogva, és határozott mozdulattal magához rántotta.

– A szobalányom kihallgatta, amit beszélgetek. Tőle tudom, hogy te hívtad ide ezt az Angelicát – mondta keményen, Szarára szegezve kígyópillantását.

– Tudod, mi történt egyszer valakivel, aki ellenem fordult? – Lara gúnyosan

elnevette magát. – A Perzsa-öböl vizében végezte! És most te álltál az utamba! Ezt nem bocsátom meg neked! – Szara libabőrös lett. – Meg vannak számlálva a napjaid a rezidencián, ebben biztos lehetsz! – sziszegte vészjóslóan Lara, és kiment a szobából.

Szara ijedtében rögtön Angelicához futott.

– Angelica néni! Megfenyegetett!

– Ki fenyegetett meg?

– Hát az a... tudod... Lara. – Alig tudta kipréselni a torkán a gyűlölt nevet.

– Lara megfenyegetett?

– Igen.

– És mit mondott? – Angelica el sem tudta képzelni, milyen aljasságra képes még ez a nő.

– Azt mondta, hogy kihajít a rezidenciáról!

– Micsoda? – Angelica nem hitt a fülének.

– Igen, szó szerint azt mondta, hogy „meg vannak számlálva a napjaid a rezidencián”.

– Szara, ne félj! Ez orbitális marhaság! Ez a te otthonod, és senki sem rakhat ki innen! – vigasztalta Szarát Angelica.

– Angelica néni, ha hallottad volna, hogy mondta ezt! – Szara szeme kitágult. – És azt is mondta, hogy ha valaki az útjába ál, az a Perzsa-öböl vizében végzi! Én tényleg félek tőle! – mondta rettegve Szara.

– Kislányom, nem tehet veled semmit! Itt van apád, a bátyád, a hajad szála sem görbülhet – nyugtatta Angelica.

– De Angelica néni... A papával régóta fasírtban vagyunk, a bátyámnak meg csak az a fontos, hogy milyen extrákat akar az új Ferrarijába, amit megrendelt neki a papa. Félek! – hajtogatta Szara.

– Nincs rá okod! Van apád és van bátyád, meg fognak védeni!

Szarát nem győzték meg Angelica érvei, hiszen tudta, hogy Nadir milyen komoly késeléses összetűzésbe keveredett miatta, az apja meg nőgyógyászhoz akarta vinni szüzességi vizsgálatra, aztán hónapokig nem engedték ki a házból. Sokféleképpen értelmezhető a férfiak védelme, ezért Szara szívébe befészkelte magát a nyugtalanság.

Joanna kicsit jobban érezte magát, miután hosszú idő óta először elhagyta a szobáját, főleg így, hogy Ali és a második feleség nem volt a házban, és a szobalányt, Elizát is magukkal vitték. Angelica jelenléte felbátorította Áskát, és hozzásegítette, hogy lassan visszavegye az irányítást a ház fölött. A

következő hét folyamán Angelica meggyőzte Joannát arról, hogy ki kell mozdulnia a rezidenciáról. Elhatározták, hogy másnap együtt mennek vásárolni, ám este Angelicát felhívta a férje. Hamid arra kérte, hogy minél előbb menjen vissza Dubajba, mert fontos üzletfelei érkeznek az Egyesült Államokból, és szüksége van a feleségére. Angelica gyengéden elbúcsúzott Joannától, és szavát vette, hogy továbbra is odafigyel, mennyit iszik. Szarát megkérte, hogy menjen el a mamájával az egyik plázába, hogy Aška legalább egy kicsit elterelje a gondolatait az otthoni problémákról.

Amikor Angelica távozása után Szara hazaért az iskolából, rögtön észrevette, hogy valami baj van a rezidencián. Joanna már rendesen be volt rúgva, és idegesen járkált a szalonban, időnként nagyot húzva a kezében tartott üvegből.

– Ó, Szara, végre hazaértél! – üdvözölte túláradó örömmel a lányát. – Szaladj föl, öltözz át gyorsan, és menjünk! – Aška kitarta a karját. – Menjünk! Menjünk! – dúdolta maga elé, és fenékgig ürítette a palackot.

– Mi folyik itt? – kérdezte Szara Bartitól, aki aggodalmasan figyelte az úrnőjét.

– Magad is láthatod! – Barti le sem vette a szemét a földszinten tébláboló Joannáról. – Madame Angelica éjszaka elutazott, ezt valamelyik szolgáló nyilván elmondta annak a... – mindenkinek nehéz volt kimondani ezt a nevet, aki szerette Joannát – Larának, aki már délben hazajött.

– A papa is hazajött? – kérdezte Szara.

– Igen, együtt érkeztek a repülőtérről. Addig a madame egész jól volt, még a kertbe is kiment, kiadta a feladatokat a kertésznek. Aztán azok ketten megjöttek egy autókaravánnal, a szolgák nekiláttak kipakolni a rengeteg bőröndöt meg dobozt. Jól látszott, hogy Lara Párizsban nem sajnálta a pénzt a vásárlásra, és amikor a madame ezt meglátta, magánkívül volt.

– Nem csodálom! – Szara teljes szívével az anyja pártján állt.

– Madame ordított, hogy ez az ő otthona, és nem enged behordani semmit...

– És mit csinált Lara?

– Ismered! Hidegvérrel odaszólt a papádnak, hogy nyugtassa le ezt a hisztérikát, így nevezte a mamádat.

– És a papa mit szólt ehhez? – Szara egyszerre úgy érezte, hogy maga alá temeti ez az ügy. Sajnálta, hogy Angelica néninek ilyen hirtelen el kellett utaznia, nem gondolta, hogy ilyen hamar viszont kell látnia azt az undorító

Larát. Hideglelős félelem töltötte el, amikor felidézte Lara vészjósló fenyegetését, mert bosszúálló nőnek látszott.

– Hát tudod, nagy botrány kerekedett... – Szara sápadt arcát látva a szobalány már nem is mondta el neki, hogy az utazástól fáradt Ali dührohámot kapott, és megfenyegette Joannát, hogy ha nem nyugszik meg most azonnal, elvállik tőle. Erre a megalázott Joanna keresetlen szavakat kiabálva közölte, mit gondol a férjéről, a viselkedéséről meg a kurvájáról, aztán mielőtt Ali kinyithatta volna a száját, gyorsan fölszaladt az emeletre, hogy a whiskyben keressen vigaszt. Aztán lement a szalonba, ott várta Szarát, hogy együtt menjenek vásárolni.

– Szara, kicsi lányom, édesem, mit totojázol? – Joanna bizonytalan léptekkel ment oda a beszélgetésbe merült Szarához és Bartihoz. – Miért vagy még mindig az iskolai egyenruhában?

– Mama, nem halaszthatnánk holnapra? – vetette föl Szara, mert nem tudta elképzelni, hogy egy olyan országban, ahol teljes alkoholtilalom van, ilyen állapotban mutatkozzon az anyja nyilvános helyen.

– Szó sem lehet róla! Ma megyünk, és kész! – Joannának esze ágában sem volt változtatni a terveiken.

– De mama...

– Szarának ebédelnie kell – vetette közbe Barti.

– Majd eszünk ott! Én most indulok! – jelentette ki a részegek makacsságával Joanna. – Te pedig, Szara, csinálj, amit akarsz! Vagy öltözz át gyorsan, és gyere velem, vagy megyek magam!

Szara és Barti összenéztek egy pillanatra, tisztában voltak azzal, hogy Joanna biztosan nem megy egyedül sehová.

– Rendben, mama, mindjárt kész leszek.

– Akkor siess!

Néhány perc múlva Szara már újra a szalonban volt.

– Kész vagyok!

– Jó kislány! Barti, add ide az autó kulcsát!

– Mama!

– Madame! A sofőr már várja!

– Sofőr? Jó, menjünk sofőrrel, majd kihordja az autóhoz, amit veszünk. Te pedig, Barti, szintén velünk jössz, mert reeengeteget akarok vásárolni, rád is szükség lesz! – Aśka az emelet felé fordult. – Mit gondolsz, te ribanc, csak Párizsban vannak üzletek? Itt nálunk, Kuvaitban is vannak olyan szalonok, amilyenekről Európában nem is álmodnak! Azt hiszed, te bárcás, csak te

szórhatod a pénzt? Akkor próbáljuk ki, melyikünk jobb benne! – fejezte be Aśka, majd kivonult a rezidenciáról, és beült a bejárat előtt álló Jaguarba.

A Grand Avenues luxusplázában Joanna mindjárt a kedvence, a Harvey Nichols Áruház felé indult. De eltartott egy darabig, míg odaért, mert amint meglátott útközben egy márkaboltot, mindjárt be is ment, és függetlenül attól, milyen típusú termékeket kínált, megvett mindent, ami a keze ügyébe esett. Így költött el több mint tízezer dollárt Montblanc töltőtollakra és golyóstollakra, húszezer dollárt szoknyákra, blúzokra, estélyi ruhákra és kiegészítőkre Ted Bakernél, és bement még egy Baby Dior boltba is, ahol több mint tízezer dollárt fizetett az óvodáskorú kislányoknak készült majdnem teljes kollekcióért, azonkívül vett több kis- és nagykabátot az új tavaszi–téli kínálatból.

– Mama, nagyon kérek, ne vedd meg ezeket! – próbálta Szara visszatartani az anyját az eszement pénzszeréstől. – Kinek veszed ezeket? Nincs a családban senki, akinek jó lenne!

– Nem számít! – Joanna nem hallgatott rá. – Azt hiszed, csak Párizsban lehet nagybevásárlást csinálni?

– De mama, semmi szükséged ezekre a holmikra! – Szara nézni sem bírta, milyen örülten pazarolja az anyja a pénzt.

– De nézd csak, kicsi lányom, milyen csinosak! Itt van például ez a rózsaszín tüllszoknya az édes kis rózsadíszekkel! Én is ilyenekbe öltöztettelek benneteket, amikor kicsik voltatok! Lehet, hogy most is jól állna? – Joanna imbolygó léptekkel ment oda a pulthoz, szinte kitepte az eladó kezéből a ruhácskát, amit az éppen logós dobozba akart csomagolni, és Szarához mérte, amivel magára vonta a többi vevő rosszalló pillantását.

– Mama! – Szara szégyenkezve vette el Aśkától a ruhát, és visszaadta az eladónak. – Nyugodj már le, mindenki minket néz!

– Hát csak nézzenek! – harsogta Aśka. – Miért, mi rosszat tesztek? – fordult a boltban vásárolgató nőkhöz. – Na, mondjátok meg ti, mi rosszat tesztek? Csak vásárolgatok! Ha egyesek párizsi boltokban akarják elszórni a pénzem, akkor én megtehetem Kuvaitban! Kérem még ezt is és ezt is! – Joanna találmra leemelt néhány holmit a vállfákról, és átnyújtotta az eladónak.

A vevők egymás közt suttogva tárgyalták meg a látottakat, és Szara fülét megütötte egy szó: *szakrana*.^[55]

– Mama! Ne kelts feltűnést! – Attól félt, hogy ha valaki följelenti Joannát részegeskedésért, abból komoly baja származhat, még le is tartóztathatják.

– Mama! Menjünk már! – Szara próbálta kirángatni a boltból Aškát. – Még több száz más üzlet van az Avenuesban!

– Több száz más üzlet, azt mondd? – Aška szélesen elmosolyodott. – Akkor látnunk kell, miük van! – Fizetett az egyik bankkártyájával a sok közül, elküldte Bartit, hogy a sofőrrel vigye az autóhoz a szatyrokat, aztán kilépett a Baby Dior butikból, és végre bement az exkluzív Harvey Nichols Áruházba. Mindjárt a bejáratnál a legnagyobb kozmetikai világmárkák pultjai álltak, itt Joanna egész terméksorozatokat vett meg: szérumot, krémeket, maszkokat, tonikokat, géleket, pakolásokat, testbalzsamokat, szemfestékeket, rúzsokat, parfümöket, kölniket. Szara ijedten nézte, hogy az anyja újabb és újabb árucikkéért nyúl, nem törődve azzal, hogy minden darab több száz dollárba kerül. A lány már nem tette szóvá az anyja viselkedését, mert attól félt, hogy ezzel megint heves reakciót vált ki, és az feltűnést kelthet a zsúfolt bevásárlóközpontban. Csak küldött egy SMS-t Nadirnak, kérte, hogy jöjjön minél hamarabb, segítsen kivinni a mamát a plázából, és szállítsa haza.

Joannán teljesen úrrá lett a vásárlási téboly. A frissen nyitott, Versace bizsukat áruló butikban tucatnyi gazdagon díszített csecsebecsét vásárolt, és mindjárt magára is aggatott egy nehéz láncon függő, jellegzetes medúzafejet ábrázoló medált meg egy ugyanolyan motívummal díszített karperecet.

– Igen, a szép bizsuk mindig jót tesznek egy nőnek – jelentette ki Aška a tükör előtt állva. – Legfőbb ideje beszerezni igazi ékszereket! Szara! – harsogta Joanna. – Nézzünk körül az ékszerboltokban, az aranyak, gyémántok és drágakövek között! – Aška otthagya a nagy Harvey Nichols üzletet, átvágott a széles főallén, és bement egy utcácskába a hatalmas bevásárlóközpont számos mellékútvonala közül. Hamar beért az úgynevezett Souk részlegbe, ahol a vásárlókat megérintette a régi Kuvait hangulata. Szűk sikátorokban álltak a kis üzletek, bennük illatos, színes fűszerek, a Közel-Keletre jellemző, intenzív parfümök, olajok, a legkülönfélébb szabású abaják, hidzsábok és disdásák. A régi idők hangulatát árasztották a tradicionális kávéházak, amelyek erős, kardamomos kávé, arab édességeket és vízpipákat árultak többféle ízben. Joanna kanyargott a labirintusszerű utcácskáknak, amelyek elrendezése, a fölējük boruló, faragott fatető és a díszítőelemek a régi kuvaiti szűk^[56] hangulatát idézték föl. Néhány terecskén kis szökőkutak csobogtak barátságosan.

– Hol vannak az ékszerboltok? – türelmetlenkedett Joanna. – Emlékszem, az egyik ilyen kis utca hozzájuk vezetett...

Szara időnként küldött egy-egy üzenetet Nadirnak, kérlelte, hogy próbáljon minél hamarabb beérni az Avenuesba. Szara attól félt, hogy ha a mama a bevásárlós ámokfutás során betéved azokba a boltokba, ahol egy parányi kis ékszer is több tízezer dollárba kerül, akkor alig néhány perc alatt elszór akár egymillió dollárt.

Végül Szara nem bírta tovább, felhívta a bátyját.

– Messze vagy? – suttogta a telefonba úgy, hogy Joanna ne hallja. – Azt mondd, hogy már a plázában vagy? Jaj de jó! Gyere most rögtön a Jewelry Zone-ba, mert már látom az ékszerboltok kirakatát, mindjárt ott leszünk.

– Szara! – Joanna a lányához fordult. – Miért kéreted magad mindig? Nézd, milyen gyönyörűek a gyémántok! – Odament a kirakathoz, ahol különlegesen szép kidolgozású, apró műrecek csábítottak káprázatos ragyogással.

– Nézd csak ezeket a szépséges köveket! – Joannának felcsillant a szeme. – Látod ezt a karperecet? Csodaszép! Nézd, Szara, milyen mély színük van ezeknek a zafíroknak! És a gyémántok csak kiemelik! Kell nekem! – Joanna bement a boltba, és rögtön kérte is a kinézett ékszert. Az eladó fölismerte benne az ígéretes kuncsaftot, ajánlott Joannának a karperechez illő nyakéket, fülbevalót és gyűrűt is. Áska el sem gondolkodott rajta, eldöntötte, hogy megveszi az egész szettet, gyorsan kifizette, és ment tovább a következő üzletbe.

Szara sietősen elküldte az üzenetet a bátyjának, megírta, pontosan hol vannak.

– Szara! Mit matatsz folyton a telefonodon? Gyere és segíts, melyik rubinszettet válasszam, nem tudom eldönteni! – hívta a lányát Áska. – Nézd, Szara! – Joanna egy nehéz, több színben játszó kövekkel kirakott arany nyakéket nézegetett. – Régi arab minta, igazi mestermű. Az pedig – mutatott egy másik darabra – fehéraranyból készült, az modernebb... Neked melyik tetszik jobban?

A lánya nem válaszolt, mert csak az járt a fejében, hogy minél előbb érjen oda Nadir.

– Szara! – harsogta Áska. – Na, adj már tanácsot! – Szara még mindig nem szólt egy szót sem, ezért Áska maga döntött. – Akkor megveszem mindkettőt! – mondta, és átnyújtotta a bankkártyáját az eladónak, aki behelyezte a leolvasóba.

Ebben a pillanatban esett be a boltba Nadir.

– Azt most rögtön adja ide! – Nadir határozott mozdulattal nyújtotta a kezét a bankkártyáért.

Az eladó meglepődött, nem tudta, mit csináljon, Nadir viszont határozottan megismételte még egyszer:

– Adja ide, kérem! Ő az anyám! – Nadir már felnőtt férfi volt, és az indiai eladó nem mert nemet mondani neki.

– Nadir, kisfiam, mit művelsz? És hogy kerülsz ide? – kérdezte Joanna megütközve a fiát.

– Mama! Mára vége a vásárlásnak! Hazamegyünk! – Nadir erőteljes mozdulattal karon fogta az anyját, és kivezette az ékszerszalomból.

– De kisfiam, a vásárlás, Párizs... – Most, hogy Joanna erős kart érzett maga mellett, hirtelen megszűnt benne a természetellenes feszültség, és feneketlen kétségbeeséssé változott. – Nadir, kicsi fiam, mit művelt velem az apád! Hogy viselkedhet így? Mondd meg, hogy tehette ezt? – Joanna arcán végigfolytak a könnyek, szétmázolták a sminkjét, vastag, fekete csíkokat hagytak maguk után. – Mondd meg, kisfiam, miért tette ezt? – Aśka már keservesen sírt.

Nadir feldúltan támadt a hűgára.

– Minek hoztad ide egyáltalán? Nem láttad, milyen állapotban van? – Nadir csakis azért ment utánuk a plázába, mert attól félt, hogy ha az anyja elkölt egy vagyont, akkor az apja megharagszik, és őt bünteti meg, nem veszi meg neki álmai Ferrariját.

– Miért, el kellett volna engednem egyedül részegen? Az talán jobb lett volna? És ki figyel rá állandóan? Ki hívta Kuvaitba Angelica nénit? Talán te? – Szara dühös volt a bátyjára, amiért magára hagyta ezzel a problémával. – Neked is az anyád! De te csak magadra gondolsz! Ha nem féltened a pénzt, most sem jöttél volna ide! Azt hiszed, nem ismerlek?

– Ne veszekedjeteK, gyerekek! Ne veszekedjeteK! – Joanna még mindig sírt.

A mélygarázsban Nadir az autójához vezette egyre jobban zokogó édesanyját.

– Hol van Barti? – kérdezte, ahogy kinyitotta az ajtót.

– Hazavitte a cuccokat a sofőrrel – felelte Szara.

– Akkor ülj be a mamával a hátsó ülésre! – utasította a hűgát. – Nehogy valami örültséget csináljon...

Joanna teljesen összeomlott, és hangosan zokogva kesergett tragikus sorsa fölött. Amikor Nadir a rezidencia elé ért, Barti és a sofőr a többi szolgál

együtt éppen a házba hordta be a maradék szatyrokat.

– Igen, vigyetek föl mindent az emeletre! – Aška még mindig zokogva utasította a személyzetet. – Ez az én otthonom, és azt csinálom, amit akarok!

A rezidencia galériáján Szara Larát és Fatmát pillantotta meg, akik fentről nézték, mi folyik a földszinten.

– Na, jól szórakoztok? – morogta maga elé Szara. Dühös volt a hűgára, amiért Lara olyan könnyen maga mellé állította. – Te meg mit bámulsz, te féleszű? – förmedt rá Fatmára, de a szavai Larának is szóltak.

– Nézem ezt a két idiótát, akik nem tudnak uralkodni az elhatalmasodó vásárlási mániájukon! – Fatma sem maradt adósa a nővéreinek.

– Akkor nyilván egy ugyanolyan idióta áll melletted! – vágott vissza Szara. – Nem láttad, mekkora motyóval jött meg Párizsból?

Lara egyenes háttal, mozdulatlan arccal állt, de Szarára szegezett kígyótekintete beszédes volt: „Nem tudod, édesem, kivel állsz szemben!”

– És hogy beszélsz anyádról! – szidta a hűgát Szara.

– Akkor figyeld meg, hogy néz ki! – Fatma undorral nézett a lépcsőn felfelé imbolygó Joannára, aki sírástól és alkoholtól vörös, puffedt arcával, szétkenődött sminkjével szánalmas látványt nyújtott. – Te is így végzed, ha nem lépsz az igaz hit útjára!

– Inkább vezesd rá a jó útra ezt a... – Szara Larára emelte a pillantását, és majdnem kimondta: „kurvát”, de az utolsó pillanatba az ajkába harapott, mert nem akart nyílt összetűzést az apjával. Lara viszont mintha olvasott volna a gondolataiban, mert kissé összeszorította az ajkát, összehúzta a szemét, és világos üzenetet küldött vele: „Halott vagy!” Szara enyhén megborzongott, de ugyanebben a pillanatban Joanna megtántorodott a lépcsőn. Nem sok hiányzott hozzá, hogy hanyatt essen. Csak azért maradt állva, mert Szara elkapta az utolsó pillanatban.

– Mama!

– Menjünk innen! – Lara átölelte Fatmát. – Nincs itt semmi keresnivalónk!

Szara bekísérte az édesanyját a hálószobába, ahol egymásra tornyozva, dobozokban állt a vásárolt holmi.

– Minek ez nekem, minek ez nekem... – Joanna még mindig könnyezett. – Szara, kicsim, csinálj egy italt...

– Mama, kérek, ne igyál többet!

– Mi más maradt nekem, mi más maradt... – Aška maga nyúlt a whiskyért, teletöltött egy vizespoharat, és felhajtotta az egészet. Elszédült a

nagy adag töménytől, és egy pillanat alatt mély álomba merült az ágyon hányódó szatyrok között.

Néhány nappal később, amikor Szara hazaért az iskolából, azt látta, hogy a szalonban, a kanapén ül az apja egy öreg, ős szakállú kuvaitival, aki fehér disdását és ikallal a fejére erősített gutrát viselt. Mellettük, egy fotelban telepedett le Lara, most meglepő módon hidzsábbal takarta el a haját. Elég meghökkentő volt a látvány, nem is annyira Lara, mint inkább az apja miatt, aki ilyenkor általában a munkahelyén volt, ha pedig férfi vendégeket fogadott, azt estére időzítette, a rezidencia mellett kialakított, tágas, jól felszerelt *divanijában*.^[57]

– Ez az? – kérdezte a kuvaiti, és végignézett Szarán, mintha az értékét becsülné fel.

– Igen – felelte Ali.

– Nincs rajta hidzsáb – mondta az öreg kuvaiti rosszallóan.

– Felveszi még az esküvő előtt – biztosította Lara.

– Biztosan? – kérdezte az idegen, és Alira nézett.

– Biztosan – erősítette meg Ali.

– Akkor jó lesz.

Szarát iszonyatos félelem fogta el. Férjhez akarják adni? Azért jött ide ez a kuvaiti, hogy megnézze a fiának szánt feleségjelöltet? Elég furcsa volt a jelenet, mert általában a férjjelöltek anyja szokott ilyen látogatásokat tenni.

– A két feleségem teljesen elfátyolozva jár, neki is úgy kell – jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon az idegen férfi.

Szarának a torkában dobogott a szíve. Hozzá akarják adni ehhez a vénséghez? Ez biztos a ravasz Lara műve! Szara kettesével szedve a lépcsőfokokat felrohant az emeletre, berontott Joanna hálósobájába, aki bódult álomba merülve halkán hortyogott. Szara a bensőjét égető fájdalomtól hajtva hozzábújt, úgy zokogta:

– Mama! Kérlek szépen, térj magadhoz, és csinálj valamit! Anyukám! Kérlek, kelj föl, és segíts nekem! Hozzá akarnak adni egy perverz vénemberhez!

VIII. FEJEZET

Egy mai hárem

Joanna nagy élvezettel bízta rá magát az indonéz nő fürge ujjaira, aki gyakorlottan végezte a *hammam maghrabi*, vagyis marokkói fürdő elnevezésű kezelést. Ez az ősi arab szertartás kiváló bőrtisztító és bőrápoló módszer volt, mely felfrissítette és ellazította a testet és a lelket. Forró pára töltötte be a helyiséget, a falakat apró, csillogó kövekből rakott, meleg árnyalatokban játszó mozaik borította, melynek színében az óarany dominált. A falakat díszítő, jellegzetes arab íveket és mozaikokat megjelenítő minták a régi háremek fürdőit idézték. A sáka egy szál bugyiban feküdt a széles, meleg kőágyon, a kezelést végző, sapkát és vízhatlan köpenyt viselő nő pedig erőteljes mozdulatokkal, durva felületű kesztyűben végezte az egész test hámlasztását. Az indonéz masszörnő először egy jellegzetes keleti, középén elkeskenyedő, hosszú csőrű kancsóból tetőtől talpig megöntözte Áskát langyos vízzel. Aztán magára hagyta, hogy élvezhesse a gőzfürdőt, amely megpuhította a bőrét, és előkészítette a testét erre a különleges szertartásra. Áskának ez tökéletesen pihentető volt, és még jobban ellazították az illóolajok. Negyedóra után jött vissza az indonéz masszörnő, és fekete marokkói gélszappannal kente be Joanna egész testét. Ez a természetes, fekete olajbogyóból préselt, extra szűz olívaolajból készült marokkói terápiás szappan magas E-vitamin-tartalmának köszönhetően rendkívüli tisztító és hidratáló hatással bír. Néhány perc után Joanna teste már megfelelően elő volt készítve, ekkor a fehér köpenyes nő elkezdte a hámlasztó kezelést egy szemcsés anyagból készült kesztyű segítségével, amellyel maradéktalanul le tudta dörzsölni a bőrről az elhalt hámsejteket és a láthatatlan szennyeződések. Az indonéz nő időnként vizet mert egy kancsóba a csap alatt álló tálból, és Joannára öntötte. Végül sűrű, intenzív illatú samponnal többször átmosta Joanna haját. Ezt az évszázadok óta ismert arab szertartást rendkívül kellemesnek találta minden nő, és minden bizonytal a régi háremek lakóinak is kedvenc időtöltései közé tartozott.

– Tessék, madame. – Az indonéz nő nagy törölközőt nyújtott át Joannának, hogy azzal törölje meg a testét és a haját.

– Köszönöm. – Joanna úgy érezte magát, mint aki újjászületett.

– Most várjuk a relaxációs masszázusra. Tudja, madame, hová kell mennie?
– Igen, hogyne.

– Akkor parancsoljon! – Az indonéz nő átadott egy „Lider” feliratú, halványlila köntöst. Ez volt a sportklub – Kuvaitban gym – neve, bár Joanna inkább a régi háremek intézményéhez látta hasonlatosnak, mint az európai fitnessklubokhoz. Kizárólag nők látogathatják, férfiaknak nincs joguk belépni. A klub alkalmazottai is mind nők, egyedül az épületen kívül található parkoló őrei férfiak, akiknek az a feladatuk, hogy elvegyék a gumioszlopot a parkolóhelyek elől, ha érkeznek a klubtagok. A fekete bőrű, egyiptomi férfiak az egykori eunuchokat, az egykori háremhölgyek őreit juttatták Joanna eszébe.

Felvette a köntöst, és kilépett a párás helyiségből. Egy belső udvarra ért, amelynek közepén mesterséges fa állt, a fa ágait pedig színes, keleties lampionok és fából faragott madarak díszítették. A kerek udvart termék vették körül, ahol relaxáló és testszépítő kezelések egész sorát végezték a fehér egyenruhás indonéz vagy filippínó nők. Áska átment az udvaron, és belépett egy hatalmas, a kalifák palotájának kapujára emlékeztető ajtón. Tágas, magas hallba ért, amelynek belső kialakítása varázslatos módon a keleti háremekbe repítette az ott tartózkodó nőket. A falak hatalmas képei az udvari háremélet jeleneteit örökítették meg: tarka ruhás, egzotikus szépségek nyújtóznak lustán perzsaszőnyegeken és gazdagon díszített párnákon. Egyesek vízpipát szívnak, mások pletykálgatással vannak elfoglalva. A festmények kifejezően adják át a háremek fényűző világát, ám a benne lakó nők minden bizonnal érzékelték a monotonitást.

Két hatalmas fa uralta a hallt, ugyanúgy felékesítve, mint a belső udvaron álló. A fák törzse mellé kisebb szerkezeteket állítottak, amelyekből megnyugtatóan csobogott a kristálytisztá víz. A hall fala mentén damaszkuszi intarziás bútoregyüttesek álltak, egy-egy kerek asztalka és két kényelmes szék. Az asztalokon átlátszó kancsók frissítő vízzel, benne citromkarikák és mentalevelek.

– Parancsol madame vizet? – kérdezte Joannától az egyik szolgáló.

– Igen, kérek.

– Tessék, madame. – Az indiai lány átadott Áskának egy teletöltött poharat.

– Köszönöm.

Kis folyosók vezettek a hallból a további termekbe, ahol az ápoló kezeléseket végezték. Minden helyiségben volt egy masszázsszoba és egy

mosdókagyló nagy tükörrel, kényelmes fotel, és a szobából sötét mozaikkal kirakott zuhanyzóhelyiség nyílt.

– Madame – fehér köpenyes masszőr lépett Joannához –, várom a masszázusra.

– Köszönöm – felelte Joanna, és bement a terembe, majd hasra feküdt az arcnak nyílást hagyó, profi masszázsfőzőn. A szintén indonéz masszőr diszkrétan kopogott, mielőtt belépett, aztán illatos olajat öntött a tenyerébe, majd hozzálátott a kezeléshez. A helyiségben félhomály uralkodott, a hangszórókból relaxáló zene szólt, és Joanna megint élvezettel adta át magát a távol-keleti specialista hajlékony ujjainak.

Áska már majdnem két hónapja nem ivott. Eleinte rákényszerült az absztinenciára. Miután Ali tudomására jutott, milyen féktelen bevásárlást rendezett, melynek során háromszázötvenezer dollárt költött el, zárta Joanna minden bankszámláját, és felszámolta a ház teljes alkoholkészletét. Alig egy hétre volt elegendő az a pár üveg whisky, amit Joanna a szobájában tárolt, utána kénytelen volt szembesülni a fájó igazsággal, hogy egy csepp alkohol sincs elérhető közelségben. Lidércesek voltak a kényszerű absztinenciában töltött első napok. Sajgott az egész teste és minden porcikája, úgy hasogatott a feje, mintha bármelyik pillanatban szétrepedhetne a koponyája, remegő kezében alig tudta megtartani a csészét, amelyben Barti hozta a nyugtató teát. Többször lázasan felpattant, és átfésülte az egész rezidenciát a pincétől a padlásig, remélve, hogy Ali a házban rejtette el az alkoholkészletet, amely eltűnt a kamrából, a szokott helyéről. A kutatások nem hozták meg a várt eredményt, Joanna pedig kénytelen volt az évek óta megszokott adagja nélkül átvészelni minden egyes napot. Szörnyen érezte magát, kellemetlen testi bajok gyötörték, mintha súlyos vírusfertőzést kapott volna: rettentően verítékezett, hányt, hasmenése volt.

Ebben az időszakban ment be hozzá Szara, és mondta el, hogy az apja és Lara feleségül akarja adni valami kuvaiti vénséghez, akinek ráadásul van már két felesége és kilenc gyereke. Joanna úgy érezte, ez abszurdum. Eleinte azt hitte, hogy tréfát űz vele Szara, de Barti sajnós megerősítette, hogy járt náluk egy idegen férfi ebben az ügyben. Akármilyen pocsekul érezte is magát Joanna, rátámadt Alira, amikor a férje hazaért a munkából, és a fejéhez vágta, hogy teljesen elment az esze, ha ilyen sorsot szán a lányának. Ali azt mondta, hogy éppen ő az, aki gondol Szara jövőjére, mert régebben voltak már a lánnyal komoly gondok, ezért minél hamarabb férjhez megy, annál jobb lesz neki és az egész családnak.

– De miért egy ilyen roskatag, nős vénemberhez?

– Talán mert csak egy ilyen veszi el! – felelte Ali, és átment Lara lakrészébe.

Joanna belátta, hogy nemcsak a férjét veszítette el, hanem a gyerekei sorsa feletti irányítás is kicsúszott a kezéből. Addigi boldog élete hirtelen odalett, mert egy nyálkás hüllő be tudott siklani a családi fészükbe, és kíméletlenül szórja szét a mérgét, amivel elpusztít mindent, ami kedves volt neki. Áskát megint kiverte a hideg veríték, szaporán vert a szíve, levegőért kapkodott, kiszáradt a torka. Ha legalább egy pohárával ihatna, hogy megnyugtassa az idegeit! Sajnos olyan országban élt, ahol teljes az alkoholtilalom, ezért nem tudott egyszerűen leszaladni és a legközelebbi boltban beszerezni pár üveg töményt. Korábban Ali látta el itallal a rezidenciát. Joanna most kénytelen volt meglenni valahogy szesz nélkül, és ez igen nehezebbre esett. Egyik napról a másikra kicsúszott a lába alól a talaj, fogalma sem volt, merre induljon, hogy lábáljon ki ebből az egyre mélyebbre húzó ingoványból, és megint a szilárd talajt érezzen a talpa alatt.

Tovább mélyítette a depresszióját, ha Szarára nézett, aki elkeseredve, szomorúan és rettegve jött haza hozzá az iskolából. Néha mindketten leültek a sötét szobában, és nem is szóltak egymáshoz, csak a reménytelen helyzetükön járt az eszük. Szara egyszer könnyes szemmel könnyörgött neki:

– Mama, kérlek, csinálj valamit, ne hagyd, hogy férjhez adjanak! – Már az is rémületbe kergette Szarát, ha szóba került a férfi, aki az öregapja lehetett volna.

Ezúttal is a felbecsülhetetlen értékű Angelica sietett a család segítségére. Miután megtudta Szarától, mi zajlik éppen a rezidencián, naponta többször felhívta Joannát, és biztatta, hogy tegyen határozott lépéseket.

– Jo, nem ismerek rád! Hol az életerőd? Cselekedned kell! – noszogatta a barátnőjét. – Mondd meg őszintén, még mindig szereted Alit?

– Hát tudod, ő a férjem, annyi mindenben mentünk keresztül... Van három gyerekünk... Nem könnyű egyik napról a másikra minden emléket kitörölni a fejemből.

– Akkor harcolj érte! A családotokért! De mindenekelőtt Szaráért! Jo! Nem hagyhatod, nem engedheted, hogy az a... – Angelica elbizonytalanodott, mert nem tudta, minek nevezze Ali második feleségét.

– Aljadék ribanc, tetű kurva – segítette ki Joanna.

– Az, igen! Azt mégsem hagyhatod, hogy egy ilyen riherongy, akit ki tudja, honnan szalajtottak, szétverje a családot! Harcolj, Jo! Harcolj

magadért, a lányodért, Aliért...

– Angelica! Ali rám se néz! – panaszolta Aška.

– Jaj, Jo! – fortyant fel Angelica. – Úgy mondd ezt, mintha nem ismernéd a férfiakat. Tudod, miükkel gondolkoznak! Ha feltűnik valami új a horizonton, akkor egy pillanatra elveszítik a fejüket, de aztán hamarosan ráunnak. Az igazi érzéseket semmi nem pótolja.

– Erről Ali mintha megfeledkezett volna! – mondta bánatosan Joanna.

– Az nem jelent semmit! Elmúlik! – biztosította a barátnőjét Angelica.

– Hát nem tudom... – Joanna nem hitt benne.

– Meglátod, eszedbe jutnak még a szavaim. Nem egy ilyen históriát ismerek. De neked is erőt kell vened magadon!

– Bárcsak ilyen egyszerű lenne!

– Jo! Szedd össze magad! Nem ismered a híres dubaji szabályt? „A lehetetlent kiiktattuk a szótárunkból!”

– Mit tehetnék?

– Hogyhogy mit, Jo? Keleten vagyunk, az itteniek módszereit kell alkalmaznunk!

– Milyen módszereket?

– Hiszen magad is pontosan tudod! Az ő módszereiket... A háremhölgyekét. – Angelica elnevette magát. – Emlékszel, amikor a víz alatti étteremben voltunk? Ott úszkáltak a cápák...

– Tigriscápák talán...

– Leopárd.

– Aha.

– Tigris... leopárd... Mindegy. Az a lényeg, hogy a cápád hosszú farkával törődj...

– Nem olyan hosszú az. – Joanna nem kevés idő után most először elnevette magát.

– Végre, Jo, látom, ez már tényleg te vagy! – Angelica is nevetett. – Vagyis magad is pontosan tudod, mi a dolgod!

– Hát nem nagyon...

– Nézd, Jo, van egy ötletem! Iratkozz be fitneszklubba!

– Angelica! Én és a sport? Ezt úgy mondd, mintha nem ismernél!

– Mindig ki kell próbálni valami újat. A fitneszklub pedig nemcsak sport, hanem egész filozófia! Egész napokat képesek eltölteni ott a nők!

– Tudom, de engem nem győzött meg sosem.

– Hát az hiba, Jo, nagy hiba! Legfőbb ideje változtatni rajta. A Lider klubot ajánlom, tudom, hogy Kuvaitban is van terme. Dubajból ismerem ezt a klubot, ott nagyon jó véleménnyel vannak róla.

– Hát nem is tudom...

– Ide hallgass, ha meg sem próbálsz, sosem fogod tudni, segítene-e.

– De én még mindig nem vagyok valami jól, olyan gyöngye vagyok... – Joanna egyelőre a kényszerű alkoholemegvonás kellemetlen tüneteivel élt. Teljesen össze volt törve testileg-lelkileg, és ha csak elképzelte, hogy azonnali megkönnyebbülést hozhatna néhány korty tömény, korogni kezdett a gyomra, hevesebben vert a szíve, és olyan ideges lett, hogy legszívesebben rípiyára tört volna mindent maga körül, végül rávetette volna magát Larára, és a két kezével fojtotta volna meg. Zaklatottan teltek az éjszakái. Megesett, hogy színes italokról álmodott, érezte a szájában az alkohol ízét, aztán felébredt, kimászott az ágyból, lerohant a lépcsőn a konyhába, ivott egy tonikot vagy kólát, azzal áztatva magát, hogy tartalmazzák a vágyott alkoholt. De ez sem hozta meg a várt megkönnyebbülést, ezért mindenfelét előpakolt a hűtőből, és addig tömte magát, míg pukkadásig tele nem lett.

– Jo, iratkozz be a klubba, és eleinte egyszerűen csak járj el a kezelésekre, amiket ajánlanak. – Angelica mindenáron meg akarta győzni a barátnőjét, hogy mozduljon ki otthonról, és próbálja meg kitépni magát az elkeseredés és az apátia karmaiból. – Kezdd a *hammam maghrabival*, ezt az arab nők évszázadok óta tévedhetetlen módszernek tartják arra, hogy tökéletes legyen tőle a női test. Ráadásul mély relaxációval jár, ami szintén segít abban, hogy visszanyerd a lelki békédet.

Szara is Angelica mellé állt, és hosszas rábeszélés után Joanna végül hagyta magát rávenni, hogy kísérletképpen beiratkozzon egy hónapra az edzőterembe. Mihelyt először lépte át a küszöbét, máris elvarázsolta a luxus légköre és a vele járó rendkívül pozitív energia, amelyet az oda járó klubtagok árasztottak. Ez a nők zárt világa volt: az asszonyok ebben a szegregáló társadalomban egymás közt találták meg a szórakozást és az életörömet.

Aki belépett a füstüveges, automata ajtón, a férfiak és az alsóbb osztályokhoz tartozó nők előtt rejtve maradó, titokzatos világba került. Joanna észrevette, hogy az Angelica által ajánlott fitnessklubba leginkább a nagyon gazdag kuvaiti nők járnak. Kiderült abból, amiről beszélgettek: távoli és hosszan tartó, sokszor több hónapos, a világ legtávolabbi csücskébe tett utazásokon szerzett élményeiről vagy a különböző kontinenseken fenntartott

ingatlanjaikról beszélgettek, és Joannának olyan érzése volt, hogy ezeket a nőket nem aggasztja semmi. Mosolyogva érkeztek, többnyire fekete abajába és hidzsába burkolózva, és olyan kerek bőröndöt húztak maguk után, amelyet általában a repülőgép fedélzetére szokás felvinni kézipoggyászként. Alig fért el bennük a rengeteg használati tárgy, amire szükségük volt: hajkefék és fésűk, krémek, emulziók, samponok, kondicionálók, balzsamok, kölnik és dezodorok, ruhák és cipők az edzéshez, fürdőruhák, fürdősapkák, fürdőpapucsok.

Lenyűgöző volt a fitnessklub többemeletes épülete kívülről és belülről is. Modern vonalú, egyszerű, hatalmas méretű, csillogó fekete tömb, belső terében a glamour stílusú kortárs díszítőművészet keveredett arab pompával. A kettő együtt különösen elegáns benyomást keltett, ugyanakkor a kissé tompított fények, a hangszórókból áradó fülbemászó zene, a sok virágkompozíció, a sötét faburkolat és a puha szövetek hangulatossá és meghitté varázsolták a belső teret. A földszinten állt a recepció, két nagy íróasztalnál fehér blúzos, fekete kosztümös alkalmazottak kötöttek szerződést az új klubtagokkal, illetve itt szedték be a szépségszalokban és a wellnessben nyújtott számos szolgáltatásért kért díjakat.

Két lifttel lehetett fölmenni az emeletre. Ha az első emeleten kinyílt a fülke ajtaja, máris látni lehetett a következő recepció kissé távolabb elhelyezkedő pultját, ahol három, szintén egyenkosztümet viselő alkalmazott osztotta be a klubfoglalkozásokat és intézte a klubtagok aktuális ügyeit. Mögöttük hatalmas, az első és a második emelet teljes magasságáig érő fal állt, amelyen a jelenlegi kuvaiti emír, Szabáh el-Ahmad el-Dzsábir asz-Szabáh és a trónörökös, az emír féltestvére, Navaf el-Ahmad el-Dzsábir asz-Szabáh nagy méretű portréja volt látható. Ha kilépett az ember a liftből, butikok között vezetett az útja, amelyek gazdag áruválasztékkal várták a vevőket. A sportruházat és a fürdőruhák mellett hagyományos, hosszú, arany- és ezüstsálakkal hímzett vagy csillogó kövecskékkel díszített arab ruhákat is árultak. Számos szemet gyönyörködtető holmival is csábították a vásárlókat a butikok. Csillogó ékszerek kellették magukat a vitrinekben, a polcokon gazdagon díszített párnák és sálak heverték. Mindenhol rengeteg ragyogó apró holmi volt kirakva, a csinos keretbe foglalt kis tükröktől a kövekkel kirakott dobozkákon át az ezüsttálcáig és a pohár- vagy csészekészletekig, amelyeket húszkarátos aranyból készült különleges minták díszítettek. A fitnessklub kialakításában – amelynek részei voltak többek között a rendkívül drága padló-, fal- és zuhanyfülke-burkolatok, az exkluzív fésülködőasztalok

sora, a drága kárpitokkal behúzott díványok és székek, a kristálycsillárok, a méreteres virágkompozíciók és a feldíszített fák – megmutatkozott, hogy az arab elit kedveli a feltűnő pompát és gazdagságot.

Bagdadot fénykorában olyan városnak nevezték az arab krónikák, „amelyhez fogható az egész világon nincs”, és a világ minden szegletéből érkező jövevények csodálták mérhetetlen kincseit. Harun ar-Rasíd kalifa uralkodása alatt a főváros egyharmadát tette ki a királyi palota a háremnek kialakított épületekkel, az eunuchok és a különleges feladatot ellátó tisztségviselők lakóhelyeivel. A fogadóteremben helyezték el a legszebb keleti szőnyeget, párnákat és függönyöket. Zubajda volt a kalifa egyik felesége. Magas udvari pozíciójának köszönhetően úgy vonult be a történelembe, mint az az asszony, aki osztozott a kalifával a dicsőség és a tisztelet fényében. Zubajda híres volt arról, hogy az asztalán csak arany- és ezüstedények állhattak drágakő díszítéssel. Nagyon nagy pénzszerőnek tartották, feljegyezték, hogy a mekkai zarándoklata alatt hárommillió dénárt költött el.

Az arab udvar pompája és fényessége elhomályosította az akkor ismert világ ragyogását. Ez főleg a különleges szertartásokon mutatkozott meg, amikor ünnepélyesen trónra lépett az új kalifa, vagy ha külföldi követeket fogadott, esetleg fényes esküvőt tartottak. A IX. század egyik legnagyobb extravaganciájaként írták le al-Mámún kalifa és a tizennyolc éves Buran, a kalifa vezíre, al-Haszan ibn Szahl lányának eljegyzését 825-ben. A lélegzetelállító ünnepségre olyan mesebeli összeget költöttek el, hogy később még sokáig emlegették az arab krónikások és írók. A gyöngyökkel és zafírkövekkel díszített aranypárnán ülő ifjú párra ezernyi különlegesen nagy méretű igazgyöngyöt szórtak aranytálcáról. Egy hatalmas, ámbrából készített gyertya fénye változtatta nappallá az éjszakát. A királyi ház hercegeit és méltóságait pézsmagolyókkal dobálták meg, amelyekhez ajándék is tartozott: rabszolga, földbirtok vagy más vagyontárgy.

Hasonlóan fényes ünnepséget tartottak, amikor al-Muktadir kalifa külföldi követeket fogadott a X. század elején. Olyan fényűző volt a kalifa palotája, hogy az elkápráztatott követek először a várnagy irodáját, aztán a vezír hivatalát hitték királyi fogadóteremnek. A Fa Terme tette rájuk a legnagyobb hatást, ahol egy majdnem kétezer kilogramm súlyú, aranyból és ezüsből készült, mesterséges fa állt. Elragadtatottan nézték a követek az ágain ülő, ugyanilyen drága anyagokból készült, automata készülékek segítségével éneklő madarakat. További attrakciót jelentettek a mesterségesen törpévé

nyomorított pálmafák, amelyeken különleges datolyafajták teremtek. Az üdvözlő parádén felvonult a kalifa százezer lovast és gyalogost számláló hadserege, hétezer fehér és fekete eunuch, illetve hétszáz várnagy. Száz masírozó oroszlán emelte a kalifa udvarának fényét, a palotájában kifüggesztett harmincnyolcezer – közülük tizenkét és fél ezer aranyozott – függöny pedig a keleti uralkodó utolérhetetlen gazdagságát hirdette. Harun ar-Rasíd uralkodásának korszakát és a kalifa bőkezűségét tartották a muszlim monarchia utolérhetetlen ideáljának. A kalifátus fővárosa vonzotta a költőket, zenészeket, táncosokat, bölcseket, énekeseket, kutya- és kakasidomárokat, továbbá mindenkit, aki el tudta szórakoztatni és meg tudta nevetetni az arab elitet, vagy felkeltette az érdeklődését.

A modern fitneszklub célja is az volt, hogy sokféle hatást tegyen az oda járó nőkre, attrakciókat kínáljon, és minél kellemesebb időtöltést biztosítson nekik. Erről gondoskodott a különféle nemzetiségű dolgozókból álló stáb. Erélyes kuvaiti üzletasszony volt a tulajdonos, aki személyesen ellenőrizte, hogy meg vannak-e elégedve a klubtagok a kiszolgálással, a kínálatban szereplő foglalkozásokkal és kezelésekkkel. Ennek érdekében már a bejáratnál kezdve szinte minden lépésnél arra törekedett a klub személyzete, hogy minél jobban megfeleljen a tagok elvárásainak. Ha átjutott az ember a két recepción, újabb önműködő üvegajtó elé ért, amelyet mágneses klubkártyával lehetett kinyitni. Az ajtó mellett állt egy fekete egyenruhás dolgozó asztala, aki azoknak a hölgyeknek segített belépni, akik otthon felejtették a klubkártyájukat. Az alkalmazottak más arab országokból, elsősorban Egyiptomból és Libanonból származó nők voltak.

Mielőtt eljutottak volna a klubtagok a termekig, ahol a foglalkozásokat tartották vagy a bőrápoló kezeléseket végezték, egy faburkolatú pulthoz mentek, ahol mágneskártyára cserélte a klubkártyákat két recepció, ezekkel lehetett kinyitni a tágas öltözőben, több nyitott helyiségben elhelyezkedő szekrénykéket. Mindig megkérdezték, melyik szekrényt szeretné választani a kliens. Az öltözőben egy ruhatárszerű pultnál hindu lányok vették át és vasalták ki a hölgyek abajáit, hidzsábjaikat, köntöseit vagy a ruhatáruk más darabjait. Itt sportos öltözékbe vagy fürdőruhába bújtak a klubtagok, aztán mehettek a választott foglalkozásra.

Joanna eleinte csak a medence körüli pihenőhelyeket használta. A tartós stressztől elkínzott teste gyorsan ellazult a jakuzziban, ahol forró víz sugarak segítettek oldani a feszültséget a váll- és nyakizmaiban. Aztán megmártózott a hideg vízű kismedencében, majd a gőzfürdőbe ment, ahol – akárcsak a régi

háremekben – sűrű párafelhőben cserélték ki az asszonyok az érdekesebb pletykákat. Egyes napokon Joanna a medence túloldalán lévő száraz finn szaunát is igénybe vette, ahol hamar csillapította az idegességét, amely azóta kínozza, hogy letette a poharat. El tudott szakadni az otthoni problémáktól a többi nő társaságában, akik ráérősen tárgyalták meg az utóbbi időben követett diétájukat vagy a legújabb krémek előnyeit. Tízperces szaunázás után három percre átvonult a hideg kabinba, amelynek talaját hó fedte. Üdítően hatott rá a hirtelen hőmérséklet-változás, a hó illata a lengyel tél emlékét idézte fel benne. Joanna belemarkolt a hóba, bedörzsölte vele a testét, aztán lehunyta a szemét, és a gyerekkorára emlékezett, amikor a bátyjával hógolyóztak, vagy együtt építettek hóembert. Terápiaként hatottak ezek az élmények, ezek segítségével vészelté hát az otthoni nehéz napokat és a kényszerű absztinenciát. A hókabinból Áska egy hóforrásszerűen kialakított, kisebb medencéhez indult. Kellemes érzés volt átfázott testének a magas hőmérsékletű, bugyogó víz. Aztán megint a hideg vizes medencébe ugrott, majd visszament a szaunába. Háromszor ismételte meg az egész sorozatot, ezt írta elő a klubban dolgozó, nagy tapasztalattal bíró fehérorosz edzőnő.

A fürdőt és a szaunát hatalmas üvegfal határolta, ezen keresztül figyelhette Áska a medencében fürdőző nőket. Néhányan úsztak, mások a szinte egész nap zajló akvafitness-foglalkozásokon vettek részt. Főleg filippínó, de iráni, tunéziai és más arab országokból származó trénerek is dolgoztak itt, és mindent megtettek, hogy rábíriák a nőket a vérpezsdítő európai vagy arab zene ritmusára végzett megerőltető gyakorlatokra. Az edzések alatt fel-felröppent egy-egy tréfa, ilyenkor kirobbant a nevetés. Látható volt, hogy a nők nemcsak a gyakorlatokat végzik, hanem közben remekül érzik magukat egymás közt.

A foglalkozások közti rövid szünetekben a vízben gyűltek össze, és élénk társalgásba merültek. Híres XIX. századi, orientalista stílusban alkotó festők műveit idézte fel a látvány, akik a keleti háremek titokzatos, idegenek számára tiltott világát tárták fel az európaiak előtt. Jean-Léon Gérôme *Medence a háremben* című képe félmeztelen nőket ábrázolt, akiknek vízpipákat nyújt át egy sötét ruhás, fekete bőrű szolgálólány. A *Nagy medence* című másik képén sokszögű medence mellett fekvő vagy ülő meztelen nőket festett meg a művész. Két egzotikus szépség félig a vízbe merülve csábít a szépségével: a háttal álló, vörös hajú nő alabástrombőrrel vonzza magára a tekintetet, a másik, a fekete hajú pedig telt mellével ígéz. A medence szélén egy félmeztelen, fekete bőrű fürdőszolga karolja át egy

vékony derekú, széles csípőjű és kerek fenekű huri vállát. A háttérben vízszög alatt mosakodó nő, illetve más ruhátlan háremhölgyek láthatók élénk csevegésbe merülve. Érzékiséget és erotikát sugároznak a képek, ami minden bizonnal jellemző is volt a régi idők háremeire.

A mai fitnessklubban néha ugyancsak felforrósodik a hangulat. Egyik nap a többi klubtag biztatására Joanna is bement egy zumbaóra.

– Üdvözlünk az új társnőnket! – üdvözölte Áskát mosolyogva az iráni edző. – Ha rendszeresen jársz az óráinkra, így járul majd eléd a férjed... nézd csak, így... – Az iráni nő összetette a két kezét, és mélyen meghajolt.

Megszólaltak az első taktusok, a klubtagok lendületesen kezdtek bele a gyakorlatokba. Joannának eleinte nehezebb esett az intenzív mozgás, de olyan erős volt a többiek energiája és lelkesedése, hogy gyorsan átragadt rá is, hagyta, hogy magával ragadja a vidám zene ritmusa. De már tizenöt perc tánc, ugrálás, forgás, kéz- és lábgyakorlat után úgy elfáradt, hogy kénytelen volt leülni. De nem ment ki a teremből, csak leült oldalt, és nézte a többieket. Meglepte, milyen túlradó életöröm sugárzik a nőkből. Hangosan nevettek, kiabáltak, füttyögtek, csodás szórakozásnak tekintették a zumbát. Az edző hangos vezényszavakkal biztatta őket az intenzív edzésre. Egyre frivolabb lett a légkör. Amikor rafinált csípőtekeréseket kívántak a gyors ritmusok, a nők odaszaladtak egymáshoz, és csípőjüket összehangoltan mozgatva párázást imitáltak. Ekkor már a kedvenc szexpozíciókról is felröppent néhány erotikus megjegyzés. Egyszer csak az egyik arab nő szembefordult a partnerével, aztán magasra emelte a lábát, a másik csípőjére helyezte, és folytatta az előre-hátra lökéseket. „Ajla, ajla” – biztatták nevetve még a párost a viháncoló nők. Tüzes arab ritmust diktált a zene, mire egy magas, arányos testű lány mozdulatokkal kezdett helyezkedni a táncolók között, közben időnként megállt némelyik mellett, és kerek hátsóját feljűk tartva erotikus csípőkörzést végzett. Tetőfokára hágott a hangulat, egyre erotikusabb pózokat eszeltek ki, egyikük fogott két labdát, a blúza alá dugta, aztán büszkén parádézott velük, rázta őket, mintha léggömbszerűen kigömbölyödő mellek lennének. Egy kis termetű, kislányos külsejű, rózsaszín miniszoknyát és szív alakú nyomattal díszített feszes pólót meg lyukasra dizájnolt harisnyát viselő nő négykézlábra ereszkedett, szaporán dobálta föl-le a csípőjét, közben hosszú haját rázta mindenfelé. A többiek körülvették, és csillogó szemmel, zsibongva, pajkosan egymáshoz dörgölözve keringtek körülötte. Egyikük bement a kör közepére, és úgy tett, mintha egyik kezében egy köteg bankjegyet tartana, a másik kezével pedig kirántana egyet-egyet, és az

erotikus eksztázisban, négykézláb tomboló arab lány köré szórná. Sikamlós kiáltásokat hallattak a jelenlévők, és a házasesetre tettek pikáns megjegyzéseket. Joannának olyan érzése volt, hogy még egy pillanat, és csoportos orgiává fajul az erotikus játék.

Ahogy az arab nők fékevesztett szexuális bolondozását figyelte, eszébe jutott a régóta ismert igazság arról, hogy a zabolátlan szex, amely a háremek kora óta oly fontos szerepet játszott a Közel-Keleten, még mindig része az ott élők mindennapi életének. Áska megint felfigyelt arra, hogy a kuvaiti nőknek nem számít a külső, attól függetlenül öntudatosak, bíznak a nőiességükben. Kövér vagy sovány, alacsony vagy magas, öreg vagy fiatal, szép vagy csúnya – ennek nincs számukra jelentősége. Természetesen igyekeznek törődni a külsejükkel, de elfogadják magukat olyannak, amilyenek, és ami különösen szembetűnő: ugyanilyen empatikusan tekintenek a klubtársaikra. Joannát egyszerre megrohanták az emlékek, az Alival töltött boldog pillanatok, amikor a világ egyetlen, legszebb és legkívánatosabb asszonyának érezte magát. Nézte a viháncoló arab nőt, és megint föltekintett magának a kínzó kérdést: *Miért? Miért történt mindez?* Ugyanakkor a mosolygós, vidám nőt nézve arra gondolt, hogy talán meg kellene fogadnia Angelica tanácsát, és megpróbálni visszahódítani Alit. Visszaszerezni a családját. Szara... Szegény kislány önmaga árnyéka az utóbbi időben, még mindig a vénséggel való házasságtól fél, amely folyamatosan fenyegeti. Hát Fatma? Teljesen utat tévesztett! Egyrészt buzgó muszlim volt, másrészt viszont olyan könnyen behódolt annak a személtáda ribancnak! Joanna ezt nem hagyhatja annyiban! Nem engedi, hogy egy libanoni bárcás irányítsa a családja sorsát! Igen! Erősnek kell lennie! Olyannak, mint Lidka, aki elképesztő, rémálomszerű eseményeket élt át, de talpra állt, és most maga irányítja a sorsát. Ő is képes rá!

Váratlanul energia töltötte el, felállt, és csatlakozott a tomboló arab lányokhoz.

– Ajla! Ajla! – üdvözölték lelkes kurjantásokkal.

– Szexi Joanna! – hangzott fel többfelől, és most Joanna került a figyelem középpontjába. Az arab nők vadul ropták a táncot körülötte, rá pedig átragadt az általános eufória, körözni kezdett a csípőjével, és megint ugyanannak a régi, csupa életerő Áskának érezte magát, aki feltalálta magát minden helyzetben. Eltervezte, hogy becsábítja Alit a hálószobájába, és megtesz mindent, hogy visszanyerjék a férjével a régi intimitást és megértést. És ha ez bekövetkezik, akkor megint ő lesz az egyetlen úrnő a rezidenciáján!

Az edző egy pillanatra leállította a zenét, tapsolt egyet. A felhevült nők visszatértek a helyükre, aztán elkezdtek a befejező nyújtó- és lazítógyakorlatokat. Ehhez egy francia énekesnő érzéki dala adta a kíséretet, meleg hangja harmonikus aláfestést adott a klubtagok cicás mozdulataihoz. Joanna a többiekkel együtt követte az edző vezényszavait, csábosan nyújtózkodott a mámorító dallamokra. Elképzelte, hogy Ali belép a hálószobába, ő pedig megigézi a bájaival, és mindketten elmerülnek a szerelmi önkívületben. Aztán elnevetik magukat, és viccelődnek, ahogy sok-sok évig tették, Ali pedig szerelmesen magához öleli, bocsánatot kér, amiért hónapokra megfeledkezett róla, aztán elválik Larától...

– Köszönöm mindenkinek, és viszlát a következő foglalkozáson – köszönt el a résztvevőktől az edző. – És külön várom a mi új szexi ladyt! – Széles mosollyal nézett Joannára.

– Köszönöm! – Áska visszamosolygott.

– Akkor találkozunk nemsokára? – kérdezte az iráni nő.

– Igen – erősítette meg Joanna, akiben ez a támogató nőtársaságban aktívan töltött idő felébresztette a tettvágyat és a reményt, hogy megmentheti a házasságát és a családját.

A rendkívül sikeres zumbalecke segített Áskának legyőzni a testgyakorlástól való undorát. Aznap, miután hazaért, rögtön fölhívta a barátnőjét.

– Angelica! Nem fogod elhinni! Zumbaórán voltam! El tudod képzelni? Én meg a zumba! Magam sem hiszem! – Joanna hangjából érződött a lelkesedés.

– Jo! Jó kislány! – Angelica imádott minden sportot, és örült, hogy a barátnője végre megtanulta értékelni a mozgást. – Ez szuper, Jo! Csak folytasd! Ígérd meg nekem, hogy mindennap eljársz az órákra. Megígéred?

– Megpróbálom.

– Nem megpróbálsz, hanem járni fogsz, rendben? – mondta nyomatékkal Angelica.

– Rendben.

– Meglátod, Jo, ha elkezded a testedzést, mindjárt más perspektívából nézel mindent. Ezt garantálom!

Miután több hétig rendszeresen járt a klubba, Joanna meggyőződött arról, hogy a barátnője igazat mondott. A testedzés és az aktívan töltött idő, amit az új barátnőjével töltött a klubban, segített neki abban, hogy egyre ritkábban

jusson eszébe az alkoholt. Ráadásul a klubban ráragadt a szexi lady becenév, és ettől napról napra vonzóbbnak érezte magát.

– Madame... – Az indonéz lány hajlékony ujjakkal masszírozta a hátát. – Madame-nak olyan fehér és sima a bőre...

– Köszönöm. – Áska a fitnessklubban sokszor kapott bókákat a testére. Az arab nők csodálták természetes fehér bőrét és azt is, hogy nincs rajta sűrű, erős szőrzet, ami a keleti nők átka. Semmiféle krém, gél vagy fehéritőszer nem tudta tartósan megváltoztatni sötét bőrüket, az alkarjukat és az egész lábukat, sőt az arcukat is beborító fekete szőrszálak pedig visszatérő epilálást igényeltek. Külön problémát okozott az arab nőknek, hogy durva tapintású és a testük többi részénél feltűnően sötétebb volt a bőr a könyökükön, különös gondot kellett fordítani rá, hogy sima és kellemes tapintású legyen. Házasságuk boldog évei alatt Ali rajongott Joanna fehér, selymes bőréért. Erre emlékeztették a klubtársak hízelgő szavai, és ráébresztették, hogy van egy olyan erénye, amellyel Lara biztosan nem dicsekedhet.

– Madame... – Az indonéz lány az ujjai hegyével nyomást gyakorolt a halántékára, ezzel fejezte be a fejmasszázst, ami mindig nagyon nyugtatóan hatott Joannára. – Kíván madame egy teát?

– Igen, kérek. – A speciális, távol-keleti teakeverék a klub által kínált rituális kezelések része volt.

– Rendben, madame. A tea a hallban várja. – Az indonéz lány felállt, kifelé indult.

– Köszönöm. Nagyon jó volt a masszázs. Mi a neved?

– Vulkan, madame.

– Rendben, Vulkan. Legközelebb is téged foglak kérni.

– Köszönöm, madame. Elkészítem a teát. – Vulkan becsukta a kabin ajtaját.

Joanna egy darabig még hevert az ágyon, élvezte ezt a boldog pillanatot. Aztán felállt, és megnézte magát a falra erősített kristálytükörben.

– Áska! – szólította meg magát. – Megoldod! – Teljes meggyőződéssel mosolygott a tükörképére.

Aztán lezuhanyozott, alaposan megtörölte a kezelés után különösen bársonyos bőrét, fölvette a „Lider” feliratú köntöst, és kiment a kabinból. Vulkan már várta a hallban.

– Parancsoljon, madame, a teája. – Az egyik intarziás asztalra mutatott, amelyen volt egy tálca kis fehér teáskannával és csészével.

– Köszönöm, Vulkan. – Joanna leült a díszes, fából faragott székre, és forró italt töltött a csészébe. Aztán élvezte a kissé édeskés teát, amely állítólag

kiválóan hat az idegrendszerre, az agyműködésre, valamint az arcra és a bőrre.

A többi asztalnál arab nők ültek halványlila köntösben, barátságosan mosolyogtak egymásra, és ráérősen kortyolták a teájukat. E modern hárem elszigetelt világában a nőknek sikerült kellemessé tenni az együtt töltött időt. Nem kellett rivalizálniuk egymással, mert nem ugyanahhoz a férfihoz tartoztak. Soknemzetiségű kiszolgálószemélyzet, a világ minden tájáról származó, nagyon eltérő típusú nők lesték minden kívánságukat, azon voltak, hogy tökéletesen boldogok és elégedettek legyenek a klubban töltött minden percben. A szigorú edzőnők úgy tartották a foglalkozásokat, hogy ne csak a gyakorlatokat végezzék el a klubtagok, hanem remekül szórakozzanak is. A masszőrök, kozmetikusok rengetegféle készítményt használtak, többek között húszkarátos aranyat és kaviárt is, sokéves tapasztalattal rendelkeztek, és ügyeltek arra, hogy a kuncsaftok arca sugárzóan szép, bőrük selymes és csábos legyen. A fodrászok a frizurákat gondozták, a szolgálók pedig vizet és törölközőt adtak a klubtagoknak, vasalták a ruháikat, illetve folyamatosan takarítottak, hogy a zuhanykabinok, az illemhelyek, a padló és a klub minden zuga ragyogóan tiszta és friss illatú legyen. Voltak, akik egész napokat töltöttek a klubban, hiszen nagyon gondosan törődött a klub személyzete a kliensekkel, azonkívül vidám közösséget és támaszt találtak a nők egymás társaságában.

Joanna megitta a teáját, felállt, a személyzet mosolyogva elkészönt tőle, ő pedig a második emeletre ment a lifttel, ahol a szépségszalón működött. A fodrász megmosta a haját, bedörzsölte tápláló balzsammal, aztán néhány perc múlva megszáritotta, és könnyű, természetes frizurát fésült belőle.

Ugyanezen az emeleten csillogó nők jártak-keltek, mert az alkalmazottak hennával festették a hajukat és a szemöldöküket, megfésülték őket, rendbe hozták a kezüket-lábukat, szőrtelenítették őket, és más szépészeti kezeléseket végeztek rajtuk. A szalon legfrissebb slágere a kézzel a hajszálakhoz erősített csillogó szál volt, amely ragyogó fényt kölcsönzött a frizurának. Különleges precizitást igényelt ez az eljárás, de az iráni lány, aki nagy gyakorlattal végezte a műveletet, ügyesen választott ki egy-egy vékonyka hajszálat, és erősített hozzá egy színes szálacskát. Az arab nők fekete hajához leginkább sötétkék szálakat választottak, a barna hajhoz pedig rézszínűt.

– Kíván madame a hajába csillogó szálakat? – kérdezte Joannától a haját fésülő iráni lány.

– Nem, nem is tudom... – felelte Joanna határozatlanul.

– Próbálja meg, kérem – bátorította a fodrász. – Madame hajában csodásan mutatna ez a szín. – Az iráni lány sötétarany nyalábot tett Aška elé.

– Hány szálát kell a hajamba applikálni?

– Tízet vagy húszat. Ahogy madame kívánja. – A fodrász megrázta Joanna előtt a színjátészó szálakat. – Hadd beszéljem rá. Gyönyörű hatást ad, madame még szebb lesz.

– Ha te mondd... – Joanna figyelmesebben nézte magát a tükörben. – Rendben, nem bánom.

– Hány szálát applikáljak bele? Tízet vagy húszat?

– Egyelőre elég lesz tíz. Megnézem, hogy mutat.

– Rendben, madame – mondta az iráni fodrásznő, és munkához látott.

Feltűzött néhány tincset, aztán precízen kiválasztott egy-egy hajszálát, és ügyes ujjaival hozzájuk erősítette a csillogó szálakat. Hirtelen hangos beszélgetés és női nevetés zivaja töltötte be az emeletet, a kávéházból jöttek ki a klubtagok, ahol meleg ételeket, diétás salátákat, fogyókúrás süteményeket lehetett enni, vagy frissen facsart gyümölcslejt, kávét, teát inni. Falra erősített plazmatévé is színesítette az időtöltést, általában valamelyik zenei adóra volt állítva, ahol arab vagy európai sikerszámok mentek, olykor pedig népszerű sorozatok.

Lármás kis csapat haladt el a fodrászszalon mellett, és Aška meghallotta, hogy az egyik nő azzal búcsúzik el a többiektől, hogy időpontja van a dietetikusnál, aki a klub egészségreszlegében dolgozik. A klubtagokról kartont vezettek, ahol rögzítették a legfontosabb adatokat az egészségi állapotukról. A fehér köpenyes, profi szakemberek egy modern készülékkel megmérték minden új klubtagot, meghatározták a testzsírszázalékukat, megmérték a vérnyomásukat, és kikérdezték őket arról, van-e valamilyen betegségük, és milyen betegségeken estek át korábban. Majd pontos méretet vettek a mell-, derék- és csípőbőségükről, az alkarjukról, a combjukról, a vádlijukról, és felvitték az adatokat a kartonjukra. A klubtagok időnként megismételheték az egész folyamatot, nyomon követhették, mennyire hatásosak a foglalkozások. Aki akarta, részt vehetett egyéni edzésprogramban, vagy kaphatott személyre szóló étrend-összeállítást.

– Madame! – szólta Joannának a fodrász. – Kész. – Az iráni lány néhány utolsó fésűsimítással befejezte Joanna frizuráját. – Hogy tetszik madame-nak?

– Igen, tényleg csinos lett. – A csillogó szálak belevesztek a hajkoronába, figyelmesen kellett nézni, ha meg akarta találni őket az ember, mégis tovább

emelték Joanna megjelenésének fényét.

– Esetleg sminket is parancsol madame? – javasolta az iráni lány, aki sminkmester is volt.

– Istennőt akarsz ma faragni belőlem? – kérdezte nevetve Joanna.

– Miért ne? – felelte mosolyogva a fodrász. – Szexi lady! – A klubban mindenki tudta már Aśka becenevét.

– Jó, akkor rád bízom magam – egyezett bele Joanna.

– Menjünk át a helyemre – invitálta az iráni lány. Joanna felállt, elhagyta a fodrászszalont, és átment a hallba, ahol kényelmes, bordó plüssszőnyegek kereketein heverésztek a klubtagok.

– Hi, szexi lady! – üdvözölték Joannát.

– Hi! – felelte Aśka. – Már túl vagytok az edzésen?

– Most szünet van, a hastáncórára várunk. Csatlakozz hozzánk, biztos tetszeni fog!

– A férjednek meg még jobban! – tette hozzá egy dús mellű arab nő nevetve.

– Ma már nem, talán majd máskor... – Joannának eszébe jutott, hogy Angelika is dicsérte a hastáncórákat, amelyek után szerinte minden nő csodákat művel az ágyban.

– Gyere velünk, biztos nem bánod meg! – biztatta a filigrán kuvaiti lány, akit már ismert a zumbaóráról, és aki minden edzésen megvadult a parketten.

– Köszönöm, egyszer mindenképpen elmegyek – biztosította őket Aśka.

– Várunk! A legjobb, ha már holnap jössz.

– Meggondolom, talán el is megyek.

– Gyere csak!

– Köszönöm.

– Akkor viszlát.

– Viszlát.

– Erre, kérem. – Az iráni lány mutatta Joannának az utat.

– Köszönöm. – Aśka követte a hosszú folyosón. Útközben elhaladtak egy terem mellett, ahonnan szilaj zeneszó és tüzes női kiáltások hallatszottak.

– Itt is vannak edzések? – kérdezte Joanna, aki még nem ismerte a hatalmas klub minden szegletét.

– Igen, madame. Itt van két terem, ahol a kivetítőn követhetik a résztvevők a legjobb amerikai szakemberek által vezetett zumbaprogramot. A mi edzőink itt csak asszisztensként vannak jelen, a klubtagok a képernyőn látható, amerikai mesterekkel csinálhatják a gyakorlatokat.

El kell ismerni, a fitneszklub tulajdonosa rendkívül nagy gondot fordított az üzletére, és mindent a klubtagok elé tett, ami divatban volt akkor éppen a világon. A jogatanuláshoz japán mesternőt alkalmazott, a masszőrök indonézek voltak, a nemrég felvett irániak pedig, akik a hölgyek haját és arcát gondozták, az egész régióban híresek voltak arról, hogy kiváló szakemberek, akik mágikus kezükkel olyan szépséget varázsolnak minden nőből, hogy egyetlen férfi sem tud nekik ellenállni. A tartós sminkre specializálódtak, és ezt a szolgáltatást gyakran igénybe is vették a kuvaiti hölgyek, hogy ébredés után mindjárt elbűvöljék a férfiakat kívánatos, telt, vörös ajkukkal és csillogó szemükkel, amelyet kellően kiemelt az alsó és felső szemhéjra rajzolt fekete vonal.

– Erre tessék. – Az iráni lány bevezette Joannát a sminkszobába. – Feküdjön le, kérem. – Egy ágyra mutatott, amely mellett egy kisasztalon a legkülönbözőbb színes arcfestékek sorakoztak.

A szomszédos ágyon egy másik iráni nő tartós szemöldökfestést csinált egy kuvaiti asszonynak. Az arab nő újra meg újra figyelmeztette a műveletet végző kozmetikust, hogy feltétlenül olyan színt és formát adjon a szemöldökének, amelyet az elején megrendelt.

– Biztos jól csinálod? Mert én úgy érzem, hogy egy kicsit magasan van – jelentette ki a kuvaiti nő.

– Nem, madame. Minden pontosan úgy lesz, ahogy madame mondta.

– Nem hiszem. Szerintem túl magasan van – elégedetlenkedett az arab kuncsaft.

– Madame, biztos lehet benne, hogy minden rendben lesz – győzködte türelmesen az iráni sminkes.

– Szerintem nemigen. Meg kell néznem. Adj egy tükröt.

– Igen, madame. – A kozmetikus engedelmeskedett a kuncsaftnak, abbahagyta a műveletet, és átnyújtott neki egy kézitükröt. – Tessék, madame.

– Köszönöm. – Az arab klubtag figyelmesen, minden oldalról megnézte magát a tükörben. – Igen, igazad van, jó lesz – ismerte el. – De figyelj arra, amit csinálsz – parancsolta.

– Természetesen, madame. – Az iráni sminkes folytatta a műveletet.

Joanna elhelyezkedett az ágyon, a kozmetikus pedig hozzálátott a kifestéséhez. A hammam maghrabi és a hajában lévő aranyszálak ellazították Áskát, és határozottan jobb kedvre derítették. Biztos volt abban, hogy tökéletes lesz a smink, amit a kozmetikus készít, mert látta már korábban az iráni lányok munkáját. Egy hétig fésülték a kliensek haját és festették az

arcukat, hogy megmutathassák a tudásukat, mielőtt felvették volna őket állandóra a klubhoz. Joanna akkor győződött meg arról, hogy nem alaptalan a jó hírük, minden arcból ki tudták hozni a legjobbat, és elrejtteni az apró tökéletlenségeket.

- Madame, készen vagyunk – jelentette ki egy fél óra múlva az iráni lány.
- Köszönöm. – Aśka felkelt az ágyról.
- Madame elégedett? – érdeklődött a kozmetikus.

Rendkívül fontos volt a klubtulajdonos számára, hogy elégedettek legyenek a kliensek, és a klubtagok legjelentéktelenebb panasza miatt is pénzlevonással büntette a dolgozókat, a komolyabb esetek pedig akár kirúgással is végződhetnek. Ezért elsőrendű kérdés volt a személyzet minden tagja számára, hogy mindvégig jól érezze magát mindenki, aki a fitneszklubba jár.

- Igen, köszönöm. – Aśka már rég nem érezte ilyen jól magát.
- Örülök, madame.
- Akkor vizlát legközelebb.
- Vizlát, madame.

Joanna az első emeletre liftezett, és bement az öltözőbe. Átöltözött, a recepción visszaadta a szekrénykulcsot, és átvette a klubkártyáját. Közvetlenül az épület bejárata mellett széles kanapé állt, ezen sokszor ücsörögtek el-elszundítva a klubtagok privát szolgái, akiket csak azért hoztak magukkal, hogy legyen, aki beviszi a sporttáskájukat a klub előtt parkoló autóból az épületbe. A szolgák nem mehettek tovább a bejárati előcsarnoknál, ezért sokszor hosszú órákig ücsörögtek ott a madame-jukra várva.

Aśka beült a Porschéba, és elindult. Hazafelé a férfiak edzőtermének hatalmas épülete előtt sétált el. A lépcsőn mindig fiatal, jó kiállású, kisportolt férfiak ültek, akik nemegyszer küldtek Joannának egyértelmű jeleket, hogy értésére adják, szívesen kötnének vele ismeretséget. Csak annyi kellett volna, hogy viszonozza a rá tapadó tekinteteket, jelezve, hogy érdekli a kaland, és szívesen kötne ki egy izompacsirta széles mellkasán. A mutatós, kidolgozott testű, mosolygós férfiak, az edzőterem mellett parkoló szuperautók tulajdonosai igencsak vonzóak lehettek nem egy nő számára. Joanna viszont csak egy férfira gondolt, a választottjára. Arra a férfira, akivel majdnem húsz évet töltött együtt boldogan, a gyerekei apjára, az ő Alijára, akivel nemrég még csodásan megértették egymást.

Dugó volt az utcában, Aśka kénytelen volt a férfiak edzőterme előtt várakozni az autóval. Többen ujjatlan trikóban voltak, amely kiemelte a

kitartó tréningekkel kimunkált bicepszeiket, és fesztelenül bámulták az igéző szőkeséget, igyekeztek felkelteni a figyelmét. Joanna a fejét sem fordította feléjük, hiszen tudta, hogy a legcsekélyebb szemkontaktust is biztatásnak vehetik. A férfiak harsányan diskuráltak, nevetgéltek és hevesen gesztikuláltak, hogy magukra vonják Joanna figyelmét, de ő gondosan előreszegezte a pillantását, nem lesett oldalra. A férfiaknak ez nem szegte kedvét, felálltak és közeledtek a továbbra is a dugóban veszteglő Porschéhoz. Aztán egyikük elindult a kocsi felé, egyfolytában a volán mögött ülő Joannát bámulva. Az asszony már elég kényelmetlenül érezte magát, mert az erőteljes testalkatú férfi arcátlanul falta a szemével. Joanna türelmetlenül várta, hogy végre megmozduljanak az előtte rostokoló autók, és faképnél hagyhassa a tolakodó izompacsirtákat. Csakhogy még mindig el volt torlaszolva az úttest, Aśka autója egy helyben állt. A férfi, akinek olyan mellkasa volt, mint Arnold Schwarzeneggernek, már a Porsche mellett állt, a karosszériára helyezte lapáttenyérét, és Aśkát továbbra is epekedő pillantással bámulva végighúzta a kezét a motorháztetőn, a szélvédőn és az autó tetején. Volt egy pillanat, amikor olyan közel állt hozzá ez a hímpáva, hogy Joanna szinte fizikailag érezte az érintését a testén. Végre megmozdultak az autók, és Aśka elhajthatott. Ez a váratlan incidens megpendített Joannában egy belső húrt, izgalmat keltett benne, és előhozta az Alival töltött mámorító éjszakák elmosódó emlékét. *Igen, szexi vagyok, – gondolta. – Visszaszerzem. Ő az én emberem. Az egyetlen. Ő és csak ő.*

Amikor Joanna hazaért, Szarával találkozott össze, aki akkor ért haza az iskolából.

– Szia, kicsim! – üdvözölte. – Mi volt az iskolában?

– Semmi különös. – Szara nem felejtette el, mennyi erőfeszítésbe került Angelica néninek és neki magának is, hogy mély depresszióba süppedt édesanyját kimozdítsa a hálószobából, ezért nem mondta el neki, milyen gondjai vannak Oskarral. Megelégedett azzal, hogy a mama megígérte, mindent elkövet azért, hogy ne adják férjhez a vénemberhez.

– Szara! Ebédelünk együtt? – kérdezte Joanna.

– Igen, mama, csak átöltözöm, és mindjárt lejövök.

– Rendben. Barti! – hívta a szobalányát Joanna.

– Igen, madame. – Az indiai szolgáló megjelent a szalonban.

– Az ebédlőben tálald az ebédet Szarának és nekem. Fatma itthon van már?

– Még nincs, ma különórái vannak.

- Aha.
- Tíz perc múlva az asztalon lesz az ebéd, madame.
- Rendben, köszönöm, Barti.

A múlt hónapban előfordult már néhányszor, hogy Joanna és Szara együtt ebédeltek az ebédlőben, a hosszú asztalnál. Áskát ilyenkor megrohanták az emlékek: egykor öten ülték körül az asztalt a nagy családi ünnepeken. Így ülték meg a muszlim és a keresztény ünnepeket is. Ali sosem ellenezte, hogy karácsonykor mennyezetig érő, színes égőkkel feldíszített karácsonyfa álljon a rezidencián, és a család a lengyel hagyomány szerint ünnepelje a szentestét. A muszlimok monoteista hívőknek, vagyis „könyves embereknek” tartották a keresztényeket, vagyis olyanoknak, akiknek Istentől származó Szentírásuk van, ezért maguk is részt vehetnek a keresztény szertartásokon, azzal a megszorítással, hogy nem hihetnek a keresztény vallási dogmákban. Amíg kicsik voltak a gyerekek, türelmetlenül várták ezt a különleges ünnepi időszakot, amikor csillogó, színes karácsonyfadíszeket válogattak, és még jobban várták, hogy a szalont igazi fenyőfa illata töltse be, amelyet Ali Európából hozatott. Az unokatestvérek, osztálytársak számára hatalmas attrakció volt a feldíszített karácsonyfa, szívesen jöttek el a rezidenciára játszani és melegedni a fényénél. Vidám gyerekzsivaj verte fel a házat, mely családi hangulattal hívogatott.

Az évek múlásával műfenyő váltotta fel az igazi fát, a karácsony pedig már nem keltett meleg családi érzést. Joanna számára ürügy lett az ünnep arra, hogy drága ajándékokat kérjen Alitól. Leggyakrabban elegáns ékszereket értékes drágakövekkel. Az ünnepet megelőző időszakban Áskát teljesen lekötötte a keresgélés a ritka méretű és szépségű drágakövekkel tündöklő, különleges ékszercsecsebecsék között. Fatma egyre buzgóbb muszlim lett, és úgy gondolta, hogy nem kell részt vennie ilyen ünneplésen. Nadir a maga férfivilágában forgott, amelyben nem volt helyük szentimentális összejöveteleknek a családi asztalnál. Ali számára sosem volt fontos a karácsony, csak a felesége kedvéért ünnepelte.

- Madame, az ebéd tálalva – jelentette be Barti.
- Szara lejött már? – kérdezte Joanna.
- Már itt is vagyok – szolt Szara a lépcső utolsó fokáról.

Anya és lánya asztalhoz ültek, és enni kezdtek. Barti szolgálta ki őket, és örömmel állapította meg, hogy mióta hazajöttek Londonból, Joanna és Szara közelebb került egymáshoz. A szobalány észrevette, hogy Áska különösen vonzó ezen a napon, örült, hogy a madame lassan visszatalál önmagához.

Egyszer csak nyílt a rezidencia ajtaja, és belépett Lara.

– Szakina, Rasmi! Segítsetek bevinni a csomagokat! – harsogta már a küszöbről.

Lara egy többnapos útról tért haza Alival, és szokás szerint rendesen bevásárolt.

– Rasmi, Szakina! Hol vagytok? Mit totojáztok annyit? – rikácsolta.

A nyomában lépkedett Eliza, a kötelező tartozék, aki minden útjára elkísérte Larát. Ezúttal Gucci, Dior és Yves Saint Laurent feliratú szatyrokat cipelt.

– Hozd fel a holmit a hálósobámba! – parancsolta a szobalányának Lara.

Lara mögött lépett a házba Ali, és rögtön a lépcső felé indult. Ám amikor megpillantotta az ebédlőasztalnál ülő Joannát, megtorpant, és egy pillanatig figyelmesen nézte. Joanna rámosolygott, Ali pedig tett felé egy lépést.

– *Habibi!* Gyere föl! Nagyon fáradt vagy az utazástól! – Lara rögtön a lépcső felé rángatta a férjét.

Ali követte Larát, de néhány lépcsőfok után még visszanezett Joannára. Hónapok óta most először kapcsolódott össze a pillantásuk.

– Na, gyere már! – Lara hangja érezhetően ingerült volt. Ali pár pillanatig még Joannára meredt, mintha valamin meglepődött vagy elgondolkodott volna, aztán a libanoni nő nógatására fölment a lépcsőn.

– Utálom ezt a ribancot! – mondta Szara, és ebbe a kijelentésébe belesűrítette minden rettegését és az otthonukban kialakult helyzet miatt érzett gyötrelmét.

– Én is, kislányom, én is! De ne aggódj! – Joanna dacosan nézett fölfelé, ahol az imént tűnt el a szeme előtt a férje. – Ez a mi otthonunk és a mi családunk! És nem fog engem itt semmiféle...

– Mama! El kell innen takarodnia! – Szara nemcsak hogy ki nem állhatta az apja új feleségét, iszonyúan félt is tőle.

– Eltakarodik! Garantálom neked, kislányom! – Joannának olyan érzése volt, mintha Ali szemében az érdeklődés szikráját, sőt talán a régi kapcsolatuk utáni vágyakozás jelét látná.

– Bárcsak lehetséges lenne! – Szara már fájdalmasan megtapasztalta, milyen kemény ellenfél Lara.

– Ahogy Angelica szokta mondani, „nincs lehetetlen”. Megoldjuk, ígérem! – Joanna visszanyerte a régi tenni akarását, és eltökélte, hogy nem adja fel egyikönnyen. – Holnaptól hastáncra járok! – Aška már tudta, mivel győzi le Larát. A selymes fehér bőrt, vagyis az igazi nőiesség csáb- és

varázserejét kombinálja a paradicsomi hurik szenvedélyével és belső izzásával, hogy így juttassa el a választott férfit olyan mennyei ekstázishoz, amilyenben sosem volt még része. Meg tudja adni neki a legnagyobb gyönyört, amit nő csak adhat egy férfinak. És akkor ő lesz a férfi számára az egyedüli nő.

– Hastánkra? – kérdezte csodálkozva Szara.

– Nem árt egy kis mozgás – felelte gyorsan Aška.

Másnap Joanna bement a kezdő hastáncanfolyamra. Lelkesen üdvözölték a többiek.

– Ó, itt van a mi szexi ladynk!

– Hát rászántad magad! Nagyszerű!

– Élvezni fogod, meglátod!

Egy Inez nevű, profi tunéziai hastáncosnő volt az edző. Felcsendült az arab zene, és Inez bemutatta az első mozdulatokat. Még az arab nők számára sem voltak könnyűek, mert az Öböl-régióban elterjedt tánc nagyban különbözött a hastánctól. A *halídzsi*^[58] táncot e térség asszonyai a vidám ünnepeken, elsősorban a lakodalmakban járták. Derűs, élénk, kifejező, ugyanakkor nagyon kecses tánc volt. Főleg a kéz és a fej vett részt a lágy, kecses mozdulatokban, ütemesen forgatták, és hol jobbra, hol balra hajlították a nyakukat. Az arab nők hosszú, kibontott haja csábítóan hullámozott, megmutatva teljes szépségét. A táncoló nők a kétnegyedes ütemet követve álltak egyik lábukról a másikra. A tánc a tenger hullámaira emlékeztetett. A kézfigurák tengeri lényeket, például teknőst vagy halat jelképeztek, a hevesen előre- vagy hátradobott haj pedig a tenger felkorbácsolt hullámaira emlékeztetett.

A hastáncot viszont mély érzékiség jellemezte, a csípő, a fenék, a lábak, a karok és a has kifinomult, érzéki mozdulatain alapult. A kezdő táncosok számára az volt a legnagyobb feladat, hogyan mozgassák külön a testük és az izomzatuk egyes részeit. Nem volt könnyű például a hastól és a combtól elkülönítve mozgatni a csípőt, de ha már elsajátították ezt a készséget, azzal a szexuális képességeik és a testtudatuk is gazdagodott.

– Nézzétek, hogy csinálom! – instruálta Inez a teremben megjelent nőket a bemelegítés után. – Az a legfontosabb, hogy mindig lábujjhegyen, kissé behajlított térddel táncoljunk. Így könnyebb megtartani az egyensúlyt, és lágyabbak lesznek a mozdulatok. Most pedig egy, két és most le, egy, két és le... – Inez kiegyenesített térddel emelgette az egyik csípőjét. – És egy, két, le... a láb lazán előrenyújtva... Most az ellenkező oldalon ugyanígy...

Joanna próbálta utánozni, de nem volt egyszerű. Mégsem kedvetlenedett el, és a többiekkel együtt buzgón ismételte a bemutatott mozdulatokat Inez után, aki hamar újabb figurákat iktatott be.

– Most pedig nyolcasokat rajzolunk a csípőnkkel, a hastáncban ez az örökkévalóságot és a végtelenséget jelképezi, és a táncoló nő van a középpontjában. Csak a csípőt mozgatjuk, a felsőtest mozdulatlan. És tessék: az egyik csípőt kitoljuk oldalra, aztán hátra, aztán a másik csípőt oldalra és hátra. Tessék, a zene ritmusára. És finoman összekötjük a két csípőt. FigyeljeteK, a hát legyen egyenes, és mosolyogjatok. A tánc olyan művészet, amely nektek és másoknak is a lehető legtöbb örömet adja... – Inez kecsesen mutatta, milyen a tökéletes hastánc.

A táncóra közben Joanna új képességeket fedezett fel a testében. Ahogy a körös-körül, falra erősített tükrökben nézte magát, tisztában volt azzal, hogy sokat kell még tanulnia, de az arab nőKKel együtt nagyon igyekezett, hogy minden mozdulatot a lehető legjobban hajtsón végre. Az arab zene a Kelet varázslatos világába repítette. Hiába töltött e világban élete két évtizedét, még mindig meg tudta lepni.

Sokszor látott arab nőket hastáncolni különféle ünnepeSegeken vagy mulatságokban, ügyetlenül ő is táncolt egy kicsit, de a hivatásos táncosnő irányítása alatt újnak érezte ezt a táncot, szinte a kalifák ősi palotájának lakosztályaiban látta magát. Az erotikától fűtött mozdulatok addig ismeretlen érzéseket keltettek benne, mintha csak most jutott volna el nőiségének lényegéhez, amely valahol mélyen lapult, most pedig felszabadult. A Kelet elszigetelte, háremekbe zárta a nőket, ugyanakkor megtanította őket arra, hogy magukra, saját szükségleteikre és vágyaikra figyeljenek. Kényelmes életüket élve a nők műveltséget szerezhettek az udvari tanítónőktől, foglalkozhattak irodalommal és művészettel, és tanulhattak táncolni. Az ő kreativitásuknak köszönhetőK az izgalmas frizurák, ruhák és illatszerek. A VIII. század végén élt Harun ar-Rasíd kalifa nővéreinek, a szép Ulajjának sebhely volt a homlokán, ezért kitalálta az ékkövekkel díszített hajpántot, hogy elrejtse azt. Ezt a díszet átvette az egész divatvilág, mindennapi viselet lett. Ulajja hírnevet szerzett mint kiváló zenész, énekes és táncos. A hárem megbecsülést és társadalmi presztízst biztosított a nőKnek, a folyamatosan velük foglalkozó tanítók, szolgálók és rabszolgák serege pedig lehetővé tette, hogy szüntelenül ápolhassák a szépségüket, és fejleszthessék a tudásukat.

– Na, milyennek találod a hastáncot? – A táncóra után szorosán körbefogták az arab nőK Joannát.

- Tetszett – mondta Aśka.
- Jössz még velünk gyakorolni?
- Igen, azt hiszem.
- Akkor vizslát holnap!
- Vizslát!

Joanna mindennap eljárt a fitnessklub többféle foglalkozására is. A jókedvű arab nők ösztöztették az intenzív edzésekre, biztatták, hogy rendszeresen járjon a klubba. Amikor az egyik kuvaiti lány megpillantotta a hastáncos terembe lépő Aśkát a csípőjére kötött, gyöngyökkel és csilingelő aranypénzekkel díszített vörös kendővel, mindentudó mosollyal szólt oda:

– Jól csinálod! Egy év múlva a tiéd lesz a klub! – Arra célzott, hogy ha Aśka megtanulja, miképpen adhat rendkívüli gyönyört egy férfinak, akkor bármit követelhet tőle.

Joanna nem vágyott saját klubra, csak Alit és a családi békét akarta visszaszerezni. Ali még mindig nem kereste fel a hálósobában, de az asszony néha úgy érezte, hogy a férje szívesen beszélgetne vele. Ismerte Alit, látta, hogy rágódik valamilyen problémán, amit szívesen megosztana valakivel. Joanna egyszer meg is kérdezte Nadirtól:

– Mi van apáddal? Olyan búskomornak látom mostanában.

– Nem tudom pontosan, de a cégnél lehetnek bajok. Valami pénzügyi probléma lehet, mert nemrég nem engedte, hogy további extrákat kérjek a megrendelt Ferrarimhoz.

Ha Ali otthon volt, Lara mindvégig mellette maradt, és ügyelt arra, hogy a férje ne jusson az első felesége közelébe. Joanna úgy érezte, ez kicsit már bosszantja Alit, és egyre később jár haza a munkából. Esténként sokszor elment a férfiak divanijájába, és csak késő éjjel ért haza. Egyszer-kétszer Aśka felismerte a férje lépteit a hálósobája előtt, de rögtön odaért könnyű lépteivel Eliza, és halkán azt mondta:

– Madame Lara kéreti magához. Azt mondja, fontos dolog miatt kell beszélniük.

A filippínó szobalány addig állt Ali mellett, amíg el nem indult az első felesége ajtaja elől.

A fitnessklubnak köszönhetően Joanna egész jól visszanyerte fizikai és lelki kondícióját. Egész idő alatt abban reménykedett, hogy eljön a megfelelő pillanat, és eltölthet pár percet Alival kettesben.

A klubban továbbra is a frivolság uralkodott az órákon. Az arab nők minden alkalmat megragadtak az illetlen tréfákra. Ha nagy labdákat

használtak a gyakorlatokhoz, és telt csípőjüket az égnek fordítva rájuk kellett hasalni, rögtön elindultak a pikáns megjegyzések egymás fenékméretéről meg arról, hogyan lehet azt kihasználni a hálószobában. Rögtön elárulták, milyen pozitúrákat kedvelnek, és mikor. Némelyik gyakorlatnál, például a labdagörgetésnél, amikor a labdára helyezett lábukat felváltva kinyújtották-behajlították, ezzel megemelték és leeresztették a medencéjüket, a nők pirulás nélkül mondogatták, hogy most amúgy sem csinálnának semmit, mert „szárazon” vannak. A zumbaórák után megtárgyalták, hogy bizonyos nők vétkeznek, mások zumbáznak. Így fejezték ki, hogy egyfajta testi gyönyört adnak nekik a zumbaórák.

Valóban hamar felforrósodott a hangulat az edzéseken, többek között a vérpezsdítő dalok miatt is, amelyeket fennhangon, kórusban énekeltek. *Bella, bella*^[59] – harsogták a nők teli torokból, ahogy végigugrálták, végigtáncolták a termet. Olykor előfordult, hogy váratlanul elkapta valaki Joanna derekát hátulról, és érzéki, bűgő hangon megkérdezte: „Hogy hívnak?” Némelyik klubtag szemmel láthatóan rajongott Áskáért, neki viszont ez elég kényelmetlen volt. Előfordult, hogy egy *boyat*^[60] külsejű nő közvetlenül a Joanna hátranyomott és a zene ritmusára forgatott csípője mögé került. Főleg az egyik fiúsan rövidre vágott hajú, izmos testű, Dalal nevű lánynak tetszett Joanna, az edzés alatt végig mögötte mozgott, és csábítóan zengte: „*Ta’li, ja habibti*”.^[61] Amikor az edző vezényszavára behajlított térddel, „zumba, zumba!” kiáltással, kissé előrehajolva erőteljesen rázni kellett a farukat, Dalal szorosán Joanna mögé került, és közösülést imitáló mozdulatokat is belekombinált a táncba. Majd követte Áskát, amikor kiment a teremből vizet inni, és arab dalokat dúdolt, amelyekben ismétlődött a *habibti* szó. Joanna próbált tudomást sem venni az udvarlásról, ugyanúgy, mint amikor férfiak szólították le, de Dalal nem zavartatta magát, továbbra is kitartóan sündörgött körülötte.

A hastáncórákon Áska egyre jobban megismerte az arab nők titkos fegyverét. Amikor az Inez által bemutatott némelyik táncfigurát utánozta, érezte, hogy megmozdulnak az intim zónák legrejtettebben elhelyezkedő izmai. Ez többször előfordult, de némelyik testhelyzetben sokkal erősebb volt az élmény. A tunéziai hastáncosnő mestere volt a szakmájának, és tökéletesen meg tudta tanítani az óráira járó nőknek azokat a budoártrükköket, amelyekkel később sikerrel csábíthatták a férfiakat. Inez lábujjhegyen guggolt, aztán az érzéki arab zene ritmusára lassan felállt, felváltva emelve a jobb, majd a bal csípőjét. Aztán a legvégén, épp mielőtt felegyenesedett

volna, hullámzó hassal előre-, majd hátratólta a medencéjét. A mozdulatait utánozva Joanna érezte, hogy egész titkos kertje átmedvesedik és gyönyörteljesen lüktet, így gyakorol arra, hogy a legnagyobb eksztázist adja a kiválasztott vendégnek. Áska megértette, miért olyan fülledten erotikusak azok a rendezvények, ahol a nők tüzes hastáncot járnak. Azt is megértette, miért az arab prostituáltak a legdrágábbak, és miért adnak el az Öböl menti országokban annyi luxuscikket. A férfiaknak pénzük van a kőolajból, a nőknek meg jól kidolgozott Kegél-izmaik.

A hastáncról felajzottak sokszor telefont ragadtak, és hívták a szeretőjüket. Előfordult, hogy olyan férfival beszéltek meg szexrandit, akit addig nem is ismertek személyesen. Nemegyszer pontosan meghatározott igényeket mondtak el kertelés nélkül a későbbi partnernek, akit addig nem is láttak. Szívesen randevúztak európaiakkal, mert úgy ítélték meg, hogy nagyobb a hímtagjuk, mint az araboknak. A nők bárkinek világosan elmondták a kívánságaikat.

– Tudsz szexelni két-három óra hosszat, szünet nélkül? – faggatták a férfiakat. – Mert nekem annyi kell. Meg tudod csinálni? De biztos? És milyen hosszú az a bizonyos testrészed? Mert ha kicsi, az engem nem érdekel. – Az arab nők rámenőssége még Joannát is megbotránkoztatta, pedig távol állt tőle a prűdéria.

Ebben a modern háremben, amely az arab nők második otthona volt, ahol az arcukat, a testüket és a hajukat ápolták, sokféle edzésre jártak, megemlékeztek a nagyobb ünnepekről is. Amikor egy társuknak születésnapja volt, a klubtagok meglepetést készítettek neki, egy nagy tortát vittek be az edzés végére, és ajándékot is vettek az összedobott pénzből. Elénekeltek a szokásos *Happy Birthdayt* és az arab *Szana halvát*, aztán jókívánságokkal és nagy puszikkal köszöntötték az ünnepeltet. Utána nagyokat kiabálva, füttyögve vad táncba kezdtek.

A nemzeti ünnepek is alkalmat adtak a közös mulatságra. A tulajdonos ügyelt arra, hogy ilyenkor kellően ki legyen dekorálva a klub kuvaiti zászlókkal és virágcsokrokkal, a külön ezért felállított asztalokon tradicionális, sziruppal átítatott és cukormázzal bevont édességek, illetve termoszkban forró, kardamomos arab kávé és sáfrányos tea várta őket. A nők kuvaiti nemzeti színekbe öltöztek és a halídzsit táncolták.

Ruhákon és ékszereken kívül vásárolhattak még a klubban mindenféle arc-, test- és hajápoló szereket is. A buzgó muszlimok számára tágas imaterem, illetve megfelelően berendezett helyiség állt rendelkezésre a rituális

fürdőhöz. A klub kétségkívül olyan hely volt, ahol egész napokat tölthettek el a nők, és megtaláltak benne mindent, amire szükségük volt a stresszmentes időtöltéshez.

A klub olyan hatással volt Joannára, hogy elhatározta, harcolni fog Aliért, az otthonáért és a családjáért. Még mindig Lara uralkodott a rezidencián, Fatmával töltötte az időt, ha Ali nem volt otthon. Joanna többször kérte Fatmát, hogy ebédeljen vele és Szarával, de a lány többre tartotta Lara társaságát. Aška azon töprengett, mivel vonja magára Ali figyelmét, és hogyan szakítsa el legalább egy pillanatra az új feleségtől, aki folyamatosan rátapadt. Még Nadirral is beszélt erről, egy kis cselhez kérte a segítségét. Azt szerette volna elérni, hogy Nadir csalja el otthonról az apját valamilyen ürüggyel, Joanna pedig majd elmegy egy megbeszélthelyre, és végre lesz alkalma kettesben beszélni a férjével. A fia viszont kijelentette, hogy esze ágában sincs ilyen játszmákban részt venni, mert ha az apja megneszeli, hogy összebeszél az anyjával, és nem tetszik neki a dolog, annak ő issza meg a levét, és nem lesz meg a Ferrari berendezése.

Egy nap Joanna bement Fatma szobájába. A lánya egy vallási könyvet olvasott elmélyülten.

– Hogy vagy, Fatma? – kérdezte a lányát Aška.

Fatma csodálkozó és kicsit ködös pillantással nézett az anyjára.

– Jól.

– Mert, tudod... Az iszlámban... – Joanna nagyot nyelt. Nem volt könnyű erről beszélni, de a legkisebb reménysugárba is belekapaszkodott, hogy a férje visszatérjen hozzá. – Ha már van ez a többnejűség... Vagyis ha egy férjnek két felesége lehet... Akkor egyenlően kell bánnia velük! – Egy szuszra mondta ki az utolsó mondatot.

– Igen, mama, ez igaz, de...

– Márpedig az apád szóba sem áll velem! – Könnyek gyűltek Joanna szemébe. Nehezebb volt, mint hitte.

– De ha valamelyik feleség engedetlen, akkor büntetést érdemel – oktatta ki Fatma.

– Büntetést? Engedetlen? – Két kövér, sós könnycsepp folyt végig Aška arcán. – Mégis mit csinállok?

– Iszol.

– Micsodaaaa?

– Iszol, és az bűn – jelentette ki meggyőződéssel Fatma.

– Fatma! Miket beszélsz? Én már nem iszom! Már jó ideje nem volt a számban egyetlen csepp alkohol sem! – Aśka hitetlenkedve hallgatta, hogy Fatma alkoholistának tartja. Amikor annyi erőfeszítésébe került lemondani az italról!

– Lara szerint iszol, csak most jobban titkolod. A saját szemével látta, hogy több üveg italt hozol be a házba, aztán jól elrejtetted.

– Az aljas, hazug disznó! – sziszegte Joanna, magában pedig azt gondolta: *kinyuvasztom azt a ribancot!* Tehát ez az oka annak, hogy Ali kerüli. Ez a nyálkás kígyó gyilkos mérget csöpögtetett Fatma és Ali fülébe, hogy őt befeketítse.

– Ne mondj ilyet Larára, mama! Rendes nő.

– Fatma! Hogy mondhatod ilyet? Hiszen szétverte a családunkat! – Joanna fel volt háborodva, nem tudta elhinni, hogy a saját édeslánya ilyen szilárdan áll az ellenség oldalán.

– Nem, mama. Te verted szét a családunkat, mert mindig csak magadra gondoltál.

Fatma szavai szörnyen letaglózták Joannát. Igaza lenne? Tényleg úgy volt, ahogy a lánya mondta? Hirtelen rettentően összezavarodott a világ Aśka előtt, egyáltalán nem értett egyet azzal, amit Fatma mondott, ugyanakkor arra gondolt, hogy biztos történt egyszer-kétszer valami hiba, ami szétrombolta a családját.

– Fatma, nem igaz, amit mondasz. Először is, én tényleg nem iszom már több hete...

Fatma szemében hitetlenkedés tükröződött, és ezt Aśka is észrevette.

– Miért nem bízol bennem? – kérdezte szemrehányóan Joanna. – Ne felejtse el, hogy mindig ti és a papa voltatok nekem a legfontosabbak. Kislányom, ide hallgass, egy család vagyunk, és együtt kell felvennünk a harcot ezzel a...

Ekkor nyílt az ajtó, és Lara lépett be Fatma szobájába.

– Fatma, *habibti*, elolvastad már a hitetlenekről szóló fejezetet, amit ajánlottam? – kérdezte, tudomást sem véve Joanna jelenlétéről.

– Igen, és éppen meg akartam kérdezni... Mama, kimennél? – fordult Joannához. – Mert most egy fontos vitánk lenne...

Aśka azt hitte, rosszul hall. Kidobja a tulajdon lánya? Mit tud ez a ravasz nőszemély? Milyen titka van, amivel mindenkit ilyen ügyesen manipulál?

– Hallottad? – Lara kíméletlen pillantást vetett Joannára. – Menj innen! Nem akarjuk, hogy itt legyél!

Joanna tanácstalanul nézett Fatmára, de a lánya nem szólt egy szót sem, viszont a testtartása azt üzentte, hogy csak arra vár, végre elkotródjon az anyja. Aška habozott egy pillanatig, aztán elszorult szívvel hagyta el a szobát. Ha vissza akarja szerezni Alit, akkor nem kerülhet összeütközésbe Larával, mert abból nem jöhet ki jól.

Bár nem sikerült közelebb kerülnie Alihoz, Aška továbbra is azon törte a fejét, hogyan szerezze vissza a férjét. Azt tervezte, hogy az arab nőkről vesz példát, akik mindenféle trükköt bevetnek, hogy a hálószobájukba csalják a férfit, aztán ott marasztalják. Aška ezután még többet törődött magával, még egy speciális kozmetikai kezelést is igénybe vett, huszonnégy karátos aranyból készült pakolást kért az arcára és az egész testére. Amikor Ali hazaért a munkából, kifestve, friss frizurával ült a szalonban, csábos pillantásokat vetett rá, és ezekkel többször is magára vont a tekintetét. Kacéran rámosolygott, és a férje egyszer-kétszer bizonytalan mosollyal válaszolt. Néha elkészítette a kedvenc kávéját, és várakozva ült két gőzölgő csészével maga előtt, így adta tudtára, hogy itt van, és még mindig a felesége. Ali észrevette az igyekezetét, de ott volt Lara, aki levakarhatatlanul sündörgött állandóan a férfi körül, és nem hagyta, hogy több figyelmet szenteljen Joannának.

Miután hetekig járt naponta hastáncórára, Aška olyan magabiztos lett, hogy eldöntötte, megtalálja a módját, hogy bemutassa a férjének az új tudományát. Remélte, hogy ha a Kelet legnagyobb titkait az ő fehér, selymes bőrével kombinálja, amely annak idején őszinte ámulatba ejtette Alit, legalább egy kicsit elvonja majd a figyelmét Laráról. Joanna vásárolt egy hastáncosztümöt, merevítő, aranyszínű és lila flitterekkel sűrűn díszített melltartót és hosszú, átlátszó, több rétegből varrt, lila szoknyát, hozzá díszes övet, amelynek mintája ugyanolyan volt, mint a melltartóé. A hálószobában felvette a keleti viseletet, és megnézte magát a tükörben. Elégedetten állapította meg, hogy az intenzív gyakorlás és a sok bőrápolás, a hammam maghrabi meg az aranypakolás eredménnyel járt. A bőre különlegesen sima és fényes lett. *Ali! Egyetlenem! Hol vagy? Kérlek, gyere hozzám!* – hívta gondolatban a férjét. Arab zenét tett fel, és Inez vezényszavait felidézve erotikus mozgásba kezdett: „föl a fejjel, mosolyogni, a mosoly nagyon fontos, ezzel csábítunk, ezzel ígérünk mennyei élvezetet, finoman és kecsesen dolgozunk a karunkkal, a kezünkkel, figyelj a helyes ujjtartásra, most ki a mellett, megrázzuk a vállat, most a csípőt, kidobjuk az egyik oldalra, most a másikra, figyeld a zenét, a dallam is a mesebeli éjszakába visz, kövesd, és

felébred benned a legforróbb izzás, a nőiség esszenciája, hullámszik a has, vibrál, egész tested varázsos érzékiséggel csalogat, érezd az erejét, ezzel vonzod magadhoz azt, amire a legjobban vágysz, és *shimmy, shimmy*,^[62] gyorsabban, gyorsabban és gyorsabban...” Joanna hagyta, hogy magukkal ragadják a keleti ritmusok, a csípőjére kötött övet díszítő érmék és gyöngyök jellegzetes csilingelése mintha a vágyott férfit hívogatták volna. Teljesen belemerült a táncba, izgatóan hullámszik minden testrésze, mintha huri, az uralkodót bájaival csábító ágyas, az úr rabnője lenne a kalifák régi háremeiben.

A szenvedélyes táncba feledkezve észre sem vette, hogy egy ideje az ajtóban áll Ali, és szikrázó tekintettel nézi. Amikor észrevette, nem hagyta abba a táncot, hanem kacér pillantással tovább rázta magát a forró ritmusokra. A férfi belépett a hálószobába, leült az ágyra, Joanna pedig érzékeny végigsimította aranyszálakkal díszített szőke haját. Ali elmosolyodott, Joanna kissé kinyitotta telt, piros, nedves ajkát. A férfi elnyújtózott a széles ágyon, és hívogató mozdulattal végigsimította a selyem ágyneműt. Aška még mindig érzékeny köröző csípővel és hassal, lassan közeledett a férjéhez.

– Joanna... – suttogta Ali, és a kezét nyújtotta neki.

– Ali... – Aška megfogta a kezét.

Ali magához vonta a feleségét, és a pár már majdnem szenvedélyes csókban forrt össze, amikor váratlanul Eliza hangját hallották:

– Madame Lara kéreti magához fontos ügyben!

A férfi hirtelen felugrott Joanna mellől, mintha tetten érték volna. Aška meg volt döbbenve, hogy Lara szolgálója be mer lépni az ő szobájába, így eleinte egy szót sem tudott kinyögni. Ali felült az ágyon, és összezavarodva nézte a két nőt. Eliza mozdulatlanul állt, és tágra nyílt szemmel nézte Alit. Joanna meglepve vette észre, hogy szolgáló létére Eliza erősen ki van festve, a körme csillogó vörösre lakkozva, és testhez simuló ruhát visel, ami hangsúlyozza törékeny formáit. Eliza odament Alihoz, már csak fél lépés volt köztük, és csinos arcocskáját fölemelve megismételte:

– Madame Lara kéreti fontos ügyben.

Ali a mellette álló szolgálóra nézett, és felkelt az ágyról.

– Igen, igen. Mennem kell – mondta, és az ajtó felé indult.

– De Ali... Várj, hiszen... – Joanna próbálta visszatartani a férjét.

A férfi kiment, Aška pedig megkövülten, táncruhában állva bámult Elizára, aki egyáltalán nem úgy nézett ki, mint egy szolgáló. Joanna csak

most vette észre, hogy Eliza ruhája olyan rövid, hogy alig takarja a fenekét.

– Ki engedett be a szobámba? – üvöltötte Joanna, miután úrrá lett a pillanatnyi gyengeségen.

– Nyitva volt az ajtó... Hangosan szólt a zene... – magyarázta vékonyka hangon Eliza.

– Ez az én hálósobám! Az én otthonom! – ordította Áska. – Hogy volt képed bejönni ide?

Elhallgatott az utolsó szám a lejátszón, vészjósló csend támadt. Joanna nem akarta elhinni, hogy a hetek óta mesterien építgetett tervét, amivel már majdnem célba ért, tönkreteszi egy nyomorult szolgáló.

– Miért jöttél be a hálósobámba? – Áskában egyre gyűlt a felháborodás.

– Madame Lara küldött. – Eliza, látva Joanna arcán a fékezhetetlen dühöt, még egyszer elismételte: – Nem magamtól... Madame Lara parancsolta...

– Mit parancsolt? Hogy kémkedj utánam? Vagy Ali után?

– Madame Lara... – kezdte Eliza, csak hogy Joannát, amikor újra meghallotta a gyűlölt nevet, határtalan gyűlölet fogta el az előtte álló apró vakond iránt, aki romba döntötte a már majdnem elért győzelmét, és a kegyetlen szuka Lara iránt, aki olyan kíméletlenül átvette a hatalmat a hálósobákban. Ezek a betolakodók ravaszul beférkőztek a rezidenciára, felborították a nyugalma és a családi boldogságát. Ezt nem tudta megbocsátani nekik!

– Te pofátlan kis tetű! – Joanna belemarkolt Eliza hajába, és ide-oda cibálta a fejét. – Megöllek, érted? – Tomboló dühében a falhoz rángatta Elizát, és a kemény felülethez verte a fejét. – Szétverem azt az ostoba képedet, aztán megkapja a magáét az úrnőd, az a Lara, Lara, Lara... – Ahányszor kimondta Ali második felesége nevét, annyiszor verte Eliza fejét a falhoz olyan eltökéltséggel, mintha máris az úrnőjét tartaná a kezei között.

A szolgáló torkaszakadtából bögött, a kiabálásra Szara rohant be Joanna szobájába.

– Mama, térj már magadhoz, megölnöd! – Szara próbálta kiszabadítani Elizát. – Ő egy szolgáló, nem tehet semmiről! Hagyd már békén!

– Mind a ketten tehetnek róla! Ezek az ocsmány férgek elveszik tőlem a férjemet! – Ennél már nem is lehetett nagyobb Joanna szenvedése, amit a férje nyílt árulása okozott.

Szara Danát látta a lelki szemei előtt, aki állandóan Oskar körül legyeskedik, és arra gondolt, hogy ő is szívesen megtépné. Most viszont le kellett csillapítania dühöngő anyját, aki teljesen magánkívül volt.

– Mama, elég már, nehogy tényleg tragédia legyen belőle! Mama, nagyon kérek! – Sikerült egy pillanatra kiszabadítania Elizát, aki kihasználta az alkalmat, és hangosan bömbölve kimenekült Joanna szobájából.

– Miért fogtál le, mi? – Aška dühe a lánya ellen fordult. – Mire jó ez neked? Ha nem pateroljuk ki innen Larát, akkor még nyáron hozzáadnak ahhoz a vénemberhez!

– Mama! – Szara egész testében reszketett a rémülettől. Egyre nehezebben tudta elviselni azt, ami az utóbbi hónapokban zajlott a rezidencián.

– Azt hiszed, megvéd valaki? Hát nem fog! Tudod, mit csinált legutóbb az édeshúgod? Kidobott a szobájából! És miért? Mert bejött az a riherongy Lara! És most mi történt? Egy szolgáló, érted, egy szolgáló jön be a magánlakrészembe, amikor a férjemmel vagyok kettesben! Szara! – Joanna a lányához hajolt, és a szemében sátáni fény lángolt: – Betelt a pohár! A rosszat nem győzzük le jóval! A rosszat rosszal kell legyőzni!

Szara rettegve nézte az anyját, úgy látta, hogy teljesen elvesztette az esztét. Joanna hangjában valami kétségbeesett gyűlölet jelent meg, és ettől hideglelős rettegés töltötte el Szarát. Olyan sűrű lett a szoba levegője, hogy a lány úgy érezte, megfullad. Egy perccel sem tudott tovább ott maradni.

– Megyek! – Szara sietve, teljesen összetörve hagyta el az édesanyja hálósobáját.

Joanna a franciaágyra vetette magát. Még mindig heves érzelmek fortyogtak benne. Alig háromnegyed órája itt, az ő ágyában volt Ali, és ha Lara nem küldte volna rájuk Elizát, most a legnagyobb élvezeteket élhetné át a szeretett férfi karjaiban. De ez a förtelmes féreg, a riválisa, a halálos ellensége mindent tönkretett! Ezt nem bocsátom meg neki! Nem nézem el! – Aška fejében egyre sötétebb gondolatok kavargtak, és akárcsak első nap, amikor tudomást szerzett arról, hogy még egy feleség van az otthonában, arra terelődtek, hányféleképpen tudna megszabadulni Larától. *Leöntöm forró vízzel – gondolta. – Az könnyű. Leforrázom azt az agyonbotozott ábrázatát, és el van intézve. Vagy megmérgezem. Az már nehezebb, hiszen van saját szakácsnője. Nem, az nem fog menni. Vagy esetleg... Megfojtom. Lelököm a lépcsőn. Megbuherálom az autóját. Éjszaka levágom minden szál haját, és reggel kopaszon ébred. Összevagdosom a képét zsilettpengével...* Minél tovább fontolgatta a bosszút, annál több ötlete támadt.

Késő éjjel volt már, amikor Joanna elhagyta a hálósobát. Lement a konyhába, és kivett a fiókból egy hosszú, éles kést. Aztán fölment a lépcsőn, és a jobb szárny, Lara lakrésze felé indult. Félelmetes erőt érzett magában,

amikor Eliza fejét csapkodta a falhoz, ezt jól ki tudná használni a probléma megoldására. Végre biztos volt abban, hogy a kezében a megoldás. Egyenesen Lara hálósobája felé vette az irányt. Ha ez a mocskok arra vetemedett, hogy beküldte Elizát az ő szobájába, hogy félbeszakítsa az Alival töltött édes perceit, akkor ezt ő is megteheti. Erősen markolta a kést, ahogy közeledett Lara hálósobájához.

Belökte az ajtót. Odabent félhomály volt. Eltelt egy kis idő, mire hozzászokott a szeme a sötétbe. Két emberi alakot pillantott meg szerelmi transzban a nagy, baldachinos mahagóniágyon. Közelebb lépett, és fölismerte a férjét, aki hason feküdt, és halkán nyöszörgött az élvezettől. Az arcát nem látta Joanna, mert Ali a másik oldalra fordította a fejét. A hátán egy pucér nő body to body masszázst végzett nagy szakértelemmel. Hibátlan alakja olajtól fénylett, és a formás mellével, alkarjával, vállával, hasával, ölével és combjaival végzett buja mozdulatok kéjes izgalmat keltettek a férfiban.

– Ah! Ó, igen! Ó! Igen! – Ali nyögdecselése ékesszólóan tanúskodott arról, milyen elemi élvezetet nyújt neki a rajta fekvő nő.

Törként fúródott Joanna szívébe a féltékenység. Erősen szorította a kés markolatát. Közben a nő a két lába közé fogta a férfit, és feltérdelt. Buja mozdulatokkal hintáztatta a csípőjét le-föl, míg a mellével végigmasszírozta a férfi testét a nyakától a vállán át a fenekéig, erre a területre különös figyelmet fordított, többször körkörösén végiment rajta. Aztán a nő Ali lábai közé helyezte az egyik lábát, és az ölével dörgölőzött a férfi combjához, közben érzékenyen masszírozta az ujjjaival.

– Ó! Ah! – Aliből euforikus nyögések törtek elő.

A nő még szorosabban tapasztotta kitárt szemérmét a férfi testéhez, vadul mozgott rajta előre-hátra. Ali közöszlő lökéseket tett a csípőjével, ezért a nő, aki mindvégig hevesen masszírozta, a hátára fordította, és felmeredő hímtagját vette kezelésbe. A férfi lehunyt szemmel, élvezettel nyöszörgött. A nő két tenyere közé fogta a hímvesszőt, és a tövétől a hegyéig dörzsölni kezdte. Ali mámorosan jajongott, amikor a nő a péniszét, a heréi körül a bőrt meg a combja belső felét masszírozva, arccal felé fordulva, szétvetett lábakkal felült. Könyökére támaszkodva, virtuóz művészhez méltó mozdulatokkal, a lábujjait és a talpa közepét használva masszírozta szemérmetlenül. A férfi magánkívül volt.

– Na, mi az, bejöttél hastáncbemutatót tartani? – szólalt meg Joanna háta mögött Lara jéghideg hangja. – Csak tessék, mutasd, mit tudsz. – Lara megvetően elnevette magát. – Még az is lehet, hogy megtetszik az előadás a

férjemnek. Mint látod, én gondoskodom a szórakoztatásáról. – Lara hangja olyan gúnyos volt, hogy Joanna ösztönösen felemelte a kezét a benne tartott késsel.

– Megöllek, te szuka! – Áska a nő felé sújtott, de Lara villámgyorsan elkapta a csuklóját.

– Ahhoz túl hülye és túl gyöngye vagy! – Lara arca nem árult el semmilyen érzelmet. – Volt már olyan bátor vitéz, aki belém kötött, de nem volt esélye. Nem mondta az a feslett leánykád, hol végzik az ellenségeim? Akkor megmondom én. Az öböl vizében!

Joanna éles fájdalmat érzett a mellkasában, elakadt a lélegzete. Hirtelen úgy érezte, mintha egy hosszú, szűk, sötét alagútban lenne, ahonnan nincs kiút. Már abban a pillanatban, amikor belépett Lara hálószobájába, és megpillantotta a törékeny Elizát, aki mindenben Ali kedvére tett, megértette, hogy végérvényesen alulmaradt a háremharcban. Lara a nagy háremekből ismert trükköt alkalmazta, amelyet évszázadok óta sikerrel vetettek be a rivalizáló nők, amikor biztos hatalmuk megőrzése érdekében a szolgálóikat küldték a férfihoz, hogy változatosabbá tegyék az erotikus játékokat. Joanna belátta, hogy vereségre volt ítélve az első pillanattól fogva, amikor szemtől szemben állt Larával, és a nő tekintete azt a cinikus fenyegetést küldte: „kinyírlak”.

– Aaaaah! – Ali beleremegett az élvezetbe, elnyújtott kiáltásából érződött, milyen heves volt az orgazmus.

– Hallottad? – Lara elmosolyodott, a szemében a kétségbevonhatatlan diadal kifejezése jelent meg.

Joanna megalázottan fordult ki Lara szobájából, és rohant a sajátjába. Alig kapott levegőt, szinte fuldoklott. A kés élét a csuklójára szorította. *Szexi lady*, visszhangzottak a fejében a klubbársaktól hetek óta hallott szavak. *Nincs semmiféle szexi lady*, gondolta, és határozott mozdulattal végighúzta a hosszú pengét fehér bőrén.

Joanna szakadékbba zuhant, beszippantotta a feneketlen mélység. Hívogatóan hangzó suttogásokat hallott maga körül, melyek lassan siránkozó üvöltéssé álltak össze. *Te verted szét a családkat, mert csak magadra gondoltál*. Hideg örvény ragadta el, vastag, tapadós polipcsápok fogták körül a testét. Mindegyik erősen, fájdalmasan fonódott rá, és a hibáira emlékeztette: a falánkságra, a mértéktelen italozásra, a mániákus vásárlásra. Ő követett el hibát valahol, kiűtött rajta az aranyhalszindróma? Lehet, hogy ki kellene vernie a fejéből a nagyértékű, csillogó vackokat, nem azon kellene törnie a

fejét, melyik nagy ékszermárkától vásároljon, hanem többet kellene gondolnia a családjára? És nem állni Ali elé újabb és újabb kívánságokkal? Túlságosan akarta a víz alatti villát? Vagy talán jobb lenne, ha ahelyett, hogy a több mint százezer dolláros koktélkarórában keresi az idő poézisét, a szeretteivel töltené a hétköznapiakat, és azokban találná meg az élet értelmét? Lehet, hogy ahelyett, hogy a gőgös hattyút formázó gyémántokat, smaragdokat és igazgyöngyöket csodálja a márványburkolatú, hideg Cartier-szalomban, a susogó erdőben, a friss szellőtől fodrozódó tó vizében kellene keresnie ezt a királyi madarat? És a tarka lepkeszárnyat nem a Van Cleef & Arpels karórájának számlapján, hanem a nyári illatokban tobzódó színpompás kertben kellene megcsodálnia, ahol tücskök ciripelnek és virágok nyílnak, és a legkülönlegesebb formájú, élénk színű madarak pompáznak. A gazdagoknak dolgozó luxuscég eladója érzelmeket látott a termékeikben, a költészet jelképét, amely az újabb és újabb, értékes pillanatokkal gazdagodó boldogság perceit és emlékét örökíti meg. Joanna vajon megélte a maga idejét? Mindenesetül elnyelte a sűrű, zavaros, fekete mélység.

IX. FEJEZET

Hol van Szara?

Ali, Nadir és Fatma a szalonban ült a rezidencián.

– Mondjátok el, mit tudtok! – rendelkezett szigorúan Ali.

A testvérek hallgattak, ezért a taszbih a gyöngyeit idegesen húzogatva még egyszer rájuk szólt:

– Mondjátok meg most azonnal! Hol van?

A szalonban még mindig csend honolt, ezért Ali egyenesen a lányához fordult:

– Mondd meg rögtön, hol van a nővéred?

Fatma még sosem látta ilyen haragosnak az apját.

– Nem tudom – felelte Fatma halkán, ijedt hangon.

– Hogyhogy nem tudod? – emelte fel a hangját Ali felháborodásában. – Hiszen a nővéred! Mindent tudnod kellene róla!

Fatma lesütötte a szemét, Ali pedig a fiához fordult.

– És te? A bátyja vagy! Teljes felelősséggel tartozol érte!

Nadir arcán mélységes aggodalommal keveredett a düh. Több mint egy teljes nap múlt el azóta, hogy Szarának nyoma veszett. Ha csinál valami erkölcstelenséget, és bemocskolja a család becsületét, mindörökre a nevükhöz tapad a szégyen.

– Nincs semmi mondanivalód? Rád bízom, hogy vigyázz rá! – Ali vádlón nézett a fiára.

Nadir semmit sem tudott felhozni a mentségére. Arra gondolt, hogy az apának is kötelessége örködni a lányok és a család jó hírneve fölött, de ezt nem merte hangosan kimondani.

A testvérek közül Szara volt az egyetlen, aki néha el merte mondani a véleményét, és ellenszegült az apjuk akaratának – például amikor nem volt hajlandó elmenni szüzességi vizsgálatra. Most, hogy eltűnt, nem maradt senki, akibe annyi merészség szorult volna, hogy az apjuk szemére vesse, hogy az utóbbi időben elsősorban Lara kötötte le.

Mindkét testvér a maga módján élte meg Szara eltűnését. Fatma állandóan civakodott a nővérével, kritizálta a helytelen viselkedését, most viszont egyszerre hatalmas ürességet érzett. És az a borzalom a mamával... Larával

nem akart erről beszélni Fatma, mert az új feleség arrogáns módon rögtön kijelentette, hogy Joannával az történt, amit megérdemelt. Fatma ezzel nem értett egyet maradéktalanul, elvégre az anyjáról volt szó.

Barti vigasztalni akarta, de sikertelenül, mert az édesanyja és a nővére nélkül Fatma magányosnak érezte magát. Már nem számított, hogy az utóbbi években nem volt jó köztük a viszony. Hiányuk megértette Fatmával, hogy ebben a szegregált világban ők a legközelebbi nőrokonai, akik születésétől fogva mindig mellette álltak. És most nincsenek...

Fatmát komolyan gyötörte a bűntudat. Vádolta magát, hogy nem segített az anyjának, amikor segítséget kért tőle. Ráadásul otromba módon kitessékelte a szobájából. Lehet, hogy azért tette a mama azt, amit tett? Hiába próbálta elhessegetni ezt a gondolatot, felbukkant éjjelenként, amikor aludni próbált, és hajnalig nem tudta lehunyni tőle a szemét. *Miattam csinálta a mama?* – tette fel magának a kérdést újra meg újra, elszoruló szívvel. Hát Szara? Lehet, hogy ő is miatta tűnt el? Persze hogy nem dicsérte Szara viselkedését, főleg Oskarral kapcsolatban. De lehet, hogy nem kellett volna Lara mellé állnia, amikor arról volt szó, hogy férjhez adják a nővérét egy olyan férfihoz, aki az öregapja lehetne. Most először képzelte el, hogy érezné magát, ha ez vele történt volna meg. És ha Lara pár év múlva vele is ugyanezt teszi?

Nadir is korholta magát, amiért nem támogatta az édesanyját a nehéz helyzetében, és nem törődött kellőképpen a húgával. Csakhogy most már késő. Vajon az elmulasztott tettek ugyanolyan nyomasztóak, mint az elkövetett tettek? Nadir tudta, hogy nem vált be fivérként, aki a nőtestvérek állandó támasza. Csak ezek a megrázó események tudatosították benne, hogy kizárólag Szarának köszönhető, hogy az édesanyjuk talpra állt, hiszen a húga hívta Kuvaitba Angelica nénit, és később is mindvégig bátorságot öntött bele a józansághoz és a jobb közérzethez vezető göröngyös úton. Hát ő hol volt akkor? A Ferrariján járt az esze...

– Miért nem vigyáztál a húgodra? – ripakodott rá Ali.

Nadir egy szót sem tudott kinyögni.

– Erőltessétek meg az agyátokat! – dühöngött Ali. – Hiszen egy iskolába jártok! Biztos tudjátok, milyen lányokkal jár egy osztályba!

Meg fiúkkal! – tette hozzá gondolatban ugyanazt a szót Fatma és Nadir, és sokatmondóan néztek össze.

– Fatma! Még fölhívod minden osztálytársát! Te pedig, Nadir, végigkérdesz az ismerőseidet! Csak hallott valaki valamit! És rögtön szóltok

nekem, mihelyt megtudtok valamit! – Ali felállt, és feldúltan elhagyta a szalont.

Szomorúan nézett egymásra a két testvér.

– Akkor mit csináljunk? – kérdezte a bátyját Fatma.

– Ki kell találnunk, hol lehet Szara. Lehet, hogy megszökött azzal a... – Nadirnak ökölbe szorult a keze már a puszta gondolatra is, hogy a húga egy idegen férfival lehet.

– Oskarral? – Fatma ki nem állhatta azt a fiút. Az utóbbi időben sok pletyka keringett a szívödöglesztő svédéről, akinek kegyeiért majdnem minden felsőbb osztályos lány versengett. Állítólag Oskar azt mondta, hogy azzal a lánnyal marad, aki tesz érte valami különlegeset. Lehet, hogy Szara be akarta bizonyítani, milyen bátor, és nem tartja be az országban előírt korlátozó szabályokat?

– Hát igen... Gondolod, hogy Szara képes lenne ilyesmire?

– Ismered. Azt hiszi, hogy ő dönt saját magáról.

– Fatma! Tudod, mi lenne a dolgunk a papával, ha Szara tényleg megszökött volna azzal az európaival?

– Nadir! Épp elég dráma van így is a családban!

– És ezt pont te mondod! Te segítettél Larának abban, hogy rávegye a papát, hogy minél előbb adja férjhez Szarát!

– Mert nem gondoltam, hogy egy ilyen vénség lesz majd a kérő. Egyébként Lara győzködött, hogy ez az egyetlen módja annak, hogy megvédjük a becsületünket.

– Én is a becsületről beszélek!

– Nadir! Lehet, hogy nem is olyan nagy a baj? Lehet, hogy valamelyik osztálytársához szökött? Meg kell találnunk.

– És te ismered az osztálytársait?

– Nem mondhatnám... Csak azt tudom, hogy Hanának hívják a legjobb barátnőjét.

– Hana... Valami rémlik... Az anyja angol, az apja kuvaiti?

– Igen, ő az.

– Megvan a száma?

– Nincs.

– Mit gondolsz, meg tudod szerezni valahogy?

– Nem tudom, meg kell kérdezni az osztálytársaimat, talán kerülő úton sikerül.

– Jó, én meg körbekérdezem a srácokat.

- Rendben, Nadir.
- Szólj, ha megtudsz valamit!
- Persze. Te is.
- Nyilván.
- Akkor munkára!
- Munkára!

A két testvér elhallgatott, de nem mozdult, mintha tovább akarták volna élvezni egymás társaságát. Így, hogy hirtelen sem az anyjuk, sem Szara nem volt a közelükben, rádöbbenek, hogy a szeretteik váratlanul, a legkülönbözőbb okokból eltávozhatnak.

Lara léptei hallatszottak, a lépcsőn jött lefelé.

– Kiderült már, mi történt Szarával? – kérdezte a libanoni nő behízelgő mosollyal.

- Nem, még nem – felelte Nadir.
- Ide hallgassatok, lehet... – Lara letelepedett Fatma mellé.
- Gyere, Fatma, mennünk kell – mondta Nadir, és felállt a kanapéról.
- Igen, megyünk. – Fatma a bátyja után indult.

Fatma most is maga előtt látta, milyen elképesztően viselkedett Lara, amikor megtalálták a mamáját. Azóta nem bírta kettesben maradni az apja új feleségével, mert rögtön eszébe jutott az a megrázó jelenet. Nadirnak eleinte közömbös volt Lara, most viszont ki nem állhatta. Akkor kezdődtek a családot sújtó csapások, amikor Lara megjelent a rezidencián. Sok hibája van az anyjuknak, de neki köszönhető, hogy Nadir a legjobb angol iskolába járhatott, és most Londonba készülhet egy neves egyetemre. Az apjuk pedig szerette az anyjukat, és törődött az otthonukkal meg az egész családdal. Amikor Lara meg a szolgálói átvették a hatalmat a rezidencián, az apja az új feleségnek szentelte minden figyelmét. Nadir úgy érezte, annyi idegen ember mászkál a házban, hogy az már inkább tekinthető szállodának, semmint családi otthonnak.

Fatmának nagy nehezen sikerült megszereznie Hana telefonszámát, rögtön fel is hívta.

- Hana? Szia, Fatma vagyok.
- Fatma?
- Fatma, Szara húga.
- Á, persze, Fatma, Szara húga. Mi van vele? Beteg? Két napja nem jár iskolába.
- Azt hittem, te tudsz róla valamit...

- Miről?
- Inkább kiről, vagyis Szaráról.
- Hogyhogy Szaráról? Mi történt?
- Tegnapelőtt reggel a sofőr szokás szerint elvitt minket az iskolába, de Szara nem jött be velem az épületbe, hanem azt mondta, hogy vesz még valamit a közeli kisboltban...
- És?
- És azóta nem láttam.
- Micsoda?
- Nem tudjuk, mi lett vele.
- Szent ég!
- Neked mondott valamit? Tudod, hol van?
- Nem, nem tudom.
- Úgy megrémültél, mintha tudnál valamit.
- Nem, nem tudok semmit.
- És nem is gyanakszol semmire? Nincs valami ötleted?
- Nincs...
- Vagy lehet, hogy te rejtegeted? – kérdezte Fatma.
- Én? Ugyan, dehogy... A rendőrségnek már szóltatok?
- Nem, egyelőre nem, a papa nem akar feltűnést kelteni, de tudom, hogy felhívta a kórházakat.
- Ott sem tudott meg semmit?
- Nem. Figyelj, Hana, te vagy a legjobb barátnője, Szara biztos megbízik benned. Ha tudsz valamit, mondd meg nekem, itthon mindenki majd megőrül az idegességtől.
- Nem tudok semmit – ismételte el Hana.
- És Oskar? Láttam nemrég, hogy többször is beszélgettek a tízpercekben.
- Mindig beszélgetnek. Az nem újdonság.
- Hát igen, igazad van. Gondolod, hogy Szara... – Fatmának nehezebb esett arról beszélni, hogy esetleg becsületvesztés érte a családját –, hogy megszökhettek azzal az Oskarral?
- Nem tudom... Úgy értem, nem hiszem – javította ki magát Hana. Fatma hangosan fellelegzett.
- Mindenesetre szólj, ha megtudsz valamit!
- Jó.
- Na, szia.
- Szia.

Fatma felemás érzésekkel bontotta a vonalat. Nem tudta, hihet-e Hanának. Még mindig fennáll a lehetősége annak, hogy Hana rejtegeti a nővérét. Miért kérdezte, hogy értesítették-e a rendőrséget? Egyébként függetlenül attól, hogy Hana hazudott-e, vagy sem, a beszélgetés nem hozott semmi újat, és Fatmát továbbra is erősen foglalkoztatta, hogyan találhatna valamilyen nyomot, amely elvezetné Szarához. Lehet, hogy felfedez valami érdekeset a szobájában?

Az újabb reménysugárba kapaszkodva bement a nővére szobájába. Szara személyes holmijai között és a halványan érzékelhető parfümjének illatában Fatmát rögtön mély szomorúság fogta el. *Mi történt a nővéremmel?* – zakatolt a kérdés a fejében. – *Hol lehet?* Mindig a szívén viselte Szara sorsát, és a nővére javát nézte akkor is, amikor folyamatosan kritizálta, és próbált vigyázni rá. Fatma szerint az ő kötelessége, hogy rávezesse Szarát az iszlám törvényei szerint viselkedő tisztességes muszlim nő útjára.

Ahogy átlapozta Szara füzetait, megtudta, mennyi erőfeszítést tett Szara azért, hogy kijuttassa az anyjukat a súlyos depresszióból. Talált néhány rövid feljegyzést a naptárában, ezek nagyrészt a mamára vonatkoztak. Szara papírra vetette: „Éktelen nagy botrány, a mama megtámadta Larát; a mama még mindig nem jön ki a szobájából, iszik, mit csináljak? Megjött Angelica néni. Mama jobban van, hurrá! Holnap mama el akar menni itthonról. Borzalom! Mama részegen egy vagyont költött a plázában, engem meg férjhez akarnak adni!” Az utolsó mondat mellett egy akasztófa rajza, alatta: „Inkább ezt!”

Fatma elkeseredve tolta félre a naptárt, és azon gondolkodott, mit csinált akkor éppen. Lara foglalta le minden szabad pillanatát, aki azon volt, hogy távol tartsa az édesanyjától, mert Joanna a bűn tanyája. Sok vallási könyvet adott neki, arról győzködte, hogy buzgó muszlimként állandóan az iszlám törvényekben kell elmélyednie. Ha akkor Fatma az anyjával töltötte volna az időt, és támogatta volna a nővérét, megkímélte volna a családjukat a tragédiától? Lehet együtt élni a szeretteinkkel úgy, hogy közben teljesen megfeledkezünk róluk?

Fatma visszatért a jegyzetekhez: „Nem kapok segítséget sehonnan, mama megint depressziós. Papa eltüntette a házból az alkoholt, mama nem iszik. Angelicával rávettük a mamát, hogy járjon fitneszklubba! Mama jobban van, zumbára és hastáncre jár. Együtt szoktunk ebédelni.” Ez volt az utolsó bejegyzés az anyjukról. Utána már csak fehér lapok következtek, amelyek ürességükkel mintha a közelgő katasztrófát előlegezték volna meg. Az édesanyja szürke arcának és felvágott ereinek látványa mindörökre beleégett

Fatma emlékezetébe. A lány összerázkódott, könnyek gyűltek a szemébe.
Mama, miért nem vagy itt? Te biztos tudnád, hol keressük Szarát!

Fatma lemondóan téblábolt még egy kicsit a nővére szobájában, keresett még valami iránymutatást, amely elvezetné a megfelelő nyomhoz. Megtapintotta Szara ruháit, azzal ámítva magát, hogy ha közvetlen érintkezésbe került a holmijaival, akkor sugallatot kap, merrefelé kell keresgélnie. Egyszer csak rádöbrent, hogy a szobában van Szara minden ruhája, legalábbis ez volt a benyomása. Ha megszökött volna a nővére, akkor nyilván vitt volna magával némi váltóruhát. Hiszen iskolába menet egyenruha volt rajta! Hideg verítékcseppek ültek ki Fatma homlokára. Lehet, hogy elrabolták a nővérét? Amikor Szara eltűnt, mindenki azt hitte, hogy megszökött. Sőt, mintha Lara mondta volna ki elsőként.

– Rögtön férjhez kellett volna adnunk, nem kellett volna megvárni a tanév végét! Most tessék, megszökött, micsoda szégyen!

Szörnyű gyanú fészkelte be magát Fatma fejébe. Lehet, hogy elrabolták Szarát? Vagy a mama példáját követve valami rettenetes dologra szánta rá magát? És Lara? Lehet, hogy köze van hozzá? Mert nem is nagyon lepte meg a hír, hogy Szara eltűnt. Lara képes lenne büntettet elkövetni? Barti elmondta Nadirnak és Fatmának, hogy Lara az öböl vizével fenyegette a testvérüket. Fatma belátta, hogy figyelembe kell venni minden rémisztő lehetőséget.

Nyikordult az ajtó, Fatma összerezzent.

– Hát itt vagy. – Az apja lépett a szobába aggodalmas arccal. – Találtál valamit?

– Nem.

– És felhívtad az osztálytársait?

– Csak az egyiket.

– És?

– Semmi.

A tehetetlenség volt a legrosszabb, és hogy ötletük sem volt a folytatásra.

– Papa... – Fatma nem tudta, hogyan mondja el apjának a rettenetes gyanúját.

– Igen, kislányom?

– Szóval ha... ha Szara nem szökött meg...

– Akkor mi történhetett?

– Lehet, hogy... elrabolták... Vagy... úgy, mint a mama...

Ali arca fájdalmasan megrándult.

– Ilyet ne is mondj! Hogy jutott eszedbe?

– Mert itt van minden ruhája. Az iskolába viszont egyenruhában ment. Nem szokhatott meg iskolai egyenruhában, rögtön felfigyeltek volna rá.

Ali figyelmesen nézte a lányát. Igazság szerint ő is elsősorban azzal számolt, hogy megszökött a konok lány.

– Nem hinném... – szólalt meg Ali.

– Miért? Minden lehetséges. – Fatma még mindig habozott, hogy megvádolja-e Larát. – Lehet, hogy értesíteni kellene a rendőrséget – javasolta.

– De akkor... Mindenki megtudná, mit művelt Szara. Így soha senki nem fogja feleségül venni.

– Papa! – Fatma bátran az apja szemébe nézett. – Most az a legfontosabb, hogy megtaláljuk!

Ali gondolkodott egy darabig, aztán megszólalt:

– Rendben. Ismerek pár rendőrtisztet, megkérem őket, hogy kezeljék diszkréten az ügyet.

Fatma már nyitotta volna a száját, azt akarta mondani, hogy Larát hallgassák ki először, amikor a nő belépett a szobába.

– Ó, Ali, *habibi*, hát itt vagy, már mindenhol kerestelek – csivitelte. – Tudod, ha elutazunk, először vennem kellene...

– Nem utazunk sehová! – szakította félbe nyersen Ali. – Nyilván nem gondolod komolyan, hogy bárhova elutazom, amíg nem találok meg Szarát!

– De *habibi*, ez egy hihetetlenül fontos utazás! Olyan sokat fáradoztál ezekért az üzletfelekért, és már rég kitértél az időpontot. Nagy üzlettől esel el, ha most lemondod!

Ali úgy nézett Larára, mintha most látná életében először.

– Először meg kell találnom a lányomat! – mondta szárazon, és kiment a szobából.

Larát ez nem kedvetlenítette el, Fatmához fordult:

– Fatma, *habibti*, segítened kell most is, mint mindig! Győzd meg apádat az utazásról! Különben füstbe mennek a bizniszei!

Fatma szó nélkül elítélő pillantást vetett Larára, és bement a szobájába. Az ajtót kulcsra zárta.

A következő héten sem jött semmi hír Szaráról, és a rezidencián egyre feszültebb lett a légkör. Bartit is gyötrődött, hiszen Szarát ő nevelte kicsi gyerekkora óta. Jól emlékezett arra, hogy Lara megfenyegette a lányt, aki kezdettől fogva a legrosszabbat feltételezte az új feleségről. Még Lara szolgálait is kikérdezte, de nem tudott meg semmi. Vagy tényleg nem tudtak

semmit, vagy olyan rettegésben tartotta őket a madame-juk, hogy hallgattak, mint a sír.

Egyik nap az iskolában váratlanul Oskar lépett oda Fatmához a tízpercben, és megkérdezte, tud-e valamit Szaráról. Kuvait kicsi, gyorsan terjednek a hírek, ezért már mindenki tudott arról, hogy eltűnt a lány, sőt már a rendőrség is vizsgálódni kezdett. Fatma nem tudta, hogy Oskar gúnyolódik-e vele, vagy hülyének tettei magát, hogy így terelje el magáról a rendőrség és Szara férfi rokonainak figyelmét. Oskar elég régóta lakott már Kuvaitban ahhoz, hogy pontosan tudja, mi várna rá, ha kiderülne, hogy köze van az üggyhez. Fatma ahelyett, hogy válaszolt volna a kérdésre, rögtön rátámadt a fiúra.

– Inkább te mondd meg nekem, mi van Szarával! Ne csinálj úgy, mintha nem tudnál semmit! Valld be, hol rejtegeted!

– Én? Én nem tudok semmit! – tiltakozott Oskar. Előző nap járt a villájukban a rendőrség. Átkutatták az egész házat a pincétől a padlásig, ügyet sem vetettek Oskar apjának méltatlankodására, aki azt hajtogatta, hogy ehhez nincs joguk.

– Ha nem tetszik, ami itt van, haza is mehetsz! – förmedt rá nyersen a rangidős tiszt. – És megnézhetitek magatokat, ha akár egyet is itt találunk a mi asszonyaink közül!

Oskar mamája rémülten próbálta csillapítani cirkuszoló férjét, svédül magyarázta neki, hogy ebben az országban esélye sincs a rendőrök ellen. Ráadásul több üveg alkoholt is találtak a villában a hivatalos személyek, ami Kuvaitban tiltott, ezért Oskar apja komoly bajba keveredhetett volna, ha feljelentik a rendőrök. Szara apja a kapcsolatait kihasználva diszkréciót kért, ezért a rendőrök azt mondták, hogy szemet hunynak a kihágás fölött, de rendszeren át kell kutatniuk a házat, be kell nézniük minden sarokba. Ez traumatikus élmény volt a svéd családnak, nem fért a fejükbe, hogyan lehet minden parancs nélkül behatolni valakinek a házába és átkutatni a személyes holmiját. A rendőrök nem találtak semmit, aminek köze lehetett Szara eltűnéséhez, de miután elmentek, Oskar anyja kénytelen volt szívgyógyszert bevenni, az apja pedig éktelenül lehordta a fiát, amiért a tűzzel játszik.

– Hányszor mondtam neked: tartsd távol magad a nőktől és a lányoktól! Ez nem Svédország! Azt akarod, hogy az apjuk vagy a bátyjuk vegyen kezelésbe? – tajtékozott a férfi. – A hülyeséged miatt még elveszítem a remek állásomat!

Oskar másnap azért beszélt Fatmával, mert meg akarta győzni arról, hogy semmi köze az üggyhez. A saját bőrén tapasztalta meg, hogy Szara apjának

megvannak az összeköttetései ahhoz, hogy könnyedén tönkretégye az egész családjukat.

– Én nem tudom, hol van Szara – ismételte meg újra Oskar.

– És ezt el is higgyem? – kérdezte Fatma szkeptikusan.

Oskar Fatmához hajolt, és lehalkította a hangját.

– Tegnap nálunk járt a rendőrség, és nem talált semmit.

Szara most értette meg, miért volt aznap olyan furcsa Oskar húga, Tina, akivel egy osztályba járt, és miért nézett rá gyanakodva.

– Tényleg? – Fatma megörült, hogy végre történt valami a nővére eltűnésének ügyében. Remélte, hogy a rendőrség hamar kihallgatja Larát is.

– Igen, de erről ne beszélj senkinek – kérte Oskar.

– Jó, de rögtön szólj, ha Szara kapcsolatba lép veled. Megígéred?

– Megígérem – biztosította Oskar.

Fatma beszámolt Nadirnak arról, mit beszéltek Oskarral.

– Akkor is szemmel kell tartani – jelentette ki Nadir. – Senkinek sem hihetjük el minden szavát.

– Igazad van. – Fatma sem bízott meg teljesen Oskarban.

Valahányszor otthon volt Ali, Nadir és Fatma, mindig együtt ültek a szalonban, és a további lépéseken töprengtek. Lara is közéjük ült néhányszor, de Ali rögtön visszaküldte a szobájába, mondván, hogy ez az ő családi ügyük. A libanoni nő nem titkolta, hogy nem tetszik neki, hogy a férje a gyerekeivel tölti a szabadideje legnagyobb részét. Próbált változtatni ezen, de nem járt sikerrel. Ali gondolatai az eltűnt lánya körül forogtak, és nyilvánvaló volt, hogy ez mindaddig nem változik, míg meg nem oldódik a rejtély.

Alit mélyen megrázta a lánya eltűnése. Ellentmondásos érzések kavaroztak benne. Egyrészt aggódott Szara miatt, és remélte, hogy nem érte semmi baj. Másrészt már a puszta gondolattól is, hogy Szara képes volt megszökni egy férfival, és ezzel foltot ejteni a becsületén, magánkívül volt dühében. Tudta, hogy ez esetben drasztikus lépéseket kell tennie, hogy lemossa a család becsületén ejtett foltot. *Kár, hogy nincs itt Joanna!* – ez egyre gyakrabban motoszkált a fejében. Olyan érzése volt, hogy ha Aška otthon lenne, akkor Szara is itt maradt volna, és a szokásos módon folyna az élet. Ezekben a napokban hiányzott neki a Joannából áradó melegség, szívből jövő, természetes nevetése és derűs természete, amely a házasságuk sok-sok éve alatt együtt tartotta őket, és segített Alinak megküzdeni a cégeinél adódó problémákkal. Szerette magával vinni Joannát az üzleti útjaira, mert a támogatása és a jelenléte nemegyszer segített neki átvészelni a különösen

nehéz tárgyalásokat, amelyeket a komoly külföldi üzletfelekkel folytatott. De most nincs itt...

Éles telefoncsörgés riasztotta fel Alit a gondolataiból.

– *Abu Nadir?*^[63] – Komolynak tűnt a rendőr hangja.

– Igen. – Ali idegesen várta az ismerős rendőrtiszt további szavait.

– Lehet, hogy találtunk valamit.

– Megtaláltátok a lányomat?

– Még nem, de új híreink vannak.

– Milyen hírek?

– Úgy tűnik, az utóbbi hetekben nem csak egy tizenéves lány tűnt el.

– Sorozatos emberrablás?

– Azt még nem tudjuk, de folyik a nyomozás. A lányok tartózkodási helyét keressük. Vannak bizonyos nyomok...

– Akkor mi az, amit tudtok?

– Most nem mondhatom el a nyomozás érdekében. De ha megtudjuk, hol vannak a lányok, akkor felhívlak, és odajöhetsz velünk.

– Nagyon jó, köszönöm.

– Nincs mit. Hívjuk egymást.

– Még egyszer köszönöm.

– Semmiség. Jó éjt.

– Jó éjt.

Ali fogta a telefont, felhívta Nadirt.

– Nadir? A rendőrségtől hívtak.

– És? – kérdezte reménykedve Nadir.

– Azt mondták, találtak valamit.

– Pontosan mit?

– Állítólag más lányok is eltűntek, egyesítették az ügyeket.

– És mit mondanak?

– Egyelőre semmi konkrétumot, de nyomon vannak, lehet, hogy eljutnak a lányokhoz.

– Az jó lenne.

– Mindenképpen. Szólok, ha lesz valami.

– Persze.

– Viszlát.

Az apjától kapott hírről Nadirnak eszébe jutott egy szégyenteljes foglalatosság, amire nemrég kaptak rá a fiatal kuvaiti nők. Okostelefonnal felvett, rövid hardcore pornófilmek keringtek az interneten. Kuvaiti vagy

indiai férfiak voltak a partnereik, ők készítették a felvételeket is az obszcén aktusokról. Általában nem lehetett felismerni a lányok arcát, de a jelenetek durvák voltak, és mindenféle szexuális aktust megörökítettek, a gruppszexet is beleértve. A kuvaiti lányoknak fizettek érte, de nem túl sokat, ötven és száz dinár között volt egy forgatás, inkább az izgató, tiltott élmény, mint az anyagi haszonszerzés miatt vettek részt benne. Lehet, hogy az eltűnt lányoknak is közülük van mindehhez? És mi történhetett valójában? Lehet, hogy bezárták és erőszakkal tartják fogva őket valahol? Vagy együtt szöktek meg a lányok, hogy a teljes züllés útjára lépjenek? És a hűgának lehetett bármi köze ehhez a mocsoksághoz? Nadir agyát elöntötte a vér már a gondolatra is. Legszívesebben azonnal előkapta volna a kését úgy, mint akkor, amikor Szara és az egész család becsületének védelmére kelt. Vajon akkor is erre kényszerül, ha Szara előkerül?

Eltelt egy hét, közben Ali és Nadir türelmetlenül várták a rendőrség hívását. Fatmával együtt búskomoran jártak-keltek, nem találták a helyüket a tágas rezidencián. Fatma bejárt a nővére szobájába, ott üldögélt egyedül, azt a valószerűtlen reményt táplálva, hogy Szara holmijai között ülve hazairányítja a nővérét. Alinak nem volt kedve ahhoz, hogy Larával töltse az időt, akin nem látszott, hogy nagyon bántaná Szara eltűnése. A férfi egyszer-kétszer bement Joanna üres hálószobájába, és mélységes szomorúságot érzett, hogy nincs ott az az asszony, akivel majdnem húsz évig élt együtt. Hiszen annyi boldog pillanatuk volt!

A rendőrtiszt egy késő délután hívta újra, és rögtön a tárgyra tért.

– Abu Nadir! Ma éjjel akció! Velünk jössz, ahogy megbeszéltük.

– Megtaláltátok Szarát? – Alinak elállt a lélegzete.

– Az nem biztos. De tudunk egy lakásról, ahol látott valaki kuvaiti lányokat. De ez... – A rendőrnek nehezebbre esett közölni Alival, hogy a lánya esetleg helytelenül viselkedett.

– El tudom képzelni. – Ali felkészült a legrosszabbra.

– Ha Szara ott lesz, rögtön magaddal viszed. Az a fontos, hogy a neve ne szerepeljen a jelentésben. Mintha egyáltalán nem is lett volna ott.

– Köszönöm, végtelenül hálás vagyok. És ne felejtse el, ha egyszer szükséged lenne valamire...

– Még ne köszönd! Nem biztos, hogy ott találjuk Szarát.

– Értem. – Ali fején átcikázott egy villámgyors gondolat, hogy jobban szeretné, ha Szara halott lenne, mint ha bordélyban találná meg.

– Maradj telefonközelben! Rögtön hívlak, ha megkapom a jelzést, és megmondom, hová menj.

– Rendben, várom.

– Viszlát.

Ali úgy érezte, mintha egy hatalmas, nehéz kőtömb nyomná a szívét. Vajon őt terheli a felelősség azért, hogy Szara kompromittáló helyzetbe kerülhetett? Hiszen mielőtt összeházasodott Larával, ő maga is *zinát* követett el, vagyis a paráznaság súlyos bűnébe esett. És az uralkodó vélemény szerint az ilyen típusú kihágás később a lányokon üt vissza. És Eliza? Elvileg megengedhető az együttélés rabnőkkel, tehát ha modern kori rabnőnek tekinti Elizát... Ali most először kezdte sajnálni, hogy találkozott Larával, és a nő elérte a ravaszságával, hogy megfélemedezzen az egész világról. Igaz, hogy az utóbbi években kimondottan idegesítette Joanna, különösen a nagyravágyó, végeláthatatlan követelőzése ment az idegeire, de mégiscsak teljes családot alkottak a három kamasz gyerekkel és a sokéves házassággal, amelyet megrázó katasztrófák nélkül éltek végig. De mióta Lara betette a lábát a rezidenciára, egyik tragédia követi a másikat...

Megszólalt Ali mobilja.

– Indulunk a bevetésre – mondta tömören a rendőr. – Mindjárt elküldöm a pontos koordinátákat.

– Rendben, köszönöm – felele Ali, és nehéz szívvel indult az autójához.

Az esti órákban minden uton dugó volt. Ali Mercedesese lassan araszolt a kocsisorban, percenként meg kellett állnia egy piros lámpánál. A férfi egyre idegesebb lett, hiszen tudta, hogy a rendőrök nem várják meg az akció elindításával. Ha későn ér oda, letartóztathatják Szarát! A férfi homlokát kiverte a veríték. Zengett az utca, idegesen nyomták a dudát a sofőrök, mintha az megoldaná a helyzetet. Megszólalt Ali telefonja.

– Messze vagy még? – kérdezte a rendőrtiszt.

– Elég messze. Most indultam, és nem tudok kijutni a dugóból.

– Siess! Tizenöt perc múlva kezdünk, nem tudom késleltetni az akciót.

– Rendben, megteszem, amit tudok.

Nyomás, mozogjatok már! – sürgette gondolatban Ali az előtte sorakozó autókat, de ez nem sokat segített. Továbbra is csigalassúsággal haladtak. Pár perc múlva újra megszólalt a telefon.

– Hogy állsz? – kérdezte a rendőr.

– Pocsékul. Nem indult el a sor.

– Próbálj valahol letérni!

– Jó, keresek egy lehajtót.

A következő kanyarnál letért a főútról, és kijutott a tengerparti útra. Itt haladt egy hosszabb szakaszon, aztán visszakanyarodott a főútra. Többször megtette ezt a manővert, így ki tudott kerülni néhány lámpát, és jóval közelebb került a célhoz.

– Messze vagy még? – sürgette a rendőrtiszt.

– Nem, most értem a körforgalomhoz.

– Akkor jó, mindjárt kezdjük.

Ali gyorsított, de már tartott az akció, mire a helyszínre ért. Tíznél is több egyenruhás rendőr vezetett ki a gyanús lakásból lengén öltözött nőket, de Szara nem volt köztük. Ali leparkolt, kiszállt az autóból, és odament az ismerős tiszthez.

– Na, mi a helyzet?

– Egyelőre csak filippínókat hoztak ki. De még nem vagyunk a végén. Jelentették, hogy tíz-húsz nő volt bent.

– Akkor menjünk közelebb – javasolta Ali.

– Rendben. – A rendőrtiszt figyelte, hogyan dolgoznak a beosztottjai.

Ali rettegve nézte az épület kijáratát. Már alig bírta a feszültséget. Ha meglátná a lányát a prostituáltak között...

Ali ismerőséhez odalépett az egyik rendőr.

– Minden lány kijött, uram.

– Kuvaiti nincs köztük?

– Nincs, uram. A legtöbben filippínók, néhányan Srí Lankáról jötek.

– Odabent nincs már senki?

– Nincs, uram.

– Biztos? Mindent alaposan átvizsgáltatok?

– Igen, uram. Nincs bent több nő.

– Köszönöm, leléphetsz.

– Igenis, uram.

– Tehát vaklárma volt – mondta Alinak a tiszt.

– Még szerencse! – tört ki Aliból. – Úgy értem... Tudod, hogy értem...

– Igen, persze hogy értem.

– Hát akkor keresni kell tovább...

– Széles körű akciót folytatunk, mindig kapunk újabb jelzéseket, ne aggódj, biztos megtaláljuk – vigasztalta a rendőr elkeseredett barátját.

– Tudom, hogy megtesztek mindent. Köszönöm.

– Megtaláljuk a lányodat – ismételte meg a rendőr. – Na, most már mennem kell az őrsre.

– Hívj, ha megtudsz valamit!

– Mindenképpen. Jó éjt.

– Jó éjt.

Ali szomorúan ült be az autójába. Nem volt kedve hazamenni a rezidenciára, inkább lassan hajtott a zsúfolt kuvaiti utcákon. Negyedóra múlva hívta Nadir.

– Megtaláltatok Szarát?

– Nem, nem volt a házban.

– Az jó! – Nadir sem akarta ilyen gyalázatos körülmények között látni a húgát.

– Talán igen... – Ali egyre nehezebben viselte ezt a helyzetet. Ha legalább Joanna mellette lenne... Mindig együtt beszéltek meg a gyerekekkel kapcsolatos ügyeket.

– Papa!

– Igen?

– Minden rendben?

– Igen... Nem...

– Rendbe jönnek a dolgok, papa!

– Igen, igen... Jó éjt, fiam.

– Jó éjt, papa.

Egy pillanat múlva újra megszólalt a mobil.

– Halló! – szólt bele Ali.

– *Habibi*, hol vagy? – kérdezte neheztelve Lara.

– Dolgom van.

– Ilyenkor? Mégis mit csinálsz?

– Mondom, hogy dolgom van! – mordult rá türelmetlenül Ali.

– Édesem, itt várok rád. – búgta Lara behízelt hangon. – Hiányzol... – tette hozzá kacéran. – Mondd csak, *habibi*, mikor érsz haza?

– Nem tudom. Le kell tennem.

– De Ali... Eliza ma...

– Jó éjt. – Ali letette.

Lara szinte szünet nélkül hívogatta, de Alit idegesítette, nem vette föl a telefont. Beült egy tengerparti kávéházba, egymás után itta a kávékat, vízpipát szívott, közben az elmúlt hónapok eseményei fölött merengett.

Amikor hajnaltájban hazaért a rezidenciára, rögtön Joanna üres hálósobájába ment, lefeküdt az első felesége ágyára, és nyugtalan álomba merült.

Múlt az idő, és még mindig nem jött hír Szaráról. Ali jelen volt még egy rendőri akciónál, de a lánya ezúttal sem volt a letartóztatott nők között. Önként mentek haza a megtévedt kuvaiti lányok, kiderült, hogy hosszabb kiruccanást tettek a sivatagba, ott pedig az illegális klubokban és diszkókban belefeledkeztek a féktelen szórakozásba. Ezzel lezárult az eltűnt tinédzser lányok ügye.

Ahogy múltak a hetek, a nővére sorsáért aggódó Fatmában egyre erősebb lett a meggyőződés, hogy Lara áll Szara eltűnése mögött. Barti is osztotta ezt a feltételezést, mert a fülébe jutott, hogy az eltűnése előtti éjszakán bement Szara szobájába az apja új felesége. Barti hallotta, mit pletykálnak erről a szolgák. Vajon bevetette valamelyik ördögi fortélyát a gátlástalan Lara, és elcsalta valahova a lányt? Lehet, hogy azzal az ígérettel áltatta, hogy ha engedelmes lesz, akkor nem adják férjhez a vénemberhez? Fatma sokszor gondolkodott ezen elalvás előtt, és lidérces álmaiban a Perzsa-öböl vizében ringatózó Szara holttestét látta.

* * *

Gondolataiba merülve üldögélt a lány a homokban, nézte, ahogy a partot csapkodják a tenger hullámai. Figyelte, hogy kirohannak az aranyszínű homokra, csodálta a vízben megcsillanó. Órákig tudott mozdulatlanul ülni a búskomor lány, a végtelen víztömeget és a fény káprázatos játékát szemlélve. Itt volt a jelenben, nem gondolt a múltra, a jövőre, ha pedig mégis megjelent, és fájdalmas sebeket ejtett rajta apró, éles tűszúrásaival, akkor elhessegette, és még mélyebbre merült a nosztalgiába. Nem vágyott semmire. Nem ábrándozott, nem szőtt terveket. Egyszerűen csak volt.

– Szara! – Magas, rövid hajú kuvaiti lány lépett ki a szép, üvegfalú házból. Odament a lányhoz, leült mellé, és megérintette a vállát. – Hogy érzed magad?

– Jól.

Csöndben ültek a barátnők, hallgatták a tenger mormolását. Örök fenségességével gyógyított a tenger, elcsitította a tolakodó gondolatokat, rendezte a kaotikus világot. Hagyta, hogy elmerüljenek a pillanatnyi áldott nyugalomban, és mindenestül átadják magukat a jelennek. Biztonságérzetet adott, érezte, hogy volt, van és mindig lesz.

– Szara! Járunk egyet?

– Szívesen.

Felállt a két barátnő, és ráérősen elindultak a tengerparton mezítláb, hagyták, hogy szelíden nyaldossa a talpukat a víz. Pár perc múlva egymásra néztek, és mintha vezényszóra indultak volna, versenyezve futásnak eredtek a távolban álló ház felé, amikor pedig odaértek, gyorsan visszafordultak, hogy visszaérjenek a kiindulóponttra.

– Győztem! – kiáltotta a kuvaiti lány, aztán vizet vett a tenyerébe, és Szarára fröcskölte.

– Farah! Hagyd abba! – Szara nevetve prüszkölt, és bekapcsolódott a játékba. A két lány nagyokat kacagva fröcskölte egymást. Pár perc múlva nedvesen tapadt rájuk a vizes ruha.

– Gyere, öltözzünk át, még megfázol. – Farah gyengéden átkarolta Szarát, és a lányok a tengerparti villa felé indultak.

Szara rögtön bement a szobájába. Már megtanult úgy viselkedni, hogy kerülje a túlságosan bensőséges testi közelséget, de ne sértse meg Farah érzéseit. Szara nagyon szerette ezt a lányt, és erősen ragaszkodott hozzá, de nem tudta viszonzni a szerelmét. És éppen Farah jóvoltából érezhette magát biztonságban, ő nyújtott neki menedéket, amikor veszélyben volt az élete. Szara ezért különösen hálás volt neki, de nem tudott minden szempontból teljes kapcsolatot kialakítani vele. Farah ezt elfogadta, bár nem ment könnyen. Szara közelsége felébresztette az érzékeit, felkorbácsolta a vágyát, szerette volna a karjaiba venni és erotikus eksztázisba merülni vele. Szara viszont nem engedte, ezért Farah kénytelen volt beérni a plátói szerelemmel és azzal, hogy állandóan a szeretett lány közelében lehet.

Szara száraz ruhát vett, és átment a tágas szalonba, ahol Farah a kanapén ült már átöltözve, és egy színes magazint nézegetett.

– Éhes vagy? – kérdezte Farah.

– Nem nagyon – felelte Szara.

– Elmegyek gyorsan, veszek egy szuper filmet, megnézzük, és eszünk valamit közben.

– Rendben, nagyon jó ötlet.

– Mit szeretnél látni?

– Nem is tudom.

– Valami thrillert vagy vígjátékot, akciófilmet... Mit szeretnél?

– Nekem mindegy. Te válassz, mindig jó, amit hozol.

– Jó, akkor megyek is. – Farah felállt, és az ajtó felé indult.

Szara követte a tekintetével a barátnőjét, aztán leheveredett a kanapéra, és lehunyta a szemét. Megint az édesanyját látta maga előtt, a piros vért a fehér bőrén. Mama... Amikor elvitték a rezidenciáról, Szara úgy érezte magát, mint egy kilövésre ítélt, védtelen állat, akit egy tapasztalt vadász állandóan a halálos fegyver célkeresztjében tart. Amikor ez a rettenetes csapás érte a családot, Lara már az első naptól fogva egyértelművé tette Szara számára, hogy megtesz mindent, hogy a lány minél előbb elkerüljön a házból. A szökését megelőző este váratlanul megjelent a szobájában, fesztelenül leült egy székre, és előre kitervelt módon gyötörni kezdte a lányt.

– Látod, mi történik az ellenségeimmel? – kezdte arcátlanul. – Engem nem győz le senki.

– Menj innen! – Szara minél előbb ki akarta zavarni a szobájából a betolakodót.

– Nem dobhatsz ki! Én itthon vagyok! Én is a rezidencia úrnője vagyok! Itt már minden az enyém! – Lara otrombán felnevetett.

Szarát az idegösszeomlás szélére sodorta, hogy kudarccal végződött az édesanyja hosszú küzdelme, amit buzgón támogatott, ezért most nem tudta felvenni a harcot Larával.

– Mit akarsz tőlem? Nem elég, hogy kikészítetted a mamámat? – Könnyek gyűltek Szara szemébe. – Ez is kevés?

– Meg kell szabadulnom tőletek, mint a csótányoktól! – Lara nem hagyott illúziót a tervei felől.

– Hagyjál békén! – kiabálta Szara, és a zenelejátszót jó hangosra állította. Lara nem rendült meg, rögtön kikapcsolta.

– Ide figyelj, te kis dedós! – Lara összehúzott szemének pillantása a székhez szegezte Szarát. – Ebben a házban egyedül én vagyok a főnök, és senki sem ellenkezhet a döntésemmel! Megértetted? – Nem engedte el Szara pillantását, s a lány arcán könnyek peregtek. – És most van számodra egy jó hírem. Nem várunk a férjhez adásoddal a tanév végéig. Úgysem tanulsz tovább, úgyhogy kár a jövő félelmi tandíjért. Apád már tárgyal a férjjelöltteddel, megállapodnak a részletekben. Nemsokára mindent nyélbe ütünk.

A lány egész testében reszketett, egy szót sem tudott kinyögni. Lara elérte a célját, kegyetlen csapdába ejtette. Szarának nem maradt senkije, aki kimenthetné ebből a reménytelen helyzetből. Bárcsak itt lenne a mama!

– Jó éjszakát kívánok neked! – mondta Lara, és felállt. – És szép álmokat a jövőbelidről! – Gúnyosan elmosolyodott, és kiment a szobából.

Szara egy darabig úgy ült, mint akit fejbe kólintottak. Tudta, hogy döntöttek a sorsáról, és nincs esélye változtatni rajta. Egyvalami jutott eszébe: megkeresni Farah-t.

Egy internetes fórumon ismerte meg az új barátnőjét, nem sokkal azután, hogy hazaértek a londoni vakációról. Szarát annyira letaglózta, hogy az apja új feleséget hozott az otthonukba, hogy társakat keresett, akik hasonló helyzetbe kerültek. Mihez kezdenek a gyerekek a poligám családokban? Sajnos az derült ki az internetes bejegyzésekből, hogy nem rózsás a helyzet ilyen esetekben. Noha az iszlám világosan előírja, hogy minden feleséggel egyenlően kell bánni, a valóságban ez szinte sosem teljesül. A férfiak általában az új feleségekkel és azok kedvteléseivel foglalkoznak, megfelekednek az első feleségről és a gyerekeikről. Szarát megrázta az egyik lány története, akinek tartósan beteg volt az öccse, és sok időt töltött kórházban. Az édesanyjuk, egy dúsgazdag kuvaiti férfi első felesége gyakorlatilag egyedül ápolta, nem kapott szinte semmilyen segítséget a férjétől, akit lekötött az új felesége. És ami még szörnyűbb, hiába volt gazdag a férfi, nem vállalt semmiféle anyagi felelősséget a fiáért, ezért a panaszkodó lány édesanyja kénytelen volt a szó szoros értelmében minden fillérért könyörögni a férjénél a fiú orvosi ellátására, rehabilitációjára és az orvosságaira. Sok ilyen történetet olvasott, és Szara ezek után keserűen látta be, hogy nehéz sors vár a mamájára, a testvéreire és rá is.

Farah vagyonos, befolyásos kuvaiti családból származott. Húszéves volt, és angol szakon tanult a Kuvaiti Amerikai Egyetemen. Az apja néhány éve új feleséget hozott, és ez megváltoztatta Farah egész életét. A legkomolyabb változás az volt, hogy korábbi terveivel ellentétben nem mehetett az Egyesült Államokba tanulni, mert az új feleség meggyőzte a férjét arról, hogy jobb, ha nem engedi el a lányát egyedül külföldre. Attól kezdve, hogy Farah nem titkolta többé a szexuális irányultságát, és úgy kezdett öltözködni, mint egy boyat, az új feleség úgy ellene hangolta az apját, hogy az szinte kiátkozta a családból. Jelentősen csökkentette az anyagi támogatását, így Farah nem tudott minden évben többször külföldre menni. Az apja viszolyogva nézte, hogy a lánya rövid hajjal jár, és szívesen hord férfinadrágot férfiinggel. Egy ízben ráförmedt, hogy tűnjön el a szeme elől, mert rosszul van, ha ránéz. Ettől kezdve Farah több időt töltött a tengerparti villájukban, mint a családi palotában. Az apja ezt elviselte, mert a kitalált lány szó szerint eltűnt a szeme elől.

Farah és Szara az első pillanattól fogva jól megértették egymást. Farah-t érdekelte Szara sorsa, és támogatta minden akcióját, amivel ki akarta mozdítani az édesanyját a mélységes depresszióból. Farah a saját bőrén tapasztalta, milyen romboló lehet az első család számára a ház urának második házassága, együttérző virtuális kísérője volt hát Szarának a kemény harc szinte minden percében. Mindörökre bevésődött mindkét lány emlékezetébe az az éjszaka, amikor felvágott erekkel találták Szara édesanyját.

– Farah! Ez borzalmas – írta Szara.

– Mi történt? – reagált rögtön Farah, pedig késő éjjel volt.

– A mama...

– Rosszabbul van? – kérdezte Farah.

– A mama...

– Mi van vele?

– Nem tudok írni róla...

– Beszéljünk... – javasolta Farah.

Aznap beszéltek először egymással telefonon a lányok.

– A mama... – zokogta Szara a telefonba. – Megpróbálta felvágni az ereit...

– Mikor?

– Most... Az éjjel... Barti eszméletlenül találta.

– Életben van?

– Igen, azt hiszem... Bevitték a kórházba.

– De miért? Legutóbb azt írtad, hogy sokkal jobban van.

– Mert úgy látszott. Sokkal jobban nézett ki, mindennap eljárt a klubba, táncolt...

– Akkor miért?

– Nem tudom, Farah, nem tudom... – Szara keservesen zokogott.

– Ne sírj, Szara. – Farah hangjából érződött a mélységes aggodalom. – Kíváncsi vagyok, mi indíthatta erre a kétségbeesett lépésre.

– Fogalmam sincs. Láttam este, hogy bement hozzá a papa. Lehet, hogy mondott neki valamit? Vagy talán el is vált tőle? – találgatta Szara.

– Nem hinném. Tapasztalatból tudom, hogy ha egy férfi el akar válni az első feleségétől, miután hozott egy újat, akkor általában rögtön megteszi. Ha nem teszi meg mindjárt, az azt jelenti, hogy két nővel akar együtt élni.

– Farah! – zokogta Szara. – Most mit csináljak? És ha meghal a mama?

– Nem hal meg! – Farah-t mélyen megrázta a barátnője tragédiája. Emlékezett, mennyire megviselte az édesanyját a hír, hogy újra megnősült az apja. – Ha bevitték a mamádat a kórházba, akkor biztosan megmentik.

– Gondolod?

– Biztos vagyok benne.

– Lara meg... – panaszkodott könnyek között Szara –, ez nem is ember, hanem szörnyszülött!

– Mit művelt?

– Amikor Barti megtalálta a mamát, rögtön felsikoltott, mi meg mind beszaladtunk a mama szobájába. Lara is odajött.

– És?

– El sem tudod képzelni, mi volt az első szava!

– Mit mondott?

– Azt mondta... – Szara hangja elcsuklott. – Azt mondta a papának, hogy a mama nagy bűnt követett el, és most rögtön váljon el tőle! Pedig akkor... akkor még azt sem lehetett tudni, hogy él-e a mama. Vagyis... vagyis lehet, hogy egy halottól akarta elválasztani! – Szara hisztérikusan zokogni kezdett, és Farah jó darabig nem is tudta megnyugtatni.

Pár perc múlva Barti jelent meg Szara szobájában, nyugtató tehát hozott neki.

– Szara, ezt idd meg, jót tesz! – Odaadta a forró italt a lánynak.

– Köszönöm, Barti – mondta Szara a könnyeit törölgetve. – Farah! Le kell tennem. Köszönöm, hogy beszélgettünk.

– Szara! Ne felejtsd el, hogy hívhatsz bármikor! Napközben és éjszaka is.

– Köszönöm.

– Nincs mit. Holnap hívj mindenképpen, és mondd meg, mi van a mamáddal.

– Rendben. Jó éjt, Farah.

– Jó éjt, Szara.

Utána a lányok még néhányszor beszélgettek telefonon, és Szara mindig beszámolt Farah-nak arról, mi van az édesanyjával. Joannát visszahozták az életbe, de megállapították, hogy szörnyű lelkiállapotban van, és pszichiátriai ellátásra szorul. Alit nagyon megrázta az első felesége öngyilkossági kísérlete, és úgy döntött, hogy egy jó nevű svájci pszichiátriai klinikára küldi gyógyulni. Lara egyfolytában azt hajtogatta, hogy az öngyilkossági kísérlet igen nagy bűn, és noszogatta Alit, hogy minél előbb váljon el Joannától.

– Nem bírom tovább hallgatni ezt a ribancot! – mondta Szara dühösen a barátnőjének. – Így a bűn meg úgy a bűn! És amikor a dzsihádisták magukat robbantják föl öngyilkos merényletben, az nem bűn?

– Pont ellenkezőleg! Ezzel a tettel váltják meg a helyüket a paradicsomban – magyarázta Farah.

– Hát ennek nincs sok értelme!

– Szerintem sincs! Az öngyilkosokat a pokol tüzével fenyegetik, sőt egyesek szerint a *szalat al-dzsanaza*^[64] imát sem szabad elmondani a sírjuknál, mert általános vélekedés szerint az élet adománya a legnagyobb jótétemény, amivel Allah megajándékozta az embert, ezért az embernek nincs joga eldobni magától. Azokat viszont, akik felrobbantják magukat, de közben sok más ember életét is elveszik, vértanúnak tekintik, és jutalmat ígérnek a tettükért a paradicsomban.

– Farah! Ez nem fér a fejembe! Hogy lehet kimagyarázni több száz ember meggyilkolását?

– A szélsőségesek szerint nagyon is dicséretes cselekedet az iszlám védelmében elkövetett öngyilkosság, mert ezzel rettegést plántálnak az ellenség szívébe. A dzsihád, a szent háború érdekében elkövetett hősiesség mártíromságként fogják föl, vagyis Allahnak szenteli magát a merénylő, és ezért a legnagyobb tisztelet illeti meg.

– Valahogy nem találom meggyőzőnek...

– De a dzsihádisták igen! Az elképzelt paradicsommal csábítják őket öngyilkos halálra, mert ott várja őket hetvenkét örökké szép és fiatal huri, akiknek folyamatosan megújul a szüzességük. A paradicsomot többek között a gyönyörök kertjének nevezik. A huriknak szép nagy, csillogó, kadszallal kifestett szemük van, tiszták, mint a rubin, és fehérek és ragyogók, mint a gyöngyszemek. A hurik minden létező szempontból gyönyörűek, nincs rajtuk semmilyen hiba vagy szeplő. Szeretik a férjüket, mindig jókedvűek, nem sértődnek meg semmin és nem féltékenykednek egymásra.

– Hát ez tényleg maga a paradicsom... – jegyezte meg savanyúan Szara.

– A mártíroknak azt ígérik, hogy zöld párnákon és gyönyörű szőnyegekben fekvés részesítik őket testi gyönyörökben a hurik.

– Csodás vágyálom.

– A fiatal férfiaknak mindenképpen. A nagy muszlim tudós, asz-Szujúti^[65] így írta le: „Akárhányszor hálunk egy hurival, minden alkalommal szűznek bizonyul. Emellett a Kiválasztott Férfi pénisz sosem ernyed el. Örökös erekciója van. Minden szeretkezés abszolúte tökéletes és mennyei érzés. És

ha a Földön akarnád ugyanezt véghez vinni, túl gyenge lennél hozzá. Minden kiválasztott hetven hurit vesz feleségül a földi asszonyai mellett, és mindannyiuk szemérme ínycsiklandó.”

– Hát ez elég érzékletes – állapította meg Szara.

– És megszédíti a fiatal mártírokat. – Farah elnevette magát.

– Akkor végeredményben hány hurijuk van, hetven vagy hetvenkettő?

– Általában a hetvenkettő az elfogadott szám. De azt mondd meg inkább, Szara, hogy érzi magát a mamád! Van róla hír?

– Csak annyit tudok, hogy kiváló specialisták kezelik.

– Beszéltél vele?

– Nem, a papa azt sem mondta meg, hol van pontosan. Úgy gondolja, hogy így jobb lesz mindenkinek.

– És mi a helyzet otthon?

– Katasztrófa. Szinte nem is találkozom senkivel, mert a papa meg Nadir sosincs itthon, Fatma meg az orrát sem dugja ki a szobájából.

– Hát Lara?

– Mondtam már... Egész nap a papát gyötri, hogy váljon el mamától.

– Téged nem szekíroz?

– Szemtől szemben nem, de van egy olyan érzésem, hogy ez csak vihar előtti csend.

Nem csalt Szara megérzése. Hiába nyaggatta Lara Alit folyamatosan, nem tudta meggyőzni, hogy váljon el Joannától. Ezért ravaszul kitervelte, hogy ha hamarabb sikerül férjhez adnia Szarát, akkor Joannát összetöri ez a hír, amikor hazatér a gyógyulás után, és megint súlyos depresszióba zuhan. Ezzel a tervvel sokkal könnyebb dolga volt, mert Szara úgy ítélte meg, hogy az apja felelős a mama tragédiájáért, és ezt világosan értésére is adta. Ali úgy gondolta, hogy ha Szara gyorsan férjhez megy, az majd megszeli a konok és lázadó természetét, illetve lassan megszűnnek a viselkedéséből adódó esetleges problémák, ezért hajlott arra, amit az új feleség sugalmazott.

Amikor Lara a maga keresetlen módján tájékoztatta Szarát arról, mi vár rá a legközelebbi jövőben, ő ezt rögtön elpanaszolta Farah-nak, aki mindjárt felajánlotta, hogy nála meghúzhatja magát. Az új barátnőnek nem kellett sokáig gyözködni az elkeseredett Szarát, a lányok megbeszélték, hogy másnap találkoznak az iskola közelében. Farah azt tanácsolta Szarának, hogy ne hozzon otthonról semmilyen váltóruhát, mert az gyanút kelthet.

Megígérte, hogy biztosít neki mindent, amire szüksége lesz a szökéshez.

Szara aznap reggel látta először Farah-t, és a külseje alapján rögtön megértette, hogy a boyathoz tartozik. Mégsem gondolta meg magát, elment vele a tengerparti villába. Útközben eszébe jutott, hogy Farah egyszer kérte, hogy küldjön magáról képeket, és amikor megkapta őket, lelkesen dicsérte Szara mellméretét. Szara akkor ezt ártatlan barátnői bóknak vette.

– Vígjátékot hoztam, mit szólsz hozzá? – Farah hazaért a frissen vásárolt filmmel.

– Nagyon jó lesz.

– Eszünk valamit?

– Ehetünk, ha akarod.

– Anita! – Farah a tengerparti villában dolgozó indiai szolgálót hívta. – Tálald az ebédet!

– Igen, madame. – Farah nem szerette, ha így szólította a szolgáló, de elfogadta, hiszen Kuvaitban ez volt a szokás.

Nagyon mulatságos volt a vígjáték, a lányok gyakran elnevették magukat. Farah, látva, milyen jó kedve van Szarának, kihasználta a megfelelő pillanatot, hogy közöljön vele egy hírt.

– A következő hétvégén nagy partit rendezek. – Farah pontosan tudta, hogy Szara nem rajong a bulijaiért, ahova a boyat és a *ladyat*^[66] népes csapatát hívta meg. Szara a partnernőjeként szerepelt hivatalosan, és Farah ilyenkor több gyengédséget engedhetett meg magának. Farah elbüszkélkedett a fiatal szerelmével, Szara pedig azt gondolta, ez az ára annak, hogy elrejtőzhet a barátnőjénél a tengerparti villában.

– Aha! – Szara a képernyőre meredve nevetgélt.

Farah Szarához húzódott, és elégedetten követte a komédia vicces fordulatait.

A parti napján Farah már reggel a fellegekben járt.

– Szara! – újságolta örömmel a reggelinél. – Vár rád egy meglepetés!

– Igazán?

– Igen!

– És mi az?

– Gyere velem!

A lányok átmentek a szalonba, ahol egy nagy, Chanel feliratú doboz hevert a kanapén.

– Ajándék a partira! – mondta vidáman Farah.

– Nekem?

– Igen. Nézd meg, hogy tetszik-e!

Szara kíváncsian nyitotta ki az exkluzív dobozt.

– Mi ez? Hálóing?

– Jaj, dehogy! – Farah szélesen elmosolyodott. – Ez a ruhád a mai partira. Te leszel a legszebb! Próbáld fel!

Szara kivette a dobozból a finom, fekete selyemruhát, és bevitte a szobájába. Fölvette, és megnézte magát a tükörben. *Kár, hogy Oskar nem láthat most!* – rögtön ez jutott eszébe. Nagyon szexi volt a szorosan testhez simuló fekete selyemben. A térd fölött fekete csipkével szegett, szűk ruha inkább látszott neglizsének, mint ruhának. A fűzőszabású felsőrészt, amely Szara telt mellének csak a felét takarta, szintén csipkeszegély díszítette, és csábos, fodros vállpánt tartotta. A ruhába kétoldalt betoldott csipkesávon átderengett Szara barackszínű bőre.

Farah lépett be a szobába.

– Gyönyörű vagy! – Farah szeme különös fényben ragyogott.

– Köszönöm. – Szara minden oldalról megnézte magát a tükörben.

Észrevette, hogy a ruha remekül kiemeli keskeny derekát és formás fenekét.

– Ez is a tied. – Farah újabb dobozt nyújtott át Szarának, ezen Gucci márkajel volt.

– Húha! – Szara elragadtatott sikkantást hallatott, amikor megpillantotta a túsarkú, vörös lakkcipőt.

– Tetszik?

– Csodaszép! – Szara már bele is lépett a luxuscipőbe.

Rendkívül sikkes volt a tökéletesen megalkotott túsarkú Szara karcsú lábán. Vékony pántocska kötötte össze a cipő orrát a bokát körülfogó pánttal.

– Szép vagy! – állapította meg leplezetlen csodálattal Farah, és majd felfalta a szemével a barátnőjét.

Szara minden álszemérem nélkül kénytelen volt elismerni, hogy nagyon nőies és szexi. Járkált egy kicsit a hálószobában érzékeny ringó csípővel, és elképzelte, hogy Oskar látja, Danát pedig marja a féltékenység.

– Te leszel az este sztárja! – Farah odalépett Szarához, könnyedén magához ölelte, és az ajkával végigsimította a haját.

Szara engedett némi gyengédséget a barátnőjének, mert a traumák után, melyeket az utóbbi hónapokban élt át a családi rezidencián, üdvözítő balzsamként hatott rá, hogy valaki ennyi figyelmet fordít rá, ennyire törődik vele. Hosszú, nehéz hetekig magára maradván támogatta az anyját, ezért a barátnőjétől kapott kedvesség megnyugtatóan hatott rá. Szara nem

ellenkezett, amikor Farah kissé tovább tartotta a karjaiban. Farah kis idő múlva kiengedte a barátnőjét az ölelésből, és megsimogatta a haját.

– Te csak pihenj – mondta halkán. – Mi Anitával mindent elintézünk.

Este minden készen állt a vendégek fogadására. Tarka szerpentinek és léggömbök tették hangulatossá a szalont, az asztalon saláták tálakban és főtt ételek melegen tartó edényekben. A tengerparti villa parkolójába egymás után érkeztek a legdrágább autók: Porschék, BMW-k, Mercedesek, Lexusok. Jellegzetes boyat- és ladyat-figurák szálltak ki belőlük, az előbbieket fiúsan viselkedtek, az utóbbiak nőiességüket hangsúlyozó, festett cicababák. Vidáman köszöntötték egymást, Farah pedig büszkén üdvözölte a vendégeit a mellette álló, aznap este igazán gyönyörű Szarával. Némelyik vendég egy-egy üveg italt, többnyire whiskyt vagy gint nyújtott át a vendéglátónak. Néhányan a teraszon elhelyezett asztalokhoz ült le, mások bementek a szalonba, ahol színes diszkófények villództak, és a legújabb slágerek szóltak. Rögtön be is indult a tánc. Felszabadult volt a légkör, a vendégek szemmel láthatóan remekül mulattak.

Szara különösen jól érezte magát aznap este. Újra átélte, milyen a táncparketten tombolni, miközben mindenki tüzes pillantásokkal kíséri. Csak azt sajnálta, hogy ez szintiszta lánytársaság, fiúk előtt szívesebben illegette volna vadul táncoló, kíváncsú testét. Sokat járt az eszébe Oskar, többször felmerült benne, hogy felhívja. Ahogy döntötte magába az italokat, egyre jobban hiányzott neki a fiú és az érintése, amely addig ismeretlen vágyakat ébresztett benne. Erős válláról ábrándozott, meg a titokban kapott forró csókokról.

Egyre jobban izzott a levegő a villában, ahogy telt az idő, és fogyott az alkohol. Néhány pár szégyentelenül csókolt és szorongatta egymást. Szara tudta, hogy nemsokára el kell bújni a szobájában, mert a felhevült lányok egyre merészebbek lesznek, és ahogy már többször megtörtént, valószínűleg most is szexorgiába torkollik az este.

Néhány becsípett pár nagyon belejött az ölekezésbe, és egyre merészebb erotikus játékokba merültek. Ettől vérszemet kapott a többi lány, és felizgatva bekapcsolódott a gátlástalan kéjorgiába. Fesztelenül fogdosták és ölelgették egymást, simogatták és csókolgatták egymás meztelen mellét, izgatták a szeméremtestüket, majd eljuttatták egymást a teljes kielégülésig. Aztán többször is partnert cseréltek, vagy csoportos aktusokba bonyolódtak a legkülönbözőbb felállásokban. Megesett, hogy erotikus játékszerek kerültek

elő, a lányok pedig élvezettel használták valamennyit. Minél több illegális alkoholt döntöttek magukba, annál jobban elfajult a perverzitás.

Farah önfeledten vetette bele magát a féktelen orgiákba. Szara az első jeleknél villámgyorsan beosont a hálósobájába, és ott töltötte az este további részét. Így tett ezúttal is. De nem feküdt le aludni, mert a jó néhány ital és a nekivadult tánc miatt nehezen tudott lenyugodni. Bekapcsolta a zenét a telefonján, és a tükör előtt folytatta az érzéki táncot. Többször kézbe vette a telefonját, hogy felhívja Oskart. Hallani akarta érzéki hangját... Szara lehunyta a szemét, és felidézte, mit csináltak Oskarral az iskola sötét zugaiban. Duzzadó mellét simogatva elképzelte, hogy Oskar kezét érzi. Ez nagyon jó érzés volt, felkorbácsolt érzékei euforikusan reagáltak az izgató érintésre.

– Nem kell magadnak csinálnod... – Farah állt a szoba ajtajában, és perzselő vággyal a szemében figyelte a szerelmét.

Szara kinyitotta a szemét. A felajzott, tüskésre zselézett hajú Farah kigombolt ingében, laza nadrágjában megtévesztően hasonlított egy vonzó férfira. Farah odalépett Szarához, átölelte, eltolta a kezét a melléről, és a sajátját tette a helyére. Körkörös mozdulatokkal simogatta Szara telt mellét, aztán ujjai közé fogta és nagy szakértelemmel kezelésbe vette a kemény mellbimbókat.

– Aááá... – tört föl Szara ajkai közül.

– Szara! Olyan szép vagy! – suttogta Farah, és ajkával végigsimította a lány arcát.

– Farah, ne... – Szara védekezni próbált, de úrrá lett rajta a szenvedély, ezért elgyengült.

– Szara, édesem... – Farah szája elérte Szaráét, aki egyfolytában tolta el magától a barátnőjét.

– Ne, ne...

– Ssssss... – Farah szája a régóta elfojtott vágytól nagy erővel tapadt Szaráéra, és csókolta kifulladásig, közben a keze a barátnője testén kalandozott.

Aztán az ágyra húzta Szarát. A féktelen vágytól megrészegülve tépte le róla az új selyemruhát, és lángoló csókokkal borította el. Tenyerébe vette a barátnője kerek mellét, végigsiklott rajta a nyelve, aztán a keményen álló bimbókat szopogatta. Szara az új élményektől összezavarodva, a gyönyörtől halkán nyögdecselve adta át magát Farah szenvedélyének. Pár perc múlva

Farah levette a nadrágját, és Szara combjának belső felét kezdte simogatni, egyre bátrabban közeledve a szeméremtestéhez.

– Drága kedvesem... – Farah ütemesen dörzsölte a barátnőjét.

– Áááá... – Szara lehunyt szemmel, hátravetett fejjel élte át első szerelmi kalandozását.

Farah megmámorosodva, a fehérneműn keresztül ügyesen megtalálta Szara legérzékenyebb pontját. Forró csókokkal árasztotta el a barátnőjét, és szerelmes szavakat súgott a fülébe.

– Szeretlek... Egyetlenem...

Szara vadul ringatta a csípőjét, ettől Farah még jobban beindult, és folytatta az erőteljes dörzsölést. Szara kitárta a combjait, ütemesen, transzba esve fel-le hintáztatta a csípőjét, közeledett a csúcshoz. Aztán az izgalom tetőfokán egyszer csak megfeszült Szara teste.

– Farah! – Szara összerándult. – Farah... – Kezét az ágyneműre szorítva hevesen zihált.

– Édesem... – Farah megtorpant egy pillanatra, hagyta, hogy a barátnője átélje a pillanat mámorát.

Aztán Farah Szara combja köré fonta a lábait, de ebben a pillanatban nyílt az ajtó, és belépett a szobába az egyik bulizó.

– Farah! Hát te szépen magukra hagytad a vendégeidet! – A lány imbolyogva lépett az ágyhoz. – Ráadásul kettesben szórakoztok! – A lány habozás nélkül megsimogatta Szara mellét. – Hadd jusson nekünk is ebből a kis csinibabából!

– Hagyd békén! – Farah felpattant az ágyról, és gyorsan magára kapta a nadrágját. – Gyere! – Elrángatta a lányt Szara mellől. – Menjünk ki a vendégekhez!

Szara magára maradt a széttépett Chanel ruhában, és próbálta megkeresni a bugyiját. Hallotta a tomboló lányok sikolyait. Tényleg ez legyen a jövője? Tényleg ezt akarja? Oskarra gondolva, Oskarról ábrándozva adta át magát Farah-nak. Nem akar ilyen lenni. Nem akarja, hogy ez még egyszer megtörténjen. Fogta a telefont, és hívta a számot.

– Nadir? Vigyél el innen most rögtön!

X. FEJEZET

Háremharc

Igen heves érzelmeket váltott ki a ház lakóiból, hogy Szara váratlanul hazament a rezidenciára. Fatma alig várta, hogy megpillantsa a nővérét, és hiába volt késő éjszaka, már a kertkapunál várta. Aztán Nadir autója után szaladt, ezért amikor Szara kiszállt, rögtön Fatma karjaiban kötött ki.

– Szara, de jó, hogy itt vagy! – Fatma felindultan zokogva szorította magához a nővérét.

Szarát meglepte Fatma hirtelen gyengédségi rohama, hiszen korábban mindig csak marakodtak.

– Hazajött már a mama? – kérdezte a húgát. Amikor kiosont a tengerparti villából, és beült a bátyja autójába, úgy össze volt omolva, hogy egy szót sem tudott kinyögni. Nadir egész úton kérdezgette, hogy nem bántotta-e senki, de Szara csak tagadólag rázta a fejét.

– Nincs még itthon a mama. – Fatma nem tágitott Szara mellől, mintha még mindig nem tudná elhinni, hogy megint itthon van a nővére.

– És azt tudod, hogy van?

– Allítólag sokkal jobban.

– Mikor engedik ki a klinikáról?

– Nem tudom pontosan, de talán már nemsokára.

A szalonban várta őket Ali, látszott rajta, hogy hihetetlenül boldog, hogy visszakapta az elveszett lányát. Szoroson magához ölelte, és így tartotta jó darabig. Aztán megkérte, hogy üljön le, és ugyanazt a kérdést tette föl, amit Nadir:

– Nem bántott senki?

– Nem – felelte Szara lesütött szemmel.

– Biztos?

– Biztos.

– És hol voltál ennyi ideig?

– Egy barátnőmnél.

– Melyik barátnődnél?

– Nem ismered.

– Szara! – Ali arca megfeszült. – Mondd meg az igazat, ez nagyon-nagyon fontos! Úgy viselkedtél, mint egy rendes lány?

– Igen, papa.

– És minden rendben van nálad? Tudod, mire gondolok?

– Igen, papa, minden rendben.

Nadir és Fatma is a szalonban voltak, hallgatták a beszélgetést. Ali összenézett velük, aztán komoly hangon azt mondta:

– Szara, jó ideig nem voltál itthon, nem tudjuk, hol voltál, mit csináltál. Ezúttal... Ezúttal el kell menned orvoshoz – jelentette ki határozott hangon. – Nincs apelláta. Nekem meg a bátyádnak tudnunk kell az igazságot. Mert ha nem hazudsz, és bárki rosszat mondana rád...

– Rendben, papa, elmegyek orvoshoz. – Alit és Nadirt meglepte, hogy Szara rögtön beleegyezett. Maga Szara pedig, aki még mindig az elmúlt órákban történt események hatása alatt volt, nem akarta azzal kezdeni a hazatérését, hogy komoly konfliktusba kerül a családjával. Azért hívta fel Nadirt, mert tudta, hogy ha ott marad a tengerparti villában, a történetek után úgy kellene élnie, mintha *hosszú* tartozna. Nem akart ezen az úton járni és Farah-val maradni. Másrészt viszont nem ismert más helyet, ahol elrejtőzhetne. Akármi történt korábban, a család mindig család marad.

– Elmész orvoshoz, hogy megállapítsa, szűz vagy-e? – kérdezte nyomatékosan Ali.

– Igen, papa, elmegyek.

Ali, Nadir és Fatma arcán megkönnyebbülés látszott.

– Kislányom! – Ali most már teljesen átadhatta magát az örömnél, hogy Szara hazatért. – De jó, hogy megint köztünk vagy!

– És a mama? – Míg szökésben volt, Szara nem mert a mamájára gondolni, olyan nagy fájdalmat okozott volna neki. – Vele mi van?

– Az orvosok szerint meg fog gyógyulni – mondta Ali.

– Lehet tudni, mikor jön haza?

– Nem tudom a pontos dátumot, de valószínűleg már nemsokára. Még el kell végezni néhány vizsgálatot.

– Nagyszerű! – Szara az egész családot együtt akarta látni.

– Holnap elviszek mindenkit reggelizni a Crowne Plazába! – ígérte a gyerekeinek Ali. – Meg kell ünnepelni, hogy Szara épségben, egészségben hazatért! – mondta vidáman. – De most már tényleg későre jár. Menjete aludni, holnap látjuk egymást. Kilenckor indulunk.

– Köszönöm, papa. – Szarának nagyon jólesett, hogy Ali meg akarja ünnepelni a hazatérését.

– Menj a szobádba! – Fatma kézen fogta a nővérét. – Biztos nagyon fáradt vagy.

– Igen, tényleg az vagyok. – Szara valóban ki volt merülve. Alaposan lezuhanyozott, miután beszélt Nadirral, aztán keresett egy tiszta ruhát. Az ágyon ülve várta, hogy megérkezzen a bátyja. Tudta, hogy sokáig tart az út, mert Farah félreeső helyen álló villája messze volt az otthonuktól. Időközben Farah boldogságtól ragyogva többször benézett hozzá.

– Édesem, bocsánat, hogy magadra hagylak, de tudod, a vendégek... – Farah átölelte Szarát, szorosán magához vonta, és hevesen szájon csókolta. Szarának ez nem jelentett semmiféle élvezetet, de sem ereje, sem bátorsága nem volt tiltakozni.

– Bejövök hozzád, ha már mindenki elment – ígérte Farah. – Még nem ért véget az éjszaka... – Megértően rámosolygott. – Itt várj rám! – Farah megint az ajkára tapadt.

Farah kiment, Szara pedig remélte, hogy Nadir idejében megérkezik. A nagy izgalomtól szinte teljesen elpárolgott a fejből a szesz. Mélységesen megbánta, hogy hagyta, hogy elragadja a fantáziája, és belement ebbe az eszement játszadozásba Farah-val. Nem tudta elképzelni, hogy megismétlődjön, vagy ami még rosszabb, mindennapossá váljon ez a helyzet.

– Szara, tudod, milyen sokszor üldögéltem itt, miután eltűntél? – vallotta be Fatma a nővérenek, amikor odaértek Szara szobájához.

– Tényleg? – Szara örömmel ült le az ágyára.

– Igen. Nagyon hiányoztál... – Fatma komolyan beszélt. – Nem voltál itt sem te, sem a mama.

– Hát Lara?

– A nevét se mondd ki előttem! – Fatma utálkozva fintorodott el. – Emlékszel, mit csinált, amikor megtaláltuk a mamát?

– Nem könnyű elfelejteni. Még mindig ő uralkodik itt? – Szara félt attól, hogy szembekerül az apja új feleségével, de vigasztalta, hogy most Fatma is az ő pártján áll.

– Mostanában majd fölrobban, olyan ideges. Biztos összekaptak valamin a papával.

– Úgy kell neki! – fakadt ki Szara.

– Tudod, amikor leléptél, mindannyian aggódtunk érted, és... – kezdett bele Fatma.

– De amíg itt voltam, folyton engem nyüstöltél – emlékeztette a húgát Szara. – És mindig kiabáltál velem... Veszekedtél...

– Szara! Csak azért, mert féltettelek! Attól félttem, hogy belekeveredsz valami hülyeségbe. Csinál az ember néha olyat, amiről nem is tudja, hogy rosszat tesz vele.

– Hát az lehet... – Szara most először adott igazat a húgának.

– A papát nagyon megviselte az eltűnése – mesélte Fatma. – Keresett, végigtelefonálta a kórházakat, a legkomolyabb kapcsolatait is mozgósította.

– Igazán? – Szara azt hitte, az apja alig várja, hogy megszabadulhasson tőle.

– Igen, és úgy láttuk, hogy teljesen elhanyagolja Larát, ő meg ettől a plafonon volt!

– Megérdemli! Mennyit szenvedett miatta szegény mama!

– A papa több fontos üzleti utat is lemondott. Kijelentette, hogy nem mozdul Kuvaitból, míg meg nem kerülsz.

– Ennyire aggódott? – Szara nem is gondolta, hogy ilyen fontos az apjának.

– De még mennyire! Búskomor volt, és mindig téged emlegetett. Végig kellett kérdeznünk minden ismerőst, hogy nem tudják-e, mi történt veled.

– És a mama tudott az eltűnésemről?

– Szerintem nem. Ez is nagyon bántotta a papát, mert nem tudta, hogyan magyarázza meg a mamának, ha kijön a klinikáról, hogy nem vagy itt. Biztos félt, hogy az egész hosszú és költséges kezelés fölöslegessé válik, ha a mama kiborul miattad.

– És az esküvőm? Arról hallottál valamit?

– Amennyire én tudom, már nem aktuális. Valószínűleg megneszelte a kuvaiti vénség, hogy megszöktél itthonról, mert kijelentette, hogy nem akar ilyen engedetlen feleséget.

– Hát ez igazán jó hír! – Szara elmosolyodott.

– A legjobb hír az, hogy hazajöttél! – Fatma visszamosolygott Szarára.

– Én is örülök neki.

– Jól van, nővérkém. – Fatma felállt. – Biztos pihenni akarsz mindezek után. Most aludj, majd holnap beszélgetünk! Jó éjt.

– Jó éjt. – A testvérek megint szeretettel megölelték egymást.

Másnap Barti szaladt be Szarához.

– Szara! Drága kicsi Szarám! – A szobalány magánkívül volt örömeiben, hogy visszajött a kislány, akit ő nevelt föl. – Úgy aggódtam érted! Hány

éjszakát végigsírtam! Nincs semmi bajod?

– Nem, ne aggódj, minden rendben. – Szara megölelte a csupaszív szobalányt.

– Nemsokára hazatér Madame Joanna, és nem tudom, mi lett volna, ha nem talál itt téged! Szerencsére időben hazajöttél! – Barti meghatottan törölgette a könnyeit.

Szara az órájára pillantott.

– Jaj, már háromnegyed kilenc van. Fel kell öltöznöm, a papa mindannyiunkat meghívott reggelizni.

– Jól van, kislányom, jól van. Ha szükséged van valamire, csak hívj.

– Mindenképpen, Barti. Köszönöm.

Míg Szara öltözött, kiabálást hallott. Begombolta a blúzát, kiment a folyosóra, és látta, hogy Fatma már ott áll.

– Mi történt? – kérdezte.

– Lara meg a papa veszekednek.

– Min vesztek össze?

– Lara is velünk akar jönni, de a papa hallani sem akar róla.

– Na, még jó! Elrontaná a hangulatot!

– Csak a gyerekeket viszem! – A lányok hallották, hogy a lépcsőn lefelé jövet ezt határozott, ellentmondást nem tűrő hangon jelenti ki az apjuk.

– Menjünk! – Szara kézen fogva húzta maga után Fatmát. – Legalább nem rontja el az étvágyunkat ez a mocskok.

A testvérek lementek a földszintre, és beültek az autóba, Nadir már ott várt rájuk. Kis idő múlva csatlakozott hozzájuk Ali.

– Szara, hogy érzed magad? – kérdezte a lányától.

– Köszönöm, papa, jól vagyok.

A család a Crowne Plaza Hotel elé hajtott, az autót ott hagyták a bejáratnál, hogy leparkoljon vele a személyzet. Az étteremben már sok kuvaiti család tartózkodott, pénteken szokás volt valamelyik exkluzív szállodában reggelizni. Ők négyen egy jó fekvésű, ablak melletti asztalhoz ültek le. Ali, Nadir és Fatma örült, hogy Szara megint köztük van, próbáltak mindenben a kedvében járni.

– Hozzak neked gyümölcslevet? – kérdezte Nadir. – Milyet kérsz? Narancsot vagy epret?

– Egyél mandulás croissant-t! – Fatma Szarának nyújtotta a tányért. – Emlékszem, mennyire imádtad, amikor kicsi voltál.

Ali boldogan nézte a három gyereket, örült, hogy mindannyian mellette vannak. Az utóbbi hetekben Szara miatt nem jött álom a szemére, ezért meglehetősen elhanyagolta az üzletet. Most nyugodtan visszatérhet a munkájához, és foglalkozhat az elintézetlen ügyekkel. Nagyon kellemes hangulatban telt az egész délelőtt. Csak Szara gondolt arra, hogy hiányzik a mama az asztal mellől.

A következő napokban megmaradt a rezidencián a kellemes hangulat, amit Szara visszatérése eredményezett. Joanna hazatérését is várta mindenki, bármelyik pillanatban megérkezhetett. Csak Lara járkált felpaprikázva egyik saroktól a másikig, és átható tekintettel vizslatott mindenkit, mintha új haditervet kovácsolna. Ali szinte sosem volt otthon, azt mondta, rengeteg a dolga az elmaradások miatt. Ha viszont hazajött, a gyerekeivel töltötte az időt, főleg Szarával, akivel az iskolai problémákat is megbeszélték. Szara sokat hiányzott az iskolából, de az apja megígérte, hogy ha behozza a lemaradást, akkor elintézi az iskola tulajdonosával, hogy folytathassa a tanulást. Nem sok idő maradt a téli szünetig, és Szara azt mondta az apjának, hogy csak a következő félévre akar visszamenni az iskolába, mert még nem áll készen arra, hogy találkozzon a tanárokkal meg az osztálytársakkal. Bizonyára kérdésekkel bombáznák, hogy mi történt vele az elmúlt napokban. Ali megértette a lányát, és megengedte, hogy otthon maradjon a téli szünetig.

A legtöbb baja mégis Farah-val volt Szarának, mert telefonhívásokkal és SMS-ekkel zaklatta. Tulajdonképpen ez volt a legfőbb oka annak, hogy Szara egyelőre nem akart nyilvánosan mutatkozni. Attól félt, hogy a faképnél hagyott, kétségbeesett Farah odajár majd az iskolához, hogy találkozzon vele, és megpróbálja rávenni, hogy menjen vissza hozzá. Szara nem tudta, mit kezdjen Farah-val, aki szerelmes volt belé, és azt sem tudta, kitől kérjen tanácsot. Fatmának nem akarta elmondani, hogy mi történt a tengerparti villában, mert úgy gondolta, hogy túlságosan sokkoló lenne az igazság a hűgának. Hanának sem merte bevallani, már csak azért sem, mert megromlott köztük a viszony. A barátnője meglehetősen neheztelt rá azért, mert Szara nyomtalanul és egy szó magyarázat nélkül eltűnt, és később sem adott életjelt magáról.

– Ha nem bízol bennem, akkor ez nem barátság! – mondta Szarának szemrehányóan.

– Hana, értsd meg, nem akartam senkit kellemetlen helyzetbe hozni. Biztos kikérdeztek téged is a rendőrök, szóval neked is jobb volt, hogy nem tudtál semmit.

– És arra nem gondoltál, hogy mennyire féltettelek? És idegeskedtem, hogy valami rossz történhetett veled? És magamat vádoltam, hogy nem segítettem neked? Vagy nem vettem észre valamit? Erre mind nem gondoltál? – vádolta keserűen Hana.

Sara kénytelen volt elismerni, hogy van némi igazság Hana szemrehányásaiban, ezért elég kényelmetlenül érezte magát vele szemben. De a legnagyobb bűntudatot Farah miatt érezte, aki segített neki a legnehezebb pillanatban, ő pedig egyetlen szó nélkül faképnél hagyta. A szökés viszont meghozta a várt eredményt, hiszen megvédte attól, hogy borzalmas házasságot kelljen kötnie a vénemberrel. A szíve mélyén rettentő hálás volt Farah-nak, amiért annyi ideig pátyolgatta, és megadott neki mindent. Mégsem tudta viszonzni Farah érzéseit úgy, ahogy ő kívánta volna. Szara tisztában volt azzal, hogy csak pillanatnyi elmezavar okozta azt, ami aznap éjjel történt köztük. És semmiképp sem akarta megismételni. Idővel Farah nemcsak szerelmi vallomásokkal bombázta, hanem zsarolta is. A néhány hónap alatt jól kiismerte Szarát, és tudta, hogyan sújthat le a legérzékenyebb pontjára.

– Ha nem találkozol velem, akkor ugyanazt fogom tenni, amit a mamád – fenyegetőzött Farah, mert tudta, hogy Szara magát vádolta, amiért nem segített eleget az édesanyjának. A szavai mélyen megsebezték Szarát, ennek ellenére nem szánta rá magát, hogy találkozzon vele. Remélte, hogy az idő múlásával Farah majd talál valaki mást, akit kitüntethet az érzelmeivel.

Egyik nap, amikor együtt ült a család a szalonban, Ali jó hírt közölt a gyerekeivel.

– Három nap múlva hazajön a mama!

– Igazán? Hát ez nagyszerű! Szuper! – Megörültek mind a hárman.

– Milyen állapotban van? – kérdezte Szara.

– Az orvosok szerint jól van – felelte Ali.

– Akkor mindannyian kimegyünk elé a reptérre? – vetette fel Szara.

– Igen, nem rossz ötlet – egyezett bele Ali.

Ali a gyerekekkel várta a repülőtéren Joannát, aki Zürichből érkezett. Amikor észrevette, hogy a felesége az üvegajtón át az érkezési csarnokba lép, ő ment oda hozzá elsőként, és melegen üdvözölte.

– Végre itt vagy! – mondta hangosan, és magában beismerte, hogy megviselte a távolléte, főleg azokban a hetekben, amikor Szarát kereste.

– Hogy vannak a gyerekek? – Első pillantásra látszott, hogy Joanna remek formában van testileg és lelkileg is. Kicsit lefogyott, az arca leburnult, és

ruganyos, magabiztos léptekkel járt.

– Remekül! Rád várnak – mondta Ali, és a három gyerek odament Joannához.

– Mama! – Szara ugrott elsőként a nyakába.

– Szara! Kislányom! – Joanna gyengéden összecsókolta a lányát.

– Mama! – Fatma is odalépett Joannához. – Bocsánatot kérek! – mondta, és az anyjához simult.

Utolsóként Nadir ment oda Joannához, és átölelte egy rövid, férfias szorítással.

– Mama! Isten hozott!

Nemsokára mind az öten elhagyták a repülőteret, és a rezidenciára hajtottak. A szolgák kivonultak a találkozásra, senki sem titkolta, mennyire örül, hogy hazatért a madame-juk. Joanna távollétében Lara különösen elviselhetetlen volt az utóbbi időben, minden elégedetlenségét rájuk zúdította, ordította a szolgálókkal, szekírozta őket. Barti gyorsan odaszaladt Joannához, és elvette tőle a retiküljét.

– Beviszem a hálószobába, madame. – A szobalány örült, hogy végre teljes lett a család.

A gyerekek Svájcra faggatták az anyjukat, így vonult be a szalonba a lármás, vidám társaság. Lara a galérián állt, és figyelmesen nézte a ház népét. Ali észrevette, és magához intette a nő egyik szolgálóját.

– Menj, és mondd meg a madame-odnak, hogy menjen be a szobájába – utasította. Nem akarta, hogy Lara jelenléte elrontsa a kedvüket, amikor mindenki örül, hogy Joanna hazatért a kezelés után. Egyébként nemrég felhívta Dubajból Hamid, és lesújtó híreket mondott neki Lara múltjáról. Ezek alapján Ali elhatározta, hogy nemsokára meghoz egy fontos döntést...

Mind az öten letelepedtek a szalonban, és még egy óra hosszat folyt a vidám csevegés. Joanna a Svájcban töltött időről meg az ott megismert emberekről, a hozzájuk kapcsolódó vicces esetekről mesélt. Újra meg újra felkacagott jellegzetes nevetésével, a családtagok pedig követték a példáját. Aztán Joanna arról érdeklődött, mi újság a gyerekekkel, hogy állnak az iskolában.

– Minden rendben! – mondta Ali, és sokatmondó pillantást vetett rájuk. A hazatérése napja biztosan nem a legmegfelelőbb időpont arra, hogy beszámoljanak Áskának a gondokról. – Joanna, biztos elfáradtál az utazástól. Ideje felfrissülnöd és pihened.

– Igen, Ali, igazad van – helyeselt Joanna. – Hosszú volt a repülés... Sajog minden csontom.

– Akkor menj és lazíts! Én meg indulok dolgozni.

Joanna elérékenyülve nézett végig a családon, aztán fölment a szobájába. Barti elkészítette a fürdővizét, a fürdést követően pedig Joanna a hosszú nap után fáradtan, édesen elaludt. Reggel Szara jött be hozzá, közös reggelire hívta.

– Hát te miért nem mész iskolába? – érdeklődött Joanna, amikor leültek enni.

– Elintéztem magamnak egy kis szünetet – felelte kitérően Szara.

– Aha! – Joanna sejtette, hogy ennek van némi köze az öngyilkossági kísérletéhez, ezért nem firtatta tovább a kérdést. – És Fatma hogy van? – Áskának jólesett, hogy a lánya bocsánatot kért tőle a repülőtéren. – Még mindig annyira leköti a vallás?

– Most már talán nem olyan nagyon. – Szara egy főtt tojásért nyúlt. – Tudod, sokat beszélgetünk mostanában...

– Szóval már nem veszekedtek? – kérdezte meglepetten Áska.

– Nem, abból talán már kinőttünk. – Szara elmosolyodott.

– És a fanatizmusa? – faggatta Joanna.

– Azt hiszem, nagyrészt már túl van rajta. – Szara feltörte a tojás héját.

– Miért?

– Azt mondta, hogy sokat olvasott az Iszlám Államról, és meggyőződött arról, hogy nem olyan ideális világ, mint ahogy hirdetik.

– Igazán?

– Igen. Állítólag a nyugatiak több pénzt és jobb lakást kapnak, mint a többiek. És a magasabb rangú harcosoknak is jobb az életkörülményeik, szóval hazugság az egyenlőség, amit nagy hangon hirdetnek.

– Legalább kinyílt a szeme. – Joanna mindig attól félt, hogy Fatma, akit elvakított az Iszlám Állam utópikus propagandája, egy nap úgy dönt, hogy csatlakozik a híveihez.

– De talán a nők árlistája tette rá a legnagyobb hatást.

– Nők árlistája?

– Igen. Azt tudni lehet, hogy a dzsihádisták árucikknek tekintik a nőket, akiket meg lehet vásárolni.

– Hallottam valami ilyesmit.

– Van egy speciális árlistájuk. A tízévesnél fiatalabb kislányok a legdrágábbak, ők százhatvanöt dollárba kerülnek.

– De hát azok még gyerekek!

– Azok hát! És valószínűleg ez rázta meg a legjobban Fatmát.

– Jó, hogy megértette, milyen borzalmas ez!

– Állítólag öt-hat férfi tud közösen megvenni egy kislányt.

– Hát ez iszonyatos! – kiáltott fel Joanna.

– Fatma szerint is. Meg főleg az, hogy a katonai parancsnokoknak elővásárlási joguk van, aztán a kislányokat később a perzsa-öbölbeli gazdagoknak kínálják. A sejkek hajlandók több ezer dollárt fizetni a kiskorú szüzekért. Végül a közönséges katonák is vehetnek gyerekeket, nekik állították össze az árlistát.

– Jaj, Szara, ne is mondd tovább – kérte Joanna. – Hallani sem bírom.

– Igen, mama, igazad van. Inkább te mesélj Svájcra... – Szara is úgy gondolta, hogy jobb, ha témát váltanak. Egyszer beszélgettek Fatmával a jezidita lányok^[67] tragédiájáról, akiket szexrabszolgaként adtak el az Iszlám Államban, és ez a hír biztos nem való az anyjuk fülének, aki csak most jött ki a klinikáról.

Fatma olvasta egyszer azoknak a lányoknak a beszámolóit, akik megszöktek a fogságból, ezért kezdte kritikus szemmel nézni az Iszlám Államot. A foglyul ejtett jezidita lányokat nevetséges összegért, huszonöt dollárért árulták. Voltak, akiket ajándékba adtak férfiaknak, akik aztán megerőszakolták őket. A jezidita nőkkel és lányokkal szemben változatos kínzásokat, illetve testi és lelki erőszakot is alkalmaztak a katonák. Emiatt sok nő öngyilkosságot követett el, de a fiatal lányok, még tíz-tizenkét éves gyerekek is erre a sorsra jutottak. A megrendült Fatma szökevény kislányok beszámolóit idézte Szarának, akik azt állították, hogy egyszer táncosoknak való ruhákat osztottak szét közöttük. Aztán megparancsolták nekik, hogy fürödjenek meg, és vegyék fel a ruhákat. Egyikük, aki különösen szép volt, attól félt, hogy elrabolja valamelyik férfi, ezért felvágta az ereit a csuklóján, és felakasztotta magát. Tucatnyi ilyen dráma történt. Beszéltek olyan esetekről, amikor a nők sálakkal akarták megfojtani magukat, hogy megmeneküljenek a kényszerházasságtól. Szara tökéletesen megértette őket.

– Szara, figyelsz te rám? – kérdezte Joanna a gondolataiba merült Szarát.

– Igen, mama.

– Na, szóval Zürichben...

A lányával elköltött reggeli után Joanna visszament a hálósobájába, és felhívta Angelicát.

– Szia, Angelica, Joanna vagyok.

- Hi, Jo. Honnan hívsz?
- Kuvaitból.
- Mikor értél haza?
- Tegnap.
- Akkor Isten hozott az Öbölben. És hogy vagy?
- Jól, remek hely az a klinika.
- Tudom, Hamid szerint Ali mindent megtett, hogy találjon megfelelő ellátást.
- Igen, ez igaz. Kiválóan gondoskodtak rólam.
- Nagyszerű, Jo. Mi a helyzet otthon?
- Minden rendben, Ali kijött elém az összes gyerekekkel a repülőtérré, szívmelengető volt.
- Örülök, Jo. És az a nő... még mindig ott van?
- Sajnos igen! Miért ne lenne itt?
- Megkértem Hamidot, hogy a kapcsolatait felhasználva tudjon meg róla minél többet. És állítólag kiderültek róla olyan históriák...
- Képzelem. Hiszen lerí róla, hogy hivatásos.
- Az hát... Hamid mindent elmondott Alinak, ő meg valószínűleg válni akar.
- Ez komoly? – Joanna megörült a hírnek.
- Ezt hallottam Hamidtól.
- Jaj, de jó... De Angelica... Meg lehet bocsátani a megcsalást? Amit ráadásul mindenki szem láttára követtek el? – Joannának kétségei voltak.
- Drága Jo! – mondta nyomatékkal Angelica. – Mondd meg nekem, kedves barátném, mit csinálnak a nők az egész világon? A férfiak poligám természetűek, és lehet, hogy ebbe nekünk bele kell nyugodnunk.
- Jaj, Angelica! – sóhajtott fel Joanna. – Azért mondd ezt, mert neked nem kell megküzdened vele! Hamid még mindig úgy bámul rád, mint egy oltárképre!
- Jo, te is fontos vagy Alinak, hidd el nekem! Hamid mondta, hogy Ali minden követ megmozgatott, hogy el tudjon helyezni egy jó klinikán. És nem nézte, mibe kerül.
- Ha te mondd...
- Meglátod, Ali hamar lapátra teszi azt a nőt, és minden visszatér a rendes kerékvágásba.
- Remélem.
- És tudod, Jo, ha bármire szükséged lenne...

– Tudom, Angelica. És nagyon-nagyon köszönöm, hogy akkor eljöttél hozzám, és később is mindenben támogattál.

– Nincs mit, Jo. Ezért vagyunk barátok.

– Nálunk, Lengyelországban azt mondjuk: „Bajban ismerzik meg a barát.”

– Most már biztos jobb lesz minden, Jo.

– Köszönöm, Anglectia.

– Akkor hívjuk egymást.

– Persze, szia.

Miután befejezték a beszélgetést, Joanna eltöprengett azon, vissza lehet-e térni a megszokott boldog, közös élethez ilyen traumatikus élmények után. A történetek ellenére egy család maradtak, amit Joanna tökéletesen átélhetett, amikor mind a négyen ott várták a repülőtéren, vagy amikor később együtt üldögéltek a családi szalonban, és vidáman beszélgettek. Meg kell bocsátani a magasabb értékek nevében? Hogyan állítsák helyre a kölcsönös bizalmat? És tud-e még normálisan élni Alival azok után, amit látott? Joanna sokszor végigrágta ezeket a kérdéseket a különféle pszichoterápiás üléseken a svájci klinikán, de tudta, hogy kénytelen lesz önállóan megtalálni a végső választ.

Amikor Ali aznap hazaért a munkából, Lara rögtön a privát lakrészébe invitálta.

– Gyere, beszéljünk egy kicsit, valami fontosat akarok mondani – mondta titokzatos arccal.

– Jó, hogy így alakult, én is akarok mondani valamit neked. – Ali komoly volt.

Bementek Lara hálósobájába, és Ali megkérdezte:

– Ki kezdi?

– Talán te, *habibi* – javasolta behízelt mosollyal Lara.

Ali már nyitotta volna a száját, hogy belekezdjen a mondatba, de az erőltetetten mosolygó Larának olyan ellenállhatatlan erő volt a pillantásában, hogy megállította, mielőtt elmondta volna az új feleségnek a kellemetlen híreket.

A férfi mélyet lélegzett, aztán azt mondta:

– Kezdd te!

– Ahogy gondolod, *habibi* – mondta eltúlzott kedveskedéssel a hangjában Lara.

– Hallgatlak! – Ali minél előbb le akarta zárni a dolgot Larával, hogy mehessen Joannához.

– Szenzációs hírem van. – Lara szélesen elmosolyodott.

– Mondd gyorsan, sietek!

– *Habibi*, biztos vagyok abban, hogy örülni fogsz. – Lara megsimogatta Ali kezét.

– Akkor mondd már, miről van szó! – Ali kezdett ingerült lenni.

– Ali, *habibi*... – Lara visszatartotta a lélegzetét, aztán kibökte: – Terhes vagyok!

– Micsoda? – Ali azt hitte, rosszul hall.

– Hiszen mondom: terhes vagyok! Hát nem csodálatos, *habibi*?

Ali úgy ült, mint akit fejbe kólintottak. Lara összehúzott szemmel figyelte a férje reakcióját. Egy pillanatra az elvitathatatlan diadal szikrája villant fel a szemében. *Larát senki sem győzi le!*, gondolta a kíméletlen asszony, aztán újra szelíd cicapózba helyezkedett, és igéző hangon beszélni kezdett:

– Amikor láttam, mennyire ragaszkodsz a gyerekeidhez, és milyen rendkívüli apa vagy, arra gondoltam, milyen csodás lenne, ha mi is teljes család lennénk. – Lara ajkán negédes mosoly játszott. – Gondolj bele! Egy aranyos kis csöppség, a mi gyerekünk! Mit szeretnél inkább, kisfiút vagy kislányt?

Ali, akit teljesen elképesztett Lara szenzációs híre, nem szólt egy szót sem.

– Biztos fiút! – sikkantotta lelkesen Lara. – Hiszen a lányokkal mindig csak baj van! De egy fiú... Egyszer majd Nadirral együtt átveszi az üzleti érdekeltségeidet.

Ali nagyot nyelt, és tompa hangon megszólalt:

– Lara! Hiszen megállapodtunk... Én világosan kijelentettem: nem lesznek gyerekeink!

– De láttam, milyen felelősségteljes apa vagy! Nem akartam, hogy kimaradjon valami az életemből! Család! Most már igazi család vagyunk! Ali! Mindig csak én beszélek, pedig te is akartál nekem mondani valamit. Hallgatlak, *habibi*!

– Nem, semmi, majd később... Mennem kell... – Ali, akit lesújtott a hír, felállt, és Lara diadalmas pillantásától kísérvé az ajtó felé indult.

A férfi kiment a folyosóra, ahol Barti lépett oda hozzá.

– Madame Joanna ebédelni hívja – közölte vele. – Madame Joanna, Szara és Fatma már várják az ebédlőben.

– Micsoda? – Ali a gondolataiba merülve, ködös pillantással nézett Bartira.

– Ebéd. – A szobalány észrevette, hogy Ali elkomorult. – Madame Joanna ebédelni hívja.

– Ebéd? Á, igen, az ebéd. – Ali Barti után indult az ebédlőbe, ahol már várta Joanna a lányokkal.

– Ül le, Ali! – invitálta a férjét az asztalhoz Joanna. – A kedvenced lesz ma, rizzsel töltött csirke. Ül le és egyél, biztos megéheztél munka után.

A család nekilátott, de Ali egész idő alatt szokatlanul szótlan volt, és ez nem kerülte el Joanna figyelmét.

– Ali, gondjaid vannak? – kérdezte. – A munkahelyeden?

– Nem, semmi – felelte Ali gondterhelten.

Ebéd után Joanna magához hívta Bartit.

– Barti, nem tudod, mi történt Alival? Mert tegnap még kirobbanóan jókedvű volt, ma meg teljesen magába fordult. Nem vettél észre semmi furcsát?

– Nem tudom, madame. De láttam, amikor baba kijött Lara hálósobájából, és akkor már szomorú volt.

– Baba Lara hálósobájában járt?

– Igen.

– Mikor?

– Miután hazaért a munkából.

– És sokáig volt bent?

– Nem, csak pár percig.

– Aha, köszönöm, Barti.

– Kérem, madame. – A szobalány menni készült, de Joanna megállította.

– Barti!

– Igen, madame?

– Próbálj megtudni valamit Lara szolgálaitól. Talán ők tudják, mit forral Lara.

– Rendben, madame.

– Köszönöm, Barti. A kávé hozd majd a szalonba!

– Igen, madame.

Joanna átment a szalonba, és letelepedett a kedvenc kanapéjára. Barti rögtön hozta a kávéját. Áska a fekete, illatos italt kortyolt, amikor hirtelen felbukkant a szalonban Lara.

– Á, éppen kávézol. Csatlakozom én is. Eliza! – hívta a szobalányát Lara.
– Csinálj nekem egy kávé!

– Igen, madame.

Lara jeges mosollyal nézett Joannára.

– Hogy ment a terápia? Jól érzed magad, hogy túl vagy rajta? – kérdezte pofátlanul.

Joanna nem válaszolt, azon töprengett, mit forralhat a ravasz Lara. Eliza hozta a kávé, és letette a csészét a madame-ja elé.

– Köszönöm, Eliza. Csodaszép vagy ma! – mondta gonoszul Lara, így akarta Joanna emlékezetébe idézni azt a tragikus éjszakát, amikor majdnem meghalt.

Nem tudsz felpiszkálni az aljas trükkjeiddel, gondolta Joanna, közben próbálta megőrizni a nyugalmát.

– Joanna! – Lara kényeskedve emelte föl a kávéscsészét. – Azt hiszem, legfőbb ideje elásni a csatabárdot, most már éljünk úgy, mintha nővérek lennénk. Főleg most, hogy... – Lara kortyolt egyet a kávéból –, főleg most, hogy nemsokára testvérek lesznek a gyerekeink.

– Terhes vagy? – préselte ki magából Joanna.

– Igen! – Lara szája széles mosolyra húzódott. – Gyereket várok! – jelentette ki szemmel látható elégedettséggel, azt figyelve, milyen hatást tesz a hír Áskára.

Ezt a fordulatot Joanna még a legrosszabb forgatókönyvben sem tudta elképzelni. Sosem hitte volna, hogy a hibátlan külsejű Lara gyereket vállalna, hisz az tönkreteheti az alakját és sokáig, sok mindenben korlátozná.

– Hát nem ez a legfantasztikusabb, ami csak történhet? – Lara cinizmusa az egekig ért. – Meg kell mondani a gyerekeknek is! Fel kell készülniük a kistestvér érkezésére.

Ebben a pillanatban lépett a szalonba Ali, aki a galériáról látta, hogy egy kanapén ül a két rivális feleség, és beszélget, mintha mi sem történt volna.

– Hát ti mit műveltek? – kérdezte bizonytalanul Ali.

– Nem látod? Kávézgatunk, és megbeszéljük a családi ügyeket. Gyere, csatlakozz te is! – Lara helyet kínált Alinak maga mellett. – Eliza! Hozzál még egy kávé!

A férfi mélyet sóhajtva leült.

– Éppen bejelentettem Joannának, hogy gyerekünk lesz, *habibi*. – Lara megfogta Ali kezét. – Tudod, Joanna majd segít nekem. Felnevelt három gyereket, tud mindent. A terhességről is! – Lara a hasára tette a kezét. – Majd Joanna megmondja, hogyan győzzem le az erőtlenséget, a hányingert meg a többi kellemetlenséget...

Ali és Joanna összenézett, és ugyanarra gondoltak: csapdába estek. Eliza hozott még egy kávé, és letette Ali elé. Csöndben ültek, Lara pedig élvezte, hogy tökéletesen uralja a helyzetet. Most már semmi sem fenyegeti a teljhatalmát a rezidencián!

– A neve... Milyen nevet válasszunk? Bár azt hiszem, az még korai lenne, hiszen azt sem tudjuk, fiú lesz-e, vagy lány. – Lara végig a hasára szorította a tenyerét. – Aztán a gyerekszoba... Ki kell találnunk, melyik szobát szánjuk a kicsinek. Joanna, segítesz majd berendezni, ugye? Mert biztos ismersz itt jó boltokat. Ó, Ali! – kiáltott fel színpadiasan Lara. – Olyan fantasztikus ez az egész! Már alig várom!

Aška azon gondolkodott, meddig tart a svájci klinika terápiájának hatása. Már most ideges volt a váratlan helyzet miatt, amibe Lara belerángatta őt és Alit.

– Fölmegyek a szobámba. – Joanna felállt, és a lépcső felé indult.

– Miért, hányingered van? – Lara jót nevetett a saját viccén.

Nem nő ez, hanem szörnyszülött – futott át Aška fején. – *Hogy éppen ennek kellett behálóznia Alit!* Lara minden erkölcsi aggálytól és gátlástól mentes viselkedése láttán Joanna arra gondolt, hogy az egyik legalávalóbb trükköt alkalmazta az ellenlábasa, hogy a házasságban maradásra kényszerítse Alit. *Így már nincs esély arra, hogy megmentsük a kapcsolatunkat. Lara teherben van, és velünk kell élnie, akár tetszik nekünk, akár nem,* gondolta Aška. Aztán majd ha világra jön a baba, biztos elrabolja Ali szívét. Ugyanúgy, ahogy Nadir, Szara és Fatma. Ali repesett örömeiben, hogy fiú az elsőszülöttje. Aztán hogy örült később, hogy lányai vannak. És a legkisebb, Fatma... A papa drága kicsi kincse... Az a tetűláda Lara mindig pontosan tudja, mit csinál. Nincs ellenszere. Mindig a legérzékenyebb pontot találja el. Ha Ali akár egy kicsit is közelebb kerül hozzám, ennek a hárpíának mindig van egy csalhatatlan húzása, amivel elvonja tőlem. *Gyerek. Ennél jobb érvet én sem tudok. A mi gyerekeink már szinte felnőttek. Megint vesztettem. Méghozzá milyen gyorsan...* Joanna bement a hálószobájába, és elterült a hatalmas ágyon.

Este Barti benézett a madame-jához. Joanna mozdulatlanul hevert a sötét szobában. A szobalány ijedten futott oda hozzá, attól félt, hátha megismételte a korábbi tettét.

– Madame, madame! – Barti erőteljesen megrázta a vállát.

– Ne rángass, Barti! – hallotta Joanna színtelen hangját.

– Bocsánat, madame, már azt hittem...

– Ne aggódj, Barti, nem teszek kárt magamban. Valószínűleg...

– Madame!

– Te már tudsz róla?

– Miről, madame?

– Arról, hogy az a szukafajzat teherben van.

– Madame! – Barti, aki odaadóan ragaszkodott Joannához, nem tudta elhinni a hírt. Úgy várta a madame-ot, hogy megjöjjön a külföldi gyógykezelésből. És tegnap... Olyan szép volt minden, mint annak idején! A madame, a férje és a három gyerek ott ültek a szalonban, és a madame hangosan nevetett azzal a ragadós kacagásával, aztán vele nevettek mindannyian... Barti azt remélte, hogy visszatér a régi családi élet, a legrosszabbon már túl vannak. És most jön ez a hír, mint derült égből a villámcsapás!

– Igen, ez a szuka kipottyantja a kölykeit, akik az én otthonomban fognak csúszni-mászni... Hallottad, Barti? – emelte fel a hangját Aška. – Az én házamban! Az én házam lakója lesz ez a kurvaalom! – Aška hangja szokatlanul éles volt, és olyan vészjóslóan csengett, hogy Barti komolyan megrémült. – De tudod, Barti, mit szokás csinálni az én házamban a létszám feletti kutyakölykökkel? – Joanna felült az ágyan, és Barti libabőrös lett, mert úgy látta, mintha kísértet kelne fel a koporsóból. – Megfojtják őket! Vízbe fojtják az összes kis korcsot! – Barti megdermedt, egy szót sem tudott kinyögni. Attól félt, hogy a sokkoló hír hatására Joanna depresszióba zuhan, vagy teljesen elveszíti az esztét.

– Ez a nő... Ez a nő azt hiszi, hogy megint legyőzött. De most nem így lesz! Egész végig ezen gondolkodtam. És egyet már tudok, Barti! Tudom, hogy mindig van megoldás! A gyerekével akart legyőzni engem? – Aška ördögi kacajt hallatott. – Akkor én elveszem tőle ezt a fegyvert!

– Madame! Kérem, feküdjön le! – kérte a rémült Barti. – Esetleg orvost kellene hívni...

– Orvost? Minek nekem orvos? Remekül érzem magam! Lara azt mondta, hogy segítsek neki a baba mellett. Hát persze hogy segítsek neki! Most már menj, Barti. Sokat kell pihennem, mert minden erőmre szükségem lesz, ha megszületik a baba. Menj már! – Aška megint elhelyezkedett az ágyon.

A rá következő napokban temetői hangulat uralkodott a rezidencián. Csak Lara hangsúlyozta vigyorogva a másállapotát, tüntetően a hasát fogta, vagy hirtelen kirohant a mosdóba.

Joanna megint bezárkózott a szobájába, és akárcsak korábban, most is alig hagyta el. Szara és Fatma elkeseredett Lara terhességének hírére.

– Hát ez egyszerűen hihetetlen! – panaszkodott Szara Fatmának. – Hogy ettől a luvnyától legyen féltestvérünk? Annyira utálok!

– Szara! A gyerek nem tehet semmiről. Senki sem választhatja meg az anyját. Mégiscsak a féltestvérünk. Legalább el kell fogadnunk, mint olyan gyereket, aki a mi családukhoz tartozik.

– Nem, Fatma. Azok után nem, amiket ez a nő művelt. Nézd meg a mamát. Hazajött a hosszú gyógykezelés után, és mi lett? Mennyi ideig érezte jól magát? Egy napig? – mondta keserűen Szara. – És most mi lesz vele? A papa biztos nem küldi el még egyszer Svájcba.

– Majd mi törődünk a mamával. Most én is segítek. Nem hagylak egyedül, mint akkor.

– Fatma! Neked fogalmad sincs, mi a depresszió! Az egy nagyon súlyos betegség. Nem könnyű legyőzni.

– De a mama eleinte egész jól megküzdött veled.

– Sokat segített Angelica néni.

– Igen, emlékszem.

– Mindennap beszélgettek telefonon.

– És most mit tehetünk?

– Semmit – állapította meg szomorúan Szara. – A világon semmit.

– Miért gondolod így?

– Mert ez most egész más helyzet. Akármit csinálunk, Larának hétről hétre nő a pocakja, és azt látja majd a mama. Aztán később még itt lesz a baba is.

– Attól félek, Szara, hogy igazad lehet. Szegény mama.

– Szegény, szegény mama.

Majdnem mindennap ilyen dolgokról beszélgettek a lányok késő éjszakáig.

November közepén rázta meg a világot a párizsi terrortámadás-sorozat híre, a lányok együtt nézték a barbár eseményekről szóló tudósításokat. A hat lövöldözésben és három robbantásban összesen százharmincheten haltak meg, háromszázötvenen megsebesültek, sokan nagyon súlyos sérüléseket szenvedtek. A párizsi belváros utcái és az ott működő éttermek, klubok, bárók és bevásárlóközpontok, egy metrómegálló környéke, egy sportcsarnok és egy koncertterem voltak a támadás célpontjai, ahol mintegy száz túszt öltek meg a dzsihádisták. Az öngyilkos terroristák, az Iszlám Állam hívei újra

bebizonyították, hogy félelem és percnyi habozás nélkül képesek átültetni a gyakorlatba legfőbb jelmondatukat: „Mi úgy szeretjük a halált, ahogy ti szeretitek az életet.” Szara és Fatma mélységesen megrendült, folyamatosan figyelemmel kísérték a Párizsban zajló drámáról szóló híradásokat, és ez még közelebb hozta egymáshoz a két nővért.

Elérkezett a december, de senki sem gondolt az ünnepekre. Szara megállás nélkül tanult, mert be akarta hozni a lemaradását a tananyagban, hogy a következő félévben visszamehessen az iskolába. Az otthoni problémákról is elterelte a figyelmét az intenzív tanulás. Fatmának sok vizsgája volt, ezekre készült egész nap. Nadir izgalomban volt a Ferrari miatt, amelynek rövidesen meg kellett érkeznie a rezidenciára. Ali szinte sosem volt Kuvaitban, mindig valamilyen rendkívül fontos szolgálati úton járt. Joanna melankóliába süppedve, lélekben máshol járva pihent a szobájában. Érdekes módon Lara is a szobájában töltötte az idő nagy részét, azzal az indokkal, hogy rosszul viseli a terhességet.

Egyik este Barti feldúltan sietett be Joanna hálósobájába.

– Madame! Üljön fel, kérem, és figyeljen rám – mondta az ágyban fekvő Joannának.

– Barti! Hagyjál békén! Nem látod, hogy alszom?

– De madame, kérem! Ez rettentően fontos!

– Nem fontos már semmi...

– Ez fontos!

– Akkor mondd, de gyorsan!

– Lara nem terhes! – jelentette ki Barti.

Joanna még mindig mozdulatlanul feküdt, mintha el sem jutott volna hozzá a rendkívüli hír.

– Madame! Lara nem terhes!

– Miket beszélsz? – Joanna felült az ágyban.

– Hazugság az egész! – erősítette meg nagy elégedettséggel Barti.

– Hogyhogy? – értetlenkedett Joanna.

– Csak színleli. Igazából nem terhes. – A jelek szerint igazi élvezetet jelentett Bartinak, hogy újra meg újra kimondhatja ezt a mondatot.

– Honnan tudod?

– Elizától.

– Elizától?

– Igen, mert iszonyúan fél.

– Mitől fél?

– Attól fél, hogy ha baba, Ali megtudja az igazságot, és feldühödik, abból Lara nagyon rosszul fog kijönni. És ő is, mert Ali baba megbüntetheti, amiért részt vett ebben az átlátszó összeesküvésben.

– Hát az nagyon valószínű. De Barti, biztos vagy benne? A terhesség nem olyan dolog, amit hosszabb távon színlelni lehet.

– Biztos vagyok benne. Eliza szolgálja ki Larát, ő takarítja a fürdőszobáját, és azt mondja, hogy Larának nemrég havibaja volt.

– De biztosan tudja, mit beszél? Lehet, hogy csak vérzés volt, ami előszokott fordulni a terhesség első heteiben.

– Nem, biztosan havivérzés volt.

– De hát Ali még nem vitte el Larát orvoshoz?

– Nem. Szinte nem is áll szóba Larával, annyira dühös rá, amiért nem tartotta be a házasság előtti megállapodást. Állítólag Ali baba világosan megmondta neki, hogy egyáltalán nem lehet szó gyerekről.

– És később? Mit akar tenni Lara később? Nem könnyű hónapokig eljátszani a férj előtt, mintha nőne az ember pocakja, ha egyszer nem nő... Hát a gyerek? Honnan akart gyorsan leakasztani egy gyereket?

– Eliza mondta, hogy a madame-ja már többször volt komoly bajban, és valahogy mindig kimászott belőle. Lara úgy tervezi, hogy a megfelelő időpontban elutazik Libanonba azzal az ürüggyel, hogy súlyos beteg a mamája, és majd ott vásárol egy gyereket.

– Vásárol egy gyereket? Milyen alávalóságra képes még ez a nő? – kérdezte már sokadszor Aśka. – De mégis kitől akart gyereket venni?

– Biztos egy szegény asszonytól, aki házasságon kívül teherbe esett, és el akarja kerülni a botrányt, nehogy szégyent hozzon a családjára. Megesik ott az ilyesmi. Eliza hallotta, hogy Lara már beszélt a megfelelő emberekkel Libanonban.

– Barti! Megdöbbenő ez az egész! Mindent át kell gondolnom alaposan. Nagyon köszönöm! Járj nyitott szemmel, és igyekezz minél többet megtudni Elizától.

– Rendben, madame. És Lara nem terhes! – jelentette ki újra Barti, és elhagyta Joanna hálószobáját.

Ezernyi gondolat kavargott Joanna fejében. Igaz vajon, amit Eliza mesélt Bartinak, vagy ez a hír csak Lara újabb trükkje? Lehet, hogy maga Lara bízta meg Elizát, hogy adjon be Bartinak egy kitalált mesét, ezzel akarja ellehetetleníteni Joannát Ali szemében? Mert ha megmondja Alinak, hogy Lara nem terhes, holott mégis az, akkor Ali minden haragja Joanna ellen

fordul. Két nap van még hátra addig, míg Ali hazatér a szolgálati útról, és Áskának addig el kell döntenie, mihez kezd ezzel az információval.

Ali érkezésének napján Joanna behívta magához Bartit.

– Vannak újabb hírek?

– Nincsenek, madame. Csak annyi, hogy Lara intenzív tárgyalásokat folytat Libanonnal.

– Tehát Eliza fenntartja a saját verzióját?

– A legteljesebb mértékben, madame. De Elizának van egy kérése.

– Mi az a kérés, Barti?

– Ha kiderül az igazság, és Ali baba elválik Larától, és elzavarja a szolgálóit is, Eliza nem akar velük menni. Eliza egy repülőjegyet kér a hazájába, a Fülöp-szigetekre.

– Rendben van, Barti, ez megoldható. Megmondhatod neki.

– Köszönöm, madame. Eliza kész idegromcs az utóbbi időben. Iszonyúan fél Larától meg a bosszújától. Ezért akar hazamenni, nem marad tovább az Öbölben. Attól fél, hogy Lara csápjai mindenhol utánanyúlhatnak. Tisztában van azzal, hogy ha elárulja Larát, akkor borzalmas bosszút áll majd rajta.

– Nincs mitől félnie. Magam gondoskodom arról, hogy megkapja a repülőjegyet a Fülöp-szigetekre.

– Köszönöm, madame. Megmondom neki. Biztos örülni fog, mert nem akar tovább dolgozni Larának. Dubajban Lara gusztustalan dolgokra kényszerítette.

– Milyen dolgokra?

– Egészen undorítókra. Kimondani sem könnyű. Koprofíliára meg ilyesmire... madame, mi az a koprofília?

Joanna mélyet sóhajtott.

– Jobb, ha nem tudod, Barti, jobb, ha nem tudod – felelte hányingerrel küszködve. – Jól van, Barti. Most elmehetsz. És ha megtudsz valami újat, rögtön szólj nekem!

– Természetesen, madame.

– Köszönöm, Barti.

Amikor Ali hazatért a repülőtérről, és belépett a szalonba, Joanna behívta a szobájába, mert fontos közlendője volt. Ali látta, milyen rosszul érzi magát az utóbbi időben Joanna, és azt hitte, hogy a felesége vissza akar menni a svájci klinikára, ezért rögtön bement hozzá. Néhány percnyi beszélgetés után dühösen rontott ki a szobából, és gyors léptekkel Lara lakrészébe sietett. Az új feleség már a folyosón várta.

– *Habibi*, hova mész? Láttam az ablakból, hogy hazajöttél, de be sem néztél hozzám. Hiányoztál, a baba is hiányolt. – Lara a hasára szorította a kezét.

– Öltözz! Megyünk az orvoshoz! – förmedt rá Ali.

Lara, aki mindig uralkodott magán, most falfehér lett.

– De *habibi*, most értél csak haza, fáradt vagy, nem történt semmi különös, elhalaszthatjuk, hiszen minden rendben megy, várjunk egy kicsit... – zúdított szóáradatot Alira.

– Öltözz fel ebben a minutumban, ne ellenkezz! – Ali feszült arcáról Lara leolvashatta, hogy nem vonja vissza a döntését.

– Ali...

– Felöltözöl, vagy sem?

– *Habibi*, kérlek, gyere velem a hálósobába, megmagyarázok mindent...

– Utoljára kérdezem: eljössz most az orvoshoz, vagy sem?

– Ali...

– Elég ebből! *Anti talik!*^{68} – harsogta Ali.

– Neeeee! – ordította Lara.

– Két órád van arra, hogy összeszedd a holmidat! A szolgálóiddal együtt! Addig megveszem a jegyeteket Bejrútba.

– Ali! Ne! Kérlek szépen, *habibi*, értsd meg... – Lara könnyekben tört ki.

– Ali, ezt nem teheted, megmagyarázom, beszéljük meg, nem hagyatsz el csak így, egy perc alatt... – siránkozott, de Ali hátat fordított neki, és bement Joanna hálósobájába.

* * *

Az egész család az ebédlőben ült, a hosszú asztalnál. Eltelt néhány nap azóta, hogy Lara elhagyta a rezidenciát, és Joanna ez alkalomból ünnepélyes vacsorát rendelt. Ali, Nadir, Szara és Fatma oldottan beszélgettek, Joanna pedig büszkén nézte őket, melegség töltötte el a szívét. Sok mindenben mentek keresztül az utóbbi időben, mindannyian követtek el kisebb-nagyobb hibákat, de még mindig együtt voltak, közel hozta egymáshoz és megerősítette őket a rezidencián végigsöprő hurrikán. Fenyőillat töltötte be a levegőt, Ali hozatta a fát Európából az ünnepekre. Még nem díszítették föl, és nem voltak alatta ajándékok sem, de friss illata közös családi életük legszebb pillanatait idézte föl.

Ali és Joanna a régi egyetértéssel nézett össze. Voltak még sebek a lelkükben, sok mindent meg kellett bocsátaniuk egymásnak, de együtt akartak lenni, és ez volt a legfontosabb. Aśka a híres dubaji szabályra gondolt: „A lehetetlen nem szerepel a szótárunkban.”

Most olyan erősnek érezte magát, mint még soha, és elmosolyodott magában. Elhatározta, hogy Dubajban legközelebb kipróbálja az ejtőernyős ugrást.

{1} A luxusszabászat ágazata, ahol egy adott kliens számára terveznek öltözékeket. A legjobb minőségű textilfajtákat használják, kiváló a kivitelezés, sokszor kézzel varrják a ruhákat.

{2} A történészek 1883-ra teszik Dubaj modern kori történetének kezdetét. Ebben az évben a bani jasz törzs egyik ága, az al-Bu Falasza klán mintegy nyolcszáz tagja Dubajba menekült Abu-Dzabiból, és a Perzsa-öböl partvidékén telepedett le. Maktúm bin Buti al-Maktúm és Ubaid bin Szaíd volt a vezérük. Amikor ez utóbbi 1836-ban meghalt, Maktúm sejk maradt az egyedüli uralkodó. Ő lett a Dubajban a mai napig hatalmon lévő al-Maktúm-dinasztia alapítója. A jelenlegi emír, Mohamed ibn Rasíd al-Maktúm sejk a bátyját, az 1990-től 2006-ig uralkodó Maktúm ibn Rasíd al-Maktúm sejket követte a trónon.

{3} A hagyományos muszlim házban a nők lakrésze, ahová idegen férfinak tilos a belépés. Ezt a kifejezést használják az ott lakó nők összességére is. A hárem intézményének eredete a Kr. e. 2000-es évekre nyúlik vissza. Tudjuk, hogy ismert volt az izraeliták körében, illetve az ókori Egyiptomban, Kínában, a Török Birodalomban és Perzsiában. Az arab-muszlim kultúra Bizánctól vette át a hárem intézményét, akárcsak az arc eltakarásának szokását. Idővel a hárem lett egy férfi tekintélyének fokmérője, ezért a történészek említést tesznek a kalifák és a szultánok hatalmas háremeiről. A muszlim jog engedélyezte a szexuális érintkezést a rabnőkkel, ez adott alapot a háremek fenntartásához.

{4} A kurajsiták törzséből származó arab nemzetség, idetartoznak Mohamed próféta leszármazottai tartoznak. A XX. században a Hásim-ház két királyi dinasztiát alapított Irakban és Jordániában. Az 1958-as iraki forradalom alatt fosztották meg trónjától II. Fejszál királyt, vagyis ekkor bukott meg a Hásim-dinasztia Irakban.

{5} A muszlim jogban, illetve az arab országok jelenkori törvénykezése szerint a férj egyoldalúan felbonthatja a házasságot azzal, hogy kimondja a válást jelentő mondatot: *anti talik* (arab), melynek jelentése: 'elváltam tőled', 'ki vagy dobva', 'elküldelek'. Ha a férj kimondja ezt a mondatot, annak jogi érvénye van, és a házasság azonnali hatályú felbontását jelenti.

{6} A Burdzs al-Arab ('arabok tornya') az egyik legmagasabb és legfényűzőbb hotel, amelyet a világ egyetlen hétcsillagos szállodájának neveznek. A vitorlára emlékeztető épület egy mesterséges szigeten áll, a Perzsa-öböl partjától 280 méterre. Csak lakosztályok vannak benne, a legkisebb közülük 170 négyzetméter, a legnagyobb majdnem 800 négyzetméter. A szobaárak fejenként és naponta 1300 és 35 000 dollár között mozognak.

{7} Az arab *mahara* szó osztrigakagylót jelent.

{8} Kedvesem, ó, én kedvesem!

{9} A Pálma-szigetek a világ legnagyobb mesterséges szigetegyüttese, amelyet a dubaji partoknál húzódó selfre építettek. Minden szigetcsoporthoz pálmafa formájú, ezeket hullámtörő gát öleli körül, amely elválasztja a Perzsa-öböltől.

{10} Körülbelül 5 és fél dollár.

{11} II. Rasíd ibn Szaíd al-Maktúm 1958-tól 1990-ig Dubaj uralkodója, a jelenleg hatalmon lévő dubaji emír, az Egyesült Arab Emírségek miniszterelnöke és elnökhelyettese,

Mohamed ibn Rasíd al-Maktúm apja. 1971 decemberében II. Rasíd Szaíd al-Maktúm sejk és Abu-Dzabi uralkodója, Zájid bin Szultán an-Nahján sejk kezdeményezésére hivatalosan aláírták az új állam, az Egyesült Arab Emírségek alapító dokumentumait. Az állam emírségek szövetsége (jelenleg hét emírségé), államformája alkotmányos és választási monarchia, a fővárosa Abu-Dzabi, elnöke pedig az abu-dzabi emírség uralkodója, Halifa ibn Zájid al-Nahján sejk.

{12} Aranyötvözet ezüst és réz hozzáadásával. Minél több az ezüst, és minél kevesebb a réz, annál halványabb a rózsaszín aranszíne. Ha jóval több rezet és kevesebb ezüstöt tartalmaz az ötvözet, akkor vörösarany lesz belőle.

{13} Olyan gáz- vagy folyadékáramlás, ahol a közeg rétegei nem keverednek egymással.

{14} Szójáték, a francia *cocotte* szó kis tűzálló edényt jelent, amelyben egy-egy adag ételt lehet megfőzni és felszolgálni, de a *cocotte* kokottot is jelent, divatos luxusprostituáltat, könnyűvérű nőt.

{15} A muszlim országokban viselt hagyományos öltözet. Bő, fekete, hosszú ujjú, köpenyszerű, földig érő ruhadarab.

{16} Hagományos, bő, bokáig érő ingre emlékeztető, általában fehér, hosszú ujjú öltözet, amelyet a Perzsa-öböl országaiban hordanak a férfiak.

{17} Hagományos arab fejfedő férfiaknak. Négyzet alakú, általában pamut szövetdarab, amelyet a fej köré tekernek. A gutrát az agal (arabul ika), egy speciális, általában kecskeszőrőből sodort zsinemből készített pánt tartja. Többnyire fekete, sodort kötélre emlékeztet.

{18} Utalás a hagyományos, a Perzsa-öböl térségének beduinjai között elterjedt üdvözlési formára, amikor két ember egymáshoz dörgöli az orrát. Az orr az arc közepén van, ezért ez a fajta üdvözlés tiszteletet és megbecsülést jelképez. Néha búcsúzáskor is alkalmazzák az orrdörgölést.

{19} A nők arcát eltakaró fátyol.

{20} 1232 és 1273 között épült palotaegyüttes az andalúziai Granadában, Spanyolországban. A Naszrida-dinasztia emíreinek uralkodása alatt, a XIV. században bővítették ki. Az Alhambra volt a mór kalifák lakhelye, arab építészeti műemlék Európában.

{21} A XX. század negyvenes éveiben Arnold Kegel amerikai orvos dolgozta ki ezeket a gyakorlatokat, hogy megerősítse a medencefenék izmait, amelyeket gyönyörkeltő izmoknak is neveznek. A gyakorlatokkal erősödnek és irányíthatóvá válnak az izmok. A rendszeres gyakorlás javítja a nők szexuális élvezetét.

{22} A muszlim birodalom egyik legnagyobb szunnita dinasztiája (37 kalifa származott belőle), amely 750-től 1258-ig kormányozta a bagdadi kalifátust. A dinasztia aranykora is nevezett fénykora a X. század közepéig tartott; ekkor írták a legjelentősebb arab irodalmi és tudományos műveket.

{23} Kasztrált férfi vagy fiú. Az eunuchok voltak a háremőrök.

{24} Az Abbászidák korának bagdadi történeteit, elbeszéléseit összegyűjtő *Az Ezeregyéjszaka meséi* részlete. (Prileszky Csilla fordítása, *Az Ezeregyéjszaka meséi*, III. köt. Atlantisz, 2000. 214. o.)

{25} 1830-ban rohanták le a franciák Algériát, 1847-re pedig elfoglalták az egész országot. Algéria csak 1962-ben vívta ki a függetlenségét.

{26} 'Gyerünk, tovább' jelentésű kiáltás, ezzel buzdítják tánra a táncosokat.

{27} 'Igen'. Itt a tánra buzdító kiáltásként használják.

{28} A muszlim nők haját eltakaró kendő.

{29} Fiatal férfiak.

{30} Kuvaiti személyi igazolvány.

{31} Apa; az arab házaknál sokszor így nevezik a szolgálak a munkaadójukat.

{32} Közkeletű elnevezés arra, ha a fiúk csoportosan onanizálnak.

{33} Vallási határozat; vallásjogi természetű kérdésekben jogtudósok által kiadott jogi vélemény.

{34} Örömlány, laza erkölcsű nő.

{35} 1756 óta gyakorolja a hatalmat a jelenlegi Kuvait területén az asz-Szabáh-dinasztia. Az 1961-ben elnyert teljes függetlenség óta az emír áll az állam élén. Szabáh al-Ahmed asz-Szabáh sejk 2006-ban, a Kuvaitban majdnem harminc évig uralkodó III. Dzsábir al-Ahmed al-Dzsábir asz-Szabáh halála után került hatalomra.

{36} Muszlim imafüzér, amely harminchárom vagy háromszor harminchárom gyöngyszemből áll; segédeszköz Allah kilencvenkilenc nevének felsorolásához.

{37} Szaúd-Arábiában a szigorú vahabizmus uralkodik, amely tiltja az emberábrázolást. A vahabizmus a XVIII. századi Arábiában született, iszlám vallási-politikai mozgalom. Fundamentalista alapokon áll, a gyökerekhez való visszatérést, az iszlám eredendő tisztaságát, a szigorúságot és a szokások egyszerűségét hirdeti. A XVIII. században a vahabiták a Szaúdok dinasztijához kötődtek, ez pedig jelentős befolyást gyakorolt a legkonzervatívabb muszlim ország későbbi formájára.

{38} Abdullah ibn Abdel-Azíz asz-Szaúd (1924–2015) 2005. augusztus 1-jétől 2015. január 23-ig volt Szaúd-Arábia királya.

{39} Szalmán ibn Abdel-Azíz asz-Szaúd (1935) 2015. január 23. óta Szaúd-Arábia királya, Fahd ibn Abdel-Azíz ibn asz-Szaúd király és egyik felesége, Hassza bint Ahmed Al Szudairi egyik fia.

{40} Olyan kapcsolat, ahol a házas felek nem élnek közös háztartásban, a férj csak látogatja a szülei vagy a saját házában lakó feleségét, az előre lefektetett szabályok szerint.

{41} Az Iszlám Állam egy magát önkényesen kalifátusnak nevező szervezet (a kalifátus iszlám politikai rendszer, ahol a kalifa az államfő), amelyet 2014-ben kiáltottak ki Irak és Szíria területén.

{42} A muszlim jog szerint két nő vallomása ér annyit, mint egy férfié. A jogtudósok ezt azzal magyarázzák, hogy a nőket jobban irányítják az érzelmeik, befolyásolhatja őket a hangulatuk, ami összefügg például a menstruációs ciklusukkal, ezért gyakrabban tévednek.

{43} Abdel-Azíz ibn Abd ar-Rahmán ibn Fejszál asz-Szaúd (1880–1953) a vahabiták vallási vezetője és törzsi vezér. Ő volt az, akinek az Arab-félsziget több hercegségének leigázása után, 1932-ben sikerült uralma alá vonnia a Feketetenger és a Perzsa-öböl között fekvő

területet. Még abban az évben, augusztusban az itt megalapított állam, Szaúd-Arábia királyává nevezte ki magát.

{44} Zarándoklat Mekkába, a muszlim vallás öt pillérének egyike. Minden hívőnek lehetőség szerint legalább egyszer életében meg kell tennie ezt a zarándokutat.

{45} Mindent mindenkinek, mindenhol.

{46} Az iszlám politikai-vallási szakadár csoportja. Ali ibn Abi Talibhoz, a negyedik kalifához kapcsolódik a megalapítása. A síiták őt tekintik Mohamed egyetlen jogos örökösének, és úgy tartják, hogy a kalifa méltóság Ali családtagjait illeti.

{47} Magukat tartják a prófétai hagyományok igaz hitű folytatóinak, nem pedig a síitákat. A szunniták szerint a kalifa (a kalifátus világi és vallási uralkodója) tisztsége választott hivatal.

{48} Muszlim ünnep, a muharram hónap tizedik napja. Ez a síiták legfontosabb ünnepe, amelyhez más magyarázatot fűznek, mint a szunniták. 680-ban (a muszlim naptár szerint 61-ben) ezen a napon esett el a karbalai csatában Husszein ibn Ali, Mohamed próféta unokája, akiből a síiták szerint kalifának kellett volna lennie. Vértanúságnak tekintik a halálát, ez lett a síizmus kezdete.

{49} Szent háború, az iszlám fegyveres terjesztése, minden muszlim vallási kötelessége, amely addig tart, amíg az ellenségek is muszlimokká nem válnak. Ha a dzsihád során életét veszti egy muszlim, mártírnak tekintik, és üdvözültnek minősül.

{50} Második feleség a poligám házasságban. A szó a *darra* igéből származik, melynek jelentése: 'kárt okozni, megbántani, megsérteni'.

{51} Szegény, szerencsétlen.

{52} Ezt a nevet (al-Andalúsz) használták az arab írástudók a mórok által meghódított Hispániára. Az Omajjád-dinasztia uralkodott Andalúziában 756-tól 1031-ig.

{53} Walláda bint al-Musztakfi *Találkozás* című versét spanyolból fordította Kéri Katalin.

{54} Olyan szolgáltatás, melynek keretében a megbízott nő a megrendelt szexuális szolgáltatásokon kívül úgy viselkedik, mintha a férfi partnere lenne, vagyis a szolgáltatásba beletartozhat a közös vacsora, a társalgás és a csókolózás is.

{55} Részeg.

{56} Arab bazár.

{57} A férfitársaság helye, ahol általában az aktuális politikai, gazdasági és társadalmi ügyeket vitatják meg. A divanija rendkívül fontos eleme a kuvaiti életnek.

{58} Öböl.

{59} Szépség, szép nő; a szeretett nő.

{60} A *boyat* kifejezést használják Kuvaitban a leszbikus fiús nőkre. Az angol *boy* szó jelentése: 'fiú'; az *-at* arab toldalék a nőnemű többes szám jele.

{61} Gyere, édesem.

{62} A *shimmy* a hastánc alapmozdulata, egy meghatározott testrész rezegtetését és rázását jelenti. Ez lehet a mell, a has vagy a csípő.

{63} Nadír apja.

{64} Temetési ima; a teljes helyi muszlim közösség mondja el a temetésen a halott lelkéért.

{65} Dzsálál ad-Dín asz-Szujúti (1445–1505) egyiptomi vallástudós, a muszlim jogtudomány szakértője, tanító, korának egyik legtermékenyebb arab szerzője. Munkái sok kérdést vetnek fel a muszlim teológiában.

{66} A *ladyat* kifejezést használják Kuvaitban a lányos leszbikusokra. Az angol *lady* szó jelentése: 'hölgy'; az *-at* toldalék az arab nőnemű többes szám jele.

{67} A jeziditák az egyik legősibb monoteista vallás hívei. Hitük szerint Isten teremtette a világot, de további sorsát hét angyalra bízta. 2014 augusztusában Irak északi részén, a szíriai határ közelében az Iszlám Állam elfoglalta a kurdoktól Szindzsárt, ebben a városban élt az egyik legnagyobb jezidita közösség. A dzsihádisták meggyilkoltak mindenkit, aki nem akart az önjelölt kalifa alattvalója lenni és áttérni az iszlám hitre. A jezidita nőket és gyerekeket rabszolgavásárban árulták, a lányokat katonákhoz adták feleségül, vagy szextrabszolgát csináltak belőlük.

{68} Elváltak tőled; el vagy űzve; elbocsátlak.

Tartalom

- [I. FEJEZET Mesés Dubaj](#)
- [II. FEJEZET Az Emirátus titkai](#)
- [III. FEJEZET Éjszakai élet](#)
- [IV. FEJEZET Családi perpatvarok](#)
- [V. FEJEZET Többnejűség Rijádban](#)
- [VI. FEJEZET London arab arca](#)
- [VII. FEJEZET A darra](#)
- [VIII. FEJEZET Egy mai hárem](#)
- [IX. FEJEZET Hol van Szara?](#)
- [X. FEJEZET Háremharc](#)
- [Jegyzet](#)

A könyv elektronikus változatának kiadója
Kossuth Kiadó Zrt.
www.kossuth.hu

A kiadásért felel a Kossuth Kiadó Zrt. vezetője.

Az e-könyv létrehozásában közreműködött:
Katona Zoltán, Pekó Zsolt
Projektvezető: Földes László

A kiadás alapja:
Laila Shukri: *Perska zazdrość*
Prószyński Media, Warszawa 2016

Fordította
Mihályi Zsuzsa

Szerkesztő
Nagy Antal

Epub: ISBN 978-963-09-9415-6
Mobi: ISBN 978-963-09-9416-3

© Laila Shukri 2016
© Kossuth Kiadó 2018
© Hungarian translation Mihályi Zsuzsa 2018

Minden jog fenntartva.
www.multimediplaza.com
info@multimediplaza.com